

BURMESE
CLASSIC
.com

ဒဂုန်ရွှေမျှား

ဒိဗ္ဗသောတ နားကြပ်

ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ဝတ္ထုတိုများ

[ပထမအကြိမ်စုစည်းမှု]

Quality Publishing House

ဒို့တာဝန်အခင်းသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဦးအရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဦးအရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဦးအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးစုဆန်ခိုရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အမျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံသားတို့ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

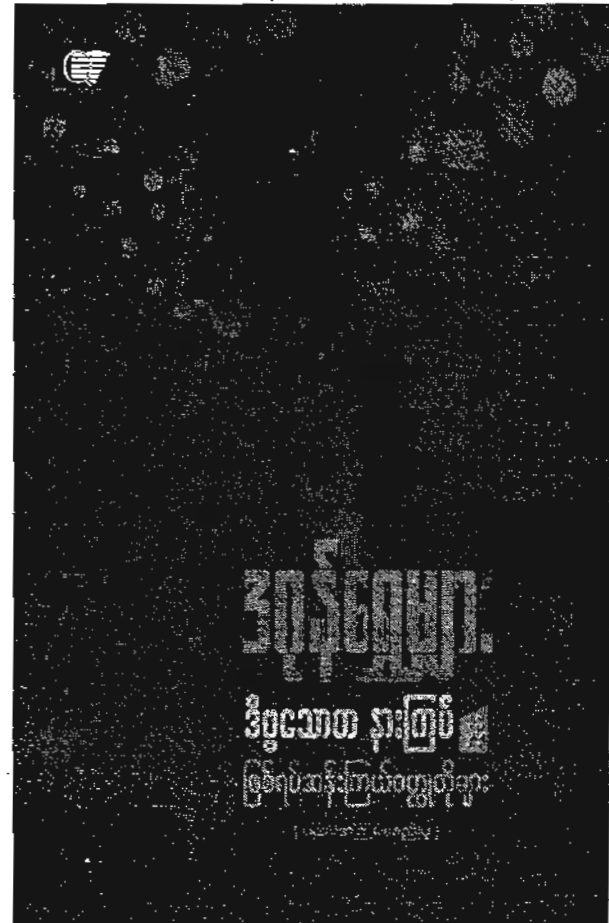
စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ရွေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်တင်ရေး
- အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ် မြှင့်တင်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်တင်ရေး

BURMESE
CLASSIC

ဒီဗွသောတနားကြပ် နှင့်
ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ဝတ္ထုတိုများ

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် > ၅၀၀၇၃၀၇၁၀
 မျက်နှာစာခွင့်ပြုချက်အမှတ် > ၅၀၀၉၂၉၀၈၁၀

လခ
 ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် > (၂၀၁၁၊ ဇေဇတ်ဝါရီလ)
 အုပ်စု > (၅၀၀)

လခ

မျက်နှာစာ > ချမ်းအိုင်းအောင်
 ကွန်ပျူတာစာစီ > Quality
 အတွင်းစာလင် > Quality

လခ

ပုံနှိပ်သူ

နော်ဆဲနေမူး (ချာလီပုံနှိပ်တိုက်) (၀၈၂၇၇)၊
 အမှတ် ၁၂၁၊ အလုံလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်။

လခ

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမြင့်ထွန်း (မြ) (၀၃၉၀၆)၊
 အမှတ် ၅၀၈/၅၁၂ (ပထမထပ်)
 ကုန်သည်လမ်း (ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်)၊
 ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

လခ

တန်ဖိုး > ၂၀၀၀ - ကျပ်

၁။	ဆန်းကြယ်သော ပန်းချီပုဒ်တံတစ်ချောင်း	၁
၂။	သုံးယောက်ပေါင်း လောင်းကျော်	၂၄
၃။	မကြံအပ် မကြံစည်ရာ	၆၇
၄။	သေမင်းမီးခိုး	၈၄
၅။	ခေါင်းပြတ်သရဲ	၁၁၁
၆။	နဂါးပတ်လက်စွပ်	၁၃၀
၇။	နောက်ဆုံးငါးမိနစ်	၁၄၆
၈။	ဒိဋ္ဌသောတ နားကြပ်	၁၇၀
၉။	ဘုန်းကြီးတစ္ဆေ	၁၉၅
၁၀။	မျောက်စိတ်ဝင်သော သူသတ်ယောက်ျား	၂၀၇

ဒဂုန်ရွှေမျှား

စဉ်းစာ

ဒိဋ္ဌသောတနားကြပ်နှင့်ခြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ဝတ္ထုတိုများ/ဒဂုန်ရွှေမျှား
 - ရန်ကုန်။

Quality Publishing House ၂၀၁၁

၂၁၆ - စာ၊ ၁၃ x ၂၀.၅ စင်တီ

(၁) ဒိဋ္ဌသောတနားကြပ်နှင့်ခြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ဝတ္ထုတိုများ

သန်းကြယ်သောပန်းချီစုတ်တံတစ်ချောင်း

BURMESE
CLASSIC

ရေကျော်ရပ်ငှာလမ်းရှိသုံးထပ်တိုက်တစ်တိုက်၏ပထမထပ်တွင်ပန်းချီဆရာ ဦးအုံးဇေဆိုသူသည် ၂၅ ဖေကျယ်ဝန်းသော အခန်းကလေးကို ပန်းချီမျက်စိဖြင့် တန်ဆာဆင်ကာ သပ်ရပ်စွာ နေထိုင်ခဲ့သည်။ ကြမ်းများကို အရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်အောင်ပွတ်တိုက်ထားခြင်း၊ ခေါင်းရင်းခန်းတွင် ဆီဆေးဖြင့် ရေးဆွဲသော ကားကြီးနှစ်ချပ်ကို ခုံညားသော ရွှေပေါင်ဖြင့် ဆွဲချိတ်ထားရှိခြင်း၊ အခန်းခေါင်းရင်းဘက်၌ စုတ်တံများကို လှပသော ဇန်နဝါရီတစ်ခု၌ ထည့်ကာ ယွန်းစားပွဲပေါ်၌ တင်ထားခြင်း၊ ဧည့်ခန်းရှိ ကုလားထိုင်ခုံများ အလယ်စားပွဲတွင် စိမ်းလန်းသော ကျောက်ခက်ပန်းအိုးကလေး တစ်လုံးဖြင့် ဝေဝေဆာဆာရှိနေခြင်း၊ အိမ်ရှေ့မှန်ပြတင်းပေါက်များတွင် ခရမ်းရောင်ဇော်ထားသည့် ခန်းဆီးများကို တပ်ဆင်ထားခြင်းတို့မှာ နေထိုင်သူ၏ အနုပညာ ဝါသနာထုံမှုကို သရုပ်ဆောင်လျက် ရှိလေသည်။

တစ်နေ့သော နံနက်ခင်း၌ ဦးအုံးဇေသည် ခေါင်းရင်းခန်းရှိ ကြိမ်ပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ဇနီးသည် ဖျော်၍ပေးသော ကော်ဖီကို

၂ ဝ ဒဂုန်ရွှေမျှား

မသောက်မီ ကြက်ဥတစ်လုံးနှင့် ပေါင်မုန့်မီးကင်၊ ထောပတ်သုတ်နှစ်ချပ်ကို ဖြန့်ရှက်စွာ စားလျက်ရှိသည်။

အချိန်မှာ ဂုနာရီခွဲသာသာရှိနေပြီဖြစ်သော်လည်း ဇူလိုင်လနံနက်ခင်း သည်အချိန်အသောအသွင်ကိုဆောင်ပြီးလျှင်မိုးခွဲကလေးများပင်တဖြောက်ဖြောက် ကျလျက်ရှိ၏။

ကော်ဖီကို သောက်လိုက်ပြီးနောက် ဦးအုံးဇေသည် လက်ယာဘက် စားပွဲကလေးပေါ်မှ ဆေးတံကိုလှမ်းယူလိုက်ပြီးလျှင် ကပ်စတန်နေဇီကပ်ဆေးသွား ထဲမှ ဆေးများကို ခပ်ဖွဖွထည့်လေ၏။ ဦးအုံးဇေမှာ မည်သည့်နေရာတွင်မဆို လွန်စွာ သပ်ရပ် တိကျသူဖြစ်သည်။ ထို့နောက် သစ်သားမီးခြစ်ဖြင့် မီးခြစ်ဆံ ကုန်သည့်တိုင်အောင် ညီညာစွာ မီးညှိလေသည်။

ထိုအခိုက် ဆရာကတော်လေး မပြန့်သည် နောက်ဖေးခန်းမှ အိပ်ရှေ့သို့ ထွက်လာပြီးလျှင် ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်၌ တင်ထားသော ဂိုးလီဇလိတ် စီးကရတ် သွားထဲမှ စီးကရတ်တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ သောက်၏။ ထို့နောက် ကြိမ်တုလား ထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌ ထိုင်ကာ သတင်းစာကို ဆွဲယူလိုက်လေသည်။

ဦးအုံးဇေသည် ဆေးတံကိုခဲရင်း မပြန့်ကို လှမ်း၍ ကြည့်ကာ သက်ပြင်း တစ်ချက်ချလိုက်မိ၏။ အလှအပ အလွန်ကြိုက်သဖြင့် မိမိကဲ့သို့ပင် အနုပညာ မျက်စိရှိသော ဇနီးသည်အား ဦးအုံးဇေသည် များစွာ အလိုလိုက်ခဲ့၏။ အသက် အရွယ် ငယ်ရွယ်နုပျိုခြင်းထက် လင်အပေါ်တွင် အလိုက်သိမှုကို ပို၍ ကျေနပ်ခဲ့ လေ၏။ အနုပညာသမား လူအေးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် အတိုင်း ဦးအုံးဇေ သည် မပြန့်အား အစားအသောက်တွင်လည်းကောင်း၊ အဝတ်အစားတွင် လည်းကောင်း မည်သည့်အမျှ တွန့်တိုခြင်းမရှိဘဲ လိုက်လျောခဲ့လေသည်။

“ဒီကနေ့ နွဲ့ဈေးသွားဦးမယ်နော် အစ်ကိုကြီး”

“သွားလေ”

“သွားဆိုပေမဲ့ နွဲ့လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံမရှိတော့ဘူး”

“တစ်နေ့က အစ်ကိုကြီးပေးလိုက်တဲ့ ငွေတစ်ရာကော”

ဆန်းကြယ်သောပန်းချီစုတ်တံတစ်ချောင်း ဝ ၃

“လဦးဆိုတော့ အခြောက်အခြင်းဝယ်ရတယ်၊ ကြေးကလေး ပြိုကလေး ညည်းနည်းပါးပါး ဆက်ရတယ်၊ ဆန်ဝယ်ရတယ်၊ ပြီးတော့”

“ဒါဖြင့် အိပ်လေလည်း မပေးရသေးဘူးပေါ့”

“ဘယ်ပေးနိုင်ဦးမှာလဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ မနက်က သွေးသောက်တိုက်က ဘယ်လောက်လာပေးသလဲဟင်”

“၃၀ ထဲပါကွယ်”

“အဲဒီထဲက နွဲ့ဈေးသုံးဖို့ နှစ်ဆယ်ပေး၊ အစ်ကိုကြီး တစ်ဆယ်ယူထား ဆို”

ဦးအုံးဇေသည် သူ၏ ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ငွေစက္ကူတစ်ဆယ်တန် နှစ်ကျပ်ကို မပြန့်အား ထုတ်ပေးလိုက်လေသည်။

“ဪ အိတ်က အစ်ကိုကြီးတို့ တစ်ရာပြောဦးမယ်”

“ဘာလဲ”

“မအေးသန်း မနေ့က အစ်ကိုကြီး အပြင်ထွက်သွားတုန်းလာတယ်၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ကျန်တဲ့ပိုက်ဆံကလေး ရမလားလို့ မေးတယ်”

“ဘယ်လောက်ကုန်သေးသလဲ”

“၃၅၀ ကျန်သေးတယ်”

လွန်ခဲ့သော သုံးလခန့်က ဦးအုံးဇေသည် မပြန့်မှတော့သဖြင့် ဘယ်ဘက် ဘယ်ရက်လဆိုင်းနှင့်စိန်ပွဲစားမအေးသန်းထံမှ အခိုးငွေ ၅၅၀ ပေး၍ဝယ်ယူခဲ့ရာ ငွေ “၄၀၀” ကျပ် ပေးဆပ်ပြီး ဖြစ်လေသည်။

“ဒီတော့ နွဲ့က ဘယ်လိုပြောလိုက်သလဲ”

“ဒီလတော့ အလုပ်နည်းနည်းပါးတာနဲ့ နောက်လကျမှ တစ်ခါတည်း ခေါင်းလှုပ်တော့ မအေးသန်းရယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်”

“အေးကွယ် နောက်လကျတော့ ရအောင်ပေါ့၊ ဒီလမှာ အလုပ်ပါး လူတ ဘောင်းကောင်း နေမကောင်းတာနဲ့”

“တုတ်ပါရဲ့ အလုပ်ကလည်း ပါးလိုက်တာ၊ အခုတစ်လော ပုံတူဆွဲရင် တဲ့လူတွေ မလာပြန်ဘူးနော် အစ်ကိုကြီး”

ပုံဆွဲခြင်းမှာ ၃၀၀၊ ၄၀၀၊ ၅၀၀ မျှ ရတတ်သဖြင့် မနွဲ့သည် ဘယ်ကိန်း အကြားကို ပေးဆပ်ဖို့ မျှော်မှန်းနေဟန်တူ၏။ ဦးအုံးဝေက မသိမသာ သက်ပြင်း တစ်မျက်မျက်လှုပ်လေသည်။

ပန်းချီဆရာတို့သည် ပုံများရေးဆွဲရာ၌ မိမိတို့ အခကြေးငွေ ရရေထက်မိမိတို့၏ လက်ရာကောင်းမွန်ရေး၊ အသက်ဝင်သော ကားမျှတစ်ခု ဖြစ်မြောက်ရေးကိုလိုလားအပ်သည့်အတိုင်းဦးအုံးဝေသည်မည်သည့်ကားကိုမဆို ကူးဆွဲရာ၌အသက်ဝင်နိုင်သမျှဝင်စေရန် ရေးဆွဲခဲ့သည်သာဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ ၌ အရပ်လှလှ ဖြစ်ရှိမျှရေးဆွဲသော ပန်းချီဆရာများလောက် ဝင်ငွေမကောင်းခဲ့ ချေ။ ဤသို့ဖြင့် အကောင်းကိုမျှည်းသာ ကြိုက်နှစ်သက်တတ်သော ဇနီးမောင် နှံ့မှာ အဝင်နှင့်အထွက် မမျှအောင်ရှိခဲ့လေသည်။

အိမ်ခန်းကိုတစ်လလျှင် ဝန်ခံဆယ်ငါးကျပ်မျှပေး၍နေခြင်း၊ ဧည့်ဝတ် စောင်ဝတ်၊ သာရေးနာရေးတို့တွင် သူများနည်းတူ ထည့်ဝင်နိုင်ခြင်း၊ မင်္ဂလာ ဆောင် အလှူအတန်းတို့၌ သူများနည်းတူ ဝတ်စား သွားလာခြင်း၊ ဥယျာဉ် ပွဲ၊ လက်ဖက်ရည်ပွဲ၊ မွေးနေ့ပွဲ စသည့် ဆိုင်ရှယ်ကိစ္စတို့နှင့်လည်း မမြဲနွဲ့မှာ ဓမ္မ တန်းမှ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ တစ်နေ့ကို ဈေးဝိုင်းဝန်ခံကျပ်၊ ဓာတ်မီးပိတာများ၊ ဒိုဘီဖိုးများ၊ နေ့စဉ် စားသောက်သည့် နွားနို့နှင့် ကြက်ဥဖိုးများ၊ ထောပတ်၊ ဒိန် ခဲနှင့် ပေါင်မုန့်ဖိုးများ၊ ဦးအုံးဝေ မှန်မှန်သောက်သည့် အဖိုးထိုက်တန်လှသော ဒီဇင်ဘာဖိုးများ၊ ဆေးတံသောက်ဆေးနှင့် စီးကရက်ဖိုးများမှာ တစ်လလျှင် မနည်း လှပေ။ ထိုအခက်အခဲများကို မဆံ့ရင်ကန် ရင်ဆိုင်လျက် ရှိနေရသည် အတွင်း၌ ခင် မမြဲနွဲ့သည် လွန်ခဲ့သော သုံးလအတွင်းတွင် လက်ဝတ်လက်စား ၁၅၀၀ နီးခန့် ဝယ်လိုက်ပြန်သဖြင့် ပိုမို ကျပ်တည်းသွားပြန်လေသည်။

ထို့ပြင် ယခုခေတ် ပန်းချီဆရာများမှာ လက်ရှိအလုပ်တစ်ခုမှ ရှိနေသူ နှင့်အစိုးရကွာတော်ရ ပန်းချီဆရာများမှတစ်ပါး ဝင်ငွေအချိန်မှန်ကန်စွာ ရရှိသူ များမဟုတ်ချေ။ သတင်းစာတိုက်များ၊ မဂ္ဂဇင်းနှင့် ဂျာနယ်တိုက်များ၊ ဝတ္ထုတိုက် များကိုသာ အားထားနေရသူများဖြစ်ရာ ၎င်းတို့ထံမှလည်း ငွေကို လုံးလုံးခဲမဲ နှိုင်းရန် မဲယဉ်းလေသည်။

ဦးအုံးဝေသည် မိမိ၏ မမျှတသော ဝင်ငွေနှင့် ထွက်ငွေများကို လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံခြားကုန်ပစ္စည်းများ၏ ဈေးနှုန်း တိုးတက်လာပုံကို လည်းကောင်း၊ မြေနှုတ်သုံးစွဲပုံများကိုလည်းကောင်း စဉ်းစားကာ ဆေးတံကိုသာ စွာလျက်ရှိလေ၏။

ထိုခဏတွင် လေ့ကျင့်မှု တက်လာသောခြေသံတစ်သံကို ကြားရပြီး နောက်လှပသပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော အသက် ၃၀ ခန့်ရှိမိန်းမတစ်ယောက် သည်လက်ဖွေအိတ်အမြူကလေးတစ်လုံးကိုကိုင်ကာ အိမ်ရှေ့တည်ခန်းသို့ဝင်လာ လေသည်။

မမြဲနွဲ့သည် ပြုံးရွှင်စွာ ဆီးတြိုလျက် မိန်းမအား နေရာထိုင်ခင်းများ ပေးလေ၏။

မ - "ပန်းချီဆရာကြီးဦးအုံးဝေနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါရှင်၊ အလုပ်ကလေးတစ်ခု အပ်ချင်လို့ပါ"

ဦးအုံးဝေက နေရာမှထကာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုက် လျက် -

- "ဟုတ်ကဲ့၊ ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးပါလဲ ခင်ဗျာ"
- "ပုံတူကလေးတစ်ခု ဆွဲချင်လို့ပါရှင်"
- "ပုံက ဘယ်အရွယ်လောက်ပါလဲ"
- "ဒီဟာကတော့ ဆရာတို့ဆွဲရိုးဆွဲစဉ် အရွယ်အစားလောက်ပါလဲ၊ အတိ အကျတော့ ကျွန်မ မပြောတတ်ဘူး"
- "ပုံက တစ်ကိုယ်လုံးမဟုတ်ဘူးနော်၊ ခေါင်းပုံသာသာ ဆိုပါတော့"
- "ဟုတ်ပါတယ်ရှင်"
- "ဆွဲရိုးဆွဲစဉ်အရွယ်ခေါင်းပုံသာသာတင်ပဲဆိုရင် ခလက်မ ၁၂ လက်မ သင့်လောက်ပါပြီ၊ ဟိုပုံလောက်ပါလဲ"

ဦးအုံးဝေသည် မမြဲနွဲ့၏ ပုံကြီးချဲ့ထားသော ၈ x ၁၂ တတ်ပုံကို လက်ညှိုး ထိုး၍ ပြလိုက်လေသည်။

"ကာလာသွင်းပုံကလေးကဖြင့် သဘောကျပါစေရဲ့ရှင်"

www.burmeseclassic.com

ထိုအခါ မပြန့်က "ဓာတ်ပုံဆရာက ပုံကြီးချဲ့ချဲ့ပေးပြီး ကာလာသွင်း
တာကအစ်ကိုကြီးသွင်းတာပါ"

"ဒါကြောင့် ကျွန်မပိတ်ကလည်းအထင်သားပဲ။ ဓာတ်ပုံဆရာဆိုရင်
ဒီလောက်အရောင်ပင်မယ်မဟုတ်ဘူးလို့"

ထိုအခါဦးအုံးဖေက ကြားဖြတ်၍ -

"ဘယ်ပုံကို ဆွဲရမှာပါလဲ ခင်ဗျာ"

လှပသော မိန်းမသည် လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ ၂ x ၃ အရွယ်ရှိ မိန်းမ
တစ်ယောက်၏ ဓာတ်ပုံကလေးတစ်ပုံကို ထုတ်ယူကာ ဦးအုံးဖေလက်ဆွဲ
ပေးလိုက်လေသည်။ ပုံမှာ အတန်ငယ် ဟောင်းနွမ်းနေသော်လည်း ထင်ရှားစွာ
မြင်နိုင်၍ အလွန် လှပသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်၏ပုံ ဖြစ်လေသည်။ အရွယ်
အားဖြင့် အသက် ၂၀ ခန့်ဟု ခန့်မှန်းရပြီးလျှင် နိုင်လွန်အင်္ကျီလက်ပြတ်ကိုဝတ်
ကာ ကျစ်ဆံမြီးနှစ်ဖတ် ချထားပြီးလျှင် ကြည်လင်အေးမြသော မျက်နှာခွံ
နာတ်ပေါ်ပုံ၊ မျက်လုံးကောင်းပုံ၊ မျက်တောင်ကော့ပုံ၊ မျက်လုံး မျက်စုံ ပြတ်သား
ပုံတို့မှာ ဇာတ်လိုက်များအား စာရေးဆရာတို့က ဇွဲနွဲ ချီးကျူးသည့် အရာများ
စုပေါင်းနေသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ ခြုံဖွေးသော လည်တိုင် နွဲနွဲကလေးတိုင်
ပုတီးတစ်ကုံး ဆွဲထားရကား လည်တိုင်နှင့် ကိုယ်ဆက်ပုံမှာ သာမန် လှပခြင်း
ထက် အမျိုးအစား ကျခြင်းနှင့် ပြတ်သားခြင်း လက္ခဏာကို ပို၍ဆောင်လျက်
ရှိလေသည်။

မပြန့်ပင်ဓာတ်ပုံကလေးကိုအတန်ကြာ ငေးမောကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ
၏။

နွဲ - "ဘယ်သူပုံလဲဟင်၊ အစ်မကြီးနဲ့ ဘာတော်သလဲ။ သိပ်ချစ်စရာ
ကောင်းတာပဲနော်။ ကျွန်မညီမကလေးပဲဖြစ်ပါတော့"

မ - "ကျွန်မရဲ့ညီမဝမ်းကွဲကလေးပါ"

နွဲ - "ဪ အရင်းမဟုတ်ဘူးလား၊ မျက်နှာချင်းခပ်ဆင်ဆင်မို့ကျွန်မက
အရင်းလားလို့"

(အလုပ်အပ်သူမိန်းမတစ်ယောက်၏အသံဖြင့်)

နွဲ - "ကျွန်မက ဒီလောက်လှလို့လား"

နွဲ - "လှပြီးလား၊ အစ်မကြီးရယ်၊ အစ်မကြီးက မျက်နှာရော၊ ကိုယ်လုံး
ပေါက်ရော၊ ဟန်အပူအရာ"

မ - "အိုတော်ပါညီမကလဲ၊ အစ်မကြီးတို့ကရွက်ကြမ်းရေကျိထဲကပါ။
ဓာတ် (ဦးအုံးဖေဘက်သို့လှည့်၍) ဒီပုံပါပဲ ဆရာရယ်၊ အစိုးစားနားသာ"

ဖေ - "ဆီဆေးနဲ့ဆွဲရမှာမဟုတ်လား"

မ - "ဆီဆေးက ပိုပြီး အစိုးများသလား ဆရာရဲ့"

ဖေ - "ဟုတ်ပါတယ်။ ဆီဆေးက တာရှည်လည်းခံတယ်၊ ပြီးတော့"

နွဲ - "အစ်မတို့ကပုံတူမှာ မသုံးကြပါဘူး"

မ - "ဒါဖြင့် ဆီဆေးပဲအပ်ရမှာပေါ့ဆရာရယ်၊ အစိုးအကဆရာဘယ်
အင်္ကျီလုပ်သလဲ"

ဖေ - "ငါ့ရာပေးရပါမယ်"

မ - "ပေးရတာပေါ့ဆရာရယ်၊ ဆရာတောင်းတာကိုကျွန်မမပြင်းပါဘူး။
အစ်မတို့ ကျွန်မတောင်းပန်ချင်တဲ့ အချက်တစ်ချက် ရှိပါတယ်ရှင်၊ ဒီဟာတို့
အင်္ကျီကိုနာရီ ရှေးဦးစွာ မေတ္တာရပ်ခံချင်ပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဘယ်လိုအချက်ပါလိမ့်ခင်ဗျာ၊ အမိန့်ရှိပါဦး"

"ကျွန်မသိသလောက်တော့ပန်းချီဆရာတွေက ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီးပုံ
ချဲ့တဲ့ကြတယ်ဆိုတာ မျက်လုံးနေရာကို ဓာတ်ပုံထဲက မျက်လုံးနဲ့တူအောင်၊
အင်္ကျီကို ဓာတ်ပုံထဲက နှာခေါင်းနဲ့တူအောင်၊ ပါးစပ်ကိုလည်း ထိုနည်းအတိုင်း
အင်္ကျီ ဆွဲတယ်လို့ သိရပါတယ်။ ကျွန်မ ဖြစ်စေချင်တာက တူအောင်ဆွဲတာ
ချို့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လူကိုယ်တိုင် ကိုယ်ရဲ့ရော၊ ထိုင်နေသလို သဘောထားပြီး
တယ် အသက်ဝင်တဲ့ပုံတူ ဖြစ်စေချင်တယ်။ လူကိုယ်တိုင်ကို ကားချပ်ပေါ်
ချွတ်ထားတဲ့သဘောမျိုး အသက်ဝင်နေစေချင်တယ်။ မဂ္ဂဇင်းတွေက အရုပ်တွေ
ကျွန်မမြင်ရတာက တကယ် ဖြစ်ပျက်နေတယ်လို့ ထင်ရတဲ့ အရုပ်တန်ခိုးကြီး
အရုပ်နဲ့တူတဲ့အရုပ်တွေက များနေတယ်။ ဒီဟာက အပြစ်တင်ဖို့တော့မကောင်း"

ဘူးအပေါ့လေး၊ မဂ္ဂဇင်းပိုင်ရှင်တွေက ပေးတာကလည်း ၁၀၊ ၁၅၊ ၂၀၊ ၂၅ ကျပ်အလွန် ဆုံး ၅၀ ဆိုတော့ ဒီလောက်ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ အနောက်နိုင်ငံ မဂ္ဂဇင်းတွေက အရှုပ် တွေနဲ့ ကျွန်မ နည်းနည်း နှိုင်းစာကြည့်မိတယ်။ ကျွန်မပြောတာ ကျွန်မ ပညာ တတ်လှလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ဟာ အရှုပ်နဲ့မတူဘူး။ တကယ်ဖြစ်တုန်း တတ် ပုံမျိုးထားသလို ထင်ရတယ်။ ဒီလို ထင်ရတာကိုပဲ အမှန်တော့ အသက်ဝင်တယ် ဆိုတဲ့သဘော သက်ရောက်တယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ။

အုံး - "ခင်ဗျားက အနုပညာသက်မှာ အတော် သဘောပေါက်တာပဲ"

"သဘောပေါက်တယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်။ ကျွန်မစိတ်ထဲ ထထူးဆရာတွေကို ပြောပြတာပါပဲ။ မှန်မမှန်တော့ ကျွန်မ မသိပါဘူး"

အုံး - "ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါဦး"

"ပုံတူဆွဲတဲ့နေရာမှာ အရှုပ်လို့များ ဆွဲထားရင် ပြီးပါလေရော၊ ဆရာ လက်ရာတွေကိုတော့ မဆိုလိုပါဘူး။ ဆရာလက်ရာတွေက မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ တောင်အင်မတန် အသက်ဝင်တာပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း နာမည်ကျော်တစ်ယောက် ဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ယုံကြည်ပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မဆိုလိုတာက ဒီမိန်း ကလေးဓာတ်ပုံကို ပုံတူဆွဲတဲ့အခါမှာ အသက်ဝင်နိုင်သမျှဝင်အောင် တစ် ယောက်တည်းများ နေတဲ့အခါ စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ရင် ဒီပုံတူက စကားပဲပြော တော့မယောင်ယောင် ထင်လောက်အောင် အသက်ဝင်စေချင်ပါတယ်။ အဆုံး မှာတော့ ဆရာရယ်၊ ဒီမိန်းကလေးရဲ့ ပညာဉ်ဟာ ဒီအရှုပ်ထဲမှာကို လုံးလုံးဝင် နေစေချင်တာပါပဲ။ ဒီထက်ပိုပြီး နားလည်အောင်လည်း ဆရာကို ကျွန်မ အစီရင် ဖန်နိုင်တော့ပါဘူး။"

အုံး - "ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ။ ပန်းချီအတတ်နဲ့ အနုပညာ အဆီအနှစ်ဟာ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အချက်ပေါ်မှာ တည်တာပါပဲ"

ဦးအုံးဇေသည် အထက်ပါစကားများကို ကြားရသောအခါ အတော်ပင် အံ့အားသင့်၍ နေမိ၏။ ပန်းချီအတတ်၌ ထိုမိန်းမ၏ စိတ်ဝင်စားပုံနှင့် သဘော ပေါက်ပုံကို မျိုးကျူးမိ၏။ အလုပ်အပ်သူသည် ပုံအနေအထားကိုလည်းကောင်း၊ ဆေးရောင်ကိုလည်းကောင်း၊ အစိုးစားနားကိုလည်းကောင်း၊ ရွေးဦးစွာ

ပြောဆိုတတ်စမြဲ ဖြစ်သော်လည်း ၎င်းမိန်းမမှာ အစိုးစားနားကိုပင် မဆစ်ဘဲ ဦးအုံးဇေတောင်းဆိုသမျှကို ပေးခဲ့မိ၏။ ပုံတူအပ်သူများအနက် မည်သူမျှ သူမ ကဲ့သို့ မပြောစူးချေ။ သို့သော် ထိုထက်ပို၍ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော အချက် ကိုဦးအုံးဇေ တွေ့ရပေဦးမည်။

မ - "ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါတယ်ဆရာရယ်"

အုံး - "ကျွန်တော် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပါ့မယ်"

"အဲဒါက ပထမအချက် ဆရာရဲ့ ဒုတိယအချက်က"

အလုပ်အပ်သူမိန်းမသည် စကားကိုစေ့စွာရပ်ဆိုင်းလိုက်ပြီးနောက်သား ရေအိတ်အတွင်းမှ ၁၀ လက်မခန့်ရှိ စုတ်တံကလေးတစ်ချောင်းကို ထုတ်လု လိုက်ပြီးလျှင် လက်ထဲတွင် ကိုင်လျက် -

"တောဒီစုတ်တံနဲ့ ဆရာဆွဲစေချင်တယ်။ အခုပြောတာတခြားစုတ်တံနဲ့ မဆွဲရဘူးလို့ ကျွန်မ ဆိုလိုတာမဟုတ်ပါဘူးနော်။ ဆရာဆွဲချင်တဲ့ စုတ်တံနဲ့ ဆွဲနိုင်ပါတယ်။ ဒီဟာ ကျွန်မပြောဖို့ အလုပ် ဘာမျှ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပထမအချက် မှာ ကျွန်မ အစီအရင်ခံခဲ့ကျတဲ့အတိုင်း ပုံတူကို အနုစိတ် အသက်သွင်းတဲ့အခါ၊ ဒီစုတ်ကလေးကို တစ်ချက်တစ်ချက် အသုံးပြုစေချင်ပါတယ်။ စုတ်တံက မျိုး ကောင်းကလေးပါ ဆရာရဲ့ ဆရာသုံးနိုင်ပါတယ်။ ဒီတော့ ပထမအချက်က ဒီပုံတူကားကို ဆွဲတဲ့အခါမှာ အသက်ဝင်နိုင်သမျှဝင်အောင် ဆရာ အတတ်နိုင် ဆုံး ကြိုးစားပြီး ဆရာရဲ့ အသက်ကို ဒီအရှုပ်ထဲသွင်းပြီး ဆွဲစေချင်တယ်။ ဒုတိယအချက်က ကျွန်မပေးတဲ့ စုတ်တံကလေးကို ဒီကားဆွဲရာမှာ အသုံးပြု စေချင်တယ်။ အဲဒီအချက်နှစ်ချက်ကို ကျွန်မ မေတ္တာရပ်ခံချင်တာပါရင်"

ဦးအုံးဇေသည် ဆေးတံကိုကိုင်ကာ အလုပ်အပ်သောမိန်းမ၏စကားများ ကို နားထောင်လျက်ရှိလေ၏။ ပုံတူကား လူပကတိနှင့်တူအောင်၊ သို့မဟုတ် လူပကတိကို မြင်ရသကဲ့သို့ အသက်ဝင်အောင် ရေးဆွဲခြင်းဆိုသည်မှာ အလုပ် အပ်သူ မပြောစေကာမူ မိမိပြုလုပ်ရမည့် တာဝန်ဖြစ်သဖြင့် များစွာ အံ့ဩဖွယ် မရှိထားဘိဦး။ သူပေးသော စုတ်တံနှင့်ဆွဲရမည်၊ သို့မဟုတ် အနည်းငှား အန

စိတ်ကိုင်သည့်အခါတွင် ထိုစုတ်တံကို အသုံးပြုရမည်ဟူသောအချက်မှာ ထူးဆန်းလှပေ၏။

ဦးအုံးဖေသည် ဆေးတံကိုင်ကာ မီးမညှိနိုင်သေးဘဲ ဧည့်ခန်းတွင် မိန်းမ ချော၏မျက်နှာကို ငေးမောကြည့်ရှုလျက် ရှိလေသည်။ မိန်းမက ဆက်လက် ချစ် -

“နောက်ဆုံးအစီရင်ခံရင်တာက ဘာဖြစ်လို့ ဒီစုတ်တံနဲ့ ဆွဲရမလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းကိုလည်း ကျွန်မကို မမေးစေချင်ဘူး။ အဲဒီအချက် သုံးချက်ပါပဲရှင်။ ကိုင်း ဆရာလက်ခံမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ စရန်ပေးဖို့ အသင့်ပါပဲ”

အလုပ်ကို ငါးရာနှင့် လက်ခံရမည်ဖြစ်၍ စရန်ပေးမည်ငွေမှာ နှစ်ရာ ငါးဆယ်ဖြစ်ရာ ယင်းကဲ့သို့ လုံးနေရမှသာ မမြန့်၏ ဘယကိန်းငွေကို ပေးဆပ်နိုင် စရာရှိကြောင်း ဦးအုံးဖေ စဉ်းစားမိ၏။ အခြားအလုပ်များကို စေတ္တရပ်ထားကာ ဤအလုပ်ကို ၁၀ ရက်အတွင်း ပြီးစီးနိုင်၏။ ၁၀ ရက်အတွင်း ငါးရာရနိုင်သော အခြားအလုပ်ကိုလည်း မျှော်လင့်ရန်မရှိချေ။

အုံး - “ဒီအချက် သုံးချက်ပါပဲဆိုပါတော့”

“မှန်ပါတယ်ရှင်”

“ကောင်းပါပြီ လက်ခံပါ့မယ်”

ဧည့်သည်မိန်းမသည် ရွှေကွပ်ထားသည့် လက်ငွေအိတ်အကြွေတလေး ကိုထောက်ခနဲ ဇွင်လိုက်ပြီးလျှင် ငွေစက္ကူတစ်ရာတန်များကို ထုတ်ယူလေသည်။ ထို့နောက် သုံးချက်ကို ဦးအုံးဖေ၏ လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေသည်။

“ကျန်တဲ့ငွေ နှစ်ရာကိုတော့ ကျွန်မ လာယူတဲ့နေ့မှ ချေပါ့မယ်နော်”

“ကောင်းပါပြီ။ ကံစွဲမရှိပါဘူး။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဪ အထက် ဘယ်နေ့လောက် ကျွန်မ လာယူရပါ့မလဲခင်ဗျာ”

အုံး - “နေပါဦး။ ဒီကနေ့ ဘယ်နှစ်ရက်လဲ ဇူလိုင်လ ၃ ရက်”

မ - “၁၀ ရက်လောက်နဲ့ ပြီးနိုင်ပါ့မလားဆရာ”

အုံး - “ပြီးတော့ ပြီးနိုင်ပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ ခရုရက်လောက်ထားပါလေ။ ဒီ ပုံကို ခင်ဗျားစိတ်တိုင်း ကျဆွဲရအောင်။ ဒီတော့ ၁၈ ရက်၊ ၁၉ ရက်လောက်သာ ယူတာပေါ့”

မ - “ကောင်းပါပြီရှင်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မပြောတဲ့စကားအရပ် ကအိပ်တုကို ဆရာ လက်စွမ်းကုန် အသက်ဝင်နိုင်သမျှဝင်အောင် ဆွဲပြီး၊ ဒီစုတ်တံ ကလေးကိုလည်း အရောမွန်းတဲ့နေရာ အသက်သွင်းတဲ့ နေရာမှာ အသုံးပြုဖို့ ပါပဲ”

အုံး - “ကောင်းပါပြီခင်ဗျား။ ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ”

ထိုအချိန်တွင် မမြန့်သည် အခန်းပြင်သို့ထွက်လာရာ၊ အစေခံမကလေး သည် သူ့နောက်မှ ငွေလင်ပန်းပေါ်တွင် ကော်ဖီပန်းကန်နှင့် မုန့်များကို ယူလာပြီး လျှင် ဧည့်သည် ရှေ့စားပွဲတိုင်းကလေးပေါ်၌ ချထားလေ၏။

ဦးအုံးဖေသည် ဧည့်သည်မိန်းမအား တစ်ဧကမျှ အကဲခတ်ကာ ကြည့်ရှု လျက် ရှိရာမှ အလုပ်စားပွဲသို့ သွားပြီးလျှင် မိမိနာမည်နှင့် ရိုက်ထားသော စက္ကူကတ်ကို ထုတ်ယူလိုက်လေသည်။

အုံး - “ဒါထက်စရန်ငွေ ၃၀၀ ရကြောင်း ပြောစာရေးပေးရဦးမယ်။ နာမည် ကိုတောင်”

“ဪ ဟုတ်ပါရဲ့။ ကျွန်မနာမည်တောင် မပြောရသေးဘူး။ ကျွန်မ နာမည်က မသိအံ့တဲ့ရှင်၊ ကလေးမှာနေတယ်။ အခုတော့ ကမ္ဘောဇနန်းတော်မှာ စေတ္တတည်းနေပါတယ်”

နွဲ့ - “ကိုင်းအစ်မကြီး။ ကော်ဖီပူကလေး သုံးဆောင်လိုက်ပါဦး”

ဦးအုံးဖေသည် ပန်းချီမျက်စိဖြင့်သာမက မိမိစိတ်ဓာတ်နှင့်လည်း ဧည့်သည်မိန်းမရောမသိအကား အကဲခတ်လျက်ရှိ၏။

မိန်းမတစ်ယောက်၏ ချောမောလှပပုံကို ပန်းချီဆရာများသည် သာမန်လူတို့ထက် နက်နဲစွာ မြင်နိုင်၏။ ပုံတူရေးဆွဲသော ဆရာများကမူ သာဠိပင် မြင်နိုင်ရန် အကြောင်းရှိလေသည်။

မသီဒါသည်တည်ခင်းသောကော်ဖီကိုကုန်ရောင်းသောကြီးနောက်
ယခုကဲ့သို့ရန်ကုန်မြို့တွင်ထင်ရှားသည့်ပန်းချီဆရာကြီးတစ်ဦး၏လက်ရာကို
ရရှိမည့်အတွက်မျှားစွာဝမ်းမြောက်ကြောင်း၊ရေးဆွဲရာ၌လည်းမိမိပြောသည့်
အချက်များကိုသတိမမေ့စေရန်ထပ်လောင်း၍မေတ္တာရပ်ခံကြောင်းပြောဆို
ပြီးလျှင်ဦးအုံးဇေနှင့်မမြန့်တို့အားနှုတ်ဆက်ပြီးနောက်တိုက်ပေါ်မှဆင်းသွား
လေ၏။

၀

ထိုနေ့၌ပင်ဦးအုံးဇေသည်ကားပေါင်များကိုပြင်ဆင်ပြီးနောက်မသီဒါ
ပေးခဲ့သောစာတတ်ပုံကလေးကိုကြည့်ကာရွက်ချင်ပေါ်တွင်ခံဖြင့်ပုံကြမ်းလောင်း
၏။

၆ ရက်မျှကြာသောအခါပုံမှာတိကျကိုက်ညီသောအချိုးအစားဖြင့်
အတော်ပင်ခရီးရောက်ခဲ့ပြီးလျှင်၁၀ရက်မျှကြာသောအခါ၌မူအနုစိတ်
(Detail)များကိုခြယ်မှုန်းပေး၏။ထိုနေရာ၌ကားမသီဒါပေးခဲ့သော
စုတ်တံကလေးကိုအသုံးပြုရန်လိုအပ်ပြီဖြစ်ရာဦးအုံးဇေသည်အလုပ်စားဆွဲအံ့ဆွဲ
ထဲတွင်သတင်းစာစက္ကူရွက်ကလေးဖြင့်သေသပ်စွာလိပ်၍သိမ်းထားသော
စုတ်တံကလေးကိုထုတ်ယူလေ၏။

စုတ်ကလေးမှာဝင်စာအင်နယူတန်(Windsor & Newton)ကုမ္ပဏီ
လုပ်အမှတ်စဉ်၁၆၊နံပါတ်၆အရွယ်သာမန်ကုလားအုတ်မွေးစုတ်တံကလေး
တစ်ချောင်းဖြစ်၍အမျှားအားဖြင့်ရေဆေးများရေးဆွဲရာတွင်အသုံးပြုကြ
သောစုတ်မျိုးဖြစ်၏။(သို့သော်ဆီဆေးရေးဆွဲရာ၌လည်းအသေးစိတ်ခြယ်မှုန်း
ရာတွင်အသုံးပြုနိုင်လေသည်။)

ဦးအုံးဇေသည်မိန်းမပျိုကလေး၏ပုံတူကိုမှန်တိလှစွာဖြင့်ကြည့်ကာ
အသေးစိတ်ခြယ်မှုန်းပေး၏။နက်မှောင်သောမျက်လုံးများကိုခြယ်မှုန်းရာ၌သာမန်
မည်းနက်သောဆေးရောင်ကိုသွင်းခြင်းထက်နက်ရှိုင်းခြင်းအဓိပ္ပာယ်ပါသော
ဆေးကိုသရုပ်ပေါ်အောင်သွင်းရ၏။သေ၍နေသောမျက်လုံးမဟုတ်ရှင်၍
နေအောင်ဖော်ရ၏။ထို့အတူနာခေါင်းကိုလည်းအနံ့ခံသည့်နာခေါင်း၊ပါးစပ်

ကိုလည်းစကားပြောမည့်ပါးစပ်ဖြစ်စေရ၏။ဦးအုံးဇေသည်ထိုစုတ်တံကလေး
ဖြင့်စိတ်ရောကိုယ်ပါခြယ်မှုန်းလေ၏။လက်ဖြင့်ခြယ်မှုန်း၏။စိတ်ဓာတ်ဖြင့်
အသက်သွင်းပေး၏။မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်ဟူ၍မသိ။အခြားပုံတူကား
များကိုရေးဆွဲရသည်ထက်ဦးအုံးဇေသည်ဤမိန်းမပျိုကလေး၏ပုံတူကားကို
ရေးဆွဲရာ၌စိတ်ပါဝင်စားသည်ကိုတွေ့ရ၏။

၁၃ ရက်မြောက်သောနေ့၌ပုံတူကားကလေးကားကောင်းစွာပြီးစီးခဲ့
လေပြီ။အပြစ်အနာဆာမရှိသလောက်ပင်ဖြစ်တော့၏။ဘက်ဂရောင်း
(Back Ground)ခေါ်နောက်ခံရှင်းသည်မိန်းကလေး၏သဏ္ဌာန်နှင့်ကင်းကွာ
လျက်အဝေးမှကြည့်လျှင်နောက်ခံကားပေါ်၌ရေးဆွဲသည်နှင့်မတူ။နောက်ခံကား
ပေါ်တွင်ရှင်လုံးတစ်ခုကိုတင်ထားသည်နှင့်တူ၏။မျက်လုံးသည်မိမိတို့
စူးစိုက်လျက်ကြည့်နေသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊နှုတ်ခမ်းများသည်လှုပ်၍စကား
ပြောတော့မည်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ဆံပင်၌ပန်ထားသောနှင်းဆီပွင့်ကလေး
သည်ကြွေကျတော့မည်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ပုလဲပုတီးမှပုလဲလုံးကလေးများ
သည်တစ်လုံးစီသီ၍ထားသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ပြတ်သားလျက်အသက်ဝင်
လှပေ၏။

ဦးအုံးဇေသည်ပုံတူကားကိုအတန်ကြာကြည့်၍အားမရနိုင်အောင်
ရှိုနေပြီးနောက်ရေပါးစက္ကူတစ်ချပ်ဖြင့်ဖုံးအုပ်ကာအဝတ်တစ်ထည်ဖြင့်
စည်းနှောင်ထားလိုက်လေသည်။

ဇူလိုင်လ၁၈ရက်နေ့သို့ရောက်လတ်သော်နံနက်၁၁နာရီကျော်ကျော်
ခန့်အချိန်တွင်ဦးအုံးဇေ၏တိုက်ခန်းသို့မသီဒါရောက်လာရာလင်မယားနှစ်
ယောက်စလုံးပင်ဝမ်းမြောက်စွာညှော်ခံကြလေ၏။ပုံတူကားကိုအဝတ်မှဖြေ၍
ပြသောအခါမသီဒါက-

“သိပ်ကောင်းတဲ့လက်ရာပဲဆရာ၊ကျွန်မဖြင့်ဒီလောက်လှနဲ့တူအောင်
အသက်ဝင်တဲ့ကား၊တစ်ခါမျှမမြင်ဖူးဘူး၊ထူးတဲ့လက်ရာပါပဲပဲရှင်”

“ဒီလောက်လည်းမမြောက်ပါနဲ့မသီဒါ၊ကျွန်တော်ဒီလေးလည်း
မတော်ပါဘူး”

“တော်တာထက်အသက်ဝင်အောင်ဆွဲနိုင်တာကိုပဲပြီးကျွန်မရိုးကျွေးပါ
တယ်ရှင်။ ကြည့်ပါဦး။ မျက်လုံးကလေးများ အရည်ကို လည်နေတာပဲ။ နှုတ်ခမ်း
ကလေးကလည်း နှုတ်ဆက်တော့မလို မလေးမြင့်၊ မလေးမြင့် ကြည့်စမ်း အစ်မ
ကြီးကို၊ ဟုတ်ပါရဲ့ ကျွန်မကို နှုတ်ဆက်မယ့်အတိုင်း ကြည့်နေလိုက်တာ ကောင်း
လည်းကောင်းတဲ့ လက်ရာပါပဲရှင်။ ဒါကြောင့်လည်း ဆရာနာမည်ဟာ
ကျော်ကြားပေတာပဲ”

အုံး - “ဪ သူနာမည် မလေးမြင့်တဲ့လား”

ဒါ - “ဟုတ်ကဲ့ မလေးမြင့်ပါတဲ့၊ ဒါထက်ကျွန်မပေးတဲ့စုတ်တံကလေး
အသုံးပြုပါရဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နောက်ဆုံးအသားရောင်နဲ့ မျက်လုံးကိုဖြယ်တဲ့နေရာ သူနဲ့ပဲ
ဖြယ်ရတယ်”

“ကောင်းပါလေရဲ့ရှင်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ထို့နောက် မသီဒါသည် မမြနဲ့အတူ ၁၅ မိနစ်ခန့်မျှ စကားစမြည်
ပြောဆိုလျက်ရှိရာ နောက်ဆုံးတွင်ပုံတူကားအတွက် ကျန်ငွေနှစ်ရာကို ဦးအုံးဝေ
အား ပေးချေပြီးနောက် မိမိမှာ ကလောသို့ ယခုတစ်ပတ်အတွင်း ပြန်မည့်
အကြောင်းကလောမြို့မှာ အလွန်သာယာလှပသော တောင်စခန်းမြို့ ဖြစ်သည့်
အတိုင်းပန်းချီဆရာများနှင့် လွန်စွာ သင့်လျော်ကြောင်း၊ နေရာသီတွင် ရာသီဥတု
နှင့်လှပသော ရွာမျှော်စင်များ၏အရသာကို စားရန် ဦးအုံးဝေက ဇနီးမောင်နှံအား
မိတ်ကြားကြောင်း၊ လာရောက်နိုင်က များစွာ ဝမ်းမြောက်မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့်
ပြောဆိုနှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် ပုံတူကားကို မော်တော်ကားမောင်းသမားအား တိုက်
အောက်သို့ သယ်ယူစေ၏။

အုံး - “ဪ ဒါထက် ဟောဒီစုတ်တံကလေး ယူသွားပါဦးလေ”

ဒါ - “အိုက်စွမရှိပါဘူး၊ ဆရာပဲယူထားပါ။ ကျွန်မမှာဘာမျှမသုံးမကျပါ
ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

အချိန်သည်တစ်ခဏတစ်ခဏလွန်သွား၍ သုံးလမျှကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ဦးအုံး
ဝေသည် မသီဒါအကြောင်းကိုပင် မေ့လျော့လှပတတ်ရှိစဉ် တစ်နေ့သော
ကြာသပတေးနေ့ နံနက်၌ ဦးအုံးဝေသည် ကော်ဖီကို ကြက်ဥနှစ်လုံးနှင့် သောက်
ပြီးနောက် ဆေးတံကိုခဲရင်း ဗမာ့ခေတ်သတင်းစာကို လှန်လှောလျက်ရှိလေ
၏။

အလယ်စာမျက်နှာတွင် နှစ်ကော်လံဆက် ၄လုံးစာလုံးကြီးများဖြင့်
သတင်းအကျယ်ကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုလေသည်။

‘မြို့ပိုင်ကတော် ဖယားကြီးအား လူသတ်မှုဖြင့် ခွပ်ခွဲထားခြင်း’

ပုံတူကို ဓာတ်မှိုက်ကာ ဖယားဝယ်အား သတ်သည့်အကြောင်း။

(ကလောမြို့သတင်းထောက်ထံမှ)

ကလောမြို့ မြို့ပိုင်ခေါ်နီး မသီဒါသည် မြို့ပိုင်က အယ်အောင်ယူသဖြင့်
အထူးနေနိုင်ဖို့အတွက် လွန်ခဲ့သော ၆ လလောက်ကပင် နေအိမ်မှ အင်းခိုပြီး
နောက် အင်္ဂလိပ်သူ ဒေါ်ချစ်သီအိုနှင့် သွားရောက်နေထိုင်သည် ချစ်၏။

လွန်ခဲ့သော တစ်လခန့်က မြို့ပိုင်ခေါ် ဒုတိယခေါ်ဖြစ်သူ မလေးမြင့်သည်
မှတ်တရက် သေဆုံးသွားကြောင်း မလေးမြင့်မှာ အသက် ၂၂ နှစ်မျှသာ ရှိသေး၍
ရုပ်ရည်ချောမောသူတစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့် ကလောမြို့တွင် ကျော်ကြားသူ
ဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းကဲ့သို့ သေဆုံးခြင်းမှာ ဖယားကြီးဖြစ်သူ မသီဒါက ပြုစား
သဖြင့် သေဆုံးရပါသည်ဟု မလေးမြင့်၏မိခင် ဒေါ်စွေးက ခုံတက်သို့ တိုင်ကြားခဲ့
လေသည်။ သို့သော် မသီဒါအပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ သက်သေအထောက်
အထား မရှိသဖြင့် ဖမ်းဆီးနိုင်ခြင်းမရှိဖြစ်ခဲ့ရာ ယခုအခါ မသီဒါအိမ်မှ အစေ့
မညွှန်ဆိုသူက ခုံအရာရှိများအား အောက်ပါအတိုင်း ထုတ်ဖော်ပြောဆိုသည်
ဆိုကြောင်း။

မသီဒါသည် နန်းအတတ်ကို ကောင်းစွာတတ်မြောက်သူဖြစ်၍ မလေးမြင့်
သေစေရန်နှင့် ယောက်ျားဖြစ်သူက သူ့အား ပြန်၍ မေတ္တာလည်စေရန် အေးဦးငွေ
နှင့် နေ့စဉ် ပြုလုပ်လျက်ရှိကြောင်း၊ အိမ်ထဲတွင် တိတ်တဆိတ် ဓာတ်မှိုက်ခြင်း။

စေရင်းတိုင်ထွန်းခြင်း၊ အစိမ်းတိုက်ခြင်း၊ နတ်ဝင်ခြင်းများကို ပြုလုပ်လျက်ရှိရာ
မလေးမြင့်မသေမီ တစ်ပတ်ခန့်က မသိဒါသည် အိမ်ထဲတွင် ၇ ရက်ဆက်၍ ည
၉ နာရီမှ ၁၂ နာရီအထိ မလေးမြင့်၏ ပုံတူကားကြီးကို ဝိုင်းရံကာ ဆေးစေရင်း
တိုင်များထွန်းလျက် ဓာတ်ပုံကံကြောင်း၊ မလေးမြင့်၏ပုံတူကား ကြီးဆိုသည်မှာ
သူတို့ယ်တိုင် ရန်ကုန်သို့ဆင်း၍ နာမည်ကျော် ပန်းချီဆရာတစ်ဦးထံ အပ်နှံရေးဆွဲ
စေခဲ့သော ဆီဆေးရောင်နံကားကြီး ဖြစ်ကြောင်း မိမိမှာ ညဉ့်နက်သည့်တိုင်အောင်
မိမိအခန်းမှ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုသဖြင့် မြင်ရကြောင်း၊ နောက်ဆုံးတွင်
မသိဒါသည် မလေးမြင့်၏ ပုံတူကားကြီးကို မီးရှို့လိုက်ရာ နောက်တစ်နေ့တွင်
မလေးမြင့် သေဆုံးသွားကြောင်းဖြင့် စညွှန့်ကပြောဆို အစစ်ခံလေသည်။

ယခုအခါ ကလေးမြို့ တစ်မြို့လုံးက ဤအမှုကို စိတ်ဝင်စားစွာ ပြောဆိုလျက်
ရှိကြကြောင်း။

ဦးအုံးဝေသည် အထက်ပါသတင်းကိုဖတ်ပြီးနောက် မမြန္တဝိတ်မကောင်း
မည်စိုးသဖြင့် ထို့နေ့ မြန်မာ့မေတ်သတင်းစာကို ဝှက်ထားလိုက်၏။ သို့သော်
နောက်တစ်နေ့ ဟံသာဝတီနှင့် မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာများ၌ ပါလာသဖြင့်
“မြန္တဝိတ်သွားတော့၏။”

နွဲ့ - “သိပ်ထူးဆန်းတာပဲနော်အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်ုပ်တို့မလေးမြင့်ကလေး
ဖျက်နာကိုချည်း မြင်နေတာပဲ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ပြုစားတယ်ဆိုတာဟုတ်လား
အစ်ကိုကြီး။”

အုံး - “အလကားပါကွယ်။ ဒီလိုပုံတူဆွဲပြီး ပြုစားရမယ်ဆိုရင် အားလုံး
သကုန်ပြီ။ အစ်ကိုကြီးတော့ မယုံပါဘူး။”

နွဲ့ - “ဟုတ်ပါတယ်၊ နွဲ့လည်း မယုံပါဘူး။ ပြီးတော့သူပေးတဲ့စုတ်တံနဲ့ဆွဲရ
ယ်၊ ဆွဲတဲ့နေရာမှာလည်း အသက်ဝင်နိုင်သမျှ ဝင်အောင် အစ်ကိုကြီးရဲ့စိတ်
ကကို သွင်းနိုင်သမျှ သွင်းပါဆိုတာတွေအားလုံးဟာ အတော်တော့ ထူးဆန်း
ကဲပဲအစ်ကိုကြီးရဲ့။”

“ဒါကတော့ ပုံကောင်းကောင်းရအောင် ပြောရိုးပြောစဉ် ပြောကြတဲ့
စကားတွေပါကွယ်။ စုတ်တံကလေးကိုတော့ ကောင်းသည်ထက် ကောင်းအောင်
သုဝယ်လာတာနဲ့ တူပါတယ်။”

“ဘာကြောင့် ဒီစုတ်တံနဲ့ အဆွဲခိုင်းသလဲဆိုတာ သူ့ကို ပြန်မမေးပါနဲ့
သည်းခံပါဆိုတာကကော။”

“ဒီဟာလည်း သူမှားတာ လူမသိစေချင်လို့ပေါ့နဲ့ရဲ့။”

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။”

“နို့ပေမဲ့ အစ်ကိုကြီး စဉ်းစားမိတာတစ်ချက်က ဒီမိန်းမဟာ ဘာဖြစ်လို့
မလေးမြင့်ရဲ့ပုံတူကို ၄၄၅၀၀ ပေးပြီး ကျကျနနအဆွဲခိုင်းပြီးမှ မီးရှို့ပစ်ရတယ်ဆိုတာ
တစ်ခုတော့ သဘာဝမကျလှဘူး။ သတင်းစာတိုမှာပါတဲ့အတိုင်း ပြောတာပါ
နော်။ ဒီပေမဲ့အိမ်မှာခိုင်းတဲ့ ကောင်မကလေးက သူနဲ့မတည့်လို့ထွက်တာ ဖြစ်လို့
ဖြစ်မှာပေါ့။”

“အိုစိတ်မကောင်းစရာတွေ ဆက်ပြီး စိတ်ညစ်အောင် တွေးမနေကြပါနဲ့
ရဲ့အစ်ကိုကြီးရယ်။ ဒီကနေ့ည ၈လုတ် (နောင်အခါ ၇၀၀ရပ်ရပ်ရပ် အမည်တွင်
ပြီးနောက် ကုန်သည်ကြီးများဟုတ်ပယ် ဆောက်ရာတွင်ချက်ပစ်လိုက်သည်။)ကို
သွားရအောင်နော်။”

“အေး သွားတာပေါ့။”

၆ လမျှအချိန်ကား မနည်းလှပေ။ အတော်အတန် အရေးကြီးသော အ
ကြောင်းချင်းရာများပင် လူတို့၏စိတ်မှ မေ့လျော့ပျောက်သွားလောက်သော
အချိန်ဖြစ်လေသည်။

သတင်းစာကိုဖတ်ရသော အချိန်မှ ၁၅ ရက်ခန့် ကြာသောအခါ မသိဒါ
အပေါ်တွင် အစေခံမကလေးမညွန့်၏ထွက်ချက်မှာသာရှိ၍ အခြားလုံလောက်သော
သက်သေထွက်ဆိုချက် မရှိသည့်အပြင် စုန်းအတတ်၊ မှော်အတတ်ကို ပျံ့ကြည့်
သော ခေတ်သည် နောက်ကျန်ခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် သက်သေခံမဝင်ကြောင်း သိရှိရပြန်

၁၇ ခုန့်ရွှေမျှား

သေဒါအားတရားရှင်လွတ်လိုက်ကြောင်းသတင်းစာများတွင်ပါတွေ့မြင်လာရပြန်၏။

ဤသို့လျှင် ၆ လမျှကြာ၍ မေ့လျော့လောက်သော အချိန်အတွင်း ဦးအုံးဝေသည် တစ်နေ့တွင် စကားစပ်မိသဖြင့် ဤအကြောင်းကို ပန်းချီဆရာဦးမောင်ကြီးအားပြောပြရာဦးမောင်ကြီးသည်ထိုစုတ်တံကိုဦးအုံးဝေထံမှ ခေတ္တငှားယူသွားလေသည်။

အချိန်ကြာမြင့်လတ်သော် ဦးအုံးဝေတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် မသိအိမ် အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ မိမိတို့မတွေ့မမြင်ဖူးသောသေဆုံးသူမလေးမြင့်၏ အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ပန်းချီဆရာ ဦးမောင်ကြီးငှားသွားသော စုတ်တံဘလေးတို့လည်းကောင်း သတိမေ့လျော့လျက် ရှိနေကြလေပြီ။

တစ်နေ့သော နံနက်ခင်း၌ ပန်းချီဆရာ ဦးမောင်ကြီးသည် ဦးအုံးဝေ နေအိမ်သို့ ရေးကြီးသုတ်ယူ ပေါက်လာသဖြင့် ဦးအုံးဝေက ဆီးကြိုနုတ်ဆက်ပြီး လျှင်နေရာထိုင်ခင်းများ ပေးလေသည်။

အုံး - “ဘယ့်နယ်လဲဆရာကြီး၊ မနက်စောစောစီးစီး ရေးကြီးသုတ်ယူနဲ့ ဘယ်လိုကိစ္စများလဲ ဆိုစမ်းပါဦး”

ကြီး - “ခင်ဗျား ဒီကနေ့မနက် သတင်းစာ ဖတ်ပြီးပြီလား”

“ဖတ်ပြီးပါပြီ”

“ဘာသတင်းများ ထူးသလဲ”

“နိုင်ငံရေးသတင်းကိုမေးတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျား၊ နိုင်ငံရေးနဲ့ ကျွန်တို့နဲ့ သိပ်မဆိုင်လှပါဘူး၊ နိုင်ငံရေး ဆိုတာကကလိမ်ချုံ့ကလိမ်ချုံ့ပေါ့၊ အရပ်သတင်းကိုမေးတာပါ၊ မနေ့ကထွက်သွားတဲ့ယုဘီအေ လေယာဉ်ပျံက ပုပ္ဖိုးတောင်တောင်ကမ်းပါးနဲ့တိုက်ပြီး ပျက်ကျရရာ ခဲတုံးများ လူ ၉ ယောက်တောင် သေတယ်ဆိုပါကလား၊ ကျွန်တို့စိတ်ထဲမှာတော့ ခဲဒါသတင်းထူးပေါ့”

“ကြားရတာ စောစောစီးစီး စိတ်မကောင်းလိုက်တာ ဦးမောင်ကြီး”

“ဟဲ့”

“ကျွန်က ခင်ဗျားထက်တောင် စိတ်မကောင်းသေးတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“အင်ဂျင်နီယာ ဦးလှကြိုင်တစ်ယောက် ပါသွားတာတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်၊ သိပ်သဘောကောင်းတဲ့လူပဲဗျာ၊ ဘာကြာသေးလဲ ကျွန်တော်နဲ့ စတုရင်းဟိုတယ် မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုမှာတောင် စကားပြောကြသေးတယ်”

“ဒါထက် ခင်ဗျားကို ပြောရဦးမယ်၊ ဦးလှကြိုင်ရဲ့ပုံတူကို အရင်လထဲက ကျုပ် ဆွဲပေးလိုက်ရသေးတယ် ကိုအုံးဝေရဲ့”

“ဪ ဟုတ်လား၊ ဘယ်လောက် ရလိုက်သလဲ”

“သုံးရာပဲ ရပါတယ်ဗျာ”

“ဒီလူက အနုပညာကို အင်မတန်အားပေးချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဗျ”

“ငွေသုံးရာရတာက ကိစ္စမရှိဘူးဗျာ၊ ကျုပ်သိပ်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ် ကိုအုံးဝေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“သူ့ကားကို ကျုပ်ဆွဲတုန်းက နောက်ဆုံးဆေးမှုန်းတဲ့နေရာမှာ ခင်ဗျားဆီက ငှားသွားတဲ့ စုတ်ကလေးကို အသုံးပြုမိတယ်ဗျာ၊ စုတ်ကလေးကလည်း ဆွဲလို့ကောင်းတောင်းနဲ့ စိတ်ပါလက်ပါဆွဲလိုက်တာ၊ တကယ် အသက်ဝင်တဲ့ ကားတစ်ကား ဖြစ်သွားတယ်၊ သူ့ကိုယ်တိုင် သိပ်သဘောကျတာပဲ၊ ဓာတ်ပုံနဲ့မတူဘူး၊ တကယ့်လူနဲ့တူတယ်လို့တောင် ပြောတယ်၊ ကျုပ်လက်ရာဒီလောက် တစ်ခါမျှ မကောင်းဖူးဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်တောင် အံ့သြမိတယ်၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားဆွဲဖူးတဲ့ ကလေးက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပုံဆိုတာကို ကျုပ် သွားပြီး သတိရတယ်၊ ခင်ဗျားကို အလုပ်အပ်တဲ့ မိန်းမကပေးခဲ့တဲ့ စုတ်တံမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒီစုတ်တံကိုသုံးမိလို့ ဒီလိုဖြစ်တယ်ထင်တာပဲ”

“ကြာကြာဖန်ဖန်များ၊ ဒီစုတ်နဲ့ ဆွဲမိတာနဲ့ သေတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ ဦးမောင်ကြီးရဲ့”

“ကျုပ်ဖြင့်ခင်ဗျားပြောလိုက်တဲ့ကလေးကမိန်းကလေးသေရတဲ့အမှုကို စဉ်းစားတိုင်း ဦးလှကြိုင်သေရတာ ကျုပ် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်ဗျာ၊ ပြီးတော့ ဆွဲတဲ့စုတ်တံကလည်း ဒီစုတ်တံဆိုတော့ ဒီအဖွဲ့ကို ကျုပ်ဖျောက်လို့မရတော့အောင် ဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ် ဒီဟာတွေကို ယုံတော့ မယုံပါဘူး။ နို့ပေမဲ့ ဖြစ်ရုံရိုင်းက တူလွန်းနေတယ်”

“ခင်ဗျား အဖွဲ့ကို ဖျောက်လိုက်ပါဗျာ၊ ဘာမျှမဆိုင်ပါဘူး”

“ကျုပ် အဲဒီစုတ်တံကလေးပြန်ယူလာတယ် ကိုအုံးဇေ”

ဦးမောင်ကြီးသည်အင်္ကျီအတွင်းအိတ်ထဲတွင်ထည့်၍ယူခဲ့သောစုတ်တံကလေးကို ဦးအုံးဇေအား ထုတ်ပေးရာ၊ ဦးအုံးဇေလည်း စုတ်တံများစိုက်သော စားပွဲပေါ်မှ ဖန်ခွက်ကလေးထဲတွင် ထည့်ထားလိုက်လေ၏။

“အလကားဗျာ ဦးမောင်ကြီးကလဲ၊ ဘာကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာလဲ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် နည်းနည်းကလေးမျှ အယူမရှိဘူး”

“ကျွန်တော်လည်း အယူမရှိပါဘူးဗျာ၊ နို့ပေမဲ့ဒီစုတ်တံနဲ့ပုံတူအဆွဲခံရတဲ့ လူနှစ်ယောက်ဟာ နှစ်ယောက်စလုံး လအနည်းငယ်အတွင်း ရှုတ်တရက် သေရတယ်ဆိုတာက အံ့သြစရာ ကောင်းလွန်းလို့”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဦးမောင်ကြီးရယ်၊ နို့ပေမဲ့ လောကမှာ အကြောင်းချင်းတိုက်ဆိုင်လို့ မတော်တဆဖြစ်ရတဲ့ ကိစ္စတွေ အများကြီးရှိတယ် မဟုတ်လား”

“အင်းလေ ခင်ဗျားပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်လည်းခင်ဗျား ပြောလိုက်မှ နည်းနည်း စိတ်သက်သာရာရတော့တယ်”

ဦးမောင်ကြီးပြန်သွားသောအခါ ဦးအုံးဇေလည်း ဆေးတံကိုခံကာရှေးဟောင်းနောင်ဖြစ်များကို စဉ်းစားလျက်ရှိလေ၏။

တစ်လခန့်မျှကြာသောအခါတစ်နေ့သော နေ့လယ်ခင်း၌ ဦးအုံးဇေ၏ အနီး မြေနှံ့သည် ဦးအုံးဇေကို အတုစိုးကာ ပုံတူတစ်ခုကို ရေးဆွဲလျက်ရှိ၏။ သို့သော် သူရေးဆွဲသောပုံမှာ လူပုံမဟုတ်ဘဲ ကြောင်တစ်ကောင်၏ပုံ ဖြစ်လေသည်။

ဦးအုံးဇေသည် ကြောင်များကို အလွန်ချစ်တတ်၍ အိမ်၌ ကြောင်ပေါက်ကောင်ရှိသည့်အနက် ပုစိကျားဆိုသော ကြောင်ကျားကလေးတစ်ကောင်သည် ဦးအုံးဇေအား ပွတ်သီးပွတ်သပ်လုပ်ကာ အစာတောင်းတတ်သဖြင့် ဦးအုံးဇေ၏ အချစ်ဆုံး ဖြစ်လေသည်။ ထို့နေ့တွင် ပုစိကျားသည် ဦးအုံးဇေ၏ အလုပ်စားပွဲပေါ်၌ စောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ ရှိနေသဖြင့် မမြဲနဲ့သည် ဦးအုံးဇေ၏ စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှ ဝပ်တမင်စက္ကူအဖြူချပ်တစ်ချပ်ကို ထုတ်ယူပြီးလျှင် ပထမဦးစွာ ခဲဖြင့် ပုံကြမ်းလောင်းပြီးနောက် ရေဆေးသေတ္တာကလေးထဲမှ ဆေးများဖြင့် ခြယ်မှုန်းလျက် ရှိလေ၏။

စိတ်ပါဝင်စားစွာ ရေးဆွဲရသဖြင့် အချိန်များကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားရာ ညနေ ၄ နာရီထိုးမှ ထမင်းအိုးတည်ရန် သတိရပြီးလျှင် စုတ်တံနှင့် ဆေးဘူးများကို ပစ်ခွဲ၍ နောက်ဖေးရောင်သို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ ဦးအုံးဇေသည် ညနေ ၄ နာရီခွဲလောက်တွင် အစည်းအဝေးမှ ပြန်ရောက်လာရာ စားပွဲပေါ်၌ မမြဲနဲ့၏ လက်ရာကို မြင်သဖြင့် ပြုံးမိ၏။ နောက်ဖေးခန်း၌ မမြဲနဲ့နှင့်တွေ့ရာ ဦးအုံးဇေက “တယ်ပုံတူအဆွဲကောင်းပါလားဟေ့ နို့”

“ဘာလဲအစ်ကိုကြီး”

“မင်းဆွဲထားတဲ့ ပုစိကျားကို ပြောတာပါ”

“ဟုတ်လား၊ တူရဲ့လား အစ်ကိုကြီး”

“တူပါတယ်ကွယ်၊ တူတာမှ ရွတ်စွပ်ထားသလိုပဲ”

“ဟဲ ဟဲ အစ်ကိုကြီးက မြှောက်ပြန်ပြီ”

“မြှောက်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီပုံ ငါးကျပ်နဲ့ ရောင်းမလား”

“အို အစ်ကိုကြီးကလဲ၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဆုတ်ပစ်ဖို့လေ၊ စားပွဲပေါ်မှာ ရှုပ်လို့”

ထိုည ညစာစားပြီးနောက် နေဝင်ရီတရောအချိန်တွင် ဦးအုံးဝေသည် အိမ်ရှေ့ခန်းပတ်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ အညောင်းဆန်ကာ ဆေးတံကို သောက် လျက်ရှိစဉ် အောက်ထပ်မှ အစေခံမကလေး မိပွေး၏အော်သံကြောင့် အိမ်ရှေ့ ခြံတင်းပေါက်မှ ထွက်၍ ကြည့်မိလေသည်။

မိပွေးမှာလည်းဘေး၌ရှိလျက်ရှိသည့်အပြင်သူ့အနီး၌လည်းကလေးငှစ ယောက်ဝိုင်းအုံကာ တစ်စုံတစ်ရာကို ကြည့်ရှုလျက် ရှိနေကြသည်ကို တွေ့ရလေ ၏။

“ဟဲ့ မိထူးဘာဖြစ်တာလဲ”

“ပုစိကျားကလေး သေသွားပြီ အစ်ကိုကြီး”

“ဟယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကားကြိတ်သွားလို့၊ ဂျစ်ကားကလေး ဟိုဘက်ကို မောင်းပြေးပြီ”

“သေမှဖြင့် မထူးပါဘူးကွယ်။ နောက်ဖေးလမ်းကြားမှာသာ မြှုပ်လိုက် တော့”

ထိုအချိန်၌ မပြန်သည့်အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာ၍ အကျိုးအကြောင်း သိရှိ သွားလေ၏။ မိပွေးအား မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်မှ ကုလားဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဆီအဝယ်ခိုင်းရာ ပုစိကျားသည် မိပွေးနောက်မှ ပြေးလိုက်သွားရင်း ဤကဲ့သို့ ကားတိုက်ခံရကြောင်း မိထူးက ပြောပြသဖြင့် သိကြရလေသည်။

ဦးအုံးဝေသည် မသာယာသော စိတ်နှလုံးဖြင့် အလုပ်စားပွဲသို့ သွားရောက်ကာ ကိုယ်ကို ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပစ်လွှဲလိုက်လေ၏။ သူ့ရှေ့၌ ပထမဦးစွာမြင်မိသောအရာမှာ ဆေးဝါးများ စွန်းပေလျက်ရှိသော စုတ်တံကလေး ဖြစ်လေသည်။ ယင်းစုတ်တံကလေးကား အခြားမဟုတ်မသိဒါလက်ဆောင်ပေးခဲ့ သောစုတ်တံကလေးပင် ဖြစ်တော့၏။

အကြောင်း တိုက်ဆိုင်လှချေ၏ တကား။

မိမိချစ်လှစွာသော ပုစိကျားသေသည်မှာ မတော်တဆ ကားတိုက်၍ သေရသည်နှင့်သော်လည်း မပြန်သည်ထိုနေ့က မိမိမရှိစဉ်ပုစိကျား၏ပုံကိုစုတ်

တံကလေးဖြင့် ရေးဆွဲခဲ့၏။ သို့သော် မပြန့် စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးသဖြင့် ထုတ် ဇော် ပြောဆိုခြင်းကား မပြုချေ။

အောက်ထပ်သို့မပြန် ဆင်းသွားသည့်အခိုက်တွင် ဦးအုံးဝေသည် စုတ် တံကလေးအား ထုတ်ပိုင်းချိုးလိုက်ပြီးလျှင် “ကိုင်း နောက်ဆုံး ပုစိကျားကို သတ် တဲ့ စုတ်တံ သွားလေရောကွယ်” ဟုပြောကာ နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်ထဲသို့ ဝစ်ထည့်လိုက်လေသတည်း။

သွေးသောက်ခွေစင်း၊ ခဏှင် ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ။

သုံးယောက်ပေါင်း လောင်းကျော်

လူရွယ်နှစ်ယောက်အနက် အရပ် ၅ ပေ ၁၀ လက်မခန့်ရှိ၍ ကိုယ်လုံး တိုယ်ပေါက် ကျစ်လျစ်သော လူရွယ်မှာ ယူနိုတစ်တီလေသင်းမှ ဆွယ်တာ အင်္ကျီအပြာနှင့် တောင်းဘိတ်အဖြူကို ဝတ်ထား၍ ဆေးတံကို ပါးစောင်၌ ခံထား၏။ မျက်နှာသွယ်လျက် ညိုမိမ့်ညက်ညောသော အသားအရေရှိ၏။ ရင်အုပ်ကားပြီးလျှင် ကြွက်သားများထုတ်လျက်ရှိရာ ခပ်ဝေးဝေးမှပင် အားနှင့်ကစားရန်စား လိုက်စားသူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း အလွယ်တကူ သိနိုင်လေသည်။ အသက်မှာ ၂၇ နှစ်မျှသာရှိသေးသော်လည်း ရင့်ကျက် သောကုဏ္ဍ၏အရှိန်ဖြင့် ၃၅ နှစ်၊ ၃၆ နှစ်ခန့်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။ အမည်မှာ ကိုအောင်တင်ဖြစ်၍ အမ်ဘီဘီအက်(စ်) နောက်ဆုံးနှစ်သမား ဆေးကျောင်း သားဖြစ်၏။

ဒုတိယသူငယ်မှာ အသက် ၂၄ နှစ်၊ ၂၅ နှစ်ခန့်ရှိပြီး၍ အသားဖြူပြီး လျှင် ကိုအောင်တင်ထက် ၄ လက်မခန့်နိမ့်၏။ အဝဲအနက်တန်ဆွယ်တာ အကျားကို ဝတ်ထားပြီးလျှင် ဘောကန်နောက်ပိတ်မိနပ်ကို ဖီးထားရာ သူ

သည်လည်း ပထမနှစ်ဆေးကျောင်းသား ဖြစ်လေသည်။ အမည်မှာ မောင်သန်း တင်ဖြစ်၍ တစ်ကျောင်းလုံးနှင့် စင်မင်ရင်းနှီးကာ မောင်သန်းတင်အား မသိသူ ခရိုသလောက်ရှားပါးလေသည်။

လူငယ်နှစ်ယောက်တို့မှာ စာသင်ခန်းမှာထက် ကစားကွင်းတွင် နာမည်ကြီးသူများဖြစ်ကြပြီးလျှင် ကိုအောင်တင် ကုဏ္ဍကြီးသလောက် မောင်သန်းတင်က ကောင်းများလေသည်။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်အနက် လက်ဝဲဘက်မှ ခရမ်းရောင်ဝိုးတွန့် လှံရည်နှင့် လျှောက်လာသူမှာ ပင်စင်စားအရေးပိုင်ဦးဘရီ၏တစ်ဦးတည်းသော သမီးနှင့်ဖြစ်၍ မောင်သန်းတင်နှင့် သိကျွမ်းပြီးဖြစ်၏။ အနီးသို့ရောက်လာသော အခါ မောင်သန်းတင်က နနရီအား ပြေး၍နှုတ်ဆက်ရာ နနရီကလည်းပြန်၍ နှုတ်ဆက်၏။ သို့သော် နနရီ၏မျက်လုံးများသည် မောင်သန်းတင်ထက် ဆေးတံခဲ၍ထားသော ကိုအောင်တင်ကို စူးစိုက်စိုက်ကြည့်၍သွား၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်၍ သွားသောအခါ နနရီက သူ၏အဖော်အား -

“ကိုသန်းတင်နဲ့ လျှောက်သွားတဲ့လူကို ဟယ်လင်သိလား”

“နာမည်တော့ သေချာမသိဘူး။ ကိုအောင်မြင့်ဆိုလား။ ကိုအောင်တင် ဆိုလား။ အမ်ဘီဘီအက်(စ်) နောက်ဆုံးနှစ်တဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သိပ်ပြီး ယောက်ျားဆန်တဲ့ရုပ်နော်”

“ကိုသန်းတင်လောက် မချောပါဘူး ရီရယ်။ ကိုသန်းတင်ကအသား လည်းဖြူတယ်။ ရုပ်လည်းလှတယ်။ အသက်လည်းငယ်တယ်”

“ဟယ်လင်ကြည့်တာက တစ်မျိုးပဲ။ မိကြည့်တာက ယောက်ျားပီသ တဲ့ရုပ်၊ သတ္တိကောင်းတဲ့ရုပ်၊ အရေးအကြောင်းရှိရင် တကယ်အားတိုးရတဲ့ရုပ်၊ အနီးကြည့်တာ ဟယ်လင်၊ တကယ်ဥပမိရုပ်ကောင်းတဲ့လူမှ မြင့်မြတ်တဲ့ ဝိတ်ထားရှိတာ ဟယ်လင်ရဲ့”

“ဆို ဟယ်လင်တော့ ဒါတွေမသိပါဘူး။ ရုပ်ချောတာနဲ့ စတိုင်ကောင်း တာလောက်ကြည့်တာပဲ”

“တိတ်စမ်းကွယ်၊ ဟိုမှာ မော့လိုက်တာနော်”

ထိုအချိန်တွင် ကျောင်းဆောင်ဝိတ်ဝသို့ ရောက်လာကြပြန်၍ မိန်းကလေး ၃-၄ ယောက်လက်တွဲထွက်လာသည်ကို မြင်သည်နှင့် စကား ရပ်၍ သွားလေ၏။ ထို့နောက် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တို့သည် မိမိတို့အခန်း ရှိရာသို့ အသီးသီးတက်သွားကြလေ၏။

၁

အင်းလျားကန်နှင့် ကိုက်ကွဲသောသားခန်းဝေးသည့်နေရာ၌ပါမောက္ခ ကြီးတစ်ဦးပိုင် လေးထပ်တိုက်ဟောင်းကြီးတစ်လုံးရှိရာ တိုက်ကြီးမှာ ခေတ်မီ ပြုပြင်မှုများမရှိသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ နှစ်လည်းအတော်ကြာမြင့်ပြီဖြစ်သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ ရေညှိများတက်လျက်ရှိသော အုတ်များပေါ်သို့ အိုင်ပီခေါ် နွယ်ပင်များ ပေါက်ရောက်စိုးအုပ်လျက်ရှိ၏။ လူနေသော အထပ်သုံးထပ်ရှိ၍ အောက်ဆုံးထပ်မှာ မီးသွေးခန်းနှင့် မီးဖိုရှိ၏။

ကျောင်းတွင် အထူးသဖြင့်အရေးကြီးသော စာမေးပွဲများအတွက် လုံလောက်သည့်သူများ၊ အခြားဘက်အများနှင့် ကောင်းစွာမသင့်မြတ်သူများ အများနှင့် မရောနှောဘဲ သီးသီးသန့်သန့် နေလိုသူများသည် ထိုတိုက်ကြီးမှ အခန်းသုံးခန်းတွင် နေထိုင်တတ်ကြ၏။ တစ်ခန်းအတွက် တစ်လလျှင် ဝေမျှပေး၍အစားအသောက်လည်းရရှိလေသည်။ ထို(၃)ခန်းကို "ကလေးတိတ် ကား" ခေါ်စောင့်ရှောက်သူအဖြစ်ဖြင့် ဦးစံဆိုသူသည် အောက်ဆုံးထပ်မီးသွေး ခန်းနှင့် မီးဖိုရှိရာ အခန်းကလေးတွင် နေထိုင်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ဝေးသားဖော်ပြသည့်အချိန်၌ အပေါ်ဆုံးထပ်တွင်အထက် ကဇာသားခွဲသော အင်္ဂလိပ်အင်္ဂ(စ်)နောက်ဆုံးနှစ် ဆေးကျောင်းသားတို့ ကိုအောင်တင်နေ၏။ ဒုတိယအထပ်တွင် အင်္ဂလိပ်အင်္ဂ(စ်) ဒုတိယနှစ် ကျောင်းသား တို့မြတ်ကျော်ဆိုသူနေထိုင်လျက် ထိုအောက်အထပ်၌မူ ဘီအေစာမေးပွဲကို ဝင်ရောက်ဖြေဆိုမည့်ဆဲဆဲဖြစ်သော မောင်သက်ရှိနေထိုင် လေသည်။

တစ်နေ့သောညဉ့်နာရီအချိန်လောက်၌အပေါ်ဆုံးထပ်ကိုအောင်တင် ၍အခန်းပြင် ကိုအောင်တင်သည် ရွက်ဖျင်ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံး

ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ဆေးတံကို အားရပစ်ရစ်လျက်ရှိရာ သူ၏နံဘေးရှိ နောက်ပို ကုလားထိုင်ပေါ်၌ကား စီးတရက်သောက်နေသော မောင်သန်းတင်ရှိ၏။ အတန်ငယ်အေးသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ အင်းလျားဘက်မှ လေအေးကလေးများ တိုက်ခတ်လျက်ရှိသဖြင့်တစ်ကြောင်း နှစ်ယောက်စလုံးပင် လေနှင့်ယှဉ် ရှည်များကိုဝတ်ထားပြီးလျှင် အနီး၌လည်းမီးလင်းဖိုတစ်ခုရှိလေသည်။

ကိုအောင်တင်၏ လက်ဝဲဘက်စာမေးပွဲဝိုင်းကလေးပေါ်တွင် တင်းပုတ် တစ်စုံ၊ စပရင်တပ်ထားသော ဒန်ဘယ်တစ်စုံ၊ လက်ဝှေ့ထိုးသော လက်အိတ် တစ်စုံရှိနေလျက် အားကစားနှင့်ပတ်သက်သော စာအုပ် ၂၀ ခန့်တို့သည် ဖရို ဖရဲကျလျက်ရှိ၏။ အခန်းနံရံ၌ကား အလေးမသမားကြီးများ၊ နပန်းသမားကြီး များ၊ လက်ဝှေ့ချန်ပီယံများ၏ဓာတ်ပုံများစသည်ဖြင့် ဓာတ်ပုံ ၄-၅ ပုံရှိ၏။ ၎င်းရေရှိ စာမေးပွဲတင်မှန်အိမ်တစ်လုံးရှိနေသော လေးထောင့်စာမေးပွဲကြီး၌မူ လူ၏ ဦးခေါင်းခွံတစ်ခု၊ လက်ရိုးနှင့် ခြေရိုးများ၊ အသည်းနှလုံးပုံများ၊ ဆေးချပ်များ ထည့်ထားသည့် ပုလင်းသုံးလုံး၊ ဖားကောင်များကို ဆေးစိမ်ထားသည့် ပုလင်းကြီးတစ်လုံး၊ ခွံစိတ်သည့်ဓား၊ တတ်ကြေးစသည့် ကိရိယာများထည့် သော ဒန်လပ်ပန်းကလေးတစ်ချပ်ရှိ၏။ နံရံနှင့်ကပ်လျက်ရှိသော စင်ပေါ်တွင် ဆေးမှန်များထည့်ထားသည့် ပုလင်းများနှင့် ဆေးစာအုပ်များရှိလေသည်။ အခန်းထောင့်တွင် တစ်ယောက်အိပ်ခွဲတွင်တစ်လုံးရှိ၍ အဝတ်အစားအမျိုး များကြီးတန်းတစ်တန်းတွင် ချိတ်များဖြင့် သပ်ရပ်စွာတင်ထား၏။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့မှာ အတော်ပင် ချစ်ခင်ရင်းနှီးကြသူများ ဖြစ်၍အတန်ကြာမျှ စကားမပြောဘဲ ဆေးလိပ်များကို သောက်နေကြသော် လည်း ဝမ်းထဲကမှ တစ်ယောက်အကြောင်းကိုတစ်ယောက် စဉ်းစားလျက်ရှိ လေသည်။ မောင်သန်းတင်ရောက်စက ပြောသောစကားများမှာ ယူနီဗာစတီ လှေသင်းအကြောင်း၊ အင်္ဂလန်မှ ရေကူးချန်ပီယံများအကြောင်း၊ မကြာမီက ထိုးသတ်ခဲ့သော လက်ဝှေ့ကျော် နီကီစမန်နှင့် ဂန်းဘုတ်လျက်တို့အကြောင်း စသည်ဖြင့် အခြားထူးထူးထွေထွေ မဟုတ်ဘဲ မိမိတို့ဝါသနာပါသည့် ကစား ရန်စားအားသမားများအကြောင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

အထန်ကြာ ထိတ်ဆိတ်လျက်ရှိနေပြီးနောက် အိမ်ရှင်ကိုအောင်တင်ကာ အခန်းအထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ထားသော ဗီဂျိကလေးကို မေးခေါ်လျက် -

“ဟေ့လူတော်မီသောက်မလား၊ လက်ဖက်ရည်သောက်မလား၊ လတ် ဇက်ရည်က ဘူးစိမ်း၊ ကော်ဖီက ဘူးနီ၊ ဗီဂျိထဲမှာ ဓာတ်ဘူးနဲ့ ထည့်ထားတယ်ဗျ”

“မသောက်ချင်ပါဘူးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်အခုပဲနို့တစ်ခွက်သောက်လာ ခဲ့တယ်”

“လက်ဖက်ရည်ကောင်းတယ်ဗျ၊ ဒါမှ ညဉ့်နက်အောင် စာကျက်နိုင် တယ်၊ ကျုပ်တော့ အနည်းဆုံးတစ်ညကို နှစ်ခွက်လောက်တော့ သောက်ရမှ နေနိုင်တယ်”

“မြေဩဒါထက်ကိုအောင်တင်၊ အောက်ထပ်ကလူတွေနဲ့ခင်ဗျားကျွမ်း သလား”

“ဟင့်အင်း မကျွမ်းပါဘူး၊ မေးထူးခေါ်ပြော ဆိုပါတော့၊ ပြုံးရုံခေါင်း ညှိတ်ရုံပေါ့ဗျာ”

“ဟင် ကျွန်တော်တော့ သူတို့တစ်ယောက်စီရဲ့အကြောင်း နည်းနည်း ပါးပါးတော့ သိတယ်ဗျ၊ သိပ်တော့မသိပါဘူး၊ မပေါင်းတာဘဲ ကောင်းပါတယ် လေး၊ ကိုသက်ရီဆိုတဲ့လူကတော့ တော်ပါတယ်”

“အောက်ဆုံးထပ်က လူပိန်ပိန်ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီလူကစိတ်ထားကောင်းပါတယ်၊ လူရိုးတစ်ယောက်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အကြောင်းပြောရင် ကိုမြတ်ကျော်အကြောင်းပါ ထည့်ပြောရလိမ့် မယ်”

“ကျွန်ရဲ့အောက်ထပ်က အသားမည်းမည်းလူဝဝလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလူက မသိတာဘဲ ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့လူပဲ”

ကိုအောင်တင်သည် မျက်ခုံးတစ်ဖက်ကိုချီကာ ဆေးထည့်လားသော ဆေးတံကိုမီးညှို့လေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ၊ သောက်သလား၊ ဇရိုက်သလား၊ မြင်းလောင်း သလားဆိုနဲ့”

“အို၊ ဒါတွေမဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်ကအပေါ့ယံ မျက်နှာချိုသလိုလိုနဲ့ အတွင်းကောက်တစ်ယောက်ဗျ၊ လူကတော့လူတော်တစ်ယောက်၊ ဗဟုသုတနဲ့ ဩဇာပုံတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ နေရာတကာမှာ နဲ့စပ်တဲ့လူတစ်ယောက်ပေါ့ဗျာ၊ အထက်မြန်မာပြည်မှာ အများကြီးနေဖူးပြီး ရှမ်းစကား၊ ကရင်စကား၊ ကချင် စကား၊ ယောစကား၊ တရုတ်စကားတောင်တတ်တဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ၊ စိတ်ညှိ တဲ့အတတ်၊ မှော်အတတ်၊ ဆေးဝါးလက်ဖွဲ့၊ အင်းအိုင်ကစပြီး အို ...ခင်ဗျား စမ်းချင်တဲ့ ဘတ်ကစမ်း၊ သူမတတ်တာမရှိဘူး၊ ဒီလောက်ပုံတဲ့ လူတစ်ယောက် ပဲဗျာ”

“အင်း...ဆိုပါဦး”

“အရင်တစ်နှစ်က အိုက်အက်စီက ကိုစိန်မောင်နဲ့ ရန်ဖြစ်တာခင်ဗျား သိလား”

“ကျွန်က ရမှရောက်လာတာပဲဗျ၊ ဘယ်သီမလဲ ကိုသန်းတင်”

“ဒီလိုဗျ ...တစ်ခါတော့ ကိုမြတ်ကျော်က ဘင်တန်က မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ပန်းချင်းဝင်တိုက်တာနဲ့ စကားများပြီး ကိုစိန်မောင်က သူတို့ ထိုးဖူးတယ်၊ နောက်မှ ကြားထဲက ဗျန်လိုက်လို့ ပြောသွားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုမြတ်ကျော်ကြည့်ရတာ ကိုစိန်မောင်အပေါ် လက်စားရွေလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ဒီလူကို မြွေထက်ကြောက်သေးတယ်ဗျာ”

“ဒါထက် ခင်ဗျားပထမပြောတဲ့စကားထဲမှာ အောက်ဆုံးထပ်က ကိုသက်ရီအကြောင်းကို ပြောရင် ကိုမြတ်ကျော်အကြောင်းပါ ပြောရလိမ့်မယ် ဆိုတဲ့စကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဗျ၊ သူတို့ချင်း ဘယ်လို အဆက်အသွယ်ရှိလို့ လဲ”

“ဒီလိုဗျ ...ကိုမြတ်ကျော်နဲ့ ကိုသက်ရီရဲ့ နမကလေး နနရီနဲ့ စပ်ထား တယ်၊ ဒါကြောင့် တချို့ဓာတ်သိတဲ့လူတွေက ကျီးကန်းဝင်းဘဲဥချီလာတာ မြင်ရလိမ့်ဦးမယ်လို့ ပြောကြတယ်”

“နနရီဆိုတာက ဘယ်သူလဲဗျ”

“ခင်ဗျားလည်း သိပ်ရိုက်တာပဲဗျာ၊ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား ဘယ်တော့မှ နှိမ့်လှုပ်တတ်တာပဲဗျာ။ တစ်နေ့က ခင်ဗျားလေ့လိုက်ပြီးကျွန်တော်နဲ့ အတူတူပြန်လာတုန်းက အင်းလျားဆောင်နားမှာ တွေ့လိုက်တဲ့ ခြေခံသေးသေးသွယ်သွယ်ကလေးဟာပေါ့”

“အတော်အနိုင်သားပဲ”

“ကျွန်တော်က ပြုံးပြီးနှုတ်ဆက်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်ကိုဝတ်ကျေဝတ်တုန်းလောက်ပဲကြည့်ပြီး ခင်ဗျားကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်သွားလေချဲ့ဆရာဦး”

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ သူ့မှာ ဥစ္စာရှင်ကြီးနဲ့ပဲ ပြီးတော့ ကြည့်တာက ကျွန်ကို ကြည့်တာဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မယ်ဗျာ၊ ဆွယ်တာအင်္ကျီအပြာကို ကြည့်တာလား မှမပြောတတ်ဘဲ”

ဤသို့ပြောရင်းဆိုရင်းကိုအောင်တင့်၏မျက်မှန်တစ်ဖက်မှာမသိမသာ ရှိတက်သွားပြီးလျှင် ဆေးတံမှပြာများကို စားပွဲစွန်းတွင် ခေါက်လိုက်လေ၏။ မောင်သန်းတင်သည် နေရာမှထပြီးလျှင် တစ်ချက်သမ်းလိုက်ပြီးနောက် -

“ဆယ်နာရီထိုးတော့မယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော်ပြန်မယ်၊ ဒါထက် ဒီလတ်ရိုး ၂ ချောင်းတော့ ကျွန်တော် ဒီကနေ့ည ဓကယူသွားပါရစေဗျာ”

“ယူလေဗျာ၊ တနင်္လာနေ့ကျမှ ပြန်ပေးတာပေါ့”

ထို့နောက် မောင်သန်းတင်သည် လတ်ရိုး ၂ ချောင်းကို လွယ်အိတ်ကပ်လုံးအတွင်းသို့ ထည့်ပြီးနောက် ကိုအောင်တင့်အား နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားလေ၏။

မောင်သန်းတင်ဆင်းသွားပြီးနောက် ကိုအောင်တင့်သည် ဆေးတံကို မဆွဲအတွင်းသို့ ထည့်လိုက်ပြီးလျှင် ဆေးတံအုပ်များတင်ထားသော စားပွဲရှိ ဂူလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မှန်အိမ်မှ မီးတက် နည်းငယ် မြှောက်လိုက်ပြီးလျှင် ဦးနှောက်များခွဲစိတ်ပုံအကြောင်းကို ဖတ်လျက်ရှိလေရာ သူ၏ ကျယ်ပြန့်သော နဖူးမှအကြောများ ထလာသည့်တိုင် အောင်စာထဲတွင် စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိတော့၏။

တ၌ စိတ်ဝင်စားနေသူများမှာ အချိန်ကုန်လွန်မှန်းမသိတတ်ဘဲ နှိမ့်တတ်လေရာ နောက်တစ်ကြိမ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်တွင် ၁၂ နာရီကျော်၌ ရှိသောလက်တံအတိုနေရာသို့ လက်တံရည်သည် တဖြည်းဖြည်းချင်းကပ်လျက် ရှိနေလေပြီ။ သို့နှင့် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ထမည်ပြုလေ၏။

ထိုကော၌ ခပ်ရည်ရည်ဆွဲ၍ အော်လိုက်သော အသံကဲ့သို့ ပလုံးပထွေး အသံတစ်သံတို့ ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသည်နှင့် စာအုပ်ကို စိတ်လိုက်ကာ နားစွင့်၍ ထောင်မိ၏။

အသံမှာအသက်ရှူကျပ်သဖြင့် မဝီမသအော်လိုက်သော အသံမျိုးဖြစ်လေသည်။ နံဘေးဝတ်လည်နှင့် အပေါ်တွင်လည်း လူသူမရှိသဖြင့် အသံမှာ အောက်ထပ်မှ လာဟန်လက္ခဏာရှိ၏။ အောက်ထပ်မှာ ကိုမြတ်ကျော်၏ အခန်းပင်ဖြစ်၍ ညဉ့်ဦးကပင် သူ၏အကြောင်းကို မောင်သန်းတင်နှင့် ပြောမိကြသေး၏။ ကိုမြတ်ကျော်မှာလည်း သူကဲ့သို့ပင် အချိန်ညဉ့်နက်သည့်တိုင် အောင် မအိပ်တတ်ကြောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ သူမီးငြိမ်းသည့်တိုင်အောင် ကိုမြတ်ကျော်အခန်းမှ မီးရောင်သည် နံဘေးမှ သစ်ပင်များပေါ်သို့ ထိုးထွက်လျက်ရှိနေတတ်ကြောင်း သတိရမိ၏။

မောင်သန်းတင်ကပင် ပြောသွားသော်လည်း ကိုအောင်တင့်သည် ကိုမြတ်ကျော်အပေါ်၌ ဤမျှလောက် အထင်မသေးခဲ့သေးချေ။ သူကဲ့သို့ပင် စာကြိုးစားလျက်ရှိသော ကျောင်းသားအဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ သူဆင်းသွားတတ်သည့် အခါများတွင် တံခါးဝမှ မျက်နှာထားချိန်နှင့်ကြည့်နေတတ်သည့် သူတစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း သိသည်မှတစ်ပါး စိတ်ထဲတွင် အခြား တစ်စုံတစ်ရာ မရှိချေ။ မောင်သန်းတင်မှာ ဘောကန်သမားတစ်ယောက်၊ ခေါင်းမာသူတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် မိမိစိတ်ထဲတွင် ရှိသလောက် သူတစ်ပါးအကြောင်းကို အကြင်နာကင်းစွာ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေမည်ကို အောင်တင့်သည် သူ၏သူငယ်ချင်းအကြောင်းကို ပြန်၍ စဉ်းစားမိသေး၏။

နားထောင်သော်လည်း အသံကို ထပ်မံမကြားရတော့ချေ။ သို့နှင့် ကိုအောင်တင့်သည် စာအုပ်ကိုပြန်၍ ဖွင့်မည်ပြုလေရာ စူးရှသောအသံတစ်သံသည် ဆိတ်ငြိမ်သောပတ်ဝန်းကျင်ကို ခွဲ၍ထွက်သွားလေ၏။ ယခုတစ်ကြိမ်၌မူ ဂူးဂူးဝါးဝါးမဟုတ်တော့ဘဲ လူတစ်ယောက်၏ အလန်တကြား ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သောအသံဖြစ်လေသည်။ ကိုအောင်တင့်မှာ မည်သည့်ဘေးရန်ကိုမဆို အေးဆေးစွာ ရင်ဆိုင်သံ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်လင့်ကစား ဤအချိန်၌အခါမျိုးတွင် စူးစူးဝါးဝါးကြားလိုက်ရသောအသံသည် ကိုအောင်တင့်၏စိတ်ကို အမျိုးမျိုးချောက်ချား၍သွားစေ၏။

ကိုအောင်တင့်သည် အောက်ထပ်သို့ပင် ဆင်းသွားရမည်လော၊သို့မဟုတ် စောင့်ဆိုင်း၍ပင်နေရမည်လော ဝေခွဲမရအောင် ရှိတော့၏။ အောက်ထပ်အခန်းတွင်နေသူအား ဤမပြောပလောက်သော ကိစ္စကလေးကြောင့် သွားရောက်နှောင့်ယှက်ရန် သင့်လျော်ပါမည်လော။ ကိုအောင်တင့်သည် တစ်ခဏမျှ တွေ့ဝေစဉ်းစားလျက်ရှိလေ၏။ သို့ရှိစဉ် အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်လာသော ခြေသံများကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် တံခါးကိုဖွင့်ကြည့်ရာ အောက်ဆုံးထပ်တွင်နေသော မောင်သက်ရှိသည် မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရောနှင့် အခန်းတွင်းသို့ပြေးဝင်လာလေသည်။

“အလယ်ထပ်က ကိုမြတ်ကျော်ဆိုတဲ့လူ အတော်မောဘူးထင်တယ်။ တစ်ဆိတ်လိုက်ကြည့်ပါဦးဗျာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လည်း သူ့အခန်းက အော်သံကြားလိုက်ရသလားလို့”

သို့နှင့် ကိုအောင်တင့်သည် မောင်သက်ရှိနှင့်အတူ အောက်ထပ်သို့လိုက်ပါသွားလေ၏။ ကိုမြတ်ကျော်၏ အခန်းသို့ရောက်သောအခါ ကိုအောင်တင့်သည် မိမိယခင်က မရောက်ဖူးသော ကိုမြတ်ကျော်၏အခန်းကို အံ့အားသင့်စွာနှင့်ကြည့်ရှုနေမိ၏။

အခန်းမှာ ကျောင်းသားတစ်ယောက်၏ စာကျက်ခန်းထက် ပြတ်တောက်လေးတစ်ခုနှင့် ပို၍တူနေ၏။ နံရံပတ်လည်တွင် စင်များရှိ၍ ၎င်းစင်များ

ပေါ်ဦးကား အကောင်အမျိုးမျိုး၊ အရိုးအမျိုးမျိုး၊ အာအသည်းမှစ၍ နှလုံးသည်းခွက်အမျိုးမျိုးတို့ကို ဆေးရည်စိမ်ထားသည့် ပုလင်းများရှိ၏။ အချို့စင်တွင် ရွှင်လုံးများရှိ၍ ၎င်းတို့မှာ လူ၏ကိုယ်နှင့် ကြောင်ခေါင်း၊ ခွေး၏ကိုယ်နှင့် ခြင်္သေ့ခေါင်း၊ ခြင်္သေ့ကိုယ်နှင့် လူခေါင်းစသော ရုပ်လုံးများ၊ အနောက်နိုင်ငံ၊အရှေ့နိုင်ငံရှိ ရုပ်တုအမျိုးမျိုးများ၊ ဆေးရည်စိမ်ထားသော မိကျောင်းကလေးတစ်ကောင်၊ မြွေကြီးတစ်ကောင်စသည်တို့ရှိ၏။

အခန်း၏အလယ်တွင် လေးထောင့်စားပွဲကြီးတစ်လုံးရှိရာ၎င်းအပေါ်ဦးကား ဆေးရည်စိမ်ထားသော လူသေအလောင်းတစ်လောင်း ရှိနေ၏။ လူသေမှာ ၄ ပေခန့်သာအရပ်မြင့်၍ ဦးခေါင်းမှာ အဆမတန်ကြီးမားပြီးလျှင် ကျောတွင်လည်း အစုကြီးတစ်ခုရှိသဖြင့် လက်ပြင်ကုန်းလျက်ရှိ၏။ (တစ်ခါက ရွှေတိဂုံ ကုန်းတော်ပေါ်တွင် မသွားနိုင်မလာနိုင်သဖြင့် ဝိုက်ဆံတောင်းစားရရှာသော ခေါင်းကြီးကိုယ်သေး သူတောင်းစားကဲ့သို့ရှိလေသည်) အသားမှာ အဝါရင့်ရောင်နှင့် အညိုရောင်ရောစပ်လျက် ရှိလေရာ လူအရှင်ထက်အနည်းငယ်မျှ လျော့ပေါ့မိန့်ကြွလျက်ရှိ၏။ မျက်လုံးမှာ ကျောက်နက် ၂ လုံးဆိုတပ်ထားသောကဲ့သို့ ခပ်ပြူးပြူးခပ်မည်းမည်းရှိနေလျက် အရောင်များဝင်ထွက်လှပတတ် တောက်ပြောင်လှ၏။ လက်လေးသစ်ခန့်ရှိ နီညိုညိုဆံပင်မှာ ကြီးမားလှသောခေါင်းကြီးပေါ်တွင် စုတ်ဖွားဖွားရှိနေလေသည်။ တစ်ခုလုံးကို အတိုချုံး၍ ပြောရမည်ဆိုသော် လွန်စွာနိမိတ်မရှိ၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှပေသည်။

ကိုအောင်တင့်မှာ ဝါရင့်ပြီး ဆေးကျောင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်လျက် အရိုးစုအမျိုးမျိုး၊ ဦးခွံအမျိုးမျိုးတို့ကို သာမန်ဝတ္ထုပစ္စည်းတစ်ခုအနေဖြင့် ကိုင်တွယ်နေသူတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း ဤထူးဆန်းသော ဆေးရည်စိမ်အလောင်းကိုမြင်ရသောအခါ တွန့်ခနဲဖြစ်၍သွားမိ၏။ အလောင်း၏နံဘေးတွင် ၄ ပေခွဲခန့်ရှိ ခေါင်းတစ်လုံးရှိ၍ အလောင်းကိုခေါင်းထဲမှ ထုတ်ယူထားခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်နံရံမှာ ၄ ပေခွဲခန့်နေရာတစ်ခုလည်း လင်နေသဖြင့် အခေါင်းကို ထိုနေရာမှ ထုတ်ယူခဲ့ပြီးလျှင် မကြာမီကပင် ဟားပွဲပေါ်သို့

တင်ထားဟန်လက္ခဏာရှိလေသည်။ အလောင်းမှာ မျက်နှာမှတစ်ပါး အခြား နေရာများတွင် ကျပ်စည်းထားသကဲ့သို့ အဝတ်ဖြူစများဖြင့် ခပ်ပတ်၍ ထား၏။

တားပွဲပေါ်ရှိ ခေါင်းစိန်တေး၌ကား အလွန်ဟောင်းနွမ်းလှသဖြင့် ဆွေး ဖြည့်လှပတတ်ရှိနေသော ပေစာထုပ်တစ်ထုပ်ရှိနေ၏။ ပေစာအထုပ်အနီး ၌လည်း မွှေးကြိုင်သော သစ်ရွက်ခြောက်များ စုပုံလျက်ရှိလေသည်။

ကိုမြတ်ကျော်သည် လက်တန်းကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ သူ၏ မျက်လုံးများသည် ခေါင်မိုး၌ ဆွဲထားသော မိကျောင်းကလေးဆီသို့ ပေါက် ထွက်လှပတတ် စိန်းစိန်းကြည့်လျက်ရှိ၏။ သို့သော်သတိမရဘဲ ရှိနေလေ သည်။ မောင်သက်ရီလည်း ပျာပျာသလဲဖြစ်ကာ -

“မေ့နေတယ်ထင်ပါရဲ့ခင်ဗျာ”

ကိုအောင်တင့်သည် သွေးများစမ်းသပ်ပြီးနောက် -

“သတိလစ်နေတာပါဗျာ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ လာပါလေ၊ ခင်ဗျားက ခြေ ထောက်က ကိုင်း၊ ကျုပ်က ခေါင်းက မပျံ့မယ်”

သို့နှင့် အောင်တင့်နှင့် မောင်သက်ရီတို့သည် သတိမေ့လျက်ရှိသော ကိုမြတ်ကျော်အား သူ၏စုတင်ပေါ်သို့ တင်ကြလေ၏။

“ကိုင်းကိုသတ်ရီ၊ ခင်ဗျားက သူ့ရှုပ်အင်္ကျီလည်ပင်းက ကြယ်သီးတွေ ဖြတ်စမ်းဗျာ။ ပြီးတောက ဟောဒီသောက်ရေအိုးထဲက ရေအေးနဲ့မျက်နှာကို စပ်သာသာတောက်ပေး။ ကျုပ်အခန်းကိုပြန်ပြီး ဘရန်ဒီပုလင်းယူရေဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မောင်သက်ရီသည် သောက်ရေအိုးထဲမှာ ရေကို ဇန်နဝါနံနှင့်ယူခဲ့ပြီး လျှင်ကိုမြတ်ကျော်၏မျက်နှာကို အသာအယာ ဟက်ဖျန်းပေးလျက်ရှိလေရာ ကိုအောင်တင့်လည်း ဘရန်ဒီပုလင်းကလေးကို သူ့အခန်းမှ ယူခဲ့လေသည်။

“ဒီလူ ဘာဖြစ်တာလဲ ကိုသတ်ရီရဲ့”

“မသိပါဘူးခင်ဗျာ။ သူ့အခန်းက အော်သံကြားလိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော် လည်း တတ်ပြေးလာတာပဲ။ သူနဲ့ ကျွန်တော်က တော်တော်ကျွမ်းတယ် ခင်ဗျ”

ကိုအောင်တင့်သည် ကိုမြတ်ကျော်၏ ရင်ဘတ်ကို စမ်းသပ်ကြည့်ရှု ၏။

“ကိုင်းလေ၊ ကိုသက်ရီက ရေနဲ့သာ တောက်ပေးပါ။ တော်တော်ကြာ သတိရပါလိမ့်မယ်”

ကိုမြတ်ကျော်ကား အသားမည်းလျက် လူဝကြီးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ရာ သူ၏မည်းနက်သော ဆံပင်များမှာ ဦးခေါင်းတွင်ထောင်လျက်ရှိ၏။ နှုတ် စမ်းများမှာ သွေးမရှိသကဲ့သို့ ဖြူစပ်ဖြူရောင်ရှိနေပြီးလျှင် ထူချစ်သော နားရွက်များမှာလည်း နောက်သို့အနည်းငယ်လန်လျက်ရှိ၏။ ကိုအောင်တင့် သည် ကိုမြတ်ကျော်၏ ထိတ်လန့်ထုန်လှုပ်လျက်ရှိသော မျက်နှာအမူအရာကို အကဲခတ်ကာ ညဉ့်ဦးကမောင်သန်းတင် သတိမေးသွားသော စကားများကို ဝင်အမှတ်ရလျက်ရှိနေသေး၏။ သို့နှင့် ကိုသက်ရီအား -

“ဘာကိုများ ဒီလူ ဒီလောက်ကြောက်သွားသလဲ မပြောတတ်ဘူး”

“ဒီအလောင်းကြီးပေါ့ခင်ဗျာ”

“ဘယ်လိုလဲ”

“ဒီဟာတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူးခင်ဗျာ။ ဒီတစ်ခါပါဆိုရင် နှစ်ခါ ရှိပြီခင်ဗျာ။ အရင်နှစ်ကလည်း ဒီအတိုင်းပဲခင်ဗျာ။ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက် ပြီး ဒီလိုပဲမေ့နေတယ်။ ဒီအလောင်းကောင်အခြောက်ကြီးတလည်း သူ့ရှေ့ တားပွဲပေါ်မှာတင်လို့”

“ဘယ်လိုအကောင်ကြီးလည်း မပြောတတ်ပါဘူးဗျာ။ ဘာရှုအနံ့ အသက်လည်း မထွက်ဘူး။ ဒီဟာထောက်တော့ အတော်ကောင်းတဲ့နည်းနဲ့ ဆေးစိပ်ထားတဲ့ လက္ခဏာပဲ။ ကျုပ်ဖြင့် မတွေ့ဖူးဘူး”

“ကျွန်တော်လည်း မတွေ့ဖူးဘူးပါဘူးခင်ဗျာ။ ဒီအလောင်းက တောထဲကယူလာတဲ့ အလောင်းတဲ့ခင်ဗျာ။ ပရတ္တုနဲ့ ဟိုအထက်ရှင်းတွင်း နယ် တောင်တန်းဒေသလူသူအရောက်အပေါက်နည်းပါးတဲ့ နေရာတွေမှာ ရှေးကဘုန်းကြီးတွေရှိသတဲ့ခင်ဗျာ။ ဒီဘုန်းကြီးတွေက ဟိုအရင်ဘုန်းက လဲတက်

၃၆ □ ဒဂုန်ရွှေများ

နဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိပြီး တိရစ္ဆာန်အသေတောင်တွေကို နှစ်ပေါင်းအများကြီး ခံအောင်ဆေးစိပ်ထားနိုင်ကြတယ်တဲ့ ခင်ဗျ”

“ကိုသက်ရီပြောတာဟုတ်စရာအကြောင်းရှိတယ်ဗျီး၊ လုပ်ပုံကိုင်ပုံက အီဂျစ်မှာ ဗာရီးဘုရင်များရဲ့အလောင်းတွေကို လုပ်ထားပုံနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ဗျ။ ကြည့်ပါလား။ မွေးကြိုင်ကြိုင်အနံ့ထွက်နေတာရယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး အဝတ် စတွေနဲ့ပတ်ထားတာရယ်”

“ဒီလူကဒီဟာမျိုးအင်မတန်ဝါသနာပါတာကလားခင်ဗျား၊ မဟုတ်တာ ဟုတ်တာတော့ အတော်လုပ်တဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ။ ဟော သတိရလာပြီ ထင်တယ်။ ဟေ့လူ ကိုမြတ်ကျော် ကိုမြတ်ကျော်”

ထိုအခါ၌ ကိုမြတ်ကျော်မှာ သတိပြန်၍လည်လာပြီးလျှင် လှုပ်ရှားစပြုလာ၏။

ထိုအခါကိုအောင်တင့်က -

“သတိထားမှပေါ့ဗျား၊ ကိုင်း ၊ ကိုင်း ၊ ကိုင်း ၊ သွေးကောင်းလာအောင် ဘာရန်ဒီကလေး နည်းနည်းသောက်လိုက်ဦး” ဟု ပြောကာ ဘာရန်ဒီအနည်းငယ်ကို ဖန်ခွက်ငယ်ကလေးဖြင့် တစ်ခွက်တိုက်လိုက်လေ၏။

ကိုမြတ်ကျော်သည်ကိုအောင်တင့်နှင့်မောင်သက်ရီတို့၏မျက်နှာများကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ကြည့်လေ၏။

“ကျွန်တော် ဘာဖြစ်သွားသလဲ မပြောတတ်ဘူး”

“ခင်ဗျား လန်ဒန်အော်လိုက်သံကြားရလို့ ကျွန်တော်တို့ တက်လာတော့ သတိမေ့နေတာ တွေ့ရတာပေါ့ဗျ။ ဟောဒီက ကိုအောင်တင့်သာ ဆင်းမလာရင် အခက်ပဲ။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်ရမှန်းသိတာ မဟုတ်ဘူး”

“အို ကိုအောင်တင့်ပါကလား၊ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ကျေနပ် တင်ပါတယ်ဗျား၊ ကျွန်ုပ်တို့မိတယ်ဗျီး၊ သိပ်မိုက်တာပဲဟား ၊ ဟား ၊ ဟား”

သုံးယောက်ပေါင်း လောင်းကျော် □ ၃၇

သို့နှင့် ကိုမြတ်ကျော်သည် နောက်မှီကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ယတ်လက်လှန်လိုက်ကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကိုအောင်တင့်သည် မျက်နှာကိုခပ်တည်တည်ထားလျက် -

“ခင်ဗျား ဒီဟာမျိုးတွေ မလုပ်ရဘူးဗျ။ ညသန်းခေါင်သန်းလွဲမှာ ဒီလို အလောင်းကောင်တွေကို ကိုင်လားတွယ်လားလုပ်တာ ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ ကျွန်တော်မကြောက်ပါဘူး၊ ဒီဟာတွေကျွန်တော် တ သိပ်ဝါသနာပါတယ်ဗျ။ ကျွန်တော်အခု နေကောင်းပါပြီဗျား၊ ကိုအောင်တင့် ခင်ဗျားဒီသစ်ရွက်တွေအကြောင်းသိသလား”

ကိုမြတ်ကျော်သည် စားပွဲပေါ်၌ရှိသော သစ်ရွက်ခြောက်အမျိုးတို လူကာအနီးရှိ မီးဖိုထဲသို့ပစ်ချလိုက်ရာ မီးဖိုမှမီးရိုးများအု၍တက်လာပြီးနောက် မွေးကြိုင်သော အနံ့တစ်မျိုးသည် တစ်ခန်းလုံးကို ပွန်၍သွားစေ၏။ ထိုအခါ ကိုအောင်တင့်က မောင်သက်ရီအား ပိတ်ပျံထားသော ပြတင်းပေါက်များကို ဖွင့်ရန် ပြောလိုက်ရလေသည်။

“ဒီဟာ ဘာရွက်တွေလဲ သိလား”

“မသိပေါင်ဗျာ”

“နတ်စန္ဒကူးရွက်ဆိုတာပေါ့ဗျ။ ဒီအလောင်းနဲ့ ဒီသစ်ရွက်နဲ့ သိပ်တည့်တယ်။ ဒီအလောင်းက နယ်နယ်ရရ မဟုတ်ဘူး ကိုအောင်တင့်နဲ့ ကျွန်တို့ကိုယ်တိုင် ငွေကုန်ကြေးကျွမ်းပြီး ယောထဲက အပင်တစ်ပန်းယူလာရတာ၊ ရွှေဘိုမင်းလက်ထက်က အထက်ချင်းတွင်းနယ်တစ်ဝိုက်မှာ တော်တော်နာမည် ကျော်တဲ့ဓားပြဗိုလ်ခေါင်းကြီးဆိုတာသုပဗျ။ လူက အရပ်ငှ ပေလောက်ရှိတယ်။ ဓားပြဗိုလ်လုပ်နေတာသာ ကြည့်ပေတော့။ သေနတ်တောင်ပြီးတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ကိုင်းလေ ဒီဟာထားပါဦး။ သူ့သေတဲ့အခါမှာသူ့ဆရာတော် ဘုန်းကြီးကအလောင်းကို ဆေးရည်စိမ်ပြီး ဂူတစ်ခုထဲ ထားပစ်ခဲ့တယ်ဗျ။ ဒီဆရာတော်ဘုန်းကြီးကဒီနည်းကိုဟိုတိဝက်ဘုန်းတော်ကြီးနဲ့နာဂတော်ဘုန်း မှာတွေ့ကြတော့ ရလာတယ် ထင်ပါရဲ့ဗျား၊ နို့ပေမဲ့ ဘာပဲပြောပြောအလောင်းကို

ကျွန်တို့တွေက အနေအထားဟာ အီဂျစ်ပြည်ကစာရီးဘုရင်တွေရဲ့ အလောင်းကို အီဂျစ်ဘုန်းကြီးတွေက ဆေးရည်စိမ်ပြီးတာရှည်ခံအောင်လုပ်ထားတဲ့စနစ်အတိုင်းပဲဆရာရေ၊ လုပ်ထားပုံကြည့်ပါလား။ ဆံပင်ပေါ်က ထိပ်စွပ်ပုံ၊ ကိုယ်လုံးကို အဝတ်နဲ့ပတ်ထားပုံ၊ လက်နဲ့ခြေကို စည်းနှောင်ထားပုံ၊ လက်ချောင်းကလေးတွေ ခွဲထားပုံတွေဟာအီဂျစ်က မမီတွေလုပ်တဲ့ သဘောအတိုင်း တထောင့်တည်းပဲ။ စာအုပ်တွေထဲမှာ ကျုပ်တို့ ဖတ်ဖူးတဲ့အတိုင်းပဲများ ကျုပ်ဖြင့် ဒီအချက်နဲ့ပဲ ပီတီဖြစ်လှပြီ”

ကိုမြတ်ကျော်၏ စကားများကို များစွာအယုံအကြည်မရှိလှသော်လည်းကိုအောင်တင့်သည် ဆေးစိမ်ထားသည့် လူပုကလေး၏အလောင်းကိုဆရာဝန်တစ်ယောက်၏မျက်စိဖြင့်စေ့စပ်သေချာစွာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။ အလောင်း၏ရာဇဝင်ကို မယုံထားဘဲဦး၊ တာရှည်ခံစေရန် ဆေးစိမ်ထားပုံမှာမူ ကိုမြတ်ကျော်ပြောသည့်အတိုင်း ခေါင်းသွင်းပုံ၊ အဝတ်စည်းပုံ၊ ခြေလက်အနေအထား၊ မျက်နှာဖော်ပုံ၊ ဦးခေါင်းစွပ်ပုံတို့မှာ အီဂျစ်ပြည်မှ ဘုရင်အလောင်းများကဲ့သို့ စေ့စပ်သေချာလှသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ညိုဝါဝါ အရောင်ရှိသောအသားသည် အတန်ငယ်ခြောက်လျက် မည်းမှောင်သောမျက်လုံး၂ လုံးမှာ ပုတီးစေ့ အနက် ၂လုံးကဲ့သို့ရှိနေ၏။ ဖြူစွေးသော အပေါ်ဘွား ၂ ချောင်းသည် ကြွက်၏သွားကလေးများကဲ့သို့ ပြာနန်းနန်းရှိသော အောက်နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် အကျဲသားတင်လျက် ရှိလေသည်။ အလောင်းထည့်သည့် ခေါင်းမှာ သစ်သားနက်တစ်မျိုးဖြင့် ပြုလုပ်ထားလျက် အထက်ပိုင်းတွင် အတန်ငယ်ကား၍ နေလေသည်။ ခေါင်း၏အောက်ခြေတွင် သစ်သားကိုထွင်းဖောက်ကာ ငွေဖြင့် ကမ္ဘည်းထိုးထား၏။ ကိုအောင်တင့်သည် ငုံ့၍ကြည့်ရှုပြီးလျှင် အရှင်ကောသလီ ဟူသောစာတမ်းကိုဖတ်ပြီးနောက် ဒီဟာက အလောင်းကိုပြုပြင်တဲ့ ဘုန်းကြီးနာမည်ပဲထင်ပါရဲ့ဟု စိတ်ထဲက အောက်မေ့မိ၏။

“အမှန်ကတော့ ကျုပ်တို့မြန်မာနိုင်ငံမှာလည်း ဒီနည်းတွေရှိတာပေါ့ဗျာ။ ဘယ်သူမျှမလိုက်စားလို့ အစိုးမတန်ဖြစ်ပြီး တိမ်မြုပ်နေတာပေါ့”

ကိုအောင်တင့်သည် ဆေးတံကို မီးညှို့ပြီး ဦးခေါင်းကို ညိတ်လိုက်၏။

“အလေးချိန်လည်း ၁၅ ပေါင်ပဲလေးတော့တယ်။ ပြီးတော့ ဖျက်ဆီးချင်လည်း အလွယ်ကလေးပဲ။ ရင်ဝမှာ ကြိုးနဲ့ချုပ်ထားတဲ့နေရာ အထက်ကလေးတို ဓားနဲ့ခွဲချလိုက်ရင် ၂ မိနစ်အတွင်း အမှန်ဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

“ခင်ဗျား နေကောင်းပြီမဟုတ်လား”

“ကောင်းပါပြီဗျာ။ ဘာမျှ မဖြစ်တော့ပါဘူး။ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားလို့ ယောင်အော်မိတာနဲ့ တူပါတယ်”

“ဘရန်ဒီတစ်ခွက် သောက်လိုက်ဦးလေ”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်မေ့သွားတာ ဘယ်လောက်ကြာလိမ့်လဲ။ ခင်ဗျားတို့ရောက်လာတဲ့အချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်သတိရလာတဲ့ အချိန်အထိဆိုပါတော့”

“မကြာလှပါဘူး။ ၄ မိနစ် ၅ မိနစ်ဆိုပါတော့”

သက်ပြင်းချလျက် “ကျွန်တော့်စိတ်ထဲဖြင့် ကြာလိုက်တယ်မထင်မိဘူး။ သတိမေ့သွားတာများ သိပ်ဆန်းတယ်နော်။ အတိုင်းအထွာမရှိဘူး။ ဣန္ဒြေပိုင်းလောက်ကြာသလား။ ကျွန်တော့်အသိဉာဏ်က မသိလိုက်ဘူး အံ့ရောဗျာ”

“ဒါပေါ့ဗျာ။ လူဆိုတာ သတိလစ်ခနဲဖြစ်သွားရင် အချိန်တာ ဘယ်လောက်ကြာသွားတယ်ဆိုတာ မသိနိုင်ဘူး”

“ဒါထက် ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်လာပေလို့ပဲဗျ။ နို့မဟုတ်ရင် ဘယ်လောက်ကြာကြာ မေ့နေဦးမယ် မသိဘူး။ အခုလိုအချိန်မတော်ကြီး ဒုက္ခပေးတာတောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ထို့နောက် ကိုအောင်တင့်နှင့် ကိုသက်စိုတို့သည် ကိုမြတ်ကျော်အား နှုတ်ဆက်၍ မိမိတို့အစန်းရှိရာသို့ ပြန်ခဲ့ကြရာ ကျောင်းသားကြီး ၃ယောက်တို့မှာ ဤနည်းအားဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စတင်မိတ်ဖြစ်ကာ အတော်အတန်ရင်းနှီးသော အဖြစ်သို့ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။

နောက်နှစ်ရက်ခန့် ကြာလတ်သော် ကိုအောင်တင့်သည် စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ်ကို ချိုင်းတွင် ညှပ်ကာ ကျောင်းဘက်သို့ထွက်ခဲ့လေ၏။ အချိန်မှာစ နာရီခွဲမျှသာရှိသေးသဖြင့် အတန်ငယ် စောသေးသည်နှင့် ယူနိုယ်ပျော်ပွဲစားရုံဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့ရာ စာတိုက်ဘက်မှ မိမိထံအပြေးအလွှား လာနေသော မောင်သန်းတင်ကို မြင်ရလေ၏။

ပျော်ပွဲစားရုံအတွင်းရှိ အခြားကျောင်းသားများနှင့်ဝေးရာ စာခွဲတစ်လုံး၌ ထိုင်မိကြသောအခါ မောင်သန်းတင်က-

“မနေ့ညက ကိုစိန်မောင်အကြောင်းကြားပြီလား”

“ဘယ်ကိုစိန်မောင်လဲ”

“အရင်တစ်နေ့ညကတောင် သူ့အကြောင်း ကျွန်တော် ပြောမိသေးတယ်ဗျာ။ ကိုမြတ်ကျော်နဲ့ မနှစ်က ရန်ဖြစ်ဖူးတယ်ဆိုတဲ့ အိုင်အက်စီက ကိုစိန်မောင်ပေါ့”

“အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ ကိုသန်းတင်ရဲ့”

“မနေ့ညက ဦးထွန်းခင်အိမ်ဘက်ကိုဝင်တဲ့ ကြားလမ်းကလေး မရောက်ခင် လမ်းပေါ်ကိုင်ကျနေတဲ့ ညောင်ပင်ကြီးပေါ်ကဆင်းပြီး သရဲတလည်ပင်းကို အတင်းချိုးတာပဲဗျို့”

“ကိုသန်းတင်ကလည်းဗျာ။ ကလေးမဟုတ်သူငယ်မဟုတ်နဲ့ဘယ်တသရဲဟုတ်နိုင်မှာလဲဗျာ။ ဒီနေရာမှာကော သရဲရှိတယ်လို့ ဘယ်တုန်းက ကြားဖူးလို့လဲ”

“အင်းလေ ခင်ဗျားမမြင်ရတော့ ပြောသေးတာပေါ့။ ကျွန်တော်က ကိုစိန်မောင်နဲ့တွေ့ခဲ့ပြီ။ ဒီလိုတဲ့ဗျာ။ မနေ့ညက ဇနာရီလောက်မိုးကလေးတလည်း တဖွဲခွဲနဲ့ ဆရာမအိမ်သင်းလှိုင်တို့အိမ်က ပြန်အလာ ညောင်ပင်ကြီးနားရောက်တော့ ညောင်ကိုင်းတစ်ကိုင်းပေါ်ကလူလိုလို၊ မျောက်လိုလို ပြုန်းဆိုရန်ချလိုက်ပြီး သူလည်ပင်းကို နောက်ကနေပြီး တစ်ခါတည်း ဖက်တော့တာပဲဗျို့။ သူကလည်း ပါးစပ်ကအော်၊ လည်ပင်းဖျစ်ထားတဲ့ လက် ၂ ဖက်ကလည်း အတင်းဖယ်ချပြီး အဲဒီအနားကဆရာဦးသက်စုတို့အိမ်ထဲအတင်းတိုးဝင်သွားတော့မှ သူလည်ပင်း

ချစ်တဲ့ အကောင်ကြီးဟာ ညောင်ပင်ရိပ်အောက်ဝင်ပြီးပျောက်သွားဆိုပဲဗျာ။ ဒါနဲ့ ဦးသက်စု အိမ်ကလူတွေထွက်လာပြီး ညောင်ပင် အနားပတ်လည်ရော၊ ညောင်ပင်ပေါ်ရော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတွေနဲ့ လျှောက်ပြီး ရှာကြသေးတယ်။ ဘာကောင်မျှ မတွေ့ဘူးတဲ့ဗျ”

“မျောက်များ ဖြစ်တရောလားဗျာ။ အရင်တစ်လောက ပရော်ဖက်ဆာတွေတာလူကင်အိမ်က မျောက်ကြီးတစ်ကောင် ပျောက်သွားဖူးတယ်ဆို”

“မဟုတ်တာဗျာ။ သရဲနဲ့ပဲ တူပါတယ်။ သူ့နောက်ကို တစ်ခါလှည့်ကြည့်လို့ မြင်လိုက်တာကတော့ အရပ်သုံးပေ ကျော်ကျော်လောက်ပဲ မြင့်မယ်တဲ့။ ခေါင်းကြီးကြီးဆံပင် စုတ်ဖွားနဲ့တဲ့။ မျက်လုံးနှစ်လုံးကလည်း ဝင်းနေလိုက်တာမီးခဲကျနေတာပဲတဲ့”

“ကျွန်တော့ မယုံပေါင်ဗျာ”

“မယုံချင်လည်းနေတော့ဗျာ။ ခင်ဗျားက ဦးထွန်းခင်အိမ်ကို ဒီလမ်းက သွားနေရလို့ ကျွန်တော်က သတိပေးတာ”

“မကြောက်လိုက်လေ ကိုသန်းတင်ရယ်”

“ဪဒါထက် ကိုမြတ်ကျော် တစ်ယောက်ကော တွေ့သေးလား”

“မတွေ့မိဘူး”

“ဘာပဲပြောပြော ဒီလူက တစ်မျိုးပဲ။ အခန်းထဲက ၂ ရက် ၃ ရက်မထွက်ဘဲနေချင်နေတယ်။ တစ်ခါတလေလည်း တစ်နေ့လုံး အပြင်က ပြန်မလာဘဲ နေချင်နေတယ်”

“နေပါဦး။ ဒီလူက ကိုသက်ရီရဲ့ နှမနဲ့ စေ့စပ်ထားတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလား”

“ဪဗျာ။ ကိုအောင်တင့်ကလည်း ကျားကိုက်ပါတယ်ဆို နာတာရှည်လားလို့ မေးနေစရာ မလိုပါဘူး”

ထို့နောက် ကိုအောင်တင့်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို တွေ့ဝေစဉ်းစားကာ ဆေးတံကိုခဲလျက် ရှိနေလေ၏။ မိနစ် ၂၀ ခန့်အကြာတွင် လူချင်းခွဲကြလေ၏။

တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ ကိုအောင်တင့်သည် ၁၀နာရီတွင်အိပ်ရာသို့ဝင်၍ တစ်နေ့လတ်သော် အောက်ထပ်မှ စကားပြောသံလိုလို ကြားရသဖြင့် နားစွင့်၍ထောင်မိ၏။ သို့သော်အသံမှာ ကိုမြတ်ကျော်၏ အသံတစ်သံတည်းသာဖြစ်၍ ကိုမြတ်ကျော်မှာ ဘုရားရှိခိုးသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ တစ်စုံတစ်ရာကို ထပ်တလဲလဲရေရွတ်နေသကဲ့သို့လည်းကောင်း ရှိနေသဖြင့် သာ၍ပင် သင်္ကာမကင်းဖြစ်မိ၏။ ၎င်း၏အခန်းပြတင်းမှ မီးရောင်သည်လည်း အပြင်ဘက်သို့ ထိုးထွက်လျက်ရှိ၏။ အချိန်ကိုကြည့်လိုက်ရာ ၂ နာရီ ၁၀ မိနစ်မျှ ရှိနေပြီဖြစ်၍ ကိုမြတ်ကျော်အကြောင်းကို နောက်ထပ်စိတ်မကူးတော့ဘဲ မျက်စိကိုအတင်းဖွတ်မှိတ်၍ အိပ်ရလေ၏။ သို့သော် ကိုမြတ်ကျော်မှာ တီးတိုး ရေရွတ်လျက်ပင် ရှိသေး၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ကိုအောင်တင့်သည် ခပ်စောစော လမ်းလျှောက်ပြန်လာရာမှ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာရာ မိမိအခန်းသို့ လက်ဖက်ရည်လာသို့သောဦးစံကိုတွေ့သည်နှင့်ဦးစံသည်မိမိအားတစ်စုံတစ်ရာပြောလိုဟန်နှင့် ရှဉ့်တစ်လာသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။

“ဆရာ တစ်ခုကျွန်တော် အစီရင်ခံပါရစေမင်ဗျာ”

“ဘာလဲဦးစံ”

“ဆရာ အောက်ထပ်က ကိုမြတ်ကျော် အခုဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ မသိဘူးဆရာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဦးစံရဲ့”

“ညတိုင်းပဲဆရာ သန်းခေါင်သန်းလွှဲမှာ ပါးစပ်က တတွတ်တွတ် ရွတ်နေတာပါပဲခင်ဗျား၊ ဆရာကြားမိမလားတော့ မသိဘူး”

“ဟင့်အင်း မကြားမိပါဘူး”

“စိတ်မှကောင်းပါလေစေဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်းမို့ ပြောရဦးမယ်”

“မဟုတ်တာဗျာဦးစံကလည်း”

“ပြီးတော့ တစ်ခုလည်း ရှိသေးတယ်ဆရာ၊ အခန်းတံခါးသော့ခတ်ပြီး အပြင်ထွက်နေတုန်း သူ့အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက် ရှိနေတယ် ဆင်တယ် ဆရာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဦးစံရဲ့”

“ခေါက်တုံးခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေတဲ့အသံ ကျွန်တော်ကြားရတယ်ဆရာရဲ့”

“ဦးစံ စိတ်ထင်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“အဖြင့်လည်း ပြီးပါရောဆရာ၊ ဆရာလက်ဖက်ရည် သောက်ပြီးတော့ ခေါင်းလောင်းကလေး နှိပ်လိုက်တာပေါ့ဆရာ”

“ကိုင်း...သွားပေတော့”

နောက် (၃) ရက်ခန့်ကြာသောအခါ တစ်ည၌ ၈ နာရီအချိန်လောက်တွင် ကိုမြတ်ကျော်သည် ကိုအောင်တင့်၏ အခန်းသို့တက်လာပြီးနောက် တိုအောင်တင့်နှင့်အတူ စကားပြောပြောဆိုလျက်ရှိလေ၏။

သို့ရှိစဉ် အောက်ထပ်မှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း တံခါးဖွင့်လိုက်သည့်အသံ ကြားရလေ၏။ ကိုအောင်တင့်မှာ အလွန်နားပါးသူတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

“ကိုမြတ်ကျော် ခင်ဗျာအခန်းက တံခါးတွန်းသံကြားတယ်ဗျို့၊ တစ်ယောက်ယောက် အခန်းထဲကို ဝင်လိမ့်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း အခန်းထဲက အပြင်ကို ထွက်တယ်ထင်တယ်”

ကိုမြတ်ကျော်သည် အလွန်ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သည့်ဟန်ဖြင့် အလန်တကြားနေရာမှ ရုန်၍ ထလိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော် သေချာသော့ခတ်ထားခဲ့ပါတယ်ဗျာ၊ ခတ်တာမှ သေသေချာချာ ခတ်ထားခဲ့တယ်၊ ဘယ်သူမျှ မဖွင့်နိုင်ပါဘူး”

“နားတောင်စမ်းဗျို့ ကိုမြတ်ကျော်၊ တော အခုကြားရတာ အပေါ်တက်လာတဲ့ ခြေသံမဟုတ်လား”

ကိုမြတ်ကျော်သည် အခန်းတွင်းမှ အရေတကြီးအပြားတွက်သွားပြီး လျှင်တံခါးရွက်ကို ဆောင့်၍ပိတ်ခဲ့ပြီးနောက် အောက်သို့ဆင်းသွားလေ၏။

ကိုအောင်တင်သည်တံခါးဝမှထွက်ကြည့်လျက်ရှိရာ လှေကားအလယ်လောက်တွင် ခေတ္တရပ်သွားသော ကိုမြတ်ကျော်၏ခြေသံနှင့် တီးတိုးစကားပြောသံကြားရ၏။ သို့သော် မှောင်မှိုက်လှသဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာမမြင်ရချေ။ တစ်ခဏမျှ ကြာလတ်သော် တံခါးပိတ်သွားသောအသံ၊ သော့ခလောက်ကို သော့ခတ်လိုက်သော အသံများကို ကြားရပြီးနောက် ကိုမြတ်ကျော်သည် ခန်းဝေးမှ ပြန်လာသောသူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကိုအောင်တင်၏ အခန်းထဲသို့ ပြန်၍ ဝင်လာလေသည်။

ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင်ကိုယ်ကိုမောကြီးပန်းကြိုးပစ်လိုက်ပြီးနောက် -

“ဘာမျှ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ လက်စသတ်တော့ ကျုပ်ခွေးဆော့တာကိုးဗျားတံခါးကို အတင်းတွန်းဖွင့်နေတယ်။ သော့ခတ်ခဲ့ဖို့ သယ်လိုများမေ့သွားသလဲမပြောတတ်ပါဘူး”

စဉ်းစားလျက် “ဟာ ခင်ဗျားခွေးရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်မသိပါဘူးလား”

“ခွေးတာ သိပ်မကြာသေးပါဘူး။ သိပ်အနောင့်အယှက်ဖြစ်တယ်ဗျာ။ ဘယ်ပေးပစ်ဦးမလဲ မပြောတတ်ဘူး”

“ဟုတ်တာဓမ္မဗျာ။ ဒုက္ခများတာဓမ္မဗျာ။ တံခါးကို ပိတ်ရုံပိတ်ထားခဲ့ရင် ပြီးတာပဲဗျာ။ သော့ခတ်နေဖို့ မလိုပါဘူး”

“အခန်းဖွင့်ထားတုန်း သူစိမ်း မဝင်နိုင်အောင်လို့ဗျာ။ ခွေးဟာ အသုံးကျပါတယ်”

အကဲခက်ရင်း “ကျုပ်လည်း ခွေးချစ်တတ်တယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား ခွေးကို တစ်ဆိတ်ကြည့်ပါရစေဗျာ”

“ဟာ ကြည့်ရတာဓမ္မဗျာ။ နို့ပေမဲ့ ညတော့ မကြည့်ပါနဲ့ဦးဗျာ။ ကျွန်တော် သွားစရာရှိသေးလို့၊ ဒါထက် ခင်ဗျာနာရီမှန်ခဲ့လား။ ခနာရီတောင်ခွဲပြီ”

“နည်းနည်းတောင် နောက်ကျသေးတယ်”

“အဖြင့် သွားလိုက်ဦးမှပဲ။ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ ကိုအောင်တင်”

ကိုမြတ်ကျော်သည် အခန်းတွင်းမှ ထွက်ပြီးလျှင် လှေကားမှဆင်းသွားလေ၏။ သို့သော် ခြေသံသည် သူ၏တံခါးဝ၌ရပ်ပြီးလျှင် အတွင်းသို့ ဝင်သွားသောအသံ၊ အတွင်းမှ သော့ခတ်လိုက်သော အသံကို ကြားရပြီးလျှင် ဆိတ်ငြိမ်၍ သွားလေ၏။

ကိုအောင်တင်သည် ထိုအခါ၌ ကိုမြတ်ကျော်၏ အပေါ်တွင်သာ၍ သကာမကင်းဖြစ်ပိတော့၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် ချိန်းဆိုထားသဖြင့် အပြင်သို့သွားရန် ကိစ္စရှိသေးသည်ဟူသောစကားမှာ လုံးဝလိမ်လည်ခြင်း ဖြစ်၏။ ခွေး၏အကြောင်းကလည်း ရှိသေး၏။ ကိုမြတ်ကျော်၏အခန်းတွင် ခွေးလည်း ခန့် မည်သည့်အမျိုးလည်း ခွေးဟူ၍မမြင်ဖူးချေ။ တင်သက်သက် လိမ်ခြင်း ဝင်ဖြစ်တန်ရာ၏။ ထို့ပြင် အပေါ်တက်လာသောခြေသံများအကြောင်းလည်း ခွံချေသေး၏။ ထိုကြားရသောအသံမှာ ခွေး၏ခြေသံမဟုတ်ချေ။ ထိုအခါ ကိုအောင်တင်၏စိတ်တွင် ဦးစပြောသည်ကိုသွား၍ အမှတ်ရ၏။ ဦးစက ကိုမြတ်ကျော်၏အခန်းတွင် ကိုမြတ်ကျော်မရှိမှီက အခန်းကိုသော့ခတ်၍ထားခဲ့စဉ် လမ်းလျှောက်နေသော ခြေသံများကို သူ၏နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားရကြောင်း ပြောပြဖူး၏။ ဤသို့ဖြစ်လျှင် မိန်းမတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လေသလော။ သို့ဖြစ်က ကျောင်းစည်းကမ်းဥပဒေအရ ကျောင်းမှပင် နှင်ထုတ်ပစ်နိုင်သဖြင့် ကိုအောင်တင်သည်တွေး၍ စိုးရိမ်မိသေး၏။ သို့နှင့် ကိုအောင်တင်သည် ထိုနေ့မှစ၍ ကိုမြတ်ကျော်အား ခပ်တန်းတန်းပေါင်းမှ သင့်လျော်မည်ဟုစိတ်ကို ပိုင်းခြတ်လိုက်၏။

၀

သို့နှင့် ကိုအောင်တင်သည် ကိုမြတ်ကျော်လာလေ့ရှိသောည၌ ခနာရီ အချိန်များတွင် အခန်းတံခါးကို အတွင်းမှ သော့ခတ်ထားပြီးလျှင် အကယ်၍ တံခါးကိုလာ၍ခေါက်စေကာမူ အသံမပြတ်နေလေ့ရှိ၏။

၁၀ ရက်ခန့် ကြာလတ်သော် တစ်နေ့သော ညနေစောင်း၌ ကိုအောင်တင်သည် အင်းလျာ၌လှေဖွဲ့ချီသည်နှင့် မိမိမှာခိုင်လှကြီး ဖြစ်သည်အတိုင်း ခပ်စောစောပင် သွားရောက်ရန် (၃)နာရီတိတိတွင် အခန်းတံခါးကို

၄၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

သော့ခတ်၍အောက်သို့ ဆင်းခဲ့လေ၏။ ကိုမြတ်ကျော် အခန်းရှေ့မှတစ်ဆင့် အောက်သို့တစ်ဆင့် ဆင်းသည့်လှေကားနံပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မောင်သက်ရှိသည် ကိုမြတ်ကျော်၏အခန်းမှ ထွက်လာသည်ကို မြင်ရလေ၏။ သူ၏နောက်မှလည်း ကိုမြတ်ကျော်သည် တံခါးပေါက်လက်ရန်းနှစ်ဖက်ကို ကိုင်၍ရပ်ကာ မောင်သက်ရှိအားအေးသံတပြောပြီးနှင့် -

“ခင်ဗျားသိပ်မိုက်တဲ့လူ။ ခင်ဗျားတစ်နေ့နေ့နောင်တရမယ်၊ နားလည်လား”

“အင်းလေကြည့်သေးတာပေါ့၊ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ၊ အားလုံးပျက်ကုန်ပြီ။ နောက်ထပ်လည်း ခင်ဗျားပြောတာ ကျုပ်မကြားချင်တော့ဘူး”

“အိပ်မေ့ ခင်ဗျား ကတိထားတာ ဂျိတယ်နော်၊ ကိုသက်ရှိ၊ ပြောလိုက်ပါပေရဲ့”

“ထားတယ်လေ၊ ထားတဲ့အတိုင်း ကျုပ်တည်ရင် ပြီးတာပဲ။ ခင်ဗျားနဲ့ ပေးစားမယ့်အထူတူ ကောင်မလေးကို သင်္ချိုင်းပို့လိုက်မယ်အိပ်”

ကိုအောင်တင့်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်ပြောနေသော စကားများကို ဆက်လက်နားမထောင်လိုသဖြင့် လှေကားမှ ခပ်သုတ်သုတ်ဆင်းခဲ့ပြီးလျှင် လှေပွဲသို့ အမြန်ရောက်စေရန် သုတ်မြေတင်ခဲ့လေ၏။

လှေပွဲကား အထူးစည်ကားသော လှေပွဲဖြစ်၍ အင်းလျားဆောင်ဘက်တန် ကျောင်းဆောင်တို့မှ အရောအလှမှန်သမျှတို့ အလှပြကြသောပွဲဖြစ်လေရာ အင်းလျားကန်တစ်ဝိုက်၌ ထောင်သောင်းမကသော ပန်းပွင့်ကြီးများ ပွင့်နေသကဲ့သို့ ဝင်လှဆီသောနေရောင်တွင် အစိမ်း၊ အနီ၊ အဝါ၊ အပြာ၊ အဖြူ စသောအရောင်မျိုးစုံတို့ဖြင့် လွှမ်းလျက်ရှိကုန်၏။

၅ နာရီတွင် လှေပွဲပြီး၍ ကိုအောင်တင့်သည် ကိစ္စပြီးသဖြင့် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ရာ စကောက်များ စခန်းရှေ့လွှဲရှိသော တံကလေးတစ်လုံးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ နောက်နားဆီမှ လူတစ်ယောက်၏အသံကိုကြားရသဖြင့် လှည့်၍ကြည့်မိလေ၏။ အသံရှင်မှာ အခြားသူမဟုတ်ဘဲ မောင်သက်ရှိဝင်ဖြစ်လေသည်။

သုံးယောက်ပေါင်း လောင်းကျော် □ ၄၇

“လာပါဦးခင်ဗျာ၊ ကိုအောင်တင့်၊ ဒီလမ်းက ပြန်လိမ့်မယ်ထင်တာနဲ့ ကျွန်တော်စောင့်နေတာ အတော်ကြာသွားပြီ။ တဲထဲဝင်ပြီး လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်သောက်သွားပါဦးခင်ဗျာ၊ အရေးကြီးတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ပြောစရာရှိလို့ပါ”

“ကျုပ်ကြာကြာတော့ မနေနိုင်ဘူးကိုသက်ရှိ”

“မကြာပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဂဏကလေးပါ”

သို့နှင့်ကိုအောင်တင့်သည် မောင်သက်ရှိခေါ်ရာတဲအတွင်းသို့လိုက်ပါသွားရလေ၏။ တံကလေးမှာ ကျောင်းများမှ စကောက်ကလေးများ စခန်းချရန်အတွက် အထူးဆောက်လုပ်ထားသော တံကလေးဖြစ်သဖြင့် အတွင်း၌ အတော်အတန် သပ်ရပ်စွာရှိနေ၏။ ကြိမ်စားပွဲဟောင်းကလေးတစ်ခုကိုဝိုင်း၍ သစ်သားကုလားထိုင် ၂ လုံးရှိရာ စားပွဲကလေးပေါ်၌ကား ဓာတ်ဘူးတစ်လုံး၊ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန် ၂ လုံး၊ ငါးဆယ်ဝင် စီးကရက်တစ်ဘူး ရှိလေသည်။ မောင်သက်ရှိသည် ဓာတ်ဘူးထဲမှ လက်ဖက်ရည်ကိုပန်းကန် ၂ လုံးတွင်ထည့်ပြီး နောက် စီးကရက်ဘူးထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်တိုထုတ်၍ -

“စီးကရက်သောက်ပါဦး ကိုအောင်တင့်”

“တော်ပါပြီဗျာ၊ ကျုပ်မှာ ဆေးတံပါပါတယ်”

“ကျွန်တော် တစ်ခုပြောချင်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်သာ ခင်ဗျားဖြစ်ခဲ့ရင် အံ့ဝနေတဲ့အခန်းမှာ မနေတော့ဘူး၊ ရျက်ချင်းပြောင်းမှာပဲ”

“အင်း ဆိုစမ်းပါဦး”

ကိုအောင်တင့်သည် ဆေးတံကို မီးညှိပြီးနောက် မီးခြစ်ဆံကို ရုတ်တရက်မပစ်သေးဘဲ မောင်သက်ရှိ၏မျက်နှာကို စိန်းစိန်းကြည့်လျက် ရှိလေ၏။

“ခင်ဗျားကတော့ ကျွန်တော်ပြောတာ ဆန်းတယ်ထင်ပြီး အံ့သြမှာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ အကြောင်းစုံ ကျွန်တော်က ရှင်းလင်းမပြောနိုင်တာ ဆက်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကျိန်ထားတယ်ဗျာ၊ ကျိန်ထားရတယ်၊ ကျိန်မာမီ နေတယ်၊ ကျွန်တော်က ဒီတံကလေးမှာ နေတာများတယ်၊ အဲဒါကြည့်တော့

ကိုမြတ်ကျော်နဲ့ ခပ်ဗျား နီးနီးကပ်ကပ်နေလို့ မကောင်းတော့ဘူးထင်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကိုအကြောင့် ရှောင်နိုင်သမျှ ရှောင်နေတာပဲ”

“သူနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ်နေရင် စိတ်မချရဘူးဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟု”

“ဒီဟာ ကျွန်တော်မပြောနိုင်တာ ခက်နေတာပေါ့။ ကျွန်တော်ပေးတဲ့ အကြံသာ လိုက်စမ်းပါဗျာ။ ကိုအောင်တင် ဒီကနေ သူနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ အတော် ဘောက်ကျတာ ခပ်ဗျားမြင်တယ် မဟုတ်လား”

“အမြင်သားပဲ”

“ကိုမြတ်ကျော်ဟာ တကယ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဗျာ။ ကျွန်တော်ဒါပဲပြောနိုင်တယ်။ ဒီနေ့ သူနဲ့စကားများမှ သူ့အကြောင်း ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိတော့တယ်။ သူက ကျွန်တော်တို့မိသားစုထဲ ရောက်မယ့် လူတစ်ယောက်ကိုခင်ဗျ။ ဒီလိုစောစောက သိရတာ နတ်သိကြား မတာပါပဲခင်ဗျာ။ ဒီတော့ တခြားကိုသာ ပြောင်းဖို့စိတ်ကူးပါ။ ကိုအောင်တင် ကျွန်တော်ပြောတဲ့ စကားနားထောင်ပါဗျာ”

“ကောင်းပါဗျာ။ နို့ဗေမဲ့ ကိုမြတ်ကျော်အကြောင်းကို ကိုသက်ရံ ပြောတာနည်းလွန်းပဲနေသလား။ များလွန်းပဲနေသလား မပြောတတ်ဘူး”

“ကျွန်တော်က တင်ကြပြီး သတိပေးတာပါပဲကိုအောင်တင်”

“သတိပေးရင်လည်း အကျိုးအကြောင်း ပြောနိုင်ရမယ်ပေါ့ကိုသက်ရံ။ သူနဲ့ အနီးအနားမှာမနေသင့်ဘူးဆိုတာက ဘာအကြောင်းမှန်းမှ မသိဘဲဗျ။ ခပ်ဗျားသတိပေးတာက ဘာကိုသတိပေးတာလဲ”

“ကျွန်တော် သတိပေးရုံလောက်ပဲ ပေးနိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ခပ်ဗျားပြောတာ သိပ်ကလေးဆန်တာပဲဗျာ။ ရယ်စရာလည်းကောင်း လှတယ်။ ကျုပ်သိပါတယ်ဗျ။ သူ့အခန်းမှာ မိန်းမတစ်ယောက် တိတ်တိတ် ပုန်းရှိရမယ်ဗျာ”

“ခက်တာပဲဗျာ။ ကျွန်တော် မပြောနိုင်တာ သိပ်ခက်တာပဲ”

“ကိုသက်ရံ ကျုပ်တစ်ခုပြောမယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်မပြောင်းဘူး။ အခုနေတဲ့အတိုင်း ကျုပ်နေမှာပဲ။ သူ့ကိုကျုပ်ဂရုမစိုက်ဘူး။ ကြောက်စရာလည်း မရှိဘူး။ ရှိလည်း ကျုပ်မကြောက်ဘူး။ ကျုပ်ကြောက်ရမယ့် လူမွေးတောင် မမွေးသေးဘူး။ ကိုင်း... ကျုပ်ပြန်မယ်”

လေးထပ်အဆောက်အအုံနှင့် ပိုင်ဝက်ခန့်ဝေးသော နေရာလှပသော ပန်းခြံကြီးတစ်ခုအတွင်း၌ ပါမောက္ခဦးထွန်းခင်ဆိုသူ နေထိုင်၏။ ဦးထွန်းခင် မှာ တစ်ယောက်တည်း လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်သူဖြစ်လျက် ကိုအောင်တင် ၏အစ်ကိုနှင့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ကိုအောင်တင်ကိုလည်း ညီအစ်မတမျှ ခင်မင်သောကြောင့် ကိုအောင်တင်၏ စားအိမ်သောက်အိမ် ဖြစ်၏။ ကိုအောင်တင်၏ အလေ့အထမှာ ဦးထွန်းခင်၏အိမ်သို့ တနင်္လာနှင့် သောကြာနေ့ညများ၌ အလည်အပတ်သွားရောက်ကာ စကားစမြည်ပြောဆို နေတတ်ပြီးလျှင် တစ်ခါတစ်ရံည ၁၀ နာရီ၊ ၁၁ နာရီမှ ပြန်လာတတ်၏။

လေ့ရှိပြီးသည့်နောက်တစ်နေ့မှာ တနင်္လာနေ့ဖြစ်၍ ကိုအောင်တင် သည် ညစာစားပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဦးထွန်းခင်အိမ်သို့သွားရန် အဝတ် အစားများ လဲလှယ်လေ၏။ ဆေးတံနှင့်ဆေးဘူးကို ဘလေဇာအင်္ကျီအိတ်ထဲ သို့ထည့်၍ အင်္ကျီကို စွပ်သောအခါ ကိုမြတ်ကျော်ထံမှ ခေတ္တငှားထားသော “အိရစ်ပြည်မှ ဆေးစိမ်ထားသည့် ရှေးဘုရင်အလောင်းများ” ခေါ်စာအုပ်ကို မြင်မိသဖြင့် ပေးရန်အချိန်သို့ ရောက်ပြီးနောက် ရက်အတော်ပင်ကြာသော် လည်း မပေးရသေးသည်ကို အားနာမိ၏။ ကိုအောင်တင်၏ စိတ်သဘောမှာ မည်မျှလောက်ပင် မကောင်းသောသူတစ်ယောက်ဖြစ်စေကာမူ မိမိကစ၍ မဆက်ဆံလိုသော မယဉ်ကျေးသည့်အမှုအရာမျိုးကို မပြုလိုပေ။ စာအုပ်ကို အချိန်နှင့် ရှိသောစွာပြန်ပေးရမည်မှာ မိမိ၏ဝတ္တရားပင်ဖြစ်သည်ဟု အောက်မေ့ မိ၏။ သို့နှင့် ကိုအောင်တင်သည် ကိုမြတ်ကျော်၏စာအုပ်ကို ချိုင်းကြားကွင်း ညှပ်၍ ယူလာခဲ့ပြီးလျှင် တံခါးကို သော့ခတ်၍ အောက်ထပ်သို့ ခင်းလာ လေ၏။

ကိုမြတ်ကျော်၏ အခန်းမှာ ဝိတ်၍ထားသဖြင့် ကိုအောင်တင့်သည် တံခါးကိုခေါက်လေ၏။ အတွင်းမှ အသံတစ်စုံတစ်ရာ မကြားရချေ။ သို့သော် တံခါးလက်ကိုင်ကို အပြင်မှလှည့်၍ကြည့်ရာ တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် ကိုအောင် တင့်သည် အတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။ စားပွဲပေါ်၌ကား စားပွဲတင်မှန်အိမ်ကို ခပ်မှိန်မှိန်ထွန်းညှိထားရာ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဝတ္ထုပစ္စည်းများကို အဝတ်အစား ခြင်နိုင်လေသည်။ ကိုအောင်တင့်သည် စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်၌ ရှထားပြီးလျှင် မိမိနာမည်ပါသော ကတ်ကလေးကို စာအုပ်အပေါ်တွင် ရှထား၏။ စားပွဲပေါ်၌ ကား ယခင်တစ်ခေါက်ကဲ့သို့ပင် စာရွက်နှင့် သစ်ရွက်ခြောက်များ ပြန်ကျ လျက်ရှိလေသည်။

ကိုအောင်တင့်၏ မျက်စိများသည် စားပွဲပေါ်သို့ ကြည့်နေရာမှ မျက်နှာရှင်းဆိုင် နံရံဘက်သို့ ရောက်သွား၏။ နံရံနှင့်တစ်လျက်ကား စင်တစ်ခု ရှိ၍ စင်ပေါ်တွင် သူးဆန်းသော ရုပ်တုအမျိုးမျိုး၊ တိရစ္ဆာန်ခေါင်းအမျိုးမျိုးကို လည်းကောင်း၊ တွေ့မြင်ရ၏။ နီရဲသောပါးစပ်ကြီးကို ခြံလျက်ရှိသော မိကျောင်းကြီးသည်လည်း ၎င်းနေရာ၌ပင်ရှိ၏။ စင် ၂ စင်၏ စပ်ကြားတွင် ယခင် စာ အလောင်းကောင်ထည့်ထားသောခေါင်းရှိရာ ခေါင်းအတွင်း၌ကြောက်မက် ဇွတ်ကောင်းသော အလောင်းကြီးမရှိတော့ချေ။ ခေါင်းမှာ ဟင်းလင်းပွင့်လျက် ရှိနေသဖြင့် ကိုအောင်တင့်မှာ အံ့အားသင့်မိသေး၏။ ထို့နောက် ကိုအောင်တင့် လည်း အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ပြီးလျှင် တံခါးကိုမိမိတွေ့ရသည့်အတိုင်း လက်ကိုင်ကိုလှည့်၍ ဝိတ်ခဲ့ပြီးလျှင် အောက်ထပ်သို့ ဆက်လက်ဆင်းခဲ့လေ၏။

လှေကားမှာ မီးမရှိသဖြင့် အလွန်မှောင်လျက်ရှိရာ ကိုအောင်တင့်မှာ ဆင်းနေကျဖြစ်သည့်အတိုင်း တစ်ထပ်ရှင်း ခပ်မှိန်မှိန်နှင့်၍ ဆင်းခဲ့လေသည်။ လှေကားဆင့် လေးထပ်မျှဆင်းမိသောအခါ မိမိအနီးမှ အပေါ်သို့ တစ်စုံ တစ်ယောက်ဖြစ်၍တက်သွားသကဲ့သို့ လေတိုး၍သွားသည်ကို သိလိုက်၏။ အသံလည်း သဲ့သဲ့ကလေးမျှ ကြားလိုက်ရပြီးလျှင် အုတ်လှေကားထပ်များပေါ် သို့ ဖြည်းဖြည်းစွာကျသော ခြေသံကိုပင် သတိပြုလိုက်မိ၏။ သို့နှင့် ကိုအောင်

ဆင့်သည် ကြက်သီးများထကာ တစ်ခဏမျှရပ်၍နေမိ၏။ သို့သော် နောက် ထပ်တစ်စုံတစ်ရာ မကြားရတော့ချေ။

“ဦးစံလားဗျို့”

စကားပြန်ကား မရချေ။ အုတ်လှေကား အပေါက်များ၌ တစ်ခါတစ်ရံ လင်းနီများကို တွေ့ရတတ်သဖြင့် လင်းနီများပင်ဖြစ်လေသလောဟု အောက် မှေ့မိ၏။ သို့သော် အုတ်လှေကားပေါ်သို့ မိမိအနီးမှဖြစ်၍ ညင်သာစွာ နင်းသွားသောခြေသံမှာ သဲ့သဲ့မျှ ဖြစ်သော်လည်း ထင်ရှားလှသဖြင့် လင်းနီ များလည်း ဖြစ်နိုင်မည်ဟုတ်ချေ။ သို့နှင့် စိတ်ဝေဝဝဝဖြစ်ကာ အောက်သို့ ဆက်လက် ဆင်းခဲ့လေသည်။

ဝင်းမြို့ထွက်၍ တစ်ခဏမျှသွားမိလေသော် မိမိ၏သို့အူယား စားယားပြေးလာသော မောင်သန်းတင်ကိုတွေ့ရလေသည်။ မောင်သန်းတင် ခည်မောပန်းလှသဖြင့် တဟောဟောတဟ်ဟ်ရှိနေပြီးနောက် -

“ကို...အောင်တင့်...ကိုအောင်တင့် လိုက်ခဲ့စမ်းပါဦးဗျာ၊ မြန်မြန်”

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ ကိုသန်းတင်၊ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြောစမ်းပါဦးဗျာ”

“ကိုသက်ရိတစ်ယောက် ရေနစ်လို့ဗျ”

“ဟင်...ဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာလဲ”

“သူသွားပြီးစာကျက်နေကျ တံကလေးနားမှာပေါ့။ ဆယ်လို့တော့ ရပါပြီ။ ကျောင်းသား ၂ ယောက် ၃ ယောက်နဲ့ ပစ်ထားပြီး ခင်ဗျားကို သတိရတာ နဲ့ ကျွန်တော်လည်း ဒုန်းပြေးရလာတာပဲဗျို့”

“ခင်ဗျားတို့မှာ ဘာရန်နီရှိလား”

“ဟင်အင်း မရှိဘူး”

“အဖြင့် နေဦး၊ ကျုပ်ဘာရန်နီ ပြန်ယူချေဦးမယ်”

သို့နှင့် ကိုအောင်တင့်သည် မှောင်ထဲ၌ပင် ဖြုံသော်လည်း ကျင့်သားချိုး ဖြစ်သည့်အတိုင်း တစ်ခါလျှင် သုံးထပ်မျှရန်၍တက်သွားပြီးနောက် ဘာရန်နီ ပုလင်းကို ယူခဲ့လေ၏။ အဆင်း၌ ကိုမြတ်ကျော်၏အခန်းကို လှည့်၍ ကြည့်မိရာ အခန်းတံခါးမှာ တစ်ဖက်ပွင့်၍နေသည်ကို အခန်းတွင်းမှ အပြင်

သို့ ထိုးထွက်နေသော မှန်အိမ်မီးရောင်တွင် မြင်လိုက်ရသဖြင့် အခန်းတွင်းသို့ ခြေများထောက်၍ ဝင်သွားမိ၏။

အခန်းတွင်း၌ကား မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိချေ။ သို့သော် စင်နှစ်စင်ကြားတွင် ထောင်ထားသောခေါင်းဆီသို့ ကြည့်လိုက်မိရာ လွန်ခဲ့သော ၃-၄ မိနစ်ကပင် မတွေ့ခဲ့ရသော ဦးခေါင်းကြီးကြီးနှင့် အလောင်းခြောက်ကောင်ကြီးသည် ၎င်းနေရာသို့ နေသားတကျပြန်၍ ရောက်နေသည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရလေ၏။ ကိုအောင်တင်သည် မိမိမျက်စိမှောက်၌နေခြင်း ဖြစ်လေသလောဟု မျက်စိများကိုပင် ပွတ်သပ်ကြည့်မိသေး၏။ သို့သော် သွားကလေး ၂ ရောင်းကိုမြဲကာ ပြူးကြောင်သောမျက်လုံးကလေးနှစ်လုံးဖြင့် မိမိအား စိုက်ကြည့်နေသကဲ့သို့ ထင်ရသော အလောင်းကောင်ကြီးတစ်ကောင်အမှန်ပင် ၎င်း၏နေရာသို့ နေသားတကျပြန်၍ရောက်နေချေပြီ။ ထို့နောက် ကိုအောင်တင်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ ဆက်လက်စဉ်းစားရန် အချိန်မရတော့ဘဲ အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းလာခဲ့လေ၏။

မောင်သက်ရှိရှိရာ ကင်းထောက်တံသို့ ရောက်ကြသောအခါကျောင်းသား ၂ ယောက်တို့သည် မောင်သက်ရှိအား ဖမ်းစပ် မှုများအန်ထွက်ရန် အမျိုးမျိုးပြုလုပ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ကိုအောင်တင်ရောက်သောအခါ လူငယ် ၂ ယောက်တို့သည် နေရာဖယ်ပေးသဖြင့် ထိုအခါမှ ကိုအောင်တင်သည် လတ်များကို ခြောက်ချည်ချချည်ပြုလုပ်ကာ လေများသွင်းပေးခြင်း၊ ရင်ကိုနှိပ်ပေးခြင်း စသည်ဖြင့် ဇစ်ဗီအိတ် (First Aid) နည်းများကို စနစ်တကျပြုလုပ်ပေးလေ၏။

၁၀ မိနစ်ခန့်ကြာလတ်သော်ဖြင့်ပွေးသော မောင်သက်ရှိ၏ ဖမ်းနှုတ်ခမ်းများတို့သည် တဖြည်းဖြည်း သွေးရောင်တက်၍ လာသည်ကို မြင်ရလေသည်။ ထိုအခါ မောင်သန်းတင်က -

“ဟေ့လူကိုသက်ရှိ...ထလေချာ”

အောင် - “သတိရလားမပြီ...ဟေ့ ထိုသက်ရှိသတိရပြီ မဟုတ်လား”
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လျက် “ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်ရောက်နေသလဲ”

“ခင်ဗျား တဲထဲမှာလေ၊ သတိထားမှပေါ့။ ခင်ဗျားကို ဟောဇီက ဘီဘစ်နဲ့ ကိုထွန်းညှိကတွေ့လို့ ရေထဲက ဆယ်လာခဲ့ရတယ်။ ဘယ်လို သွားတာလဲ”

“ကျသွားတာမဟုတ်ဘူးခင်ဗျား။ တစ်ယောက်ယောက်က နောက်က နေပြီး တွန်းချလိုက်တာ”

ထိုအချိန်၌ကား ကိုဘစ်နဲ့ ကိုထွန်းညှိတို့သည် မောင်သက်ရှိတောင်းစွာ သတိရလာပြီဖြစ်သဖြင့် နှုတ်ဆက်၍ ထွက်သွားကြလေရာ ကိုအောင်တင်နှင့် ကိုသက်ရှိကို သန်းတင်တို့ကပါ ကျေးဇူးတင်စကားပြောကြားလိုက်၏။ ထိုအခါ ကိုအောင်တင်သည် မောင်သက်ရှိပြောသော စကားအရင်းလင်းသေးသဖြင့် -

“ဘယ်လိုပြောတယ်ဗျား၊ ခင်ဗျားအလိုလိုလိမ့်ကျတာမဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျား။ ကျွန်တော်က ဟိုတံတားအစွန်းနားမှာ ဧကမော့ရှိတာနဲ့ ထိုင်ပြီးဝေးနေတုန်း ပြန်းခနဲနောက်ကတစ်ယောက်ယောက် တွန်းချလိုက်တာခင်ဗျား”

“လူကိုကော မြင်ရသေးလား”

“မမြင်ရပါဘူးခင်ဗျား။ ကိုင်း၊ ကိုအောင်တင် ခင်ဗျားလည်း ကျွန်တော် သတိပေးတာနားထောင်ပါဗျား။ အခန်းပြောင်းနေစမ်းပါ”

ထိုအခါ မောင်သန်းတင်မှာ သူတို့ပြောသောစကားများကို နားမလည်သဖြင့် ကိုအောင်တင်နှင့် မောင်သက်ရှိတို့၏မျက်နှာကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။

ကိုအောင်တင်မှာမူ ဆေးတံကို မီးညှို့ပြီးနောက် မောင်သက်ရှိ ဖြစ်ပျက်ပုံကိုလည်းကောင်း၊ ယမန်နေ့က သတိပေးစကားပြောကြားခြင်းများကိုလည်းကောင်း စဉ်းစားမိ၏။ ထို့ပြင်လည်းလေကား အဆင်း၌နောက်ဆုံးမိမိတွေ့ခဲ့ရသည့် ထူးဆန်းသောအဖြစ်အပျက်ကိုလည်းကောင်း၊ ကိုမြတ်ကျော်အခန်းတွင် စာအုပ်ထားရန် ပထမ မိမိဝင်စဉ်က အလောင်းခြောက်ကြီးသည် ခေါင်းထဲတွင် မရှိဘဲ ပျောက်နေလျက် နောက်တစ်ကြိမ်အရက်ပုလင်း ပြန်၍ယူသော

အခေါက်တွင်မှ ထူးဆန်းစွာ သူ့နေရာသို့ ပြန်၍ရောက်နေသည်ကိုလည်း ကောင်း စဉ်းစားမိသောအခါ အခြစ်အပျက်များမှာ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်စပ် တာ ဆီလျော်လျက်ရှိသည်ကို သတိပြုမိ၏။

ကိုအောင်တင့်နှင့် မောင်သန်းတင့်တို့သည် မောင်သက်ရှိအား ၎င်း၏ အခန်းသို့ ဖေးမတွဲယူ၍ ပိုခဲ့ကြပြီးလျှင် ဦးစံကိုလည်း အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ၍ အစောင့်ထားခဲ့၏။ မောင်သန်းတင့်မှာ အပေါ်ထပ်သို့ မလိုက်တော့ဘဲ မောင်သက်ရှိအခန်းမှပင် နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားလေ၏။ ထိုနောက် ကိုအောင်တင့်လည်း အပေါ်ထပ်သို့ စဉ်းစားရင်း တက်ခဲ့လေ၏။ မိမိမှာ ကိုမြတ်ကျော်အား ကြောက်ရွံ့ရန် အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ မရှိသော်လည်း ကိုမြတ်ကျော်သည် မိမိအိပ်ရာသို့ ဝင်သည့်တိုင်အောင် မအိပ်သေးဘဲ အောက်ထပ်တွင် ပါးစပ်မှတစ်ဖက်တစ်ဖက် ရေရွတ်လျက်ရှိနေတတ်ခြင်း၊ အခန်းထဲတွင်ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လမ်းလျှောက်နေသည်ကို မိမိမှာ နားမထောင်ချင်မနေနိုင်အောင် ရှိနေခြင်း စသည်တို့ကြောင့် အနောင့်အယှက်ရှိနေခြင်းကားအမှန်ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်ရကား စာထဲ၌ စိတ်ဝင်စားနေသည့် ကျောင်းသားတစ်ယောက်အတွက် ဆက်လက်နေထိုင်ရန် ခဲယဉ်းရကား မောင်သက်ရှိပြောသည့်အတိုင်း ရွှေ့ပြောင်းတော့မည်ဟု အောက်မေ့မိ၏။

ကိုမြတ်ကျော်နေသော အခန်းရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ အခန်း၌ မီးလင်းနေသည်ကို မြင်ရသည်ပြင် ကိုမြတ်ကျော်ကိုယ်တိုင် တံခါးဝ၌ထွက်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ကိုအောင်တင့်လည်း အပေါ်သို့ ဆက်လက်တက်သွားမည်ပြုရာ ကိုမြတ်ကျော်က-

“ဘယ်နှယ့်လဲဗျ ကိုအောင်တင့်၊ မဝင်တော့ဘူးလား”

ခက်ထန်စွာနှင့် “မဝင်တော့ဘူး”

“ကိုသက်ရှိအကြောင်း ကြားရတာ စိတ်မကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေတယ်”

ကိုမြတ်ကျော်၏မျက်နှာမှာ အကယ်ပင် ဝမ်းနည်းဟန်ရှိသော်လည်း ချက်လုံး၏ထောင့်၌မှ မကောင်းမှု၏ အရိပ်အယောင်ကလေး မသိမသာ သန်းလျက်ရှိသည်ကို နေ့အခါဖြစ်က မြင်နိုင်ပေမည်။

“အခုသက်သာသွားတဲ့အကြောင်းကြားရရင် ခင်ဗျား ဒီထက်ပိုပြီးစိတ်မကောင်း ဖြစ်ဦးမယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဗျားအကြံချောသွားပြီဗျို့၊ ကျွန်သိအယ်ဗျ၊ ခင်ဗျားရဲ့ယုတ်မာတဲ့ အကြံတွေကို အားလုံးကျွန်သိတယ်”

ကိုမြတ်ကျော်သည် သူ၏ကိုယ်ကြီးကို နောက်သို့ အတန်ငယ်ဆုတ်လိုက်ပြီးလျှင် တံခါးရွက်နှင့် ကွယ်၍ထားလိုက်လေ၏။

“ဒီလူရှားနေပြီထင်တယ်။ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေပါလိမ့်”

“ရှားတာက ကျွန်မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားရှားတာ၊ ခင်ဗျားဟာ လူခြောက်ကြီးအားကိုးပြီး အောက်လမ်းနည်းတွေနဲ့ မဟုတ်တရုတ်တော့ မကြံနဲ့နော်၊ ဒါ၊ ကျောင်းသားထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို ကိုသက်ရှိလိုများဖြစ်ရင် ခင်ဗျားတော့ ဒုက္ခရောက်ပြီမှတ်ပေတော့၊ ခင်ဗျားယောထဲက နည်းတွေ ကျွန်တို့ရန်ကုန်မှာ လာပြီးများစမ်းမယ်မကြံနဲ့၊ အခုက ပြောလိုက်ပါပေရဲ့”

“ခင်ဗျား သိပ်ရှားတဲ့လူပဲ ကိုအောင်တင့်၊ ကျွန် ခင်ဗျားပြောတာ ဘာမျှ နားမလည်ဘူး”

“နောက်တော့ နားလည်လာလိမ့်မယ်၊ ကျွန်ပြောတာသာ မှတ်ထား၊ ကျွန်ဟာ ငါးစပ်ကပြောတာထက် လက်ကပိုပြီး အလုပ်လုပ်တဲ့အကောင်”

ထိုခဏ၌ ကိုမြတ်ကျော်၏ တံခါးမှာ ပိတ်၍သွားသည်နှင့် ကိုအောင်တင့်လည်း အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့ပြီးလျှင် အခန်းတွင်းသို့ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တံခါးကို သော့ခတ်လိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ကိုအောင်တင့်သည် အောက်သို့ ဆင်းလာရာ ကိုမြတ်ကျော်၏ အခန်းပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ပြီးလျှင် နောက်ထပ်လည်း ၃၂၄ ရက်မျှ သူနှင့်မတွေ့တော့ချေ။

စနေနေ့ည(၇)နာရီထိုးပြီးလတ်သော်ကိုအောင်တင်သည်ပါမောက္ခ
ဦးထွန်းဝင်းအိမ်သို့ အချိန်မှန် သွားနေကျအတိုင်း သွားရန်အောက်ထပ်သို့
ဆင်းခဲ့လေ၏။ ကိုမြတ်ကျော်၏အခန်းမှာ ဝိတ်ထားသဖြင့် ဆက်လက်ဆင်းခဲ့
ရာ ဝင်းတံခါးသို့ရောက်လတ်သော် ကိုမြတ်ကျော်၏အခန်းမှ အလင်းရောင်
တစ်ခု ကိုးထွက်လာပြီးလျှင် ကိုမြတ်ကျော်၏အရိပ်သည် မှန်ပြတင်း၌ ရေးနေ
မှု ထင်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ သူသည် မှောင်နှင့်မည်းမည်းရှိနေ
သော အပြင်ဘက်သို့ ငေးမျှော်ကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။ နောက်တစ်ကြိမ် လှည့်၍
ကြည့်လိုက်သောအခါ ပြတင်းပေါက်ပိတ်သွားပြီဖြစ်၍ လေးထပ်အဆောက်
အအုံကြီးသည် ဖုန်မှိုင်းရံပြာသော နောက်ခံတွင် ဆေးရေး၍ထားသော
အမည်းစက်ကြီးတစ်ခုကဲ့သို့သာ ရှိနေတော့၏။

မိုးကလေး တဖွဲဖွဲကျလာသဖြင့် ကိုအောင်တင်သည် မိုးကာအတို
ကော်လာကို အပေါ်သို့ ဆွဲတင်ကာ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ခဲ့လေ၏။ ဆရာ
ဦးသက်စု အိမ်ရှေ့မနီးမဝေး ညောင်ပင်အောက်သို့ ရောက်သောအခါ မိမိအဖေ
နားဆီမှလည်းကောင်း၊ နံဘေးမှလည်းကောင်း၊ လေတိုး၍သွားသကဲ့သို့အေးဆွဲ
ဖြစ်သွားသည်ကို သိလိုက်၏။ နောက်ဆီမှ ခြေသံကဲ့သို့လည်း ခပ်သဲ့သဲ့
ကလေး ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုအခါ ကိုအောင်တင်သည် ကိုမြတ်ကျော်နှင့်
စ၍မိတ်ဖြစ်စဉ်က လေကူးပေါ်တွင် မသိမကွဲတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်ကို
ပြန်၍အောက်မေ့မိ၏။ ထို့ပြင် ထိုအခါကကဲ့သို့ မိမိကိုယ်ပေါ်ရှိ ထောင်သောင်း
မကသော အခုအိမ်ကလေးများမှ မွေးညင်းကလေးများသည် အပေါ်သို့
ထောင်တက်သွား၏။ ထိုအချိန်၌ မောင်သန်းတင်ပြောဖူးသော အဖြစ်အပျက်
များပါ မိမိမျက်စိအောက်၌ ပေါ်လာပြီးလျှင် ကိုအောင်တင်သည် တစ်ကိုယ်လုံး
ထုံပူ၍သွားလေ၏။

သို့နှင့် ရေညိုခပ်သုတ်သုတ်ပြေးသွားပြီးလျှင် နောက်သို့ တစ်ခန့်
လှည့်၍ကြည့်လိုက်မိ၏။ မှောင်ရိပ်၌တား မျောက်ကဲ့သို့ ပုကွကွ မည်းမည်း
သတ္တန်တစ်ခုသည် လက်နှစ်ဖက်ကိုကားကာမိမိရှိရာသို့တစ်ဟုန်ထိုးပြေးလာ
လျက်ရှိလေ၏။ ကိုအောင်တင်သည် လမ်းကြားဘက်သို့ကွေ့ကာပါမောက္ခ

ဦးထွန်းဝင်းအိမ်ဘက်သို့ ခဝါးနှင့် တင်ပါးတသားတည်းကူးအောင်ပြေးလေတော့
။ မိမိရန်သူကား မည်သည့်သတ္တဝါဟူ၍ မပြောနိုင်ချေ။ တစ်ကြိမ်ပြန်၍လှည့်၍
ကြည့်မိသေးရာ ထိုအချိန်၌ကား မည်းမမှောင်သော မိုးသားများအကြားမှ လျှပ်
ဩတ်လိုက်သဖြင့် အတော်ထင်ထင်ရှားရှား မြင်လိုက်ရ၏။ မျောက်ကဲ့သို့ပုကွကွ
နေသော်လည်း မျက်နှာမှာ လူ၏မျက်နှာဖြစ်ပြီးလျှင်မည်းနက်သော ဆံပင်များ
ဆီ ဦးခေါင်းထက်၌ ထောင်လျက်ရှိ၏။ မည်းနက်သော မျက်လုံးနှစ်လုံးမှ
အရောင်တလက်လက်ထွက်နေသကဲ့သို့ မြင်လိုက်ရ၏။ အရပ်မှာလည်း
င ပေထက်မကျော်ချေ။ ပြေးနေစဉ်၌ပင် ကိုအောင်တင်သည် ကိုမြတ်ကျော်
အနီး၌ရှိနေသည့် အလောင်းခြောက်ကြီးကို အမှတ်ရမိ၏။ သို့သော် ယခုမြင်ရ
သော အကောင်ကြီး၌မူ အဝတ်စများ စည်းနှောင်ထားခြင်းမရှိပေ။

ကိုက် ၁၀၀ ပြေးပွဲတွင် ၂ ကြိမ် ၃ ကြိမ်ပထမဖွဲ့ခံရသည့်အတိုင်း
ကိုအောင်တင်သည် ခြေကုန်သုတ်ပြီးနောက် ၃ ပေခန့်မြင့်သော ဝင်းတံခါးကို
ခွန်ရန်အချိန်မရဘဲ တစ်ခါတည်း ရန်လွှားပြေးဝင်ကာ အိမ်ထဲသို့ ခုတ်ခုတ်
သိရောက်မှပင် နားတော့၏။ ထို့နောက် အံ့အားသင့်လျက်ရှိသောဦးထွန်းဝင်း
ရှေ့တွင်ဆိုစာတစ်လုံးပေါ်သို့ ကိုယ်ကိုပစ်လိုက်ကာ အံ့သက်ကိုဖျက်ခွင့်အောင်မရှုနိုင်
ဘဲရှိနေလေသည်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ မောင်အောင်တင်ရယ်၊ ဘာများဒီလောမှာ
ကြောက်စရာတွေ့လာလို့လဲ”

တဖြည်းဖြည်းအမောပြေပြီးနောက် -

“ကြောက်စရာတော့မပြောနဲ့ဆရာကြီး၊ အမေမွေးကတည်းကဒီတစ်
ခါလောက် ကျွန်တော်တစ်ခါမျှ မတုန်လှုပ်ဖူးဘူး။ သရဲခြောက်တယ်ဆိုတာ
လည်း အရင်က ကျွန်တော်မယုံဘူး။ လူနဲ့လူချင်းလည်း ဘယ်တော့မျှ ကြောက်
စိတ်မရှိခဲ့ဘူး။ အခုတော့စင်ဥာ၊ ကိုမြတ်ကျော်အခန်းထဲမှာရှိတဲ့ အလောင်း
ခြောက်ကြီးမျိုးနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တူတဲ့ သတ္တဝါကြီးကို ဆရာကြီးရဲ့ မျက်လုံး
တလေးနှစ်လုံးတ ပြူးကြောင်ကြောင်နဲ့ အရောင်ထွက်နေတာတောင် အခု
ထက်ထိ မျက်စိထဲမြင်နေပါသေးတယ်ခင်ဗျား၊ ပြီးတော့”

“ကိုင်း ... မောင်အောင်တင့်၊ ဟောဒီ ဘရန်ဒီကလေးတစ်ခွက် မျက်စိ
ပိတ်သောက်လိုက်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

“စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထားစမ်းပါကွယ်၊ မောင်အောင်တင့် လောကကြီးမှာ
ရဲတယ်ဆိုတာစိတ်၊ ကြောက်တယ်ဆိုတာလည်း စိတ်ပဲကွယ်၊ မောင်အောင်
တင့်လည်း အသိသားနဲ့”

ဇောကျွန်းကြီးနောက် “ကျွန်တော့်စိတ်ငြိမ်သွားပါပြီဗျာ”

“ကိုင်း ... ကိုင်း မင်းအဖြစ်အပျက် ပြောစမ်းပါဦး”

ထိုအခါမှ ကိုအောင်တင့်လည်း ကိုမြတ်ကျော်နှင့် အတော်အတန်
ရင်းနှီးစွာ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့သည့်ညမှစ၍ ယခုအချိန်အထိ အဖြစ်အပျက်များကို
တစ်လုံးမကျန် ဦးထွန်းခင်အား ပြန်ပြောင်းပြောဆိုလျက်ရှိလေ၏။ အဆုံးသတ်၌
ဦးထွန်းခင်က -

“အခု ပြောတာတွေက မင်းကိုယ့်တွေ့အဖြစ်အပျက်တွေကိုကွယ်၊
ဒါထက် မင်းထင်မြင်ချက်ကို ပြောပြစမ်းပါဦး”

“ကျွန်တော့် တွေးထင်ချက်ကတော့ ကိုစိန်မောင်ကို ညောင်ပင်
အောက်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်က လည်းပင်းညှစ်သတ်မယ်ကြံတာရော၊
ကိုသက်ရဲကို ရေထဲတွန်းချတာရော၊ အခု ကျွန်တော့်ကို မည်းမည်းပုပုအကောင်
ကြီးတစ်ကောင်ထွက်လိုက်တာရော အားလုံး ကိုမြတ်ကျော် လက်ချက်ချည်းပဲ
ခင်ဗျ”

“အိပေမဲ့ ဒီဟာတွေကို ပုလိပ်စာရော၊ တရားသူကြီးကရော
ဘယ်နည်းနဲ့မှ ယုံမှာမဟုတ်ဘူး မောင်အောင်တင့်၊ သူတို့က အရေးယူမယ့်
အစား ရယ်တောင်ရယ်ကြလိမ့်ဦးမယ်”

“အကြောင့်ကျွန်တော်ကဥပဒေကို ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာမှန်တဲ့ထင်တဲ့
အတိုင်း အသုံးပြုရလိမ့်မယ်၊ လူများရဲ့ ဘေးအန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ဖို့ ဝတ္တရား
က ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ်ရောက်နေပြီခင်ဗျ”

“အင်း ခက်တယ်ကွယ်”

“အော် ... ဒါထက် ကျွန်တော့်ကို စာရေးစက္ကူလေးငါးရွက်နဲ့ ကလောင်
တံကလေး မစပါခင်ဗျာ”

“ဟောဟိုစားပွဲဝိုင်းကလေးပေါ်မှာ စားမေးပွဲဖြေတဲ့ ဗလာစာရွက်
တွေရှိတယ်၊ လိုသလောက် ယူပေတော့၊ စောင်တိန်လည်း အဲဒီမှာပဲ ရှိတယ်”

သို့နှင့် ကိုအောင်တင့်သည် စာရွက်အလွတ်များပေါ်တွင် တစ်ရွက်ပြီး
တစ်ရွက် ရေးသားလျက်ရှိရာ ဦးထွန်းခင်လည်း အံ့အားသင့်ကာ ကြည့်ရှုလျက်
ရှိလေ၏။ ထို့နောက် ကိုအောင်တင့်သည် ရေးပြီးစာရွက်များကို အစဉ်အတိုင်း
ပြုလုပ်ကာ နံပါတ်များ ရေးထိုးပြီးလျှင် နောက်ဆုံးစာရွက်ကို ဦးထွန်းခင်ထံ
ယူခဲ့လေ၏။

“တစ်ဆိတ် အဲဒီစာရွက်ပေါ်မှာ ဦးထွန်းခင်လက်မှတ်ထိုးပါခင်ဗျာ”

“သက်သေအဖြစ်နဲ့လား ဘယ်လိုလဲကွယ်”

“ကျွန်တော့် လက်မှတ်နဲ့ ရက်စွဲမှန်တဲ့အကြောင်းပေါ်ခင်ဗျာ၊ ရက်စွဲက
အရေးကြီးပါတယ်၊ ဒါက ကျွန်တော့် သေရေးရှင်ရေးခင်ဗျ”

“ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ မောင်အောင်တင့်၊ အိပ်ပါတော့လားကွယ်၊
မင်းကောင်းကောင်းနေမကောင်းဘူး၊ ဒီနေ့ည မပြန်နဲ့ ဒီမှာပဲ အိပ်တာပေါ့”

“ဦးထွန်းခင် လက်မှတ်ထိုးပြီးရင် ကျွန်တော်အိပ်ပါမယ်”

ဦးထွန်းခင်သည် ကိုအောင်တင့်အလိုအတိုင်း စာရွက်ပေါ်တွင်
လက်မှတ်ရေးထိုးလိုက်လေ၏။

“ကိုင်း ... ဟောဒီမှာ ထိုးပြီးပါပြီကွယ်၊ နေပါဦး၊ ဒီဟာတွေ မင်းက
ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဦးထွန်းခင် သိမ်းထားဖို့ပါခင်ဗျာ၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော်
အဖမ်းခံရရင် သက်သေအဖြစ်နဲ့ တင်ပြဖို့ပါပဲ”

“အဖမ်းခံရရင် ဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့် ဖမ်းရမှာလဲကွယ်၊ ဘာမှန်း
ဖမ်းရမှာလဲ”

“လူသတ်မှုခင်ဗျာ၊ ဒီတစ်နည်းပဲ ကျွန်တော့်မှာ လုပ်ဖို့လင်းရှိတော့
တယ်၊ ကျွန်တော့်စိတ်ကို သန့်စင်ချင်ပါပြီ”

၆၀ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

“မဟုတ်တာရုတ်တာတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့၊ မောင်အောင်တင့်ရယ်”

“ကိုင်း ... ကျွန်တော် ဦးထွန်းခင်အိမ်မှာ အိပ်ပါတော့မယ်၊ မနက်
မိုးလင်းရင် အလုပ်လုပ်စရာရှိသေးတယ်”

ကိုအောင်တင့်ကားရလို့သူတစ်ယောက်မဟုတ်ချေ။ သို့သော် မိမိချစ်
ခင်သူများနှင့်တကွ မိမိကိုယ်တိုင်ကိုယ် ထိခိုက်လာပြီဖြစ်သည့်ပြင် အများ၏
အကျိုးကို ကာကွယ်ရန် လူတိုင်း၌ဝတ္တရားရှိသည်ဟု ယူဆသည့်အတိုင်း
မိမိအသက်ကိုစွန့်လွှတ်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

သို့နှင့် နံနက်စောစော အိပ်ရာမှထပြီးလျှင် ဦးထွန်းခင်အား နှုတ်ဆက်
၍ထွက်ခဲ့လေ၏။ သို့သော် အိမ်သို့မပြန်သေးဘဲ မိမိအစ်ကိုရှိရာ (ခ)မိုင်သို့
သွားရောက်ကာ တစ်နေကုန်နေပြီးလျှင် အပြန်၌ ၎င်း၏ ၆ လုံးပြူးသေနတ်ကို
အမှတ်မဲ့ ယူခဲ့လေ၏။ ယင်းတောင့်များကို တစ်တောင့်စီအသေအချာစစ်ဆေး၍
ထည့်ပြီးနောက် စာကလေးတစ်စောင်ကိုလည်း ရေး၍ထားခဲ့၏။

ထို့နောက် ကိုအောင်တင့်သည် မောင်သန်းတင်၏ အခန်းသို့လာခဲ့ရာ
ညစာစားပြီးစ၌ စီးကရက်ဖြင့်မိုန်း၍နေသော မောင်သန်းတင်ကို တွေ့ရ
လေသည်။

“လာဗျို့၊ ခင်ဗျားတစ်နေ့လုံးဘယ်ပျောက်နေလဲ၊ ခင်ဗျားအခန်းတောင်
ကျွန်တော် သွားရှာသေးတယ်”

“ကိုစွလေးတစ်ခုရှိလို့ဗျာ၊ မြို့ထဲသွားနေတယ်”

ကိုအောင်တင့်သည် ယမန်နေ့ညက အဖြစ်အပျက်များကို မောင်သန်း
တင်အား အရိပ်အမြှောက်မျှမပြောဘဲ ဆေးတံကိုသာ တစ်ဆုံပြီးလျှင်တစ်ဆုံ
သောက်လျက်ရှိလေသည်။

“လာဗျာ ကိုသန်းတင်၊ ကျွန်နဲ့ အတူ ခဏလိုက်ခဲ့စမ်းပါ”

“ဘယ်ကိုများလဲဗျ”

“နောက်တော့ သိလိမ့်မပေါ့လေ၊ တုတ်ကြီးကြီးတစ်ချောင်းလည်း

ယူခဲ့ဗျို့”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲဗျာ၊ ဟောဒီမှာ ဟန်တိန်ယူခဲ့ပါမယ်၊ နွားမတမ်းတစ်
ကောင်လောက်တော့ ရိုက်လို့နိုင်ပါတယ်”

“ပြီးတော့ ဗိုက်ခွဲတဲ့မားထဲက အရှည်ဆုံးအထက်ဆုံး မားတစ်ချောင်း
ကျွန်ကိုခဏငှားစမ်းဗျာ”

သို့နှင့် မောင်သန်းတင်သည် ခွဲစိတ်သောက်ရိယာများထည့်သည့်
သေတ္တာကလေးထဲမှ ဗိုက်ခွဲသည့်အထက်ဆုံးမားကောက်ကလေးတစ်ခုကို
ထုတ်၍ပေးလေရာ ကိုအောင်တင့်လည်း အခြားဘောင်းဘီအိတ်ထဲတွင်
ဝတ္ထုတစ်ချပ်ဖြင့် လိပ်၍ထည့်ထားလိုက်လေ၏။

ကိုအောင်တင့်သည်လည်း လေးထပ်အဆောက်အအုံရှိရာသို့
မောင်သန်းတင်အား ခေါ်လာခဲ့လေ၏။ ထိုနေ့သည်ကား တိမ်သားကင်းစင်၍
ပြည်လင်သာယာသောနေ့ဖြစ်သဖြင့် လဆန်း ၁၄ ရက် လမင်းသည် လေး
ထပ်အဆောက်အအုံနောက်ဘက်ရှိ သစ်ပင်များအကြားမှ ထွက်ပြူးပြေးလေပြီ။
ဝင်းခြံစည်းရိုးအနီးရှိ စိန်ပန်းပင်အောက်သို့ ရောက်သောအခါ ကိုမြတ်ကျော်၏
အခန်းပြတင်းပေါက်မှ မီးရောင်များထွက်လျက်ရှိသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ကိုမြတ်
ကျော်မှာ အိပ်တွင် ရှိနေကြောင်း ကိုအောင်တင့် သိရ၏။

ကိုအောင်တင့်က ကိုသန်းတင်အား -

“ဒီအလုပ်က ကျွန်တစ်ယောက်တည်း လုပ်လို့ဖြစ်တယ်ဗျ၊ ဒါပေမဲ့
အကာအကွယ်သဘောနဲ့ ခင်ဗျာကို လိုလိုမည်မည် ခေါ်လာတာ၊ ခင်ဗျားဒီက
တောင့်နေရစ်ရလိမ့်မယ်”

“နေရစ်ပါ့မယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားက ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ကိုမြတ်ကျော်နဲ့ စကားကလေး သုံးလေးခွန်းလောက် ပြောစရာရှိလို့
ကျွန်တစ်ယောက်တည်း ကိစ္စပြီးရင်လည်း ပြီးရောပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်အော်သံ
ကြားရင် ပြေးတတ်လာခဲ့၊ ကျွန်တစ်ယောက်တည်းနဲ့ နိုင်ပုံပေါ်ရင် တစ်ချက်
တည်းသာ ရိုက်လို့ပေတော့၊ ဟုတ်လား ကိုသန်းတင်”

“စိတ်ချပါဆရာ၊ ရိုက်လို့တဲ့နေရာ ကျွန်တော်က ပိတ်ပါ”

“ဘယ်မျှလည်း မသွားလေနဲ့၊ ကျွန်အော်သံသာ နားစွင့်နေပေသော
ဟုတ်လား”

“ကျုပ်က ပစ်တိုင်းတောင်ပဲ။ ခင်ဗျားထားတဲ့အတိုင်း နေမှာပေါ့။ ကိုင်း
ဆရာ စိတ်ချသာသွား”

ထိုအချိန်တွင် မလှမ်းမကမ်းမှ ကျောင်းသား ၃-၄ ယောက်
လျှောက်လာသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ကိုအောင်တင့်နှင့် မောင်သန်းတင်တို့မှာ
စိန်ပန်းပင်ကိုကွယ်ကာ မှောင်ထဲတွင် ကပ်နေရလေ၏။ မကြာမီ ကျောင်းသား
များလည်း လွန်၍သွားလေရာ ကိုအောင်တင့်သည် လှေကားမှပြေးတက်
သွားလေ၏။

ကိုမြတ်ကျော်၏ အခန်းတံခါးမှာ စေ့ရုံသာစေ့ထားသဖြင့်
ကိုအောင်တင့်သည် တံခါးကို တွန်း၍ဖွင့်ကာအတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။
ကိုမြတ်ကျော်သည် စားပွဲတွင်ထိုင်လျက် တစ်စုံတစ်ရာကို ရေရွတ်လျက်ရှိရာ
ကိုအောင်တင့်ဝင်လာသည်ကို အံ့အားသင့်လျက်ကြည့်နေလေသည်။ များပြား
လှစွာသော အထူးအဆန်းပစ္စည်းများအနက် အလောင်းခြောက်ကောင်
ကြီးသည်လည်း၎င်း၏နေရာ ခေါင်းထဲ၌ပင်ရှိနေလေသည်။ ပြုံးကြောင်သော
မျက်လုံးကလေး ၂ လုံးကား မိမိဝင်လာသည်ကို စိုက်၍ ကြည့်နေသကဲ့သို့
မှတ်ထင်မိ၏။

ကိုအောင်တင့်သည် အခန်းတံခါးကို အတွင်းမှ မင်းတုပ်ချွန် ပိတ်ခဲ့ပြီး
နောက် မီးဖိုရှိရာသို့ သွားပြီးလျှင် မီးသွေးများထည့်၍ ပေးလေ၏။ ကိုမြတ်ကျော်
၏မျက်နှာမှာ အံ့အားသင့်ရာမှ ပြုံးရွှင်သကဲ့သို့ ဖြစ်လာပြီးနောက် -

“မီးထည့်ပေးတာကောင်းတယ်ဗျို့။ အပြင်မှာနည်းနည်းအေးတယ်ဗျို့။
လာလေဗျာ။ မထိုင်တော့ဘူးလား”

“ထိုင်ရုံဘယ်ကမလဲ။ လုပ်ရောအလုပ်တွေအများကြီးရှိတယ်”

ကိုအောင်တင့်သည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်သို့ ဆောင့်၍ထိုင်ချ
လိုက်ပြီးလျှင် သူ၏ လက်ပတ်နှာရီကို ဖြုတ်၍ မိမိရှေ့စားပွဲပေါ်၌ ရှေးဦးစွာ
တင်ထားလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် လူနာခွဲသောစားကောက်ကလေးကိုတင်
လိုက်၏။ နောက်ဆုံးတွင် လက်ယာဘက်ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ဒန်ရောင်(၆)
လုံးပြီးသေနတ်ကလေးကိုတင်ထားလိုက်လေသည်။

“ကိုင်း ကိုမြတ်ကျော်၊ ကျုပ်စကားရှည်ရှည်လည်း မပြောချင်ဘူး။
ဘောဒီစားနဲ့ခင်ဗျာအလောင်းခြောက်ကြီးယူပြီးရင်ဘတ်ကစချုပ်ထားတဲ့နေရာ
တို့ခွဲချလိုက်စမ်း”

“အိုး...”

“ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်။ အစိုးရဥပဒေက လက်လှမ်းမမီတဲ့နေရာ
တို့ကျုပ်ဥပဒေကမီအောင်လုပ်ရလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ကျုပ်ဥပဒေကအစိုးရဥပဒေ
လို အကြွေးမထားဘူး။ လက်ဝင်းပဲ။ ဟောဒီသေနတ်သာကြည့်ပေတော့။
ထဲမိနစ်အတွင်းမှာကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းခင်ဗျားမလုပ်ရင်ခင်ဗျားဦးနှောက်ထဲကို
တည်ဆန်သုံးတောင့်ဆက်ပြီးသွင်းလိုက်မယ်”

နေရာမှထတော့မည်ဟန်ဖြင့် - “ခင်ဗျား ကျုပ်ကို သတ်မယ်ပေါ့”

“သတ်မယ်”

“ဘာကြောင့်လဲဗျာ”

“ခင်ဗျာမှော်အတတ်တွေ၊ အောက်လမ်းပညာတွေရပ်သွားအောင်လို့
တစ်မိနစ်ကုန်သွားပြီ”

“ကျုပ်ဘာလုပ်လို့လဲဗျာ”

“ဒီဟာတော့ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့အသိဆုံးပေါ့”

“ဒါတော့ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို သတ်သက်အနိုင်ကျင့်နေတာပါဗျာ”

“၂ မိနစ်ကုန်သွားပြီ”

“နို့ပေမဲ့အကြောင်းပြပြီးမှပေါ့။ ခင်ဗျားဟာ အရူး၊ ရူးတာမှ တကယ့်ကို
ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အရူး။ ကျုပ်ပစ္စည်းကို ကျုပ်ဘာဖြစ်လို့ ဖျက်ဆီးချာ
လဲ။ ဒါဟာ အင်မတန် အစိုးတန်တဲ့ ပစ္စည်းဗျ”

“အလောင်းကြီးကို ဒီစားနဲ့ခွဲချရမယ်။ ချပြီး မီးဖိုပစ်လိုက်ရမယ်”

“လေးမိနစ်ရှိပြီနော်”

ကိုအောင်တင့်သည် သေနတ်ကိုဖျပ်ခနဲ ကောက်ယူလိုက်ကာ
ကိုမြတ်ကျော်၏ ဦးခေါင်းတည့်တည့်သို့ မျှန်လေ၏။ သူ၏လက်ညှိုးကလေးပင်
မောင်းပေါ်သို့ တရွေ့ရွေ့သွားလျက် ရှိနေလေပြီ။ ကိုမြတ်ကျော်သည်
ကိုအောင်တင့်၏ သန္နိဋ္ဌာန်ချပြီး မျက်လုံးများကို မြင်ရလေ၏။

“နေ—နေပါဦး၊ နေပါဦး—ကျုပ်လုပ်ပါတော့မယ်ဗျာ”

သို့နှင့်ကိုမြတ်ကျော်သည်ရင်ခွဲခွဲကလေးကိုလျှင်မြန်စွာကောက်ယူပြီး အလောင်းခြောက်ရှိရာသို့ သွေးရှူးသွေးတန်းပြေးသွားကာ အလောင်းခြောက်၏ရင်ဝှံ ဓားကလေးကို ထိုးစိုက်လိုက်ပြီးလျှင် အောက်သို့တစ်ထွာ ခန့်ခွဲ၍ချလိုက်လေ၏။ ထိုခဏ၌ တဖျစ်ဖျစ်တခြောက်ခြောက် ပြည့်သောအသံများနှင့်အတူ ကျက်သရေကင်းမဲ့သောရုပ်ကလာပ်ကြီးမှ ဆွေးမြည့်နေသည့် အစိုးများသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ စုပုံ၍ကျပြီးလျှင် အဝါရောင်မှုန့်များသည်လည်း ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှထွက်လျက် ရှိတော့၏။

“ကိုင်း—ဒီဟာတွေအားလုံး မီးဖိုထဲပစ်ချလိုက်”

သို့နှင့်ကိုမြတ်ကျော်သည် အစိုးပုံနှင့် အဝတ်စုတ်များကို လက်ခုပ်နှင့် တန်းယူကာ မီးဖိုထဲသို့ ထည့်လေရာ သစ်ဆွေးသစ်မြည့်များကို လောင်ကျွမ်းသကဲ့သို့ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်ကာ ယခင် တစ်မိနစ်ခန့်က ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော အလောင်းကြီးမှာ ပြာအတိဖြစ်၍သွားတော့၏။

အံ့ကြိတ်လျက် “ဒီလောက်ဆိုရင် ကျေနပ်ရောပေါ့”

အခန်းတွင်းသို့ လှည့်လည်ကြည့်လျက် -

“မကျေနပ်သေးဘူး၊ ခင်ဗျားမှာမှာရှိတဲ့ ဒီအတတ်နဲ့ပတ်သက်သမျှ ပစ္စည်းအားလုံးကို ဖျက်ဆီးရမယ်၊ ဟိုသစ်ရွက်ကဘာလဲ၊ ဒီဟာတွေလည်း နည်းနည်းအဆက်အသွယ်ရှိတာပဲ၊ ဒီစားပွဲပေါ်က သစ်ရွက်တွေအားလုံးကုန်းပြီး မီးဖိုထဲထည့်လိုက်စမ်း၊ အဲဟုတ်ပြီ”

ကိုမြတ်ကျော်သည် ကိုအောင်တင် အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း သစ်ရွက်များကို မီးဖိုထဲပစ်ချရလေရာ ၎င်းတို့လည်း အလောင်းနှင့်အတူ ပြာကျသွားလေ၏။

“ကျေနပ်ပြီလားဗျ”

“မကျေနပ်သေးဘူး၊ ဟိုညက စားပွဲပေါ်မှာ တွေ့ရတဲ့ ပေစာထုပ်ကျန်သေးတယ်၊ ဟိုဘက်အံ့ဆွဲထဲမှာ ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ မလုပ်ပါနဲ့ ကိုအောင်တင်၊ ဒီဟာတော့ ချမ်းသာပေးပါဗျာ၊ ကျုပ်ပညာကို ခင်ဗျာလည်း ပေးပါမယ်ဗျာ”

“ခင်ဗျားပညာ ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဒါဖြင့်လည်း မီးမရှိခင် ကူးလိုက်ပါရစေဦးဗျာ”

“မလိုချင်ဘူး ကိုမြတ်ကျော်၊ ကျုပ်ကစကားကို တစ်ခွန်းအပြင် နှစ်ခွန်း ပြောချင်ဘူး”

ကိုအောင်တင်သည် စားပွဲဆီသို့ လျင်မြန်စွာထသွားပြီးလျှင် အံ့ဆွဲအတွင်းမှ ပေစာထုပ်ကို ကိုယ်တိုင်ထုတ်ယူလေ၏။

“ချမ်းသာပေးပါ၊ ကိုအောင်တင်၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ရှိကြီးခိုးပါနဲ့ဗျာ”

ကိုမြတ်ကျော်သည် ငှားထောက်တောင်းပန်လျက်ရှိရာမှ မရသဖြင့် ထ၍လူယူရန် ကြံစည်သေး၏။ သို့သော် ကိုအောင်တင်သည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် တွန်း၍ပစ်လိုက်သဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားလေရာ ထိုအချိန်၌ကား ဗေရွက်များ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လျက်ရှိနေလေပြီ။ ထို့နောက် ကိုအောင်တင်လည်း အခန်းတံခါးကို ဆောင့်၍ပိတ်ခဲ့ပြီးလျှင် ထွက်သွားလေ၏။

မိန့်ပန်းပင်အောက်သို့ ရောက်သောအခါ ကိုအောင်တင်သည် မောင်သန်းတင်အား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီးနောက် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့သည် ထိုနေရာမှပင် လမ်းခွဲကြလေသည်။

U

တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ ကိုအောင်တင်သည် ဝဲရူးကျောင်းဆောင်၌ ရောက်နေပြီဖြစ်၍ တစ်နေ့သော ညနေစောင်းတွင် မောင်သန်းတင်နှင့်အတူ ရှေးဟောင်းနောင်နှစ်ယောက်နှင့် ယမန်နေ့ကပင်ကျောင်းမှထွက်၍ သူ၏အတိဖြစ်သော မန္တလေးသို့ ပြန်သွားသော ကိုမြတ်ကျော်၏ အကြောင်းများကို ပြောဆိုလျက်ရှိလေ၏။ သို့ရှိစဉ် ကားကလေးတစ်စီး ဆိုက်ရောက်လာပြီးနောက် မောင်သက်ရှိသည် ကားပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာလေ၏။ မောင်သက်ရှိသည် မောင်သန်းတင်နှင့် ကိုအောင်တင်တို့၏ လက်များကို အားခိုးတရ ဆွဲယမ်းနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် -

“ကိုင်း ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ကြစမ်းဗျာ”

“ဘယ်ကိုလဲ ကိုသက်ရီ”

“ကျွန်တော့် မေဉ်းတော်ကြီးက ခင်ဗျားကို တွေ့ရင်လို့တဲ့ ဗျ၊ ကျွန်တော်က ကိုသန်းတင်ဆီက ကြားရလို့ ဟိုညက အခြစ်အပျက် ပြန်ပြော တာကိုး၊ ဒီတော့ ဒီသူငယ် ငါတွေ့ချင်ပါတယ်ကွယ်၊ ငါ့သားအသက်ကို တစ် ခါတ ကယ်ဖူးတာ ငါကျေးဇူးတင်စကား ပြောချင်ပါတယ်ဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော် တားနဲ့ လာခေါ်တာပဲ”

“ကျွန်တို့ဘောလုံးပွဲသွားမလို့ဗျ”

“ဒီကနေ့ မသွားပါနဲ့တော့ဗျား၊ နက်ဖြန်မှ ကြည့်ကြတာပေါ့၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် နမကလေးကတောင် ဒီကိုအောင်တင်ဆိုတဲ့လူကို အင်းလျားဟော နားမှာ တစ်ခါ တွေ့ဖူးလိုက်ပါတယ်တဲ့၊ တစ်ခေါက်လောက် အိမ်ခေါ်ခဲ့ပြီး အစ် ကိုလေးက ကျွန်မနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးစမ်းပါတဲ့”

မောင်သက်ရီသည် အတန်ငယ်ရှက်သည့်ဟန်ဖြင့် စီးကရက်ဘူးထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူကာ ခေါင်းငုံ့၍ အရှက်ပြေသောက်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုအခါ မောင်သန်းတင်သည် မျက်နှာကို ခပ်ပြုံးပြုံးလုပ်ကာ

“ကိုင်း ... ကိုအောင်တင် အဝတ်လဲလေဗျာ၊ ဖိတ်မန္တကပြီတုန်း လိုက်သွားဗျ၊ လာဘ်ဦးဆိုတာ မရှောင်တောင်းဘူး” ဟု ပြောကာ မောင်သက်ရီ မပြင်အောင်မျက်စိတစ်ဖက်ကို ခိုက်၍ပြလိုက်၏။

ထိုအခါကိုအောင်တင်၏မျက်ခုံးတစ်ဖက်သည် အထက်သို့မသိမသာ ဆိုတက်သွားလေသည်။

မေဉ်းမှောင်သော မိုးသားများ ကင်းစင်ပပျောက်သွားပြီးနောက် သာယာကြည်လင်သော ငွေရောင်တိမ်သားကလေးများ ပေါ်လာသည့်အတိုင်း နောက် (၃) လခန့်ကြာသောအခါ ကိုအောင်တင်နှင့် နနရီတို့ နေ့စပ်ကြောင်း လမ်းသည့် မင်္ဂလာသတင်းကို ကြားရလေသတည်း။

ဗုဒ္ဓမဂ္ဂဓမ္မစင်၊ ၁၉၅၂ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ

မကြာအပ်ကြစည်ရာ

တစ်နေ့သည့် စဉ့်အိုးတန်းမှ မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ ဘုရားကို ဆုကပ်လှူခဲ့သို့ သွားရောက်ခဲ့ရာ ကြွရောက်လာသော ပရိသတ်တို့မှာ ဝိုင်းဝန်းစုရုံးကာ အသီးသီး စကားစမြည်ပြောဆိုလျက် ရှိကြကုန်၏။ ဤကဲ့သို့ ဝိုင်းဝန်း၍ စကားပြောဆိုကြရာ ဌဝါသနာတူညီသူတို့သည် တစ်ဝိုင်းတည်းထိုင်၍ ပြောဆိုတတ်ကြသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်ထိုင်သော ဝိုင်း၌ ရှိသူများမှာ ပရော်ဖက်ဆာ ဦးလွန်းအောင်၊ ဆူဗျီဟ် ဆရာဦးနေဝင်း၊ တရုတ်သူဌေးဦးဘိုးခင်နှင့် အယ်ဒီတာဦးသိန်းမောင်တို့ဖြစ်လေ သည်။

ပရော်ဖက်ဆာဦးလွန်းအောင်ဆိုသူမှာ ယခုရေးသားဖော်ပြလတ္တံ့သော အတ္ထုပ္ပတ္တိ၌ ဖာတ်လိုက်ဖြစ်၍ အရေးအကြီးဆုံးသော ပထမပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လေ သည်။ ၎င်းမှာ အင်္ဂလိပ်၊ မြန်မာ နှစ်ဘာသာစလုံးပင် အတော်ကျွမ်းကျင်၍ ဓာတ်ခွဲ ပညာရပ်များကို အထူးလိုက်စားသူဖြစ်၏။ လောကဓာတ်ပညာ၊ ရုက္ခဗေဒပညာ ရပ်များကိုလည်း အထူးဝါသနာပါသည် အလျောက်၊ စိရာခဲဆစ်တို့ကို မိမိ ကိုယ်တိုင်လည်း ရံဖန်ရံခါ စမ်းသပ်လေ့ရှိလေသည်။ ရန်ကုန်ကောလိပ်ရှိစဉ်က ဓာတုဗေဒဘက်တွင် ပါမောက္ခတစ်ဦးအဖြစ်ဖြင့် (၁၀) နှစ်ကျော်ကျော်မျှ အလုပ် လုပ်ခဲ့ဖူးရာ ယခုအခါ၌ကား အသက်အရွယ်လည်း ကြီးရင့်ပြီဖြစ်၍ မိမိငယ်စဉ်က

ရွှေတာရာဆောင်းခဲ့သော ငွေများဖြင့် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ဦးလွန်းအောင်မှာ ပါမောက္ခအဖြစ် ရှိစဉ်အခါ၎င်း၏စမ်းသပ်ရှာဖွေ ခြင်းများမှာ အတော်ပင် ထူးဆန်းအံ့သြလောက်ကြောင်းဖြင့် ကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့် တကွဥရောပတိုက်သား ပရော်ဖက်ဆာကြီးများ၏ ဝိုင်းပွန်းခြင်းကို ခံခဲ့ရ၏။ သစ်ပင် များ၌ ဝိညာဉ်ရှိ မရှိ အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဂျာမနီပြည်၊ ဘာလင်မြို့တော်ရှိ ဓာတ်ခွဲပညာအသင်းကြီးနှင့် မှော်ပညာအသင်းကြီးတို့၏ ခြင်းခုံတွင် ပရော်ဖက် ဆာ ဦးလွန်းမောင်ရေးသော "ရှုကွေဒေ သိပ္ပံ" ခေါ် စာအုပ်ငယ်ကလေးကို ဂျာမန် ပရော်ဖက်ဆာကြီးတစ်ဦးက အထူးသဘောကျကြောင်း ထောက်ခံပြောဆိုသည် ဟု အင်္ဂလိပ်သတင်းစာတစ်စောင်တွင် ရေးသားပါရှိသည်ကို ထောက်ခြင်းအား ဖြင့် ၎င်း၏ညက်စွမ်းကို သိရှိနိုင်လေသည်။

ဦးလွန်းအောင်သည် သစ်ပင်များ၌ ထူးဆန်းသော ဝိညာဉ်တစ်မျိုးရှိ သည်ဟု မိမိယုံကြည်ကြောင်း ပြောရာ၊ သင်္ဂြိုဟ်ဆရာဦးနေဝင်းက ကြားဖြတ်၍ "ဘယ်ကလာ ဝိညာဉ်ရှိရမှာလဲဗျ။ သစ်ပင်ဟာ ဒီဝိဘရုပ်ဗျ။ မရှိပဲ ဦးထွန်းအောင် ခဲ့"

"ဒီဝိဘရုပ်ဆိုတာ ဘာလဲ"

"အသက်ဝိညာဉ်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ရုပ်"

"ခင်ဗျား အခုတင်တပြောတော့ ပထဝီ၊ တေဇော၊ အာပေါ၊ ဝါယော၊ ဓာတ်(၄)ပါးပဲဆို"

"နို့ပမဲ့ လူမှာတော့ ယခုကျွန်ုပ်ပြောတဲ့ အသက်ဝိညာဉ်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ် လာတဲ့ ဒီဝိဘရုပ်၊ အစားအသောက်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အာဟာရဇရုပ်၊ ကံ ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ကမ္မဇရုပ်တွေရှိတယ်ဗျ။ ခင်ဗျာ သစ်ပင်မှာတော့ မရှိဘူး"

"ခင်ဗျား ပြောတာတွေ ကျွန်ုပ်တယ်ပြီး သဘောမပေါက်ဘူးဗျာ"

"ခင်ဗျား သဘောပေါက်အောင် ပြောခိုလည်း ခက်တယ်"

"လူမှာ ဓာတ်(၄)ပါးရှိသလို သစ်ပင်မှာလည်း ရှိတယ်မဟုတ်လား"

"ရှိပါတယ်ဗျာ"

"ရှိရင်တော်ပြီ ကျွန်ုပ်ယူဆတာက တော့ လူမှာလည်း ပထဝီ၊ တေဇော၊ အာ ပေါ၊ ဝါယောဆိုတဲ့ ဓာတ်(၄)ပါး အရင်းခံတယ်၊ သစ်ပင်မှာလည်း သည်ဓာတ်(၄)ပါး ခဲ အရင်းခံတယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဆရာကြီး"

"မှန်တယ်"

"သည်ဓာတ်(၄)ပါး ဖြစ်ရင် ဖြစ်တယ်၊ သည်ဓာတ်(၄)ပါး ပျက်ရင် ပျက်ရမယ်၊ သည်လို မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်"

"ခင်ဗျား ပြောတဲ့ ဝိညာဉ်ကို၊ ရုပ်ထဲက ဓမ္မတ္ထုတ်ထားရင် ရသလား"

"ဘယ်ရမလဲဗျ။ ဝိညာဉ်ကို ထုတ်လိုက်ရင် လူသေတာပေါ့"

"ဒါဖြင့် ဝိညာဉ်ကိုတော့၊ ရုပ်ထဲကို သွင်းလို့ရသလား"

"မကောင်းဆိုးဝါး ဝိညာဉ်ကိုတော့ သွင်းလို့ရချင်ရမှာပေါ့"

"ဘာဝိညာဉ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ၊ သွင်းလို့ရရင် လူဟာ ရှင်မှာပေါ့"

"ဘယ်ရှင်တော့မလဲ ဦးလွန်းအောင်၊ မကောင်းဆိုးဝါးရဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ လူကောင်းလို ဘယ်ကလာပြီး တာရှည်ခံနိုင်မလဲဗျာ"

"ခံချင်ရင် ခံမှာပေါ့ဗျ"

"နေပါဦး၊ ဝိညာဉ်ကို ဖွင်းလို့ရပါ့မလား"

"အကောင်အထည်မှ မရှိဘဲ ရပါ့မလားဗျ"

"သည်ဟာပဲ ခင်ဗျားတို့ သင်္ဂြိုဟ်သမားတွေ ခက်တာ၊ အကောင် အထည်မရှိရင် မဖမ်းနိုင်ဘူး၊ မတွေ့နိုင်ဘူး၊ မရနိုင်ဘူး ထင်နေတယ်၊ အရိပ်ကို ထမ်းပြီး တစ်နိုင်ငံကနေပြီး တစ်နိုင်ငံကိုဖို့လို့၊ ဟိုနိုင်ငံကလူရုပ်ကို သည်နိုင်ငံက ဖိနှိပ်အနည်းငယ်အတွင်း ရုနိုင်တယ်ဗျာ၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသံကို ဓာတ်ပြားပေါ် မှာ ဖမ်းယူနိုင်တယ်ဗျာ၊ ဘီလပ်က စကားပြောတဲ့ အသံကို ဝါယာလက်နဲ့ ဖမ်း၊ ခင်ဗျားသည်ကနေပြီး ချက်ချင်း ကြားနိုင်တယ်ဗျာ၊ သည်ဟာတွေက အကောင် အထည်ရှိသလားဗျာ"

"ကိုင်း...ကိုင်း... ခင်ဗျားနဲ့ ငြင်းနေပေမဲ့ အလကားပဲ၊ ကျွန်ုပ်ကလဲ အလျှော့ ပေးပါတော့မယ်"

၎င်းနောက်ဦးလွန်းအောင်နှင့်ဦးနေဝင်းတို့သည် ဆက်လက်၍ ပြင်
တော့ဘဲ ဧည့်ခံသော လက်ဖက်ရည်နှင့် ကိတ်ပုန့်များကို စားသောက်ကြပြီးနောက်
(၁၅) မိနစ်ခန့် ကြာလတ်သော် ကျွန်တော်တို့လည်း လူစုခွဲကြလေ၏။

ကျွန်တော်နှင့်တကွ မိတ်ဆွေ (၄) ဦးတို့သည် ဦးလွန်းအောင်နှင့် ဤတို့
သို့ တွေ့ဆုံကြပြီးနောက် တစ်နှစ်ကျော်ကျော်မျှ ကြာရှိလတ်သော် ကျွန်တော်လည်း
တစ်နေ့သည့် ပရော်ဖက်ဆာ ဦးလွန်းအောင်ထံမှ အောက်ပါအတိုင်း စာတစ်စောင်
ကို ရရှိလေသည်။

မိတ်ဆွေ ဝတ္ထုရေးဆရာကို ဖြင့်၊

ယခုည (၉) နာရီအချိန်၊ ဆဋ္ဌိုင်း ဟိုတယ်သို့ ဆက်ဆက်လာပါ။

လွန်းမောင်

ကျွန်တော်နှင့် ဦးလွန်းအောင်တို့ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့သည်မှာ (၅) နှစ်ကျော်၊
(၆) နှစ်မျှ ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် များစွာအကွမ်း
တဝင်မရှိဘဲ သိက္ခာမရှိသော ရှိခဲ့ရာ တစ်ခါမှမျှလည်း ဤကဲ့သို့ မိတ်ကြားဖူးသည်
မရှိခဲ့သဖြင့် အကြောင်းထူးရှိ၍သာ မိတ်ကြားသည်ဟု အောက်မေ့မိ၏။ သို့ဖြစ်၍
ကျွန်တော်လည်း ထိုည (၈) နာရီထိုး အချိန်တွင် သတ္တလုပ်ဘောင်းဘီ၊ ဇလေအ
ကုတ်အင်္ကျီ၊ ညဉ့်ဦးထုပ်၊ လည်စည်းမာဇလာမှစ၍ ဝတ်ဆင်ပြီးလျှင် ဆဋ္ဌိုင်းတို့
တယ်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ဟိုတယ်သို့ ရောက်သောအခါ သဗ္ဗိလ်ဆရာဦးနေဝင်း
တရုတ်သူဌေး ဦးဘိုးဝင်းနှင့် အယ်ဒီတာ ဦးသိန်းမောင်တို့သည် တစ်ခုသောစာခွဲ
တွင် ဝိုင်းဖွဲ့ကာ ကျွန်တော့်အား စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိနေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။
၎င်းတို့မှာလည်း ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် ပရော်ဖက်ဆာ ဦးထွန်းအောင်ထံမှ စာတို့
အသီးသီးရရှိကြသည့်အလျောက် ၎င်းအား စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိနေကြောင်း သိရှိ
ရလေသည်။

(၉) နာရီနှင့် (၅) မိနစ်အချိန်တွင် ဟိုတယ်ရှေ့သို့ ကားတစ်စီးဆိုတ်
လာ၍ ဦးလွန်းအောင်သည် ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ ဝင်လာလေ၏။ ကျွန်တော်

တို့အနီးရောက်လေလျှင် ဦးလွန်းအောင်လည်း လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လျက်
“တယ်ပြီး အချိန်မှန်ကြပါကလားဗျ။ လမ်းထွက်ရမှာက ချမ်းလွန်းလို့ ကျွန်ုပ်ဖြင့်
ခင်ဗျားတို့ လာမှလာကြပါမလားလို့။ ကိုင်း အတွင်းခန်းကို လာကြဗျား
သွားခင် ကော်ဖီပူကလေး သောက်လိုက်ကြရအောင်”

ဟိုတယ်၏အတွင်းသီးသန့်၍ထားသော အခန်းငယ်ကလေးအတွင်းသို့
ရောက်ကြလေလျှင် ပရော်ဖက်ဆာ ဦးလွန်းအောင်လည်း စာခွဲ၏ထိပ်မှ ထိုင်လျက်
“ဒီကနေ့ည ခင်ဗျားတို့လေးယောက်ကို မိတ်ကြားတာက တခြားမဟုတ်ဘူးဗျ။
ဘဏ္ဍာပေါ်မှာ သူများမကြံသေးတဲ့ အကြံတစ်ခု ကျုပ်ကြံစည်ငါးတာရှိတယ်။
ဒီအကြံဟာ အထမြောက်မယ် မမြောက်ဘူးတော့ မပြောတတ်သေးဘူးဗျေ။
နီပေမဲ့ (၁၀) ပုံမှာ (၇) ပုံလောက် အထမြောက်ဖို့ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ခန့်မှန်း
မိတယ်။ ဒီအကြံကို အထမြောက်ခင်လူလည်း မသိစေချင်ဘူး။ သို့သော် စမ်းသပ်
တဲ့အခါမှာတော့ ယုံကြည်ရတဲ့မိတ်ဆွေများကို ပြချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိတဲ့အတွက် ယခု
မိတ်ကြားခြင်းကိုးဗျ” ဟု ပြောလေရာ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း တစ်ယောက်စီ
ဦးခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းငှာ ညိတ်ကြလေ၏။ ၎င်းနောက် သူဌေးဦးဘိုးဝင်းက
သို့သော် ခင်ဗျားစမ်းသပ်တာကို မကြည်ခင်၊ ဘယ်လိုအကြံဆိုတာ ကျွန်ုပ်တို့
မကြည့်ရဘူးလားဗျာ”

“နည်းနည်းပါးပါးလောက်တော့ သိရရောဗျေဗျ။ ဒီလိုကိုးဦးဘိုးဝင်းရဲ့
ကောလိပ်ကျောင်းမှာ ကျွန်ုပ်ပရော်ဖက်ဆာလုပ်စဉ်က ဂျာမန်လူမျိုး ပရော်ဖက်ဆာ
ကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်ုပ်တွေတို့အခါမှာ သူက သစ်ပင်များမှာ အင်မတန်ထူးဆန်း
တဲ့ဝိညာဉ်ဓာတ်တစ်မျိုးရှိတဲ့အကြောင်း၊ အာဖရိကတိုက်မြောက်ပိုင်း “နိုင်း” ဖြစ်၏
ဖြစ်ဖျားခံတဲ့ နေရာမှာ ပေါက်တဲ့ ပန်းနွယ်တစ်မျိုးဟာ အင်မတန်အသား လည်း
ပြင်းပြီး အသက်ရှည်တဲ့ နေရာမှာလည်း နှစ်ပေါင်း (၁၀၀၀) လောက်နီးပါး အသက်
ရှည်ကြောင်း တွေ့ရသတဲ့ဗျ။ သို့သော် ဒီသစ်ပင်ဟာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မျိုးယူလို့ရ
တဲ့သစ်ပင်မျိုးမဟုတ်ဘူးဗျ။ သူ့အလိုအလျောက်ပေါက်ရင် ပေါက်မှပဲ။ သည်တော့
သစ်ပင်ကို ရုက္ခဗေဒအတတ်နဲ့ ဓာတ်ခွဲကြည့်တာကို ဦးနေဝင်းရဲ့ ဒီလိုဓာတ်ခွဲပြီး
ကြည့်တဲ့အခါမှာ ဘာတွေ့ရသလဲဆိုတော့ နွားနို့ထဲမှာလူကို အားအင်ပြည့်စေတာ

တဲ့ဓာတ်မျိုးပါသလိုဒီအပင်ထဲမှာသစ်ပင်၊ပန်းပင်များကိုရှင်စေတတ်တဲ့ဓာတ်များ
စွာပါဝင်ကြောင်းကိုတွေ့ရတယ်။တခြားသစ်ပင်တွေမှာအပုံ(၁၀၀)ပုံလျှင်(၁)ပုံ
ဆိုပါတော့၊ဒီသစ်ပင်မှာတော့ အပုံ(၉၀)လောက်ပါဝင်တယ်”

ထိုအခါစွပ်ပြုတ်နှင့်ကော်ဖီများရောက်လာသဖြင့်ဦးထွန်းအောင်သည်
စကားကိုဖြတ်၍ “ကိုင်း အချမ်းပြေကလေး လုပ်ကြပါဦးဗျာ”ဟု ပြောဆိုသဖြင့်၊
ကျွန်တော်တို့လည်း ငြိန်ရှက်စွာစားသောက်ကြကုန်၏။ အစားပွဲများ သိမ်းသွား
ပြီးနောက် သပြေဟ်ဆရာ ဦးနေဝင်းလည်း ဆေးပေါလိပ်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းရှုလျက်
“ဒီလိုဆိုရင် ဒီသစ်ပင်ဟာ တယ်ပြီးထူးဆန်းပါကလား”

“လောကဓာတ်ကြီးဟာ အင်မတန်ဆန်းကြယ်တာကလားဦးနေဝင်း
ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ မကြားဖူး၊ မမြင်ဖူး၊ မတွေ့ဖူးတာတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။
ဒါနဲ့ဒီသစ်ပင်ကိုမျိုးယူလို့မရလေတော့ ဒီသစ်ပင်မှာပါဝင်တဲ့ဓာတ်ကိုယူတာပေါ့
ဗျား၊ ဘယ်လိုဓာတ်မျိုးနဲ့ ဘယ်လိုဓာတ်မျိုးကို စပ်လိုက်ရင်ဒီသစ်ပင်က ဓာတ်မျိုး
ကိုရနိုင်မယ်ဆိုတာရှာတွေ့တော့ နောက်ဆုံးရရောဆိုပါတော့၊ သည်တော့ဒီဓာတ်
ကိုစပ်ဟပ်တဲ့ မူလနည်းစနစ် (ဖော်မြူလာ) ကို ကျုပ်က ရလိုက်တယ်ဗျာ။ အသုံးချ
တာတယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့နေထိုင်တဲ့ ကမ္ဘာကြီးမှာ အထူးအဆန်း
တွေ မြင်ကြဦးမှာပေါ့ဗျာ”

“ဘယ်လို အထူးအဆန်းတွေလဲဦးထွန်းအောင်ရဲ့”

“ဘယ်လိုထူးဆန်းတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ဒီကနေတော့ မြင်ရကောင်း
ပါရဲ့”

“အင်း... ပြောစမ်းပါဦးဗျာ”

“ဒီလိုဗျား၊ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းသစ်ပင်များကိုအသက်ရှည်စေနိုင်တဲ့
ဓာတ်ကို ဖော်စပ်ဖို့ “ဖော်မြူလာ” မူရင်းကိုရတော့ ကျုပ်တို့မြန်မာနိုင်ငံမှာ
ပေါက်တဲ့သစ်ပင်တစ်ပင်ကိုစမ်းသပ်ပြီး ကြည့်တာကိုးဦးနေဝင်းရဲ့”

“ဘယ်လိုစမ်းသပ်ပုံလဲဗျာ”

“ခင်ဗျားအဘိဓမ္မာနည်းနဲ့ပထဝီ၊ တေဇော၊ အာပေါ၊ ဝါယောဆိုတဲ့ဓာတ်
တွေ မရှိရင် သစ်ပင်ဟာ ရှင်ဦးလေးဗျာ”

“မရှင်ဘူး”

“အဲဟုတ်ပြီ၊ မြေကြီးမရှိရင် မရှင်နိုင်ဘူး၊ ရေမရှိရင် မရှင်နိုင်ဘူး၊ အလင်း
ရောင်မရှိရင် မရှင်နိုင်ဘူး၊ လေမရှိရင် မရှင်နိုင်ဘူး ဟုတ်စ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သည်တော့ အင်မတန်အသက်ပြင်းတဲ့ နှင်းဆီပင်တစ်ပင်ကိုလေလိုတဲ့
သေတ္တာတစ်ခုထဲမှာ အလုပ်ဝတ်ပြီး ထားကြည့်တယ်”

“သေခံရမှာလား”

“(ခရ) နာရီကြာမှသေတယ်”

“သေတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“သေတော့သေပြီးသားသစ်ပင်ထဲကိုအစုတင်က “ဖော်မြူလာ” နဲ့ဖော်
စပ်တဲ့ဓာတ်ကို သွင်းကြည့်တာကိုး ဦးနေဝင်းရဲ့၊ သွင်းတယ်ဆိုပေမဲ့ ရေတို့၊
မြေတို့၊ အလင်းရောင်တို့ကို တိုက်ရိုက်နည်းအားဖြင့် မသွင်းဘူး၊ သူတို့နဲ့အလွမ်း
တူ ဓာတ်တွေပါတဲ့ ဓာတ်ငွေ့တွေကို သေတ္တာထဲ တဖြည်းဖြည်းသွင်းကြည့်တော့
အလုပ်ဝတ်ထားတဲ့ သေတ္တာထဲက နှင်းဆီပင်ဟာ အခက်အလက်တွေထွက်ပြီး
တဖန်ပြန်ရှင်တာ တွေ့ရတာကိုးဗျာ၊ သာမန်ဓာတ်မျိုးနဲ့တော့ ရမယ်မထင်ဘူးပေါ့
ဗျား၊ သို့သော် အခုသွင်းတဲ့ ဓာတ်တွေက ခင်ဗျားသိပြီးဟ်ထဲမှာပါတဲ့ ဓာတ်လေးပါး
ထက် အဆပေါင်း (၅၀) လောက် အားကြီးတဲ့ ဓာတ်တွေကိုး ဦးနေဝင်းရဲ့”

“အင်း... ဆိုပါဦးဗျာ”

“ဒီလိုသေပြီးသားသစ်ပင်ကို ကျုပ်ဖော်စပ်တဲ့ဓာတ်တွေသွင်းပြီး
ရှင်အောင်လုပ်လို့ရတော့၊ ကျုပ်က စိတ်ကူးတာကိုး ဦးနေဝင်းရဲ့၊ သေပြီးသား
တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကို သည့်ထက်အားကြီးတဲ့ဓာတ်တွေသွင်းပြီးစမ်းရရင် ပြန်ပြီး
ရှင်ကောင်းရှင်လေးဆိုတဲ့ အကြံပေါ့ဗျား၊ ဒါနဲ့ အခုကျုပ်ပြောတဲ့ဓာတ်တွေထက်၊
အဆပေါင်းများစွာ အားကြီးတဲ့ဓာတ်တွေနဲ့ ကြောင်တစ်ကောင်ကို လေမဝင်နိုင်
တဲ့ သေတ္တာကြီးထဲ ထည့်ပြီးပိတ်ထား၊ သေတဲ့အခါကျတော့ ဓာတ်ငွေ့တွေသွင်း
ပြီး စမ်းလိုက်တာ၊ ဒီကြောင်ဟာ ပြန်ပြီးရှင်လာတယ် ဦးနေဝင်းရဲ့”

“ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား၊ ဦးလွန်းအောင်”

“လက်တွေ့ဆရာရွှေသို့သော်တစ်နာရီလောက်အထိအသက်ဝင်ပြီး ပြန်သေသွားတယ်ဗျာ”

“ဆန်းပါပေရဲ့ဗျာ”

“သည်ဟာကိုကျွန်ုပ်ကြံစည်ပြီးလာခဲ့တာသုံးနှစ်ကျော်ကျော်လောက်ရှိပြီဦးနေဝင်းရဲ့။ ဒု (၁၀)နာရီတောင်ခွဲပြီးသွားပါပြီကောဗျာတို့။ ဟိုရောက်မှဆက်ပြီးအကျိုးအကြောင်းပြောကြတာပေါ့ဗျာ။ လာသွားကြစို့ရဲ့”

“ဘယ်ကိုလဲဗျ”

“ကျုပ်စမ်းသပ်မယ့်နေရာကိုပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော်တို့သည် ဟိုတယ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြ၍ ဦးလွန်းအောင်၏ ကားပေါ်သို့ တက်ကြလေရာ မော်တော်ကားလည်း ချက်ချင်းပင်ထွက်သွားလေ၏။ ထိုအချိန်မှာ (၁၀)နာရီကျော်ကျော်မျှသာရှိသေးသော်လည်း ချမ်းအေးလှသော ညတစ်ခြင်သဖြင့် လူသွားလူလာပြတ်သော လမ်းများမှာ ယခင်ကထက် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်ဟု မှတ်ထင်ရလေ၏။ ဆီးနင်းများမှာ မော်တော်ကားလမ်းတစ်လျှောက်တွင် ထူထပ်စွာ ကျလျက်ရှိလေရာ ကားရှေ့မှ ဓာတ်မီးနှစ်လုံး၏ အရောင်သည် ထူထဲသော ဆီးနင်းပင်လယ်ကြီးထဲသို့ ထိုးဝင်စောက်တွင်း၍သွားနေသကဲ့သို့ ရှိ၏။ ကား၏အရှိန်မှာ တစ်နာရီလျှင် မိုင် (၅၀)နီးပါးမျှ ဖောင်းနှင်လျက်ရှိသဖြင့် လေထဲတွင် ပျံသန်းခြင်းသွားနေသကဲ့သို့ရှိရကား ကျွန်တော်တို့လေးဦးသားတို့မှာ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ နောက်မီများ ဖို့ကာ လိုက်ပါသွားရလေ၏။ ဦးလွန်းအောင်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောချေ။

အတန်ကြာသွားမီလတ်သော်မော်တော်ကားသည်လမ်းကိုဖြတ်၍ထားသော မီးရထားလမ်းကျော်တစ်ခုကိုဖြတ်၍ လက်ယာဘက်သို့ လျင်မြန်စွာကွေ့၍ သွားလေရာ ဦးသိန်းမောင်သည် ကား၏နောက်တွင် တပ်၍ထားသော မှန်ပေါက်မှ ကြည့်လျက် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်ပြီးလျှင် “ကျုပ်တို့ ဘယ်ရောက်လာလဲဗျာကိုဖြင့်”

“ကျွန်ုပ်ရပ်ခဲ့တဲ့ မီးနီဟာ သမိုင်းဘူတာရုံပေါ့ဗျာ”

ကားသမားသည် ဟွန်းသံပေး၍ မြဲကြီးတစ်မြဲရှေ့တွင် ရပ်လေရာ၊ မြဲစောင့်သမားနှင့်တူသော လူတစ်ယောက်သည် မြဲတံခါးကိုဖွင့်၍ ပေးသည်နှင့် အတွင်းသို့ မောင်းနှင်သွားပြီးနောက် အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်လေ၏။ ၎င်းမှာ အပြင်မှ ကြည့်သောအခါ အိမ်ကြီးနှင့်တူသော်လည်း အတွင်းသို့ရောက်သောအခါ ဌကား ရိုးရိုးအိမ်ကဲ့သို့ သီးသန့်ထားသည့် အခန်းများ မရှိဘဲ၊ နေရာတိုင်း၌ပင် ဇန်ဘူး၊ ဇန်ခွက်များ၊ စက်ကိရိယာများ၊ ဓာတ်ငွေ့ဓာတ်ခိုးများလွှတ်သည့်ပိုက်လုံးများ၊ သံကန်ကြီးများ၊ ပုလင်းကြီးများ၊ ထူးဆန်းသော ဝတ္ထုပစ္စည်းများထည့်၍ထားသည့် ဗီရိုကြီးများတို့ဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဦးလွန်းအောင်၏ ဓာတ်ခွံရုံ ခြစ်ကြောင်း မပြောဘဲနှင့် သိရှိရလေ၏။ ပထမ၌ တံခါးစောင့်သည်လက်ဆွဲမှန် အိမ်ဖြင့် မော်သွား၍ အခန်းကြီးတစ်ခုလုံးမှာ မထင်မရှားသော မီးရောင်ဖြင့် မှေ့ဆိုန်စွာရှိနေသော်လည်း ဦးလွန်းအောင်သည် ဓာတ်မီးရလတ်တစ်ခုကိုနှိပ်လိုက်သောအခါ အထက်ပါပစ္စည်းများမှာ နေအခါတွင် မြင်ရသည်နှင့်မခြား၊ ထိန်လင်းသော ဓာတ်မီးရောင်အောက်တွင် ထင်ရှားစွာ မြင်နိုင်လေ၏။ အခန်းကြီး၏အလယ်၌ တားစွဲခိုင်းတစ်ခုကိုဝိုင်း၍ထားသော ကုလားထိုင်များရှိလေရာ ကျွန်တော်တို့လည်း ကုလားထိုင်များပေါ်တွင် ထိုင်ကြပြီးနောက် ဦးလွန်းအောင်သည် လူသူနှင့်ဝေးသော ဤမြဲကြီးထဲ၌ ဤမျှလောက်ခမ်းနားကြီးကျယ်သော ဓာတ်ခွံခန်းကြီးကို စိမ့်မြဲလုပ်နိုင်သည်အကြောင်းကို စဉ်းစားလျက် ရှိလေ၏။ ဦးနေဝင်းမှာ ဤကဲ့သို့ စမ်းသပ်ခြင်းတို့ကြည့်ရှုရ၍ ပျင်းရိလှသည့် အမူအရာဖြင့် မကြာမကြာပင် သမ်းဝေလျက်ရှိသည်ဖြစ်ရာ သူငွေဦးဘိုးခင်မှာလည်း ဦးနေဝင်းကဲ့သို့ပင် ပျင်းရိလှသော အမူအရာရှိပေ၏။ ဦးသိန်းမောင်သည် ကားထူးဆန်းသော အရာတစ်ခုခုကို မြင်ရတော့မည်ဟု ကျွန်တော်တို့သို့ပင် စိတ်အားထက်သန်လျက်ရှိ၏။

ဦးလွန်းအောင်လည်း ဆရာဝန်များဝတ်လေ့ရှိသော အင်္ကျီအဖြူကြီး ဝတ်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ရှိရာ စားခွဲသို့လာ၍ “ သ့်နှယ်လဲဦးနေဝင်းရဲ့အိမ်ရှင်လှပြီလား”

“ကိုင်းဗျာ၊ ပြမှာဖြင့်လည်း မြန်မြန်ပြပါ၊ ကြည့်ချင်လှပါပြီ”

www.burmeseclassic.com

“အချိန်ကနည်းနည်းကလေးလိုသေးတယ်ဗျ၊ သို့သော် မပြင်ခင်ခင်များ နဲ့ ရှင်းလင်းချင်တဲ့အချက်ကလေးတွေရှိသေးတယ်”

“မေးစရာရှိရင် ခြေစရာရှိရောပေါ့ဗျ”

“လူများရဲ့ဝိညာဉ်ဟာ အကောင်အထည်မရှိဘူး ဟုတ်စ”

“မရှိဘူး”

“ဘယ်လိုနေသလဲ၊ လေလိုပဲလား”

“ဒီဟာ ခြေဖိုခက်တယ်၊ သို့သော် ခင်ဗျားပြောတဲ့ အတိုင်း လေဆိုတဲ့ ဝိသေသဓာတ်ဟာ မမြင်ကောင်းလေတော့ လေလိုပဲ ဆိုပါတော့”

“အမိုးအငွေ့ကလေးလောက်မျှ မရှိဘူးလား”

“မရှိဘူး”

“အဲတော့ ခင်ဗျားမှာပြီထင်တယ်၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ဗြဟ္မာ့ပြည်ကို ခြတ်စွာဘုရားကြွသွားစဉ်အခါက ရုပ်ချည်းသက်သက်ရှိတဲ့ ဘုံ၊ နာမ်ချည်း သက်သက်ရှိတဲ့ ဘုံတွေကို ရောက်သွားတယ်ဆို”

“မှန်တယ်”

“သည်တော့ နာမ်တွေချည်းရှိတဲ့ဘုံကို ရောက်အခါမှာ ပုထုဇဉ်များ မပြင်နိုင်တဲ့နာမ် ဝိညာဉ်တွေကို တိုက်မိခိုက်မိမှ ဘိုးလို့ ညီတော်မင်းနန်ကို ငါ့ညီ ဒီနေရာကသွား၊ ဒီနေရာကမသွားနဲ့၊ ဗြဟ္မာကြီးများရဲ့ဝိညာဉ်တွေကို တိုက်မိပါ လိမ့်မယ်လို့ ပြောတော်မူတယ်ဆို မဟုတ်လား ဦးနေဝင်းရဲ့”

“ဟုတ်တယ်”

“သည်ဟာကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် နာမ်ဝိညာဉ်များဟာ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့လို ဖျက်စီးမျိုးနဲ့ မမြင်ကောင်းပေမဲ့ စုရုံးပြီးနေတဲ့ ဓာတ်မိုး၊ ဓာတ်ငွေ့ တစ်မျိုးဖြစ်ရမယ်လို့ ကျုပ်ယူဆမိတယ်ဦးနေဝင်း”

“မဟုတ်တာဗျာ”

“ခင်ဗျားမဟုတ်ပေမဲ့ နာမည်က ဟုတ်ရလိမ့်မယ်၊ ဒါကိုဒီကနေ့ည စမ်းသပ်ဖို့ပဲ”

“မကြံအပ်တဲ့အလုပ်တွေ ဦးလွန်းအောင်”

“မကြံအပ်ဘူးဆိုတာတော့ မှန်ပါလိမ့်မယ်၊ သို့သော် ကြံပြီးကြည့် ရင် မြင်ရသိရတာပေါ့ ဆရာရဲ့၊ အင်း ဒါနဲ့ ဆက်ပြီး ကျုပ်အလုပ်ကို ပြောရဦးမယ်၊ ဟိုတယ်မှာ ကျုပ်ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ပထမဆုံးသစ်ပင်ကို စမ်းပြီးကြည့်တာ အထမြောက်လေတော့ ဒုတိယ ကြောင်တစ်ကောင်ကို ဓာတ်နဲ့ ဝိညာဉ်သွင်းပြီး ဝမ်းတာကိုးဗျ၊ အဆုံးမှာတော့ ကျုပ်လုပ်တဲ့နည်းဟာလည်း ခင်ဗျားသင်္ကြန်ဟ်ထဲမှာ ပါတဲ့ ပထဝီ၊ တေဇော၊ အာပေါ၊ ဝါယောနဲ့ အတူတူပါပဲ၊ သို့သော် ဒီအတတ်မျိုးမှာ အရေးအကြီးဆုံးကတော့ ဝိညာဉ်ကို ဖမ်းဆောင်ပြီး လာနိုင်တဲ့ ဓာတ်ပါဖို့ အရေး အကြီးဆုံးဖြစ်တယ်၊ သည်ဓာတ်ပါဖို့ ကလည်း ကျုပ်တပ်ဆင်ပြီးထားတဲ့ စက်ကိရိယာတွေ၊ ဓာတ်မိုး၊ ဓာတ်ငွေ့လာဖို့ ပြန်တံတွေ၊ လျှပ်စစ်ဓာတ်လာဖို့ ကြေးနန်းကြိုးတွေအပြင် ပြုလုပ်စီမံတဲ့ ဆရာကိုယ်တိုင်ကလည်း စိတ်အား ထက်သန်ဖို့ အင်မတန်အရေးကြီးတယ်၊ သည်တော့ ခင်ဗျားတို့ကြည့်တဲ့ လူတွေ ကပါကူညီရလိမ့်မယ်ဗျနော်၊ ဘယ်လိုကူညီရမယ်ဆိုတာတော့ ဟိုဘက်ခန်းကျ မှပဲ ပြောတော့မယ်”

ဓာတ်ခွဲရုံကြီး၏ လက်ဝဲဘက်အစွန်းဆုံး၌ကား အစိမ်းရောင်ကန့်လန့် ကာတစ်ခုကား၍ထားလေရာ ဦးလွန်းမောင်လည်း ကျွန်တော်တို့(၄)ယောက်အား ၎င်းကန့်လန့်ကာစိမ်းရှိရာသို့ ခေါ်၍သွားလေ၏၊ ကန့်လန့်ကာ၏ အခြားဘက်၌ ကား၊ ထူးခြားစွာပြင်ဆင်၍ထားသော စက်ကိရိယာနှင့် အသုံးအဆောင်များကို တွေ့ရ၏၊ ထိုနေရာမှာ အလျားအားဖြင့် (၂၄)ပေခန့်မျှရှည်လျား၍ လက်သာဘက် တွင်စားပွဲပိုင်းကြီးတစ်ခု၌ တပ်ဆင်၍ထားသော ဓာတ်ခွက်များရှိ၏၊ အခန်း၏ လက်ဝဲဘက်၌မူကား၊ ဆေးရုံတွင်လူနာများတင်၍ခွဲသောစားပွဲရှည်တစ်ခုရှိသည် ဖြစ်ရာ ၎င်း၏အပေါ်၌ကား (၆)ပေခန့်မျှရှည်သော ခေါင်းတစ်လုံးလည်း ရှိ၏၊ ဓာတ်ခွက်များ၏အောက်၌ကား၊ စားပွဲကိုဖောက်၍တပ်ဆင်ထားသော ဓာတ်ကြိုး များသည်တိုင်တစ်တိုင်တွင်ကပ်၍ထားသော ဓာတ် အိမ်(Switch Board)တစ်ခု သို့ စုဝင်ပြီးလျှင် ထိုဓာတ်အိမ်မှ ဇန်နီပြန်ကလေးနှစ်ချောင်းသည် ခေါင်းတင်၍ ထားသော စားပွဲရှည်၏ထိပ်ရှိ ဓာတ်ခွက်ကြီးထဲသို့ ဝင်၍သွား၏၊ ထိုဓာတ်ခွက်

ကြီး၏အောက်မှ ဓာတ်ကြိုးများသည် အမြွှာမြွာကွဲပြီးလျှင် ခေါင်းအတွင်းသို့ စုဝင်သွားလေ၏။

ဦးလွန်းအောင်လည်းအခန်းအလယ်ရှိခုံရှည်တစ်ခုပေါ်တွင်ကျွန်တော်တို့ (၄)ယောက်အား ထိုင်စေပြီးသော် “အချိန်က နာရီဝက်လောက်တော့ လိုပါသေးတယ်။ သည်လိုမျှ ကျုပ်ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း သေပြီးသားကြောင် တစ်ကောင်ကိုလောကဓာတ်ပညာနဲ့ဓာတ်သွင်းပြီးစမ်းကြည့်တာ။ ပြန်ပြီးအသက် ဝင်လာသည့် တိုင်အောင် အထမြောက်လေတော့ လူကို ဒီလိုနည်းနဲ့လုပ်ပြီး ကြည့်ရရင် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မလားလို့ စမ်းသပ်ခြင်းကိုးဗျ။

“သို့သော် ခင်ဗျားတို့ မေးစရာတစ်ခုရှိတာက ပထဝီ၊ တေဇော၊ အာဝေ၊ ဝါယောဆိုတဲ့ မူလဓာတ်တွေကို အရင်ကအတိုင်း ပြန်ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်ပါပြီတဲ့။ ကျွန်ုပ်တို့အခု ပြောနေတဲ့ ဝိညာဉ်က ဘယ်ကလာသလဲလို့ မေးစရာရှိတယ်။ ဒါက ဒီလိုဗျ။ လူ့ရဲ့ဝိညာဉ်၊ ခွေးရဲ့ဝိညာဉ်၊ ကြောင်ရဲ့ဝိညာဉ်စသည်ဖြင့် သတ္တဝါ အမျိုးမျိုးရဲ့ဝိညာဉ်တွေဟာ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့မျက်စိနဲ့ မမြင်ကောင်းလို့သာကိုး ဗျ။ ကျုပ်တို့သွားလာနေတဲ့ အနီးအနားမှာ အများကြီးရှိတယ်။ ဒီဝိညာဉ်တွေထဲက ဝိညာဉ်တစ်ခုခုကို လျှပ်စစ်ဓာတ်နဲ့တူတဲ့ ဓာတ်တစ်မျိုးနဲ့ ဓာတ်ခွက်ထဲကို ရောက်လာအောင် ဆွဲယူခြင်းကိုဗျ။ သည်ဓာတ်ရဲ့ အကြောင်းကိုတော့ အခုပြောဖို့ အချိန်မရှိဘူး။ သာမန်လူများနားလည်အောင်ပြောဖို့လည်း အတော်ခက်တယ်။ သို့သော် ဒီဓာတ်ဟာ ဘယ်လောက်များ အားအင်ကြီးမားသလဲဆို ရင် သာမညလျှပ်စစ်ဓာတ်ထက် အဆပေါင်း (၃၀၀) နီးပါးလောက် အစွမ်းသတ္တိ ရှိတယ်။ ဟိုဘက်ကဓာတ်ခွက်ကြီး (၁၂) ခွက်ထဲမှာ သည်လိုဓာတ်မျိုးသွင်းပြီး ထားတဲ့အပ်ဗျားလောက်ရှိတဲ့ ကြေးနန်းခရောင်းကလေးတွေ တစ်ခရောင်းစီပါတယ်။ ဒီကြေးနန်း ခရောင်းကလေးကို လက်နဲ့ထိမိရင် လူကိုမပြောနဲ့ ဆင်ကောင်ကြီး တောင်နေရာတွင် ပြာကျသွားနိုင်လောက်တဲ့ အင်အားရှိတယ်ဗျ။ သည်ဓာတ် တစ်မျိုးနဲ့ ကျုပ် အခုတင်ကပြောတဲ့ လဟာပြင်ထဲမှာ လေလွင့်နေတဲ့ ဝိညာဉ်ကို ဆွဲယူမယ်ဆိုရင် ရနိုင်လောက်တဲ့ သဘောရှိတဲ့အတွက် အခုစမ်းသပ်ခြင်းကိုဗျ။ ပြီးတော့ခေါင်းထဲမှာအခုထည့်ပြီးထားတဲ့လူကောင်ဟာလည်း သေတာ (၂၄) နာရီ

ဆိုသေးဘူး။ မူလ ဓာတ်တွေတောင်တယ်ပြီး ပုပ်ရိညှိုးနွမ်းခြင်း မရှိသေးဘူးပေါ့ ဟု။ ကိုင်းမစမ်းသပ်ခင် သည်အထဲကြည့်ရင် ကြည့်ကြစမ်းပါဦးဟု ပြောဆိုသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ (၄)ဦးသားတို့သည် နေရာမှထ၍ ခေါင်းအတွင်းသို့ ကြည့်လိုက်ရာ သေပြီးခါစဖြစ်ဟန် လက္ခဏာရှိသော အလောင်းတစ်လောင်းသည် ခေါင်းအတွင်း ခြွန်စနီကြီးရှိနေသည်ကိုတွေ့ မြင်ကြရလေ၏။ အလောင်းကောင်မှာ ပုပ်ရိညှိုးနွမ်း ခြင်း မရှိသေးသော်လည်း ဖြူစင်ဖြူရောင်ဖြစ်၍ နေသော အဆင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ အား မတုန်လှုပ်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်စေ၏။ မျက်ကွင်းနှင့်ပါးများမှာ သွေးမရှိသော နက်နာပေါ်တွင် အလွန်အမင်း ရှိုင့်ဝင်လျက် ရှိသည်ဖြစ်ရာ၊ အရောင်အဆင်း မရှိသော မျက်လုံးများမှာ ကျွန်တော်တို့အား စိုက်၍ ကြည့်နေဘိသကဲ့သို့ ရှိ၏။

ခေါင်းအတွင်းသို့ စု၍ဝင်လာသော ဓာတ်ကြိုးများသည် လူ့အောင်း၏ ဦးခေါင်းကိုစွပ်၍ထားသော သံခေါင်းစွပ်ကြီးနှင့် ဆက်သွယ်လျက်ရှိလေရာ ကျွန်တော်တို့ (၄)ယောက်မှာ ထိုထူးဆန်းသော ဓာတ်ကို မိမိယာများကိုလည်းကောင်း၊ အလောင်းကောင်ကိုလည်းကောင်း တစ်လှည့်စီ ကြည့်ကာ များစွာတုန်လှုပ်လျက် ရှိကြကုန်၏။ သူဌေးဦးတိုးခင်သည် တုန်ယင်သောအသံဖြင့် “အဖူးကိုပိတ်လိုက်ပါ တော့ဗျာ ဦးလွန်းအောင်” ဟု အော်လိုက်သဖြင့် ဦးလွန်းအောင်သည် ခေါင်းဖုံးကို ဖြည်းညင်းစွာ ပိတ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ခုံရှည်ပေါ်သို့ ပြန်၍ ထိုင်မိကြသောအခါ ဦးလွန်းအောင်လည်း မတ်တတ်ရပ်ပြီးနောက် “ဘယ်လိုဖြစ်လာမယ်ဆိုတာတော့ မသိသေးဘူးပေါ့ဗျား။ သို့သော် ပထမဦးစွာ ခင်ဗျားတို့ကို ပြောလိုတာကတော့ ခင်ဗျားတို့ ဘာမျှမကြောက်ကြန့်ဖူးနော်။ ဘာမျှမဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ တထစ်ချယုံကြည်စိတ်ချပြီး နေကြပါ။ ဝိညာဉ်မရှိတဲ့လူကောင်ဟာလည်း လူရှင်လို ဘာမျှသေးငယ်ပိတ်စိတ်စိတ်တစ်ရာ မလုပ်နိုင်ပါဘူး။ အကယ်၍ ဝိညာဉ်ဝင်ပြီးလာစေကာမူ သေးငယ်ပိတ်စိတ်စိတ်တစ်ရာ ဖြုလုပ်ရင် ကာကွယ်ဖို့ ယမ်းတောင့်အပြည့်နဲ့ (၆) လုံးပြု၊ (၂) လက်ကျပ်ခါးထဲမှာ အသင့်ရှိပါတယ်။ သည်တော့ ကျုပ်တို့ကြောက်ဖို့လမ်းတစ်စုံတစ်ရာ ဘာမျှမရှိပါဘူး။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို ကူညီစေချင်တဲ့ အချက်က တခြားမဟုတ်ဘူးဗျ။ လဟာပြင်မှာလေလွင့်ပြီးနေတဲ့ ဝိညာဉ်တစ်ခုခုဟာ ကျုပ်တို့အခု

ထိုင်နေကြတဲ့ အခန်းထဲကိုလွင့်လာပြီး ဟိုဘက်ကဓာတ်ခွက်ကြီး တစ်ခုခုထဲကို အမှန်ဝင်ပြီလို့ခင်များတို့ (၄)ယောက်လုံးရဲ့စိတ်ထဲမှာ ထက်ထက်သန်သန်ကြီး အာရုံပြုပြီးနေစေချင်တယ်ဗျာနော်။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း တတ်နိုင်သလောက်စိတ် အားထုတ်ပြီး အာရုံပြုနေမယ်။ ကိုင်း... ကိုင်း... ဓာတ်မီးကို ငြိမ်းလိုက်တော့မယ်။ ဝကားလည်း မပြောကြနဲ့၊ ငြိမ်ငြိမ်နေကြဗျာနော်”

ထိုခဏ၌ ပရော်ဖက်ဆာ ဦးလွန်းအောင်သည် ဓာတ်မီးလုတ်တစ်ခု ကိုနှိပ်လိုက်ရာ ဓာတ်မီးငြိမ်းသွား၍ ကျွန်တော်တို့လည်း မှောင်ထဲတွင်ရှိနေကြလေ၏။ ကျွန်တော်လည်း ဦးလွန်းအောင် အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း ပေါင်ပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက်ကို တင်ပြီးနောက်၊ ကောင်းတင်လဟာပြင်ကြီး၌လည်းကောင်း၊ တွန့်တော်တို့၏ အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်၌လည်းကောင်း လွင့်စဉ်သွားလာ လျက်ရှိစေရာ ဝိညာဉ်အမျိုးမျိုးတို့ကို မျက်စိထဲတွင်ထင်ယောင်လျက် ထိပ်ညာဉ် ချားသည် ကျွန်တော်တို့အခန်းထဲတွင် တပ်ဆင်၍ထားသော ဓာတ်ခွက်ကြီးများ ထဲသို့ တစ်နည်းနည်းအားဖြင့် ဝင်စေရန် အာရုံပြုလျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်တော်၏ အာဇာနည်များမှာလည်း ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် အသက်ကို မှန်မှန်ရှုလျက်၊ အာရုံပြု နေကြဟန် လက္ခဏာရှိလေသည်။ ဦးလွန်းအောင်ကိုယ်တိုင်လည်း ကျွန်တော်တို့ နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်စာလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ကာ၊ စိတ်အားထက်သန် စွာ အာရုံစူးစိတ်နေသည့်ဟန်ဖြင့် ထိုင်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်လည်း အခန်းတွင်း ရှိလူများ၏ ပြင်းစွာသော အသက်ရှူသံကိုပင် ကောင်းစွာကြားရ၏။

အချိန်မှာ (၁၂)နာရီထိုးလျှင်ဖြစ်၍ အတော်ပင်တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိလေ ရာ ထိုနေရာမှာလည်း ကားလမ်းများနှင့် အတော်ဝေးသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ အလွန် ဝေးသောအရပ်ဆီမှ ကားမောင်း၍ သွားသော အသံကို ကြားရ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ လည်း ရွာဆီမှ ရွေးဟောင်သံကို ခပ်သိသိမျှကြားရလေရာ ထိုကြားရသောအသံ တို့မှာ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းတည်းဟူသော ပင်လယ်အောက်တွင် တစ်ခဏချင်း၌ပင် ပျောက်ကွယ်နှစ်မြှုပ်၍သွားလေ၏။

အခြားသူများ၏စိတ်ကိုကား ကျွန်တော် မသိရချေ။ ကျွန်တော်၏ စိတ်၌မူကား ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ဖိစိပ်ခြင်း၊ တွေ့စေခြင်းတို့ဖြင့် ရောပြင်း

ဘာ ရှိနေလေရာ အချိန်မည်မျှလောက် ကြာ၍သွားသည်ကိုမျှ မသိချေ။ ထစ်ကေမှုကြာလျှင်ဦးလွန်းအောင်သည် ဓာတ်မီးလုတ်တစ်ခုကိုနှိပ်လိုက်ပြန်ရာ မယောင်းတိုင်လေးတိုင်အားမျှရှိသော ခရမ်းရောင်ဓာတ်မီးကလေးတစ်လုံး ခွင့်လာ၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အခန်းကို ၎င်း၏မေးမိန့်သော အရောင် ဖြင့် ထွန်းလင်းလျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်လည်း မျက်လုံးကို ခပ်မှေးမှေးထားပြီးလျှင် သခင်အထက်က ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ဝိညာဉ်များ လာရောက်ရန်ကိုသာ အာရုံ ပြုလျက်ရှိလေ၏။

အတန်ကြာလတ်သော် ခရမ်းရောင်မီးသီးသည် ယခင်ကထက် မှိန်၍ သွားတိသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရပြီးနောက် အခန်းတစ်ခုလုံးတွင် မြူများဆိုင်း၍ လာတိသကဲ့သို့ မှောင်၍လာလေ၏။ တစ်ခဏမျှကြာရှိသောအခါ မြူများကဲ့သို့ မှောင် ခဲ့နေသော အခိုးများသည် ကျွန်တော်တို့၏ လက်ယာဘက်ရှိ ဓာတ်ခွက်များရှိရာ ဓားပွဲဝိုင်းကြီးဆီသို့ တဖြည်းဖြည်းစု၍သွားပြီးနောက် ဓာတ်ခွက်တစ်ခု၏အပေါ်တွင် မီးစိုးကဲ့သို့ ခြုံသောအဆင်းရှိသော အလုံးဝယ်တစ်လုံးကို မြင်လိုက်ရပြီးနောက် ချက်ချင်းပင် ပျောက်ကွယ်၍သွားလေ၏။ ဤကဲ့သို့ ပျောက်ကွယ်၍သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူတစ်ယောက်၏ ညည်းသံကဲ့သို့ ညည်းတွားသံတစ်ခုကို ခေါင်းဆီမှ ဆွဲမပြားကြားရသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းဆီသို့ ကြည့်လိုက်ရာ အလောင်း ကောင်၏ လက်တစ်ဖက်သည် အပေါ်သို့ မြှောက်၍လာသည်ကို ထူးဆန်းစွာတွေ့ ဖြင်ရလေ၏။

ထိုခဏ၌ ဦးနေဝင်းသည် ဓာတ်ခွက်ကြီးများထားရာ လက်ယာဘက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်လျက် “ဟော ဟိုမှာလက်ကြီး၊ လက်ကြီး” ဟု အလွန်တကြားအော် လိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ၎င်းလက်ညှိုးညွှန်ရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ လူ၏ လက်ထက် (၂) ဆခန့်မျှကြီးသော လက်ကြီးတစ်ဖက်သည် ဖန်ပြွန်တစ်ရောင်ကို တိုင်၍ချိုးနေသည်ကို မြင်လိုက်ကြရ၏။ ဖန်ခွက်တစ်လုံး ကျန်ရှိသော အသံကဲ့ သို့လည်းကောင်း၊ ကြားလိုက်ရ၏။

ခြစ်ပျက်ခြင်းမှာ လျင်မြန်လွန်းလှသည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့လည်း အကြောင်းအရာကိုမျှ ကောင်းစွာမစဉ်းစားနိုင်မီ ပရော်ဖက်ဆာ ဦးလွန်းအောင်

၈၂ □ ဒဂုန်ရွှေများ

လည်းကိုယ်ပင်မပါသော လက်ကြီးတစ်ဖက်ကို မြင်ရသည့်နေရာသို့သေနတ်နှင့် ဓာတ်ခွက်ကြီးတစ်ခု၏အဝကို ထိခိုက်ပြီးလျှင် ယှဉ်ထောင်ကို ဓောက်ထွက်၍ သွားလေ၏။ ထိုအခါ ဖန်ပြွန်ကျိုး၍ သွားသောနေရာမှ ရဲရဲနီသော မီးတောက်တစ်ခု သည် မီးခိုးလုံးတစ်ခုနှင့်အတူ အထက်သို့တက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရုံပြီး နောက်တစ်ခန်းလုံးမှောင်ကျ၍သွားဘိသကဲ့သို့မှတ်ထင်လိုက်ရုံပြီးလျှင် တစ်ခဏမျှင်း၌ပင် ပြန်၍လင်းလာပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ပရော်ဖက်ဆာဦးလွန်းအောင်၏ လက်ထဲ၌ အငွေ့များထွက်လျက်ပင်ရှိသေးသော (၃)လုံးပြီးသေနတ်တစ်လက်ကိုကိုင်၍ ထားလေရာ ဖန်ပြွန် (၂)ချောင်းသည်လည်း ကျိုးလျက် ဖန်ကွဲများမှာ ကြမ်းပြင်၌ပြန်ကျလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဓာတ်ခွက်များ ထားသော စားပွဲကြီး၏နောက်၌ကား လိုက်ကာတစ်ခု ထားရှိသည်ဖြစ်ရာ ဦးလွန်းအောင်လည်း ဖန်ပြွန်ကို ချိုးသောလက်သည် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူ၏ လက်ဖြစ်၍ မိမိ၏အလုပ် အကြံအစည်ကို ဝင်ရောက် နှောင့်ယှက်သည်အထင်နှင့် “ဓမ္မေသားတော့ သေရမယ်။ ငါ့အကြံလိုက်ပြီး နှောင့်ယှက်တဲ့လူကို အရှင်မထားဘူးဟေ့” ဟုရေရွတ်ပြောဆိုကာ လိုက်ကာတို့ တွန်းဖယ်၍ ဝင်သွားလေရာ ကျွန်တော်တို့သည် ၎င်းနောက်မှ ထတ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားကြလေ၏။ သို့သော် ဦးလွန်းအောင်၏ ထင်မြင်ချက်မှာ မှားယွင်းခဲ့ချေ၏။ လိုက်ကာ၏ နောက်အခန်းတွင်း၌ကား မည်သူတစ်စုံ တစ်ယောက်မျှမတွေ့ရချေ။

ဦးထွန်းအောင်သည် မိမိ၏နဖူးကို လက်ဝါးဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်ရိုက်ပြီး နောက် ကျယ်အကြံတော့တစ်မျိုးကိုပြောတော့၊ ဒီဖန်ပြွန်နစ်ချောင်းနဲ့ ဓာတ်ခွက်တို့ နောက်သုံးနှစ်ကြာတောင်ပြီးအောင်လုပ်ဖို့ မဲယဉ်းတယ်။ နေဝါဦး အခုတင်က ကျုပ်တို့မြင်လိုက်ရတဲ့ လက်ကြီးဟာ သူ့လက်ကြီး မဟုတ်ဘူးလား၊ ဦးနေဝင်း ခင်ဗျားလဲ မြင်လိုက်ရတယ် မဟုတ်လားဗျ”

“မြင်လိုက်ပါတယ်”

“အဖြင့် ဘယ်သူ့လက်လဲဗျ”

မကြံအပ် မကြံစည်ရာ ၈ ၈၃

“ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့တောင့်တနေတဲ့ ဝိညာဉ်တစ်ခုရဲ့ လက်ဖြစ်မှာ ခေါ်”

“နို့ဝိညာဉ်ကို မမြင်ကောင်းဘူးဆိုဗျ”

“ဝိညာဉ်ကို မမြင်ကောင်းမပဲခင် ခင်ဗျားအကြံကို ချက်ဆီးတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးများကတော့ ကမ္ဘာဇိဇ္ဇာတန်ခိုးနဲ့ ကျုပ်တို့ မြင်အောင် အကောင် အထည်ပြနိုင်တဲ့ သတ္တိရှိတယ်”

“အင်း... တယ်ပြီး ထူးဆန်းတာပဲဗျ”

“ထူးဆန်းဆို ခင်ဗျားက မကြံအပ်၊ မကြံစည် ကောင်းတဲ့ဟာတွေကို ကြံတာကိုဗျ”

“ကျုပ်ဖြင့် ကနေကစပြီး ဒီအကြံကို လက်လျှော့လိုက်ပါပြီဗျာ”

ကျွန်တော်၌ကား အိမ်သို့ပြန်လာသောအခါ ကျွန်တော်၏စိတ်သည် လာစဉ်ကကဲ့သို့မဟုတ်ဘဲ အချိန် (၁)ဝိဿာနနဲ့ရှိ စဲလုံးကြီးတစ်ခုကို ဦးခေါင်း၌ ဆွဲထားဘိသကဲ့သို့မှတ်ထင်ရလေရာ ထိုည၌တွင် ဦးလွန်းအောင်၏ ခြံထဲ၌တွေ့ မြင်ခဲ့ရသော အရာတို့မှာ ရုတ်တရက်ကျွန်တော်၏ ဦးခေါင်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားတော့ မည်မဟုတ်ချေ။

၁

မြေခွဲလျှင်ထိုသူ၏အကြောင်းကိုသတိမမူလျော့တတ်ကြစေခြင်းလေရာကျွန်ုပ်ကလည်းအကြောင်းသင့်လျော်သောအခါ ထည့်သွင်းရေးသားရန် ကျွန်ုပ်၏ဝတ္တရားပင် ဖြစ်သည်ဟု အောက်မေ့မိပါသည်။ သို့သော် ဤဝတ္တရားကို စိတ်ရှိသလောက်ရေး၍ရသော ဝတ္ထုမျိုးမဟုတ်။ စုံထောက်၍ ရရှိသောအမှုနှင့်ဖြစ်စေ၊ ရမည့်ပြင်အတော်အတန်ထူးဆန်းသောအကွက်အလက်များလည်းပါမှသာလျှင် ရေးသားရန်သင့်သည်ဟုထင်မြင်သဘောရှိသည့်အတိုင်းကျွန်တော်မှာမရေးသားရဘဲ ရှိနေခဲ့ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ထိုအခါမှစ၍ မောင်ထင်ကျော်နှင့်အတူ နေခဲ့ဖူးသည့်ပြင် ၎င်းလိုက်လံစုံထောက်သော အမှုကြီးများ၌လည်း လိုက်ပါကူညီခဲ့ဖူးသဖြင့် စုံထောက်ခြင်းအလုပ်ကို အတော်အတန်နားလည်လျက် ရှိရကား အချို့အမှုများ၌ကျွန်တော်၏တွေ့ထင်ယူဆချက်များသည်မောင်ထင်ကျော်၏သဘောနှင့်တိုက်ဆိုင်၍နေသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့်တစ်ခါတစ်ရံကျွန်တော်မှာမိမိတို့ယံတိုင်ပင် အတော်အတန် အထင်အမြင်ကြီးခဲ့မိပါကြောင်း၊ လူတို့မှာ တစ်ခါတစ်ရံ၌ အလွန်ခက်ခဲသောကိစ္စများ၌ပင်အကြောင်းရှင်းတိုက်ဆိုင်ညီညွတ်က ရောမောအောင်မြင်တတ်သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်အောက်တွင် ရေးသားလတ္တံ့သော အတ္ထုပ္ပတ္တိကလေးမှာ စုံထောက်ကိုထင်ကျော်မပါဘဲ အောင်မြင်ခဲ့သဖြင့်၊ ဤအောင်မြင်ခြင်းမှာအမှန်အားဖြင့်ကျွန်တော်၏အစွမ်းသတ္တိကြောင့်ဟုတ်မည်မထင်၊အကြောင်းရှင်းညီညွတ်တိုက်ဆိုင်၍သာအောင်မြင်ခဲ့သည်ဟုမှတ်ထင်မိပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ လွန်ခဲ့သော (၁၉၃၀)ပြည့်နှစ်က ဖြစ်ပျက်တွေ့ကြုံခဲ့သော အတ္ထုပ္ပတ္တိတစ်ခုကို ရေးသားဖော်ပြပါအံ့။

(၁၉၃၀) ပြည့်စဉ်လတွင်ကျွန်တော်သည်အလုပ်ကလည်းများလူတလည်း မကျန်းမာခဲ့သဖြင့် အလုပ်တိုက်မှ လစာမရှိ အခွင့်နှစ်လမျှ ယူပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏နေရင်းဖြစ်သောမြို့ပြသို့ပြန်သွားခဲ့ပါကြောင်း၊ရောက်ရှိလာသောအခါ အားလုံးသော ဆွေမျိုးညာတိများနှင့်တကွ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများကိုပါ ဘွားရောက်နှုတ်ဆက်ပြီးနောက်ဆယ်ရက်ခန့်မျှကြာသောအခါကျွန်တော်၏မိတ်ဆွေ

သေမင်းမီးခိုး

ကျွန်တော်၏အမည်မှာ မောင်မြင့်ဖြစ်၍ အလုပ်မှာ သတင်းစာဆရာအလုပ်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ၁၉၃၀-၃၁ခုနှစ်တွင် အလွတ်စုံထောက်မောင်ထင်ကျော်ဆိုသူနှင့် (၄၈)လမ်းတွင်တစ်ခန်းတည်းအတူနေထိုင်ခဲ့ဖူးသည်ဖြစ်ရာ မောင်ထင်ကျော်မှာ စုံထောက်ဟူ၍ပင် အမည်တစ်ရသော်လည်း ၎င်းအလုပ်နှင့် အသက်မွေးသူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ စုံထောက်ခြင်းအလုပ်ကို အပျော်သက်သက်မျှ သဘောထားလျက် ရံဖန်ရံခါမှသာ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ မောင်ထင်ကျော်မှာ စုံထောက်ရန် အမှုများနည်းပါးလျက် ရှိသော်လည်း လိုက်လံစုံထောက်သောအခါများ၌မူ အောင်မြင်သည်သာလျှင် များခဲ့ရ၏။

ဤကဲ့သို့မောင်ထင်ကျော်ကိုယ်တိုင်လိုက်လံစုံထောက်သောအမှုများထဲမှတစ်ဖန်ကောင်းမွန်သောအမှုအခင်းတို့ကိုကောင်းနီးရာရာ ရွေးချယ်ပြီးလျှင် "ဤဒဂုန်မဂ္ဂဇင်း" တွင်အခါအခွင့်သင့်သည်အားလျော်စွာ ၄၊ ၅၊ ၆၊ ၇၊ ၈၊ ၉၊ ၁၀၊ ၁၁၊ ၁၂ စီစဉ်ရေးသား၍ ထည့်သွင်းခဲ့ဖူးလေပြီ။ စာဖတ်သူတို့၏ သဘောမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူ၏အကြောင်းကိုနှစ်လအတော်ကြာမျှရေးသားဖော်ပြခြင်း

တောင်းဖြစ်သော ရာဇဝတ်အုပ်ကလေး မောင်ဘလွင်ဆိုသူသည် ကျွန်တော့်ထံ လာရောက်ပြီးလျှင် အောက်ပါ အမှုတစ်ခု၏ အကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။

“သည်လို ကိုမြင့်ရဲ့ အမှုကတော့ မနေ့ညက (၁၂) နာရီထိုးလောက်မှာ တွဲမကူးရွာအနီးက တောင်ခြေမှာ “ကျောက်ကျင်း” က ကျောက်အလုပ်လုပ်တဲ့ ကုလားမယ်လီတစ်ယောက်ကို ရိုက်သတ်တဲ့အမှုပဲ။ ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရွာထဲ တဲဘိုးမှင်ဆိုတဲ့ အကောင်တစ်ယောက်ကို ဖမ်းထားတယ်”

ကျွန်တော် - “မျက်မြင်သက်သေ ရှိသလား”

လွင် - “မျက်မြင်သက်သေတော့ မရှိဘူး။ နို့ပေမယ့် ဒီညက နွားရှာခဲ့ပြီး မြန်လာတဲ့ဦးအောင်မင်းက တောင်ပူစာကလေးတစ်ခုဘေးက လူတစ်ယောက် ရုတ်တရက် အော်လိုက်တဲ့အသံကြားလိုက်ရသတဲ့။ ပြီးတော့လည်း ဘိုးမှင်ဟာ မန်ကျည်းပင်တစ်ပင် အရိပ်ကဖြတ်ပြီး ရွာဘက်ကို ခတ်သုတ်သုတ်လျှောက်ပြီး သွားတာ မြင်လိုက်ရသတဲ့”

ကျွန်တော် - “သူတုတ်မှာကော သွေးတွေသလား”

လွင် - “တွေ့ရတယ်ဗျ”

ကျွန်တော် - “ဘိုးမှင်ကကော ဘာပြောသလဲ”

လွင် - “သူပြောတော့ လိမ်သေရွာကသူတို့ဘကြီးအိမ်နားမှာ သူနဲ့သိတဲ့ လူတစ်ယောက် ဆုံးတာနဲ့ မသာကို သွားနေပါတယ်တဲ့။ အဲဒါနဲ့ ခွေးတစ်ကောင် နောက်ကလိုက်လာတာနဲ့ ခွေးကိုကြောက်ကြောက်နဲ့ အသေရိုက်သတ်ပစ်ခဲ့လေ တော့ သူတုတ်မှာ ရှိတဲ့သွေးဟာ ခွေးခေါင်းကသွေးပါလို့ ပြောတယ်”

ကျွန်တော် - “ခွေးသေကောင်ကို ခင်ဗျားတို့ ရှာပြီးပြီလား”

လွင် - “သူပြောတဲ့အတိုင်းပဲ တွေ့ရတယ်ဗျ”

ကျွန်တော် - “ဒီကုလားနဲ့ ဘိုးမှင်နဲ့ကော ရန်ပြီးရှိလို့လား”

လွင် - “(စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီးနောက်) “အဆက်က ဒီလိုရှိ တယ်ဗျ။ ဘိုးမှင်နဲ့ ရွာထဲက ဇွားညွန့်ဆိုတဲ့ သူငယ်မကလေးတစ်ယောက်နဲ့ သမီးရည်းစားဖြစ်နေသတဲ့။ ကောင်မကလေးကအမျိုး ဘိုးမှင်က မုဆိုးမိဖြစ်လေ တော့ ကောင်မကလေးမိဘများက တယ်ပြီးသဘောမတူကြဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့လွန်ခဲ့တဲ့

လေးလလောက်က အစိုးရကျောက်ကျင်းမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ ကူလီခေါင်း မာမက်အလီဆိုတဲ့ မယ်လီကုလားက ကောင်မကလေးမိ မကြာကြာလာ သူမိဘများကို ငွေကလေး ကြေးကလေးပေး။ သည်တော့ အလုပ်လုပ်တဲ့လူတ ခီကုလားနဲ့ သဘောခပ်ကျကျဖြစ်နေဆို ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ ကုလားဆိုတဲ့ အကောင်မျိုးကလည်း မြန်မာမကလေးတစ်ယောက်များ သူတို့ကြိုက်မိပြီ ဆိုမှဖြင့် ခင်ဗျားလည်း အသိသားပဲ။ အရူးထန်းလျက်အိုးတွေတာထက် ဆိုးသေးတယ်။ ညတိုင်းလိုလိုပဲလာလာပြီးစကားပြော၊ အချိန်မတော်မှပြန်သတဲ့။ ဒါနဲ့သေမယ့်နေ့ညကျတော့ ခါတိုင်းထက်ညဉ့်နက်သွားပြီး သန်းခေါင်လောက်မှ ပြန်သွား။ ရွာအရှေ့ဘက်က တောင်ပူစာကလေးနားကျတော့ ဘယ်သူက ရိုက်လိုက်တယ် မသိဘူး။ တစ်မျက်တည်းသာ အော်နိုင်ရှာတယ်။ တစ်ခါတည်း ထိုးလဲပြီး သွားရှာတာပဲတဲ့။ အဲသည်လိုအော်ပြီး လဲအသွားမှာ ဦးအောင်မင်းက နွားရှာပြီး အိမ်ပြန်အလာ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကြားလိုက်ရတာကိုဗျ။ သည်တော့မှ ဦးအောင်မင်းလည်း ဆယ်အိမ်ခေါင်းအိမ်ကို ပြေးပြီး အသွားမှာ ရွာတောင်ဘက် နားက မန်ကျည်းပင်ကလေးနားက ဘိုးမှင်ဟာ တုတ်တစ်ချောင်းကိုကိုင်ပြီး ရွာဆီကို ခပ်သုတ်သုတ်သွားတာ မြင်လိုက်ရသတဲ့ ကိုမြင့်ရဲ့ ဆယ်အိမ်ခေါင်းအိမ် က တစ်ခါလူစုပြီး ရွာသားတွေနဲ့ တောင်ပူစာနားသွားပြီး ကြည့်တော့ မယ်လီ ကုလားဟာ ခေါင်းမှာဒဏ်ရာကြီးနဲ့ တစောင်းလဲသေနေတာကို တွေ့ရတာကိုးဗျ။ သည်တော့ ကျောက်ကျင်းက မယ်လီကုလားမှန်းသိလေတော့ သူနေတဲ့ကျောက် ကျင်းသွားပြီး ကူလီကုလားတွေခေါ် အလောင်းကိုဆေးရုံပို့လိုက်ကြတာပဲ” ဟု ပြောကာ စိတ်ရှုပ်လှသည့်ဟန်ဖြင့် စီးကရက်တို့ကို လွှင့်ပစ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်တော် - “ရိုက်တာမြင်တဲ့ မျက်မြင်သက်သေတော့ မရှိဘူးနော်”

လွင် - “မရှိပါဘူး”

ကျွန်တော် - “ဒဏ်ရာက ဘယ်မှာလဲဗျ”

လွင် - “နဖူးအလယ်တည့်တည့်မှာ”

ကျွန်တော် - “(အံ့သြလျက်) “ဟင်”

လွင် - “(အံ့အားသင့်လျက်) “ဘာပြုလို့လဲ”

www.burmeseclassic.com

၈၈ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ကျွန်တော် - “ဘာမျှ မဟုတ်ပါဘူး။ သေတဲ့ကုလားက အရပ်ဘယ် လောက်မြင့်မယ် ထင်သလဲ”

လွင် - “အရပ်တော့ တော်တော်မြင့်တဲ့အကောင်ဗျို့ ပထန်လိုလိုပဲ၊ ငလလည်း အင်မတန်ကောင်းတယ်”

ကျွန်တော် - “အဲဒါသာပြီး စဉ်းစားဖို့ရှိတာပဲ၊ နေပါဦး။ အလောင်းက မြှုပ်ခံလိုက်ပြီလား”

လွင် - “အခု ဆေးရုံသွားရင် ဝီပါလိမ့်ဦးမယ်၊ ခင်ဗျားကြည့်ချင်လို့ လား”

ကျွန်တော် - “တိုင်း ဒါဖြင့် လာဗျာ၊ ဆေးရုံဘက်ဆီ လျှောက်ကြည့်ရ အောင်”

ကျွန်တော်တို့လည်း ဆေးရုံသို့ရောက်ကြသောအခါ ဆရာဝန်သည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို တစ်ချက်မျှ ကြည့်ပြီးနောက် မောင်ဘလွင်လည်း ကျွန်တော်၏အကြောင်းကို အနည်းငယ်မျှပြောပြီးလျှင် ဆရာဝန်နှင့် မိတ်ခွဲ၍ ထေးလေ၏။ ၎င်းနောက်ဆရာဝန်လည်းလူနာခွဲသော အခန်းသို့ကျွန်တော်တို့အား ဝေါ်၍ သွားလေရာ အခန်းတွင်း၌ကား လူသေများတင်သော စားပွဲရှည်တစ်ခု ပေါ်တွင် အလောင်းတစ်ခုသည် အဝတ်စုံလျက် ရှိလေ၏။ ဆရာဝန်သည် အလောင်းကိုစုံ၍ထားသော အဝတ်ဖြူကို လှစ်လိုက်ရာ ကျွန်တော်သည် ခြေတစ်လှမ်းမျှ နောက်သို့ တွန့်၍သွားမိလေ၏။ သေ၍နေသော ကုလားမှာ အသားဖြူသောသူတစ်ယောက်ဖြစ်လေရာ နဖူး၌ရှိသောဒဏ်ရာမှာသုံးလက်မခန့် ရှည်၍ နှာခေါင်း၏အထက်တည်တည်၌ နဖူးကိုကန့်လန့်ဖြတ်လျက် ရှိလေ၏။ မျက်နှာ၌ကား စွက်၍နေသော မျက်ကွင်းမျိုငဲ့ကြီးများသည်လည်းတောင်း၊ အထက်သို့ လန့်၍နေသောမျက်လုံးနှစ်လုံးသည်လည်းကောင်း၊ အလောင်းကို မြင်သောသူမှန်သမျှမှာ အချိန်ကာလအနည်းငယ်အတွင်း၌ ရုတ်တရက် မေ့လျော့နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ ကျွန်တော့်မှာ ပုလိပ်အရာရှိလည်း မဟုတ်၊ စုံထောက်လည်း မဟုတ်သဖြင့် အနည်းငယ် ကြောက်ရွံ့မိသော်လည်း မောင်ဘလွင်မမြင်စေရန် အတော်ပင် ကူမိန့်ဆည်၍နေ၍ နေရလေပြီ။ သေ၍ နေသော ကုလား၏မျက်နှာမှာ နဖူး၌ရှိသော ဒဏ်ရာအပြင်၊ ထူးဆန်းသော

အရာတစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေရာ ၎င်းသည်ကား သေသူ၏ နှာခေါင်းနှင့် ဖိစပ်ကိုင်းနက်၍ထားဘိသကဲ့သို့ဥပည်းသောအကွက်ကြီးတစ်ခုကိုလည်း တွေ့မြင်ရလေ၏။

ကျွန်တော် - (ထိုနေရာကို လက်ညှိုးထိုးလျက်) “ဒီဟာကဘာလဲ ကိုဘလွင်”

လွင် - “သေတော့ ကွက်မိ ကွက်ရာ မည်းပြီးကွက်နေတာထင်ပါဗျာ”

ကျွန်တော် - “ကျုပ်ဖြင့် ဟုတ်မယ်မထင်ဘူးဗျ”

လွင် - “ဒါဖြင့် ဆရာဝန်ကို မေးကြည့်ပါလား”

ကျွန်တော်တို့သည် ဆရာဝန်၏ဒိုင်ယာရီမှတ်တမ်းကို မောင်ဘလွင်၏ အခွင့်တောင်းချက်ဖြင့် ကြည့်ရှုရသည်ဖြစ်ရာ ၎င်းမှတ်တမ်းတွင် အောက်ပါ အတိုင်း ပါရှိလေသည်။

၁၉၃၀ ပြည့်နှစ်၊ ဧပြီလ (၁၈)ရက်နေ့ နံနက်ခြူးဌာနမှ ပုလိပ်သား မောင်ညွှန်ယုလာသော အလောင်း၊ ၎င်းအလောင်းမှာ ဖြူးမြို့အနောက်တောင် ခြေရှိ ကျောက်ကျင်းမှ ကုလားမစွဲ၍ မာမက်အလီဖြစ်ကြောင်းကို ၎င်းရွာ ကုလီခေါင်းဆောင် မောင်မြနှင့် ယူစွတ်က သက်သေခံသည်။ ဒဏ်ရာမှာ နဖူး အလယ်တည့် တည့်၊ အလျားသုံးလက်မခွဲ၊ အနက် ၁ ၁/၄ လက်မ၊ အကျယ် ၁ ၁/၄ လက်မ၊ အရိုးကျိုးသည်။ တုံးသောလက်နှက်နှင့် ရှိတ်နှက်ဟန်တူ သည်။ ဆေးရုံသို့ နံနက် (၇)နာရီရောက်၍ (၈)နာရီ (၁၅)မိနစ်မှာ သေဆုံးသွားသည်။

ကျွန်တော် - “ဒီပဲလားဒေါက်တာ”

ဝန် - “ဘာပြုလို့လဲ”

ကျွန်တော် - “သေတဲ့ကုလားရဲ့ဖိစပ်နှာခေါင်းနှာမှာပိုင်းပြီးကွက်နေ တဲ့ အမည်းကွက်ကြီးက ဘာလဲလို့”

ဝန် - (ကျွန်တော် မေးသည်ကို အနည်းငယ် မျက်နှာပျက်လျက်) “ဟုတ်တယ်ဗျို့ ကျုပ်လည်းပဲ စဉ်းစားတော့ နေတာပဲ။ ကျုပ်သဘောအရကဖြင့် အဆိပ်လိုလိုထင်တာပဲ”

ကျွန်တော် - “နည်းနည်းပါးပါးစုံစမ်းပြီးမကြည့်ဘူးလား”

ဝန် - "အဆိပ်နဲ့တော့ ရသလိုလဲ။ နို့ပေမဲ့တပ်အပ်တော့ မပြောနိုင်ဘူး
ပေါ့လေ။"

ကျွန်တော် - "ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား၊ တပ်အပ်တော့ ဘယ်ပြောနိုင်ပါ
မလဲ။ စိတ်ထင်ပေါ့"

ဝန် - "အဆိပ်သောက်ပြီး သေတဲ့လူများလည်း တစ်ခါတလေ ဒီလို
ဖြစ်တတ်တယ်။ နေပါဦး ခင်ဗျားက စုံထောက်လား"

ကျွန်တော် - "မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော်က သတင်းစာဆရာပါ။
ဟောဒီက ကိုဘလွင်နဲ့ အလည်အပတ်ဆိုသလို လျှောက်ပြီးလာခဲ့တာပါ"

ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့လည်း အလောင်းရှိရာ ရင်ခွံနံရံမှ ထွက်ခဲ့ကြ၍
ဆရာဝန်၏ အလုပ်ခန်းရှိရာ စားပွဲ၌ထိုင်မိကြသောအခါ ဆရာဝန်လည်း ကျွန်တော်
၏ အလုပ်အကိုင်အကြောင်းနှင့် မတ်ဆက်၍ အနည်းငယ်မေးမြန်းပြီးနောက်

"ခင်ဗျားတို့ကတော့ ရန်ကုန်မှာစုံထောက်ကြီးတွေ ဘာတွေနဲ့ နေ့စဉ်လို
ဆက်ဆံပြီးနေတော့ ဗဟုသုတဘက်ကတော့ ကျွန်တို့ထက် စုံပါပေတယ်ဗျား။
ပြီးတော့လည်း သတင်းစာတွေကိုရေး၊ ပုံဝတ္ထုတွေရေးဆိုတော့ သာပြီးနေရာကျ
တာပေါ့။ အနောက်နိုင်ငံများမှာတော့ စာရေးဆရာကြီးတွေဟာ ပုလိပ်ဘက်ကို
အကူအညီအများကြီး ပေးနိုင်ကြတယ်ဆို မဟုတ်လား။ ကျွန်တို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ
တော့ ဒီအလေ့အထတွေ တယ်ပြီးမရှိကြသေးဘူးဗျ" ဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်
ဖော်ရွေစွာ ပြောဆိုလေ၏။

ကျွန်တော် - "အဆိပ်နဲ့သေတဲ့လူများဟာ ဒီလိုပဲဖြစ်တတ်သလား
ခင်ဗျ"

ဝန် - "အဆိပ်သောက်တဲ့ လူသာမဟုတ်ဘူး၊ ရေနစ်တဲ့လူ၊ တစ်စုံ
တစ်ရာလေးလံတဲ့ အရာပါဦးသေတဲ့လူ၊ ဂူထဲမှာ ပိတ်ပြီး ဖွန်းသေတဲ့လူ၊ အဲဒီလို
လူများမှာလည်း ဖြစ်တတ်တယ်"

ကျွန်တော် - "ဒီကိစ္စမှာတော့ ကုလားပါးစစ်နဲ့နာခေါင်းမှာ အဆိပ်ကို
သေသေချာချာတွေ့ရသလား"

ဝန် - "အဆိပ်တော့ သေသေချာချာမတွေ့ရပါဘူး၊ နို့ပေမဲ့ နည်းနည်း
တော့ အနံ့ရတယ်"

ကျွန်တော် - "ဘယ်လို အဆိပ်မျိုးထင်သလဲ"

ဝန် - (ပြီးလျှင်) "ဒီဘက်မှာတော့ ကျွန်လည်း တယ်ပြီးမကျွမ်းကျင်ပါ
ဘူးဗျား၊ သို့ပေမဲ့ တကယ်လို့ အဆိပ်ဖြစ်ခဲ့လို့ ရှိရင်လည်း အင်မတန် ပြင်းထန်တဲ့
အဆိပ်ဖြစ်မှာပဲ"

ကျွန်တော် - "နဖူးက ဒဏ်ရာကတော့ တော်တော်ပြင်းတယ်နော်"

ဝန် - "ပြင်းဆို ဒီဒဏ်ရာနဲ့ သေတာပဲဗျ"

ကျွန်တော် - "ရိုက်ထားတာကတော့ ရှေ့ကနေပြီး ရိုက်လိုက်ပုံ လတွေ
ကပဲ မဟုတ်လား"

ဝန် - "ဒီလိုသဘောရတာပဲ"

ကျွန်တော် - "ရိုက်တဲ့လူကလည်း တော်တော်အားစိုက်ပြီး ရိုက်မှဒီဒဏ်
ရာမျိုး ရနိုင်မယ်ဆိုပါတော့"

ဝန် - "အင်မတန် အားစိုက်ပြီး ရိုက်ရမယ်၊ သို့မဟုတ် အားခွန်ဝလနဲ့
ပြည့်စုံတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ရင်ဖြစ်ရမယ်"

ကျွန်တော် - "အဆိပ်နဲ့ သေတယ်လို့ကော မထင်ဘူးလား"

ဝန် - "အနံ့ကို ကြည့်ရုံတော့ သေမယ်ဆိုရင်လည်း သေနိုင်လောက်
စရာပဲဟာ"

"ဟား... ဟား... ခင်ဗျားက ကျွန်ကို ရှေ့နေများ မေးခွန်းထုတ်သလို
မေးခွန်းတွေ ထုတ်နေတာကိုးဗျ"

ကျွန်တော် - "ဝါသနာပါလို့သာ မေးမြန်းကြည့်တာပါခင်ဗျား၊ ဆရာဝန်
ကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုမျှ"

ဝန် - (ကျွန်တော်၏ စကားမဆုံးမီ) "ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊
ကျွန် ဘယ်လိုမျှ မအောက်မေ့ပါဘူး၊ မိတ်ဆွေ၊ ကျွန်သိသလောက်တော့ ဖြေရန်
အသင့်ပါပဲ"

၉၂ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ကျွန်တော် - “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ နို့ပေမဲ့ ကျွန်တော့် ဗိတ်ထင် အဆိပ်ဒဏ်ရာက နဖူးမှာပြနေတဲ့ဒဏ်ရာထက် ကြီးတယ်ထင်တယ်။ သည်ဟာလည်း ကျွန်တော့်ဗိတ်ထင်ပြောတာနော်”

ဝန် - (မျက်နှာကို ခပ်ပြုံးပြီး ထားလျက်) “သည်ဟာတော့ ဗိတ်ဆွေ ကျုပ် အလုပ်မဟုတ်ပေဘူး မှတ်တယ်ဗျ။ ပုလိပ်နဲ့ စုံထောက်များ အလုပ်သာ ဖြစ်တယ်။ ဪ အဲဒါ ခင်ဗျားကို ပြောလက်စနဲ့ ပြောရဦးမယ်။ မသေခင်လူနာရဲ့ နဖူးကဒဏ်ရာကို စေးထည့်ပြီးနေတုန်း ကုလားဟာပြန်ဆို မျက်လုံး၊ မျက်ဆန် တွေပြူးလာ၊ မျက်နှာကြက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ဟဝါး ... ဟဝါးနဲ့ အော်တာကိုးဗျ။ ကျုပ်တောင် မနည်းကြီးလန့်ပြီး သွားသေးတယ်။ ဒီဟာနဲ့ အော်လည်းပြီးရော မဗျာ နောက်ထပ်စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောနိုင်ရှာဘဲ အသက်သာ ထွက်သွားပါရော ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော် - “ဟဝါး ဟဝါးဆိုတာ ကုလားဘာသာဖြင့် အော်တာနဲ့ပဲ တူတယ်။ မြန်မာလို လေ ... လေ ဆိုတာပဲ မဟုတ်လား”

ဝန် - “ဟုတ်ပါတယ်”

ကျွန်တော် - “ဒါ ဘယ်လို သဘောရပါသလဲ ဒေါက်တာ”

ဝန် - “ကျုပ် ဗိတ်ထင်ကတော့ ဒဏ်ရာက ပြင်းတာနဲ့ သေခါနီးမှာ သွေးရှူးသွေးတန်း အော်တယ်ထင်တာပဲ။ ခင်ဗျားကော ...”

ကျွန်တော် - (အတန်ကြာစဉ်းစားပြီးနောက်) “ဘယ်ထင်တတ်မလဲ ခင်ဗျာ။ နို့ပေမဲ့ သူအော်တာကတစ်မျိုးဖြစ်လေတော့ ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားနေတာပဲ။ တကယ်ဆိုရင် (အမယ်လေး - ဘလေး) အော်ရမယ်မဟုတ်လား ခင်ဗျာ။ ပြီးတော့လည်း တခြားအော်စရာတွေ အများကြီးရှိပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဝန် - (ကျွန်တော်၏ပန်းကိုပုတ်လျက်) “ခင်ဗျားကတယ်ပြီးစဉ်းစားတာ ပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း စာရေးဆရာဖြစ်ပေတာကိုးဗျ”

ထိုခဏ၌ လူမမာများနှင့် အခြားညော်သည်များ လာရောက်ခဲ့သည် ဖြစ်၍ ကျွန်တော်လည်း ဆရာဝန်ကြီးအား ဂုဏ်ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း ပြောဆို ပြီးလျှင် နှုတ်ဆက်၍ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

ဌာနအုပ်ဦးသန်းတင်မှာ ကျွန်တော်နှင့် သိကျွမ်းခဲ့ဖူးသော သူဖြစ်သဖြင့် အတန်းအကြောင်းကို ပြောပြသောအခါ ကျွန်တော်အား တရားခံဘိုးနှင့် အခွင့်ပြု လေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်လည်း တရားခံအား မေးလိုသော မေးခွန်းများကို နှစ်ခွန်းသုံးခွန်းမျှ မေးပြီးနောက် ပြန်၍ ထွက်ခဲ့ရာ ဦးသန်းတင်က ပြုံးရယ်လျက် “ဘယ်နှယ်လဲ ကိုမြင့်၊ ဒီအမှုမှာ ဘာများထူးထူးဆန်းဆန်းပါလို့လဲဗျ။ ခင်ဗျားလည်း စာရေးဆရာသာ ဆိုရတယ်၊ စုံထောက်တစ်ဝိုင်းဖြစ်နေပြီ မှတ်တယ်”

ကျွန်တော် - “နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းတဲ့အချက်ကလေးတွေ ပါတယ် သဘောရတာပဲ”

တင် - “ဘာများလဲဗျာ”

ကျွန်တော် - “သေတဲ့ကုလားရဲ့ ဒဏ်ရာဟာ ရှေ့တည့်တည့်တရုတ် အချက်၊ နှာခေါင်းပေါ်မှာပိုင်းပြီး အမည်းကွက်ကြီးဖြစ်နေတာ တစ်ချက်၊ ပြီးတော့ သေခါနီးမှာ “ဟဝါး ဟဝါး” နဲ့ ပြောသွားတဲ့အချက်၊ ဒီဟာတွေပေါ့ဗျ”

တင် - (ပြင်းစွာရယ်မောလျက်) “ဟား ... ဟား ... ဟား သေခါနီးမှာ တော့ ပြောချင်ရာပြောတာပေါ့ဗျာ။ လူဆိုတာ သေခါနီးမှာ သွေးရှူးသွေးတန်း ဖြစ်တတ်တာပဲ မဟုတ်လား။ မဟုတ်ဘူးလား ကိုဘလွင်”

လွင် - “အစစ်ပေါ့ဗျာ၊ သွေးရှူးသွေးတန်းနဲ့တော့ ထင်ရာပြောတာ ပေါ့”

ကျွန်တော် - “မဟုတ်ဘူး ကိုဘလွင်၊ တကယ်ဆိုရင် ကုလားဘာသာနဲ့ “အမယ်လေး အမယ်လေး” ဖြစ်ရမယ်။ သည်လိုမဟုတ်ရင်လဲ “ဘုရား ဘုရား” ဖြစ်ရမယ်။ သည်ဟာ ဖြစ်မှီဖြစ်စဉ်ပဲ မဟုတ်လားဗျ။ ပြီးတော့လည်း နှာခေါင်းနဲ့ ဝါးစပ်မှာကွက်နေတာဟာ အဆိပ်သတ္တိပဲ မဟုတ်လား။ ဆရာဝန်ကြီးပြောတာ လည်း ကိုဘလွင်အကြားသားပဲဗျ”

လွင် - “နို့ပေမဲ့ ဘယ်နေရာမှာ သူ့ကို ဘယ်သူကလာပြီး အဆိပ်ခတ်ရ မှာလဲဗျာ။ ဘယ်မှာလဲ သက်သေ”

ကျွန်တော် - “အင်းလေ သက်သေပြဖို့လိုနေလို့ခက်တာပေါ့၊ ပြီးတော့ နဖူးတည့်တည့်မှာ ဘိုးမှင်ကလည်း ခိုက်လိုက်တယ်ထားပါတော့၊ ရှေ့တည့်တည့် တနေပြီး ခိုက်တဲ့ရန်သူကို ကုလားက မရှောင်တတ်ဘူးတဲ့လားဗျာ”

လွင် - "အင်း... ခင်ဗျားတွေ့တာလဲ ဟုတ်ပါရဲ့၊ နီပေမဲ့ ဘိုးမုင်ရည်းစားကို ကုလားကပိုးနေတဲ့အချက်ရယ်ဗျာ။ ဘိုးမုင်ဟာ တောင်ပူစာကလေးနားမှာ ရှိတဲ့မန်ကျည်းပင်တစ်ပင်မှောင်နိုင်က ထွက်သွားတဲ့အချက်ကယ်ဗျာ။ သူတုတ်မှာ သွေးတွေတဲ့အချက်ရယ်ဗျာ။ ပေါင်းလိုက်ရင် ကျွန်ုပ်တို့တော့ ကောင်းကောင်းပြီး ဖုလုံနေတာပဲ။"

ကျွန်တော် - "ဈေးသေကောင်ကိုလည်း သူပြောတဲ့အတိုင်းတွေ့ရတယ် ဆို"

လွင် - "သည်ဟာတော့ဗျာ ဈေးတစ်ကောင်ရိုက်သတ်ပြီး လယ်ကွင်းထဲ ပစ်ထားလိုက်ရင် ခက်တာမှ မဟုတ်ပဲ"

ကျွန်တော် - "တုတ်ကိုတော့ ရန်ကုန်ပို့လိုက်ပြီ မဟုတ်လား၊ သည်ဟာကတော့ ဓာတုဗေဒက ပြောလိမ့်မပေါ့လေ"

လွင် - "ပို့ပြီးပါပြီဗျာ"

ကျွန်တော် - "လူကိုအမှန်သတ်တဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ သည်လောက်ဆီလျော်အောင်လုပ်ထားဖို့ခက်တယ်ဗျာ၊ ပြီးတော့လည်း ဘိုးမုင်လောက်ဝလမျိုးနဲ့ ခြောက်ပေလောက်မြင့်တဲ့ ကုလားကြီးကို ရှေ့တည့်တည့်ကနေပြီး အသေရိုက်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား ကိုဘလွင်"

လွင် - "သည်ဟာတော့ ရှေ့နေလျှောက်လဲပေစေဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ အမှုနဲ့ကျွန်တော်တို့သက်သေခံနဲ့တော့ကိုက်နေတာပဲ၊ ပြီးတော့လဲဟိုကုလားက ဖွားညွန့်ကိုပိုးနေ၊ သူ့သိဘမျှားကလည်း မျက်နှာကြီးရာဟင်းဖော်ပါ" ဆိုတာလို ကုလားဘက်ကို ခပ်ပါဝါဖြစ်နေတော့ အပြန်စောင့်ပြီး တစ်ချက်တည်း ချစ်ကောင်းဆော်လိုက်တာနဲ့ တူပါရဲ့ဗျာ"

ကျွန်တော် - "ဪ အဲဒါ အမှုဖြစ်ပွားတဲ့ နေရာများသွားရင် တစ်ဆီထိ လောက် ကျွန်ုပ်တို့ခေါ်ပါဗျာ"

လွင် - "နက်ဖြန်နံနက် အမှုစစ်ရအောင် ကျွန်တော်သွားမလို့၊ ခင်ဗျား လိုက်ဖို့ပေတော့"

ကျွန်တော် - "အဆင်သင့်လိုက်လေဗျာ"

အမှုဖြစ်ပွားရာအရပ်ကို အကျဉ်းချုပ်မျှ ရှေးသားဖော်ပြရန်လိုရကား နီပေမဲ့ အနောက်တောင်ဘက် ခပ်ယွန်းယွန်းလေးမိုင်ကျော် ငါးမိုင်ခန့်ရှိ အရပ်၌ "ဗြသိန်းတန်" စေတီတော်တည်ရှိရာ တောင်သည်ကား ပဲခူးရိုးမတောင်ကြီး၏ သစ်စိတ်တစ်ဒေသဖြစ်သော တောင်ပင်ဖြစ်လေသည်။ ထိုတောင်ခြေ၌ ကျောက် နားသည် လွန်စွာပေါများလှသည့်ပြင် ထိုကျောက်များမှာလည်း မီးရထားလမ်းခင်း နှင့် အလွန်အသုံးဝင်သော ကျောက်များဖြစ်ရကား ကျောက်များကို ယူရန် မြို့ပြမှ မီးရထားလမ်းကလေးတစ်လမ်း သွယ်တန်းဆောက်လုပ်၍ထားရှိလေသည်။ ကျောက်ထွက်ရာတောင်ခြေရင်း၌ကား ကျောက်များကို ခိုင်းနုခိုင်းဖြင့် ခွဲပြီး ကျောက်တုံးများကို ကျောက်ခဲကလေးများဖြစ်ရန် ထုထွေရခြင်း၊ ရပြီးကျောက် တလေးများကို တွဲများပေါ်သို့တင်ရခြင်း စသည်ဖြင့် ကျောက်အလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ရန် ရှိသဖြင့် ထိုအလုပ်ကို ပဲခူးမြို့မှ ကုလားသူဌေးတစ်ယောက်က တန်ထရိုက်ယူပြီးလျှင် လုပ်ကိုင်ခဲ့ရာ ကူလီပေါင်း နှစ်ရာကျော်မျှ နေ့စဉ်အလုပ် ရှိသဖြင့် ထိုကျောက်ခွဲသောနေရာအနီးတွင် ကူလီများသည် တဲအုံတနားများ ထိုးကာ ရွာကလေးသဖွယ်တည်နေခဲ့သဖြင့် ထိုရွာသစ်ကလေးမှာ ကျောက်အလုပ် တိုအစွဲပြုပြီးလျှင် "ကျောက်ကျင်း" ဟူ၍ ခေါ်တွင်လေသည်။ ထိုကျောက်ကျင်း၏ တောင်ဘက် တစ်မိုင်ခန့်လောက်သာဝေးသောနေရာ၌ "ကျွဲမကူး" ရွာကလေး သည်ရှိသေးသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစော၌ ကျွန်တော်သည် ရာဇဝတ်အုပ် ကိုဘလွင်နှင့်အတူ ယခင်ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော ကျောက်တင်ရန် ဆောက်လုပ် ထားသည့် မီးရထားလမ်းကလေးနံဘေးမှ လျှောက်ကာ တောင်ခြေရှိရာ အနောက် ပူးစူးသို့ ထွက်ခဲ့ကြရာ ရာဇဝတ်အုပ် ကိုဘလွင်နောက်မှလည်း ပုလိပ်သားနှစ် ယောက်ပါရှိခဲ့လေ၏။ ထိုအရပ်၌ကား တောင်ဘက်နှင့်မြောက်ဘက်တွင် မီးရထား လမ်းမှ ကြည့်သည်ရှိသော် ရှုမျှော်၍ မဆုံးသော လယ်ခင်းကြီးများတည်ရှိသည် ဖြစ်၍ အေးမြသော နံနက်ခင်းလေပြည်သည် တသုန်သုန်တိုက်ခတ်လျက်ရှိလေရာ ကျွန်တော်မှာ ပုအိုက်ကြပ်တည်းလှသော ရန်ကုန်မြို့တွင် အတော်ကြာနေခဲ့ရ၍ ဤကဲ့သို့ လွတ်လပ်ပြန်ပြီးသော တောတောင်နှင့် လယ်ယာများကိုလည်း

၉၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ကောင်းကြည်လင်အေးမြစွာတိုက်ခတ်လျက်ရှိသောလေပြည်ကလေးကိုလည်း
ကောင်း၊ ပန်းချီရေးသကဲ့သို့ လှပစွာသော ရွှေမျှော်စင်းတို့တို့လည်းကောင်း၊ ရွှေ
မြင်ခံစားရသောအခါ အားအင်တို့သည် တိုးတက်ပြည့်မြီး၍ လာဘ်သကဲ့သို့
ထင်မှတ်ရလေ၏။

မောင်ဘလွင်မှာကျွန်တော်နှင့်ကောလိပ်တွင်တစ်နှစ်နီးပါးမျှအတူနေခဲ့
ဖူးကြသည်ဖြစ်၍ အတော်ပင် အကျွမ်းဝင်လျက်ရှိရကား ကျွန်တော်တို့လည်း
ဤကဲ့သို့လွတ်လပ်စွာရှိနေသည့်အခါ၌အမှုအကြောင်းကိုဆက်လက်၍မဝင်အား
နိုင်သေးဘဲရှေးဟောင်းနောင်ဖြစ်များကိုပြောရင်းတဖြည်းဖြည်းလျှောက်ခဲ့ကြရာ
တစ်နာရီခွဲခန့်မျှ လျှောက်မိလေသော် ကျွဲမကူးရွာသို့ရောက်ကြလေ၏။ ကျွဲမကူး
ရွာမှ ဆယ်အိမ်ခေါင်းဖြစ်သူမှာ မောင်ဘလွင်နှင့် ကျွန်တော်တို့အား များစွာ အံ့
အသေပေးကာ တောရွာလေအတိုင်း ကောက်ညှင်းဆိုင်း၊ ဆတ်သားခြောက်
လက်ဖက်ရည်အကြမ်းစသည်တို့ဖြင့်ညှင်းခဲလေရာ ကျွန်တော်တို့မှာလေးစိုင့်ကျော်၍
ခြေကျင်လျှောက်ခဲ့ရသည်ဖြစ်၍ ဝမ်းဟာလှသည်ဖြစ်သောကြောင့် ရန်ကုန်ပြီး
အကောင်းဆုံးသော ဟိုတယ်များတွင် စားခဲ့ရသော ဝမ်းဘဲပေါင်း၊ ကြက်သားနှင့်
စွပ်ပြုတ်စသည့် အစိုးထိုက်တန်သော အာဟာရများထက် အဆပေါင်းများစွာ
ပို၍အရသာရှိလေ၏။

ဤကဲ့သို့ မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်ကြပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့သည်
အခင်းဖြစ်ပွားရာ ကျွဲမကူးရွာ၏ မြောက်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြလေရာ တစ်ခေါ်
လောက်မျှသွားမိလေလျှင် တောင်စွယ်တစ်ခုမှ အရှေ့စူးစူးသို့တိုးထွက်နေသော
တောင်ပူစာကလေးမှာ အမြင့်ပေ (၃၀) ခန့်မျှလောက်သာရှိပြီးလျှင် ၎င်း၏အရှေ့
မျက်နှာ၌ကား ကျောက်တုံးတစ်ခုကို အလယ်တည့်တည့်မှ ထက်ခြမ်းစိတ်၍
ထားဘိသကဲ့သို့၊ မတ်စောက်သော ကမ်းပါးယံလည်းရှိလေရာ ကျွဲမကူးရွာမှ
ကျောက်ကျင်းဘက်သို့သွားသော လူလမ်းကလေးမှာ ၎င်းတောင်ပူစာကလေး၏
ကမ်းပါးယံကို ကပ်၍ သွားရလေသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ၎င်းလူသွားလမ်း
ကလေးအတိုင်းလျှောက်၍သွားကြရာ တောင်ပူစာ၏ မြောက်ဘက်အစွန်းနှင့်
(၅)ပေခန့်မျှသာ လိုနေရာသို့ရောက်လျှင် ဆယ်အိမ်ခေါင်း ဦးတိုးလှလည်း

ဆိုနေရာမှ ကုလားလဲ၍နေသောနေရာပင်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေ၏။
ဆိုနေရာ၌ လမ်းသည် လှည်းနှစ်စီးစီရှောင်၍ သွားလောက်အောင်ပင် ကျယ်ဝန်း
လေရာမြေပြင်ထက်အနည်းငယ်မြင့်၍နေပြီးလျှင်မြောက်ဘက်သို့အနည်းငယ်မျှ
ဆင်ခြေလျှော လျှော၍နေလေ၏။ ဤနေရာ၌ကားလူသွားလမ်းဟူ၍ပင် ဆိုရ
သော်လည်း ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများမှာ အနည်းငယ်ထူထပ်လျက်ရှိလေ၏။

၎င်းနောက်ကျွန်တော်လည်း ဆယ်အိမ်ခေါင်းမောင်ဘိုးလုက ပြသဖြင့်
ကုလားလဲ၍နေသောနေရာအမှန်ကို သိရှိရပြီးဖြစ်ရာ ထိုနေရာမှ တစ်စုံတစ်
ဆောက်သောသူသည်အတန်ငယ်မြင့်သောနေရာလမ်းထိပ်မှကျ၍လာမည်ဆိုကာ
ဖြစ်နိုင်ကြောင်း တွေ့ရှိရလေ၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်တော်လည်း ကျောက်တုံး
ကျောက်ခဲများကိုလည်းကောင်း၊ တောင်ပူစာ၏ တောင်ကမ်းပါးယံတို့ကို
လည်းကောင်း ကျွန်တော်၏မိတ်ဆွေ မောင်ထင်ကျော်၏နည်းလမ်းများအတိုင်း
သေရာစွာစုံစမ်းကြည့်ရှုလေ၏။

လွင် - “ဘယ့်နယ်လဲ ကိုမြင့်၊ ဘာများထူးထူးခြားခြားတွေ့ရလို့လဲ”

ကျွန်တော် - “အခုဖြင့် မတွေ့ရသေးဘူး”

လွင် - “အလကားဒုက္ခရောပါနဲ့ဗျာ၊ ဘိုးမုင်ရိုက်ပြီးသတ်တာအမှန်ပါပဲ”

ကျွန်တော် - “နို့ပေမဲ့ ရှေ့တည့်တည့်က မရိုက်နိုင်တာ အမှန်ပဲ။ ကျွန်
လည်းပဲ ဘိုးမုင်နဲ့ အချွန်ခန်းထဲမှာ တွေ့ခဲ့ပါပြီဗျာ၊ ဘိုးမုင်လို တစ်တောင့်ထွာ
လောက်ရှိတဲ့အတောင်က (၆)ပေမြင့်ပြီး အင်မတန်လေကောင်းတဲ့ မာမက်အလို
တို ရှေ့တည့်တည့်ကနေပြီး သည်လိုဒဏ်ရာမျိုးရအောင် ရိုက်တယ်ဆိုတာကို
တောင်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မျှ မယုံနိုင်ဘူးဗျို့”

လွင် - “မရိုက်ရင်လည်း ဒဏ်ရာဘယ်က ရမလဲ ကိုမြင့်”

ကျွန်တော် - “သည်ဟာကတော့၊ အလိုဟောဒီမှာ ဘာလဲဗျို့”

ကျွန်တော်သည်လမ်း၏ထိပ်အမြင့်ဆုံးသောနေရာတွင်တောင်ကမ်းပါး
၏ခြေရင်းအနီး၌ထောင်လျက်ရှိသော ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို တွေ့ရှိရလေရာ ၎င်း
ကျောက်ခဲမှာ ခြေတွင် တစ်ဝက်နှစ်မြှုပ်လျက်ရှိသော်လည်း အပေါ်ပိုင်းမှာ (၄)
လက်မခန့်မျှလမ်းပေါ်တွင် ချွန်ထွက်ပြီးလျှင် ထက်မြက်သော အသွားတို့သို့ရှိနေ

လေ၏။ ထိုကျောက်ခဲ၏ ထက်မြက်သောနေရာ၌ကား လူ၏သွေးကဲ့သို့ အနီရင့် ရောင်အစေးအညောင်တို့သည် လိမ်းတင်လျက်ရှိသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော် လည်း ၎င်းကျောက်တုံးမှ အစေးအညောင်များသည် လူ၏သွေး ဟုတ်မဟုတ်ကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးရန် မောင်ဘလွင်နှင့် ဆယ်အိမ်ခေါင်းဦးဘိုးလူတို့အားပြု၍ ယူခဲ့ လေ၏။

ကျွန်တော် - “ဒီကျောက်ခဲပေါ်မှာတည့်တည့်လဲရင် မာမက်အလီခေါင်း တအက်ရာဟာ မရနိုင်ဘူးလား”

လွင် - “ရတော့နိုင်လောက်ပါရဲ့ဆရာ၊ နို့ပေမဲ့ဒီလိုဖြစ်ဖို့ဟာကတောင်မှ စာသက်ကိုမျက်နှာလှည့်ပြီးမှ ဖြစ်နိုင်တာကိုးဗျ။ သူလာတာက ကျွဲမကူးရွာဘက်က လာတယ်ဆိုတော့ တောင်ဘက်က မြောက်ဘက်ကို လာမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ လူ အလောင်းတွေတာက အောက်အနီနဲ့ထဲမှာ ဆရာရဲ့”

ကျွန်တော် - “လမ်းက ဟိုဘက်နိမ့်နေတာကိုးဗျ။ အပေါ်မှာလဲပြီးတော့ အောက်ဘက်ကိုလိမ့်ပြီးကျသွားမယ်ဆိုရင်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

လွင် - “ဒါတော့ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ဆရာ”

ဤကဲ့သို့ကျွန်တော်တို့လည်း အမှန်ဖြစ်ပွားသောနေရာတွင် အမှုအခင်း ဖြစ်ပုံ ခြေရာ၊ လက်ရာကို စုံစမ်းကြည့်ရှုလျက်ရှိစဉ် အလွန်မွန်သော အနံ့တစ်ခုကို ရသည်နှင့် မောင်ဘလွင်လည်း မိမိ၏ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် အုပ်ကာမကြာမကြာ နှာခေါင်းရှုံ့လျက် “ဘယ့်နယ်လဲဗျီ၊ ဘာနဲ့လဲဗျ၊ မွန်လိုက်တာ” ဟုပြောသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း သတိထားမိသည်ဖြစ်ရာ ၎င်းအနံ့မှာ အလွန်မွန် သော “နာ” အနံ့နှင့်လည်းမတူ၊ အလွန်စူးရှသော အပုပ်နံ့နှင့်လည်းမတူ၊ ပြင်းထန် လှသော ရေမွှေးနံ့နှင့်လည်း မတူဘဲ ဤအနံ့၏အကြောင်းကို စာဖတ်သူများ နားလည်စေရန် ယခုထက်တိုး၍ရေးသားဖော်ပြရန်လည်း မတတ်နိုင်ဘဲ အလွန် ထူးဆန်းသော အနံ့တစ်မျိုးပင်ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့သာလျှင်မဟုတ်ဘဲ ဆယ်အိမ်ခေါင်းဦးဘိုးလူသည်လည်းကောင်း၊ စပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်၍နေသော ပုလိပ်သားနှစ်ယောက်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်တို့၏လွယ်အိတ်များကို ယူလာသူ သူငယ်ကလေးသည်လည်းကောင်း ထိုအနံ့ကို ရှိကြသဖြင့် ပုလိပ်သား

တစ်ယောက်က “ဟုတ်တယ်ဆရာ အင်မတန်မွန်တဲ့အနံ့ပဲ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် မူပြီး လာတာပဲ ခင်ဗျ။ ခြောက်တန်တော့ဆရာရဲ့ ကျွန်တော်ဖြင့် ကေန္တကုလားလာပြီး ခြောက်တယ်ထင်တာပဲ၊ ကိစ္စပြီးရင်လည်း ပြန်ပြန်ပြန်ကြပါစို့ ခင်ဗျ” ဟုပြောလေ ၏။

ထိုအခါကျွန်တော်တို့လည်း ၎င်းအနံ့လာရာအရပ်ကို တစ်ဖန်လိုက်လံ ရှာဖွေလျက်ရှိကြပြန်ရာ မောင်ဘလွင်သည် ကံအားလျော်စွာ တောင်ကမ်းပါးသံ၏ မျက်နှာတွင် လူတစ်ရပ်မျှ မြင်သောနေရာ၌ ခုံညင်းပိုင်းခန့်ရှိသော အပေါက် တစ်ပေါက်ကိုတွေ့ရလေ၏။ အနံ့လာရာအရပ်သို့ရောက်သောအခါထိုအပေါက်နှင့် နီးလေ အနံ့သည် တိုး၍တိုး၍ ပြင်းထန်လေဖြစ်၍လာခဲ့လေ၏။ ထိုအပေါက်မှာ ကြွက်တွင်းများကဲ့သို့မြေတွင်ဖောက်၍ထားသော အပေါက်မဟုတ်ဘဲ အလွန်ကြီး သော ကျောက်ပြားကြီးတစ်ချပ်မှ ပေါက်၍နေသည်ဖြစ်ရာ ထိုကျောက်ပြားကြီးမှာ အဖြူ၊ အနီ၊ အဝါ၊ အနက်မှစ၍ အရောင်မျိုးစုံ အစင်းများဖြင့် အရပ်အရပ် ဖြတ် တောက်၍ ထားဘိသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။

မောင်ဘလွင်လည်း အပေါက်အနီးသို့မျက်နှာဖြင့်ကပ်ကာ “ဟုတ်တယ် ဗျီ၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒီအပေါက် အလို အလို ကျွန်တော် ဘယ့်နယ်ဖြစ် -” ဟုပြော၍ စကားမဆုံးမီ နောက်သို့ယိမ်းယိုင်၍သွားသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း လက်ဖြန့်သော သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ၎င်းမလိမ့်ပေ့၍ထားလိုက်လေ၏။ ကျွန်တော် တို့လည်း မောင်ဘလွင်ကိုပွေလီ၍ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ အရိပ်တွင်ချထားပြီးနောက် အနီးရှိ စင်းချောင်းကလေးမှရေကို ပုလိပ်သားတစ်ယောက်အား လက်ကိုင်ပဝါ တစ်ထည်ဖြင့် ဆွတ်ယူခဲ့စေပြီးသော် မောင်ဘလွင်အား ဦးခေါင်းနှင့် နဖူးတို့တို့ ဆွတ်ပေးခြင်း၊ လေအေးများယပ်ပေးခြင်းစသည်တို့ဖြင့် သက်သာစေ၏။

ကျွန်တော် - “ဘယ့်နယ် ဖြစ်သွားတာလဲ ကိုဘလွင်”

လွင် - (အနည်းငယ် သက်သာရာရလျက်) ဘယ့်နယ်ဖြစ်မှန်း မသိဘူး ဗျ။ တစ်ခါတည်း ခေါင်းထဲထိုးသွားပြီး မိုက်နေဖြစ်သွားတာပါပဲ။ ခင်ဗျား တို့ဒီနေရာကိုပွေ့ပြီးယူလာတာတောင် ကောင်းကောင်းမသိဘူး၊ ကျုပ်တို့ဘဲထဲမှာ

ဘာတွေမြင်နေသလဲသိလား၊ တစ္ဆေတွေ၊ သရဲတွေ အိုပြောရင်းဆိုရင်း ကြက်သီး
မွေးညင်းထလွန်းလို့ဗျာ၊ ကျုပ်တစ်သက်မှာ ဒီလိုတစ်ခါမျှ မဖြစ်ဖူးပါဘူး”

၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့လည်း နေအတော်မြင့်မဲ့ပြီဖြစ်၍ ကျွဲမကူး
ရွာဘက်သို့ လှည့်၍ပြန်ခဲ့လေ၏။ မောင်ဘလွင်မှာ ၎င်းအမှုနှင့်ပတ်သက်၍ သက်
သေများကို စစ်ဆေးရန် ရွာထဲသို့ ထွက်သွားလေရာ ကျွန်တော်မှာ ဆယ်အိမ်ခေါင်း
ဦးဘိုးလူ၏ အိမ်တွင် လက်ဖက်ရည်အကြမ်းသောက်ကာ ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်
တိုင်းညှိ၍ ၎င်းဆေးလိပ်ကုန်သည့်တိုင်အောင် မောင်ဘလွင်အား စောင့်ဆိုင်းရင်း
အမှုအကြောင်းကို စိတ်ကူးလျက် ရှိနေခဲ့လေ၏။

ရာဇဝတ်အုပ် မောင်လွင်လည်း သက်သေများကို စစ်ဆေးပြီးနောက်
မိမိအလုပ်ဝတ္တရားပြီးခဲ့ပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့လည်း ပြန်ရန် ပြင်ဆင်နေကြကုန်၏။
ထိုအခါ ကျွန်တော်က “နက်ဖြန် ညနေကိုတော့ ကျုပ်လာချင်သေးတယ်ဗျာ”

လွင် - “လာနိုင်ပါတယ် ဆရာ၊ နို့ပေမဲ့ ကျုပ်တော့ဖြင့် တယ်ပြီးထူးမယ်
ထောင်ပါဘူး”

ကျွန်တော် - “ထူးတယ်မထူးတယ် ကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ ကျုပ်ထင်တဲ့
အတိုင်း ဖြစ်ရင်လည်း ထူးမှာပဲ”

လွင် - “ခင်ဗျားထင်တာက ဘယ်လိုလဲ”

ကျွန်တော် - “အခုဖွင့်ပြီးမပြောပါရစေနဲ့ဦးလေ၊ ကျွန်တော်လည်း
ပြောဖို့ဝါသနာမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်ထင်တဲ့ဥစ္စာ ဟုတ်မဟုတ်ကို စမ်းကြည့်ဖို့
ပါပဲ”

လွင် - “ဘယ်အခါမဆို ခင်ဗျားလာနိုင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဟောဒီက ဦးဘိုးလူ
ဟာလည်း ကျွန်တော်မိတ်ဆွေကြီးပါပဲ”

ကျွန်တော် - “ဦးဘိုးလူကိုတော့ဖြင့် အားနာစရာကြီးဖြစ်နေပါပြီခင်ဗျား”

လူ - “အားနာပါနဲ့ မောင်တို့ရယ် လာသာလာကြပါ၊ ကျုပ်က မောင်တို့
သည်လိုလာပြီးတည်းရှိကြတယ်ဆိုတာ ဝုဏ်တစ်ခုပဲလို့ အောက်မေ့ပါတယ်”

ကျွန်တော် - “ဪ ဒါနဲ့ နက်ဖြန်ညနေ ကျွန်တော်တို့လာတဲ့အခါမှာ
တစ်ခုတော့ ရှာပြီးပေးစေချင်တယ် ခင်ဗျာ”

လူ - “ဘာလဲမောင်၊ ဦးတတ်နိုင်တာဆိုရင် ရှာပေးပါ့မယ်”

ကျွန်တော် - “ရွေးအမြဲကလေးတစ်ကောင်ရနိုင်ရင် ရှာပြီးထားစေချင်
ပါတယ် ခင်ဗျာ”

လူ - “(ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလျက်)” “ဟားဟား ဘာလုပ်ဖို့လဲ
မောင်ရဲ့”

ကျွန်တော် - “အသုံးကျလို့ပါ ခင်ဗျာ”

လူ - “ရပါစေမယ်မောင် စိတ်ချပါ”

ထိုအခါ ကျွန်တော်ပြောသောစကားကို မောင်ဘလွင်နှင့်တကွ ပုလိပ်
သားများပါဝိုင်း၍ ရယ်မောလျက်ရှိကြကုန်၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့သည်
ဆယ်အိမ်ခေါင်းဦးဘိုးလူအား နောက်တစ်နေ့ညနေစောစောရောက်အောင်လာခဲ့
ပါမည့်အကြောင်း၊ ဤကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့အား ပြုစုစောင့်ရှောက်သည်ကို
အထူးကျေးဇူးတင်ပါကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့လည်း နှုတ်ဆက်၍
ပြန်ခဲ့ကြရာ ဦးဘိုးလူသည် ကျွန်တော်တို့အား ရွာအတွက်သို့ထိအောင် လိုက်၍
ပို့ရှာပေ၏။

နောက်တစ်နေ့ညနေ၌ ဌာနာအုပ် ဦးသန်းတင်၊ ရာဇဝတ်အုပ်မောင်
ဘလွင်၊ ပုလိပ်သားနှစ်ယောက်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် လှည်းတစ်စီးဖြင့် တွဲမကူး
ရွာသို့ ညနေ(၃)နာရီအချိန်တွင် ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြရာ ဆယ်အိမ်ခေါင်းဦးဘိုးလူ
တလည်း ကျွန်တော်တို့အား အသင့်စောင့်ဆိုင်းကာ ကြိုဆိုလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ
လေ၏။ ဌာနာအုပ်နှင့် ရာဇဝတ်အုပ်များသည် သေဒဿာမယ်လီကုလား
မာမက်အလီ၏အကြောင်းကို စုံစမ်းရန် ကျောက်ကျင်းရွာသို့သွားရောက်ကြလေ
ရာ ကျွန်တော်လည်း ၎င်းတို့နှင့်အတူ မလိုက်ဘဲ ကျွဲမကူးရွာဆယ်အိမ်ခေါင်း
ဦးဘိုးလူ၏အိမ်၌ပင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ဦးဘိုးလူမှာ အလွန်ရှေးကျသော လူရိုးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်ပြင်
ရန်ကုန်မြို့သို့လည်း မရောက်ဖူးသော သူတစ်ယောက်ဖြစ်ရကား ကျွန်တော်အား
ရန်ကုန်မြို့ရှိကြီးကျယ်ခမ်းနားပုံများကို မေးမြန်းလျက်ရှိရကား ကျွန်တော်မှာ ၎င်း၏

အဝေးများကိုပြန်၍ခြေရင်းလက်ဖက်ရည်အကြမ်းအိုးများသည်တစ်အိုးပြီးလျှင် တစ်အိုးကုန်ခဲ့လေ၏။

တစ်နာရီခန့်ကြာလတ်သော် အဝတ်ဟောင်းတစ်ထည်ကိုဦးခေါင်းပေါ် သို့တင်ကာတောသုတောင်သားတို့ဘာဝဟောင်းနွမ်းသောအဝတ်အစားများကို စတ်ဆင်လျက် အတော်အတန်သွက်လက်ချုတ်လတ်ဟန်ရှိသော သူငယ်မ တစ်ယောက်သည် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့လည်း စကား လတ်စတိုဖြစ်လိုက်ရလေ၏။ ထို့နောက် သူငယ်မသည်ဦးခေါင်းပေါ်တွင်တင်၍ ထားသောအဝတ်ကိုချပြီးလျှင်အိမ်ရှင်ဦးဘိုးလူကိုနှုတ်ဆက်ပြီးနောက်ကျွန်တော် ၏မျက်နှာကိုကြည့်ကာ မရဲတရဲမျက်နှာထားနှင့် “ဒီကမောင်ကြီးက ရန်ကုန်က”

ကျွန်တော် - (ဝင်း၏စကားမဆုံးမီ) “ဟုတ်ပါတယ်ရန်ကုန်ကပါ။ အရင် ကတော့ ခြားနာနေပါတယ်”

မ - (မျက်နှာကို မရဲတရဲထားလျက်) “လာတာက ကိုဘိုးမှင်တို့ ကိစ္စပဲ လားရှင်”

ကျွန်တော် - “ဟုတ်တယ်ပဲ ဆိုပါတော့ သူငယ်မရယ်”

မ - “အစိုးရဘက်ကလားရှင်”

ကျွန်တော် - “မဟုတ်ပါဘူး”

မ - “စုံထောက်ဆိုတာလား”

ကျွန်တော် - “စုံထောက်လည်းမဟုတ်ပါဘူး။ နို့ပေမဲ့ဒီအမှုကနည်းနည်း ကလေးထူးဆန်းတာနဲ့ မိတ်ဆွေကိုသလွင်နဲ့အတူလိုက်ပြီး လာတာပါပဲ”

မ - “ဘယ်လို ထူးဆန်းလဲရှင်”

ထိုအခါကျွန်တော်လည်းကျွန်တော်၏ထင်မြင်ချက်များကို အမြဲကမျှ ပြောဆိုလျက် ရှိလေရာ ထိုသူငယ်မသည် ကျွန်တော်ပြောသည်ကို များစွာ သဘောကျသည့်ဟန်ဖြင့် “အဖြင့်ရှင်ထင်မြင်ချက်က ဖုလိပ်တွေထင်တာနဲ့တော့ ကောင်းတောင်းကြီး လွဲနေတာပဲ”

ကျွန်တော် - “သူတို့က ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

မ - “ဘယ်လိုထင်ရမှာလဲရှင်။ ကိုဘိုးမှင်သတ်တယ်လို့ တထစ်ချမှတ် နေတာပေါ့။ ဒီလူလားရှင်လူကိုသတ်တဲ့မှာ။ လူတစ်ယောက်အသက်ကိုမဟုတ်ဘူး ပုရွက်ဆိတ်အသက်တောင် သတ်တဲ့လူစား မဟုတ်ဘူးရှင်။ ကျွန်မ ကောင်း ကောင်းကြီး သိပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ ကျွန်မပြောတဲ့စကား ဘယ်သူမျှယုံမှာ မဟုတ် ဘူး”

ကျွန်တော် - (မျက်နှာကို အခြားဘက်သို့လွှဲပြီးနောက်) “သူငယ်မနဲ့ မောင်ဘိုးမှင်နဲ့ကတော့”

မ - “စုမပြင်မရှက်နိုင်တော့ပါဘူးရှင်၊ သူနဲ့ကျွန်မ ချစ်ကြွတ်ပြီးလာကြ တာ။ အခါလည်ကျော်ကျော်လောက်ရှိပြီရှင်”

ကျွန်တော် - “သေတဲ့ကုလားနဲ့ကော”

မ - “ဒီကုလားကတော့ ကျွန်မပြင်သေတာပဲအေးတယ်အောက်မေ့ပါ တယ်ရှင်။ အိမ်ကိုညတိုင်ပဲလာပြီး ကျွန်မကိုပိုးပန်းနေတာတော့ တစ်ရွာလုံး သိကြ ပါတယ်။ သူကရွာထဲကသည့်ပြင်သူငယ်မကလေးတွေလိုငွေခွဲပြုရင်ရမလားလို့၊ ဝေးလိုက်တာရှင်။ ကျွန်မက အသက်ကိုသာအသေခံမယ်၊ ကုလားတို့တော့ ဘယ်တော့မျှ မယူဘူး။ ဒီဟာလည်း ကျွန်မသဘောတူလို့မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ ကျွန်မ အခေါ်ကြီးကမနှစ်ကနွေတသွယ်မှာငွေရှာရေးသုံးမိပြီး ဒီနှစ်ရက်တရက်ပြန်မဝေး နိုင်လေတော့ ဒီကုလားနဲ့ အိမ်မှာ စကားလက်ခံပြီး အပြောခိုင်း၊ ကျွန်မကလည်း ဟယ် ငါ့မိတ်က မပါပြီးတာပဲဆိုပြီး မိဘဝုက်ပျက်မှာစိုးတာနဲ့ ကျွန်မ ကျွန်မ ...”

ကျွန်တော် - “မငိုပါနဲ့ သူငယ်မရယ်”

မ - “ဒီကုလားအသေစောသွားတယ်ရှင်။ ဒီကုလားမသေရင်တစ်နည်း နည်းနဲ့ကျွန်မသေပြီးပဲ။ အဆိပ်သောက်ပြီးသေရမလား၊ ဆွဲကြိုးချပြီးသေရမလား၊ ကျွန်မလဲ စဉ်းစားနေတာပဲ”

ကျွန်တော် - “မောင်ဘိုးမှင်နဲ့တော့ မပြတ်ကြဘူး”

မ - “ဘယ်တော့မျှ မေတ္တာမပျက်ပါဘူးရှင်။ အခုလည်းပဲ ဒီအမှုက သူ လွတ်ရင်လွတ်၊ မလွတ်လို့သူကြီးကျရင် ကျွန်မလည်း သူ့နောက်ကိုလိုက်ပြီးသား ပါပဲ”

ကျွန်တော် - "ကျုပ်လည်းပဲ တတ်နိုင်သမျှ ကယ်နိုင်ရင် ကယ်ပါမယ် သူငယ်မရယ်"

မ - "တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပါ ကျေးဇူးရှင်ကြီးရယ်"

ကျွန်တော် - "မာမက်အလီ ညတိုင်းပဲ လာသလား"

မ - "ညတိုင်းလိုလို ပါပဲရှင်"

ကျွန်တော် - "ဘယ်အချိန်လောက် ပြန်တတ်သလဲ"

မ - "ခပ်စောစော ပြန်တတ်တာပါပဲ"

ကျွန်တော် - "သေတဲ့ညကကော"

မ - "အဲဒီညကတော့ နည်းနည်းညဉ့်နက်သွားတယ်ထင်တယ်၊ အမေ

နဲ့ စကားပြောနေကြတာပါပဲ"

ကျွန်တော် - "ပြန်ပါနီးမှာ ဘာများထူးထူးခြားခြား ပြောသွားသေးသလဲ"

မ - "ဘာမျှ ထူးထူးခြားခြား ပြောမသွားပါဘူး၊ ညဉ့်နက်ပြီပြန်လို့က်ဦး မယ်တဲ့၊ ရွာမြောက်ဘက်က တောင်ကုန်းကလေးနားမှာ တစ္ဆေမြောက်တယ်လို့ ဝဟာတွေ ပြောကြတယ်တဲ့"

ကျွန်တော် - "ဟင် ဟုတ်လား၊ ဒီတောင်ပူစာနားမှာ တစ္ဆေမြောက် တတ်သလား"

မ - "မပြောတတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မတို့ဖြင့် တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးပါဘူး၊ နို့ပေမဲ့ အခုကုလားသေတဲ့နေရာမှာပဲ မနစ်နွေက ကုလားသုံးယောက် သေသွား တယ်ရှင်"

ကျွန်တော် - (အံ့အားသင့်လျက်) "အလို ဘာပြုလို့လဲကွယ်"

မ - "ဒီလိုရှင်၊ ကျောက်တောင်မှာ ကျောက်တွေခွဲလို့ ယင်းဘီလူးများကို ခန့်ကုန်ကနေပြီး သေတ္တာနဲ့ ခိုက်တယ်ရှင်၊ သေတ္တာရောက်တဲ့အခါမှာ ကျောက် ကျင်းက ကိုယ်စားလှယ်နဲ့ မယ်ဇလီကုလားတွေက ဖြူးဘူတာကို အစောင့်အကြပ် နဲ့ သွားကြပြီး လည်းတစ်စီးနဲ့ ယူကြရတယ်၊ သည်ဟာနဲ့ တစ်နေ့တော့ သည်လိုနွေ အခါကြီးပါပဲရှင်၊ ယင်းသေတ္တာတွေကို ဘူတာကတင်လာပြီး အခုပြောတဲ့တောင် ပူစာကလေးနားမှာ နွားမောတာနဲ့ စခန်းချနေကြတာကိုရှင်၊ လည်းကိုတော့

တောင်ကင်းပါးသေးမှာ လည်းနောက်ပြီးထိုးပြီး ဓကာတစ်မြတ် နားနေတဲ့အခါမှာ "ခိုင်း" ဆို ပြောပြီးတတ်အသံကြီးကြားပြီး ယင်းသေတ္တာတစ်လုံးဟာ တစ်ခါတည်း ပေါက်ကွဲတာပါပဲရှင်၊ တစ်လုံးပေါက်ကွဲတော့ ကျန်တဲ့သေတ္တာတွေလည်း အားလုံး ပေါက်ကွဲပြီး တုလားသုံးယောက်ရော၊ လည်းသမားရော၊ နွားတစ်ကောင်ရော၊ တစ်ခါတည်း ပွဲရှင်ပြီး သေရှာပါရောရှင်"

ကျွန်တော် - "ဪ အကြောင်နို့ ဒီနေရာဟာ တစ္ဆေမြောက်တယ်လို့ ပြောကြတာထင်ပါရဲ့"

မ - "ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ဪ အဲဒီ နည်းနည်းတောင် နေစောင်းသွားပြီ၊ တစ်ဆိတ်တလေးရှင်၊ ကိုဘိုးမင်းအမှုမှာ တတ်နိုင်သလောက် စောင့်ရှောက်ပါရှင်၊ မမှန်တာများ ဖြစ်သွားရမယ်ဆိုရင်ဖြင့် အင်မတန်နစ်နာရှာတော့မှာပဲရှင်"

ကျွန်တော် - "ကိုင်း ပြန်ပေတော့ သူငယ်မ၊ စိတ်သာချသွား"

ဌာနာအုပ်နှင့် ရာဇဝတ်အုပ်များ ကျောက်ကျင်းမှပြန်လာသောအခါ နေဝင်ပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့လည်း ညစာထမင်းများကို စားသောက်ကြလေ၏။ ပြီးစီးကြသောအခါ ကျွန်တော်သည် အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိသည်ဖြစ်ရာ ရာဇဝတ်အုပ် မောင်ဘလွင်သည်လည်းကောင်း၊ ဌာနာအုပ် ကိုသန်းတင်သည်လည်းကောင်း ကျွန်တော်ပြုလုပ်သည်ကို ရယ်မောကြလျက် "ဒီခွေးအဖြူက ဘာလုပ်ဖို့လဲ ကိုမြင့်ချဲ့၊ တယ်ပြီး အအိပ်ပျက်အောင် လုပ်တဲ့လူပဲဗျာ၊ အခုက အင်မတန်ထင်ရှားနေပြီဟာပဲဗျာ" ဟုပြောသဖြင့် ကျွန်တော်မှာ အချိန်မတန်သေး သည်နှင့် ခပ်ဆိတ်ဆိတ်ပင်နေရလေ၏။ (၃) နာရီကျော်သောအခါ ကျွန်တော်တို့ လူစုလည်း မာမက်အလီသေသောနေရာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြ၍ ကျွန်တော်သည် ဦးဘိုးလူနှင့်အတူပါလာသော ရွာသားတစ်ယောက်အား ယခင်ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပြီး သော ကျောက်တုံးတစ်ခုမှဖြစ်၍ နေသောအပေါက်၏ အောက်တည်တည်တွင် ဝါးလုံးများကို လှောင် သဖွယ်ဆောက်လုပ်စေ၍ ထိုစင်ပေါ်သို့ ခွေးကိုတင်ပြီးလျှင် ခွေး၏နာခေါင်းကို အပေါက်ငယ်၏အဝတည်တည်တစ်ပေမျှသာဝေးသောနေရာ၌ ဝါးတိုင်တစ်ခုနှင့် မလှုပ်မရှားနိုင်အောင် ကပ်၍ချည်ထားစေ၏။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်၏အပြုအမူများမှာ ထူးဆန်းလှသည်ဖြစ်၍ မောင်ဘလွင်နှင့် တကွ အခြားသူများမှာ ကျွန်တော့်အား ပြောင်လောင်း ရယ်မောလျက်ပင် ရှိကြ ကုန်ရာ ကျွန်တော့်မှာ ၎င်းတို့ပြောင်လောင်းရယ်မောသည်ကို ပမာမပြုဘဲ ကျွန်တော်၏အကြံအစည်အတိုင်း ကျွန်တော်၏ထင်မြင်ချက်အထောက်အထား ခိုင်မာလှတစ်ယောက်၏အသက်မှာ ချမ်းသာရာရပေတော့မည်ဟု အချိန်ကိုသာ ချွန်လင့်စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိလေ၏။ ထိုကိစ္စအတွက် သက်သေခံအလိုမှာလည်း လိပ်ပေါ်ရွာမှ သူကြီးကိုလည်း ကျွန်တော်၏အကြံပေးချက်အရ ဌာနအုပ်က ခေါ်၍ ထားခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော်တို့၏ လူစုသည် ခွေးကိုချည်၍ထားသော နေရာနှင့် ထယ်တောင်ခန့်မျှသာဝေးသောနေရာမှ စောင့်ဆိုင်းကာ ရှိနေကြလေ၏။

ထိုအချိန်မှာ အလွန်ပူအိုက်သော ဧပြီလဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့လည်း အဝတ်အစားများကို ရွတ်ကာ ခွေးဖြူကလေးကို ချည်၍ထားသော စင်ကိုသာ စုစိုက် ကြည့်ရှုလျက် ရှိကြကုန်၏။ ထိုနေရာ လကလေးသည်လည်း ကောင်းကင်တွင် မောဟတသာရှိနေ၍ ဤဌာနရှိ မုန်တိုင်းသားလျက်ရှိသော လရောင်အောက်တွင် လယ်တွင်းကြီးများထဲမှာ ဖြတ်သန်းဆိုက်ခတ်လျက်ရှိသော လေညှင်းကလေးများ သည် ကျွန်တော်တို့အား တစ်နည်းအားဖြင့် အင်အားကို တိုးတက်ပြည့်ပြီးစေတိ သကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရကုန်၏။ (၁၀) နာရီထိုးလတ်သော် ညဉ့်သည် ပို၍ တိတ်ဆိတ်လာလေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ရွာစပ်မှ ဂူရှာဟောင်လိုက်သော ခွေးဟောင်း သံသည်လည်းကောင်း၊ အနီးရှိ မန်ကျည်းပင်ပေါ်မှ အော်လိုက်သော ညဉ့်ငှက်၏ မအော်သံသည်လည်းကောင်း ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကို လွှမ်းမိုး၍ သွားလေ၏။ ခွေးဖြူကလေးသည်လည်း ကြောက်ရွံ့လှသည့်ဟန်ဖြင့် ပြင်းစွာ အော်မြည်လျက် ရှိရာလေ၏။

(၁၂) နာရီထိုးရန် (၁၅) မိနစ်မျှသာလိုလေလျှင် ညဉ့်သည် ယခင်က ထက်ပင်တိုး၍ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိရကား ကျွန်တော်တို့လူစု၏ အသက်ရှူသံများ ကိုပင် ကြားရကုန်သည်ဖြစ်ရာ ထိုအသက်ရှူသံများ၏အကြား၌ တားကျွန်တော်၏ လတ်ပတ်နာရီမှ တစ်ချက်တစ်ချက် လှုပ်ရှားသွားလာ၍ နေသော စက်သံကို ကြား ရလေ၏။

“ကိုင်း အလွန်ဆိုး နာရီဝက်ပါပဲဗျာ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသဖြင့် မောင်ဘလွင်နှင့် မောင်သန်းတင်တို့လည်း ခိတ်အားထက်သန်စွာ စောင့်ဆိုင်း လျက်ရှိကြကုန်၏။ ထိုအခါ ညဉ့်ကာလည်း အလွန်တိတ်ဆိတ်လှသည့်ဖြစ်၍ မာမက် အလီသည် ထိုနေရာ ထိုအချိန်လောက်တွင် မြေပေါ်သို့ ပြင်းထန်စွာ လဲကျ၍ သွားသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ယမန်နှစ်က ယမ်းသေတ္တာများတင်၍ လာသော လှည်းသည် ယခု တောင်ပူစာ၏ကမ်းပါးယံအနီး၌ပင် ပေါက်ကွဲသဖြင့် ကုလား သုံးယောက်နှင့် တကွ လှည်းမောင်းသမားပါ ပွဲချင်းပြီးသေဆုံးသည်ကိုလည်း ကောင်းမိမိမျက်စိနှင့် မမြင်ရသော အရာများကိုပင်လျှင် မြင်ရတိသကဲ့သို့ စိတ်၌ ထင်မြင်၍ လာလေ၏။ ထိုအခါ သူငယ်မကလေး ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း တစ္ဆေခြောက် သည်ဆိုသော စကားများကို အမှတ်ရလျက် အစိမ်းသေ သေခဲ့သောသူများ၏ ဝိညာဉ်များသည် ကျွန်တော်တို့အနီး၌ပင် သွားလာကျက်စားလျက်ရှိသည်ဟု မှတ်ထင်ရလေ၏။ အချိန်မှာ (၁၂) နာရီထိုးသော်လည်း မည်သို့မျှ အကြောင်းမထူး ဘဲရှိလေရာ ညဉ့်သည်လည်း တိတ်ဆိတ်သည်ထက် တိတ်ဆိတ်၍ လာလေ၏။

(၁၂) နာရီနှင့် (၅) မိနစ်မျှရှိလတ်သော် လေမုန်တိုင်းများ တဖြည်း ဖြည်း လာသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ထောင်သောင်းမကသော လူနာတို့သည် ဝိုင်း၍ ညဉ့်ညဉ့်တိတ်သကဲ့သို့လည်းကောင်း စိစိမြည်သော အသံများကို တောင်ပူစာ အတွင်းမှ ကြားရလေရာ ကျွန်တော်တို့လည်း မျက်လုံးများကို ယခင်ကထက် ပြူးကူးယှာယှာ ဖွင့်၍ ထာကြလေ၏။ ထိုစကား၌ ဖြူသော အရောင်ရှိသော၊ မီးခိုးကဲ့သို့ သော အရာဝတ္ထုတစ်ခုသည် အပေါက်ငယ်မှ တထွေထွေ ထွက်လာပြီးနောက် ခွေးဖြူ ကလေး၏ခေါင်းကို လွှမ်းမိုးသကဲ့သို့ ရှိလေရာ ကျွန်တော်လည်း အိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပေါ့တစ်ထည်ကို လျင်မြန်စွာ ထုတ်ပြီးလျှင် ပါးစပ်ရော နှာခေါင်းပါ ပိတ် လျက် ခြန်ခြန် နှာခေါင်းပိတ်ကြည့်ရာ အောက်က၊ မြေပေါ်တွင် အလျားမောက်လိုက် လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဘလွင်နှင့် အခြားသူများသည်လည်း ကျွန်တော်၏နည်းတူ နှာခေါင်းများကို ပိတ်ပြီးလျှင် မြေပေါ်သို့ အလျားမောက်လိုက်ကြလေ၏။

(၃) မိနစ်ခန့်မျှကြာလတ်သော် ကျွန်တော်တို့လည်း အလျားမောက်ရာမှ ထလျက်ရှိကုန်ရာ ယမန်နေက တွေ့ခဲ့ရသည့်အကိုင် အလွန်ပြင်းသန်၍ မူးမော်

၁၀၈ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ထိုင်းမိုင်းစေတတ်သည့် ထူးဆန်းသော အနံ့တစ်မျိုးကိုရရှိပြီးနောက် အနံ့သည် တဖြည်းဖြည်းပြယ်၍သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်တို့လည်း ရွှေတလေး ရွှေသံဃာတော်အသံအနံ့အသံတို့ဖြင့် သွားလေရာ ရွှေတလေးမှာ ပျော့ရွက်ကာသေလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုရွှေတလေး၏မျက်နှာ၌ကား မာမက်အလီသေဆုံး စဉ်ကကဲ့သို့ မည်းသောအကွက်ကြီးတစ်ခုသည် မျက်နှာတစ်ခြမ်းပျက် ခုံးအုပ် လျက်ရှိလေ၏။

“ကိုင်း ... ကိုဘလွင် မြင်ပြီမဟုတ်လား၊ မာမက်အလီကိုသတ်တာ ဒီတတ်ငွေပဲဗျ”

“ထူးဆန်းလိုက်လေ ဆရာ၊ ကျုပ်တို့ဖြင့် မြင်ဖူးဖို့ နေနေသာတာ ကြား တောင် မကြားဖူးပါဘူးဗျာ၊ သေတဲ့ကုလားရဲနာခေါင်းနဲ့ ပါးစပ်မှာ အညှို့ကွက်ကြီး ဖြစ်နေတာ လက်စသတ်တော့ သည်တတ်ငွေသတ္တိကို ဆရာရဲ့”

“ကိုင်း ... ဒီမှာ ကြာကြာနေလို့ မတော်ဘူးမှတ်တယ်”

“ကျွန်တော်ဖြင့် ခုထက်ထိ မူးနောက်နောက်ကြီးနေသေးတယ်၊ ဒါဖြင့် လည်း မြန်မြန်ပြန်ကြပါစို့ဗျာ”

၎င်းလူသတ်မှုနှင့် ကျွန်တော်သည် သက်သေအဖြစ်ဖြင့် ပါဝင်ရမည် ဖြစ်ရာ တရားခံမှာ မျက်မြင်သက်သေမရှိသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ သူကြီးနှင့် ဆယ်အိမ် ခေါင်းက ဓာတ်ငွေ၏ အကြောင်းကို ထင်ရှားစွာသက်သေခံသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ ရန်ကုန်ဓာတုဗေဒဘက်ဆိုင်ရာမှလည်း ဘိုးမှတ်၏တုတ်တွင် ဂွန်းပေလျက်ရှိသော သွေးမှာ လူ၏သွေးမဟုတ်ဘဲ “ရွှေ၏သွေး” ဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံစာ ပေးပို့ရရှိ သဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ ဆရာဝန်ကြီး၏ ထွက်ချက်၌လည်း သေသူမာမက်အလီ၏ နှာခေါင်းဝနှင့် ပါးစပ်၌ အလွန်ပြင်းထန်သော အဆိပ်နံ့ရရှိသဖြင့် မူးမေ့စေတတ် သော ဓာတ်ငွေများနှင့်သေမည်ဆိုက သေနိုင်ကြောင်း သက်သေခံသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်တို့တွေ့ရှိရသော ကျောက်ခဲနှင့်သေသူ၏နဖူးမှအက်ရာမှာ ကိုက်၍နေသည့်ပြင် ထိုကျောက်ခဲထိပ်၌တွေ့ရသော အစေးအညှော်များမှာ လည်း လူ၏သွေးဖြစ်ကြောင်းကို ဓာတုဗေဒဘက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးက သက်သေခံသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်၏ တွေးထင်ယူဆချက်များကို

ရှင်းလင်းပြောပြသောအခါ တရားသူကြီးသည် များစွာယုံကြည်ပြီးလျှင် တရားခံ၏ရှေ့နေလည်း အထက်ပါအချက်များဖြင့် ဝိုင်နိုင်စွာ ဆက်သွယ်ပြောဆို လျှောက်လဲသဖြင့်တစ်ကြောင်း ဤကဲ့သို့သော အကြောင်းများကြောင့်နောက်ဆုံး ၌ ဘိုးမှတ်မှာ တရားသေလွတ်လေ၏။

ကျွန်တော်လည်း အခွင့်စေ့၍ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ စုံ ထောက်မောင်ထင်ကျော်သည် ကျွန်တော်ထံမှ အကြောင်းမျိုးစုံကို ကြားသိရပြီး ဖြစ်၍ပတ်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်မှ ဆေးတံကိုကိုင်လျက် “အင်မတန် ဆိုး တဲ့ဓာတ်ငွေမျိုးပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ဖြင့် ကျမနီလူမျိုးများ လက်နက်အဖြစ်နဲ့ အသုံးပြုနေတဲ့ ဓာတ်ငွေဟာ ဒီဟာမျိုးပဲလားမဆိုနိုင်ဘူး၊ ခပ်စုံစုံကလေးသိရင်ရင် ကြက်လျှောက် ပေါ်မှာတင်ထားတဲ့ ကျုပ်မှတ်စုစာအုပ်ကြီးကို တစ်ဆိတ်လှမ်းလိုက်ဗျာ” ဟု ပြော သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း စာအုပ်ကြီးကိုယူ၍ ပေးလိုက်လေ၏။ မောင်ထင်ကျော် လည်း စာအုပ်ကြီးကိုတစ်ခဏမျှ လှည့်လှောရှာဖွေပြီးနောက်တစ်ခုသော စာမျက်နှာ သို့ ရောက်လျှင် ကျွန်တော်အား လက်ထောက်၍ ပြလေရာ အချို့စာများမှာ မောင်ထင်ကျော်၏လက်ရေးဖြင့် ရေးထားသော စာများဖြစ်ပြီးလျှင် အချို့မှာလည်း သတင်းစာ၊ မဂ္ဂဇင်း၊ ဟောင်းများမှသေရာစွာ ဖြတ်၍ယူထားသော ဖြတ်ဝိုင်းကလေး များဖြစ်လေသည်။

ကျောက်ထဲမှထွက်သော ကာဘွန်နစ်အက်ဆစ်ခေါ်လူကို သေစေတတ်သည့် ဓာတ်ငွေတစ်မျိုးအကြောင်း။

၎င်းဓာတ်ငွေမှာ သာမန်ကာဘွန်နစ်အက်ဆစ်ခေါ် ဓာတ်ငွေထက် အဆပေါင်း သုံးဆယ်ခန့်မျှ ပြင်းထန်၍ အလွန်ပူအိုက်သော အရပ်ဒေသများဖြစ် သော “ထရောပစ်” ခေါ် နယ်များ၌ တွေ့ရှိရတတ်လေသည်။ ၎င်းဓာတ်ငွေမှာ ကျောက်ကြားများကြားထဲမှ အလိုအလျောက် ပေါက်ထွက်ပြီးလျှင် အလွန်ပူ အိုက်သောအခါများ၌ တစ်ခါတစ်ရံ မီးခိုးကဲ့သို့ ပေါ်ထွက်လာတတ်သော အရာ ၎င်းအငွေကို ရှုရှိုက်မိသော သတ္တဝါများမှာ ချက်ချင်းပင် မူးမေ့သွား၍ (၃) နာရီ

၁၁၀ □ ဒုတိယမြောက်

အတွင်း၌ သေတတ်သဖြင့် ၎င်းဓာတ်ငွေ့ကို “သေမင်းမီးစိုး” ဟု၍ အနောက် နိုင်ငံ ဓာတုဗေဒဘက်ဆိုင်ရာ ပရော်ဖက်ဆာဆရာကြီးများက အမည်ပေး၍ ထားလေသည်။ ၎င်းဓာတ်ငွေ့ထွက်ရာကျောက်များမှာ အများအားဖြင့် အရောင် အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ခြယ်လှယ်၍ထားအပ်သော “ကောင်းကင်သက်တံ” အရောင် ရှိသဖြင့် အလွယ်တကူ သိသာနိုင်လေသည်။ ၎င်းဓာတ်ငွေ့ထွက်သောတွင်း တလေးများကို “ဆူမက်တရာကျွန်း” “ဘိုနီယိုကျွန်း” “နယူနီကျွန်း” အာဖရိကတိုက်အလယ်ပိုင်း၊ တောင်အာဖရိကတိုက်၏မြောက်ပိုင်းဖြစ်သော အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတောင်ပိုင်းရှိ တောတောင်ထူထပ်သော အရပ်ဒေသများ၌ တွေ့ရတတ်လေ သည်။

ကျော် - “ဘယ်နှယ်လဲကိုမြင့်၊ ခင်ဗျားအမှုနဲ့တော့ ကိုက်နေတာပဲ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် - “တယ်ဟန်ကျသလား”

ကျော် - “ဒီလိုပဲဗျ၊ ငါ့ဟာသုတဆိုတာရှာကြည့်ပြီး တဖြည်းဖြည်း စုဆောင်း ရတာပဲ”

ကျွန်တော် - (စာအုပ်ကို ပြန်၍ထားရင်း) “ကောင်းပါပေဗျာ၊ တယ် ကောင်း၊ စုံလည်း စုံပါပေတယ်”

၀

သိမ်းမြတ်သရဲ

စစ်ဖြစ်ပွားပြီးနောက် ကမ္ဘာပြည်မြေလတ်ပိုင်းရှိ မြို့ကြီးများထဲ တွင် “ပြည်မြို့” သည် အတော်ပင် စည်ကားသော မြို့ကြီးတစ်မြို့ ဖြစ်၍ ရောက်ရှိလာ ပြန်ကြောင်း မှုရလမ်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ရန်ကုန်မှဆက်သွယ်ထားသည့် မီးရထား၊ မော်တော်ကားစသော ကုန်းလမ်းဖြင့်လည်းကောင်း ဆိုစည်းရာဒေသဖြစ်၏။ အနီးရှိ ရွာကြီးများမှာလည်း မြို့စည်ကားသလောက် စည်ကားလျက်ရှိရာ နံနက် လင်းသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မြို့သို့ ဈေးဝယ်ခြင်းရန် သွားကြသော လူည်းများ မြင်း ရထား၊ ခြေကျင်ခရီးသည်တို့ဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိလေသည်။

မြို့၏မြောက်ဘက်တွင် နဝင်းချောင်းခေါ် ချောင်းငယ်ခြားလျက် ကုန်းသလင်း၊ လက်ခုပ်ပင်၊ ဖိုးခေါင်၊ မြရွာခေါ် ရွာကလေးများမှာ နဝင်းချောင်း တံတားမှဖြတ်သွားလျှင် အလွယ်တကူ ရောက်နိုင်သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ လှေလမ်းမှ စုန်လျှင်လည်း ထိုရွာများမှ ဈေးဆိပ်သို့ ကူးတို့ခ ၂ ပဲမျှဖြင့်လည်းကောင်း ရောက်နိုင်သဖြင့် ပိုမိုစည်ကားလေသည်။ ဈေးဝယ်သူများသာ လည်းနှင့် ခြေကျင်လမ်းမှသွားလျက် ဟင်းရွက်သားငါးရောင်းသော ဈေးသည်များ မှာမူ ကူးတို့လှေများဖြင့် အများအပြား သွားရောက်ကြလေသည်။

မောင်ညွှတ်၏တစ်နေ့သော နံနက်ခင်းတွင် ကုန်းသလင်းရွာလင်းကြီး အလယ်လောက်ရှိ နှစ်ထပ်အိမ်တစ်အိမ်ရှိ ဌာလူရွယ်သုံးယောက်တို့သည် အိမ်ရှေ့တွင် ပျစ်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ကာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသောက်ရင်း ဝိုင်းခွဲစကားပြောဆိုလျက်ရှိကြ၏။ ပထမလူမှာ အသက် ၃၀ ခန့်ရှိ ကျောင်းဆရာမောင် ဖေချစ်ဖြစ်၍ ထိုအိမ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်၏။ ဒုတိယလူမှာ အသက် ၃၀ ခန့်ရှိ စပါးပွဲစားမောင်အေးမောင်ဖြစ်ပြီးလျှင် မောင်ဖေချစ်အိမ်နှင့် နှစ်အိမ်ကျော်လောက်တွင် နေသော အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အလွန်ခင်မင်ပြီးလျှင် မောင်ဖေချစ်နှင့် သွားဖော်လာဖက်ဖြစ်လေသည်။ တတိယလူကား ဤရွာမှမဟုတ်ဘဲ လက်ဝှမ်းပင်ရွာမှ မောင်သံချောင်းဆိုသူဖြစ်၍ အလုပ်အကိုင်ဟူ၍ ပြောပလောက်အောင် မရှိသော်လည်း မိဘများမှာ မြေပိုင်ရှင်များဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း ရွာတွင်လည်း ကာလသားခေါင်းဆောင်ဖြစ်လျက် မိဘများ၏အလုပ်အကိုင်ဖြင့် အေးချမ်းစွာနေထိုင်နိုင်သူဖြစ်လေသည်။ သုံးယောက်သားတို့မှာ သွားဖော်လာဖက်မိတ်ဆွေများဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း ထိုနေ့နံနက်တွင် မောင်ဖေချစ်သည် မိမိအိမ်ရှေ့ရှိ ကွပ်ပေါ်တွင် ကောက်ညှင်းပေါင်းစားတော်ပုံပြုတ်၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းများဖြင့် ဧည့်ခံကာ စကားလက်ဆုံကျ၍ နေကြခြင်းဖြစ်၏။

မောင်သံချောင်းက မောင်အေးမောင်အား -
 “ဟေ့လူ ခင်ဗျားမြင်းတစ်စီးရှာနေတယ်ဆိုဗျ”
 “ဟုတ်တယ် ကိုသံချောင်း၊ ကျွန်တော့်အလုပ်က တောတက်ရတဲ့ အလုပ်ဆိုတော့ မြင်းရှိမှဖြစ်တယ်ဗျ”
 “ဟုတ်တာပေါ့လေ၊ ဝယ်ရင်ပါချည်းပါချဲ့တော့ မဝယ်နဲ့ဗျာ ခပ်ကောင်းကောင်းယူ”
 “ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ စိတ်ကူးတာပဲ”
 “ဘယ်လောက်တန်လောက်မှန်းသလဲ”
 “၁၅၀ တန်လောက်ဆိုရင် တော်လောက်ပါပြီ၊ အလွန်ဆုံး ၂၀၀ ဆိုပါတော့ဗျာ”

“ဟာ ၁၅၀၊ ၂၀၀ ဆိုရင် မြင်းဘယ်ရမှာဗျ။ နွားသာသာလောက်ပဲရမယ်”
 “ငွေကလည်း သိပ်မတတ်နိုင်ဘဲကိုးဗျ”
 “ကျုပ်အိမ်က စိန်နက်ကို ယူပါလား”
 “အဟုတ်ရောင်းမှာလား ကိုသံချောင်း၊ ခင်ဗျားမြင်းမကိုဘယ်လောက်နဲ့ ပေးမှာလဲ”
 “ခင်ဗျားလိုချင်ရင် ၃၀၀ နဲ့လူ”
 “ယူတော့ ယူချင်သားပေါ့ဗျာ၊ နို့ပေမဲ့ မတတ်နိုင်တာကတော်တယ်၊ ကျွန်တော် ပြောပါပြီကော၊ အလွန်ဆုံး ၂၀၀ ပဲတတ်နိုင်မယ်လို့”
 “မြင်းဆိုရင် ကျုပ်တို့အိမ်က စိန်နက်တို့လိုမှပေါ့ကိုအေးမောင်ချဲ့မြင်းဆိုပြီး ခွေးသာသာဝယ်ထားလို့ ဘယ်နေရာကျမလဲ၊ တကယ့်အရေးမှာ တကယ်အားကိုးရမှာ ကောင်းတယ်မဟုတ်လား”
 သို့ရှိစဉ် ကိုချစ်ဖေက ကြားဖြတ်လျက် -
 “ဗို့ဆရာတို့၊ ဒီကနေ့ညဦးသာထူး အသုဘကို မသွားကြဘူးလား”
 အေး - “သွားတာပေါ့ဗျာ၊ တိုသံချောင်းကော”
 ချောင်း - “လိုက်တာပေါ့လေ၊ မလိုက်လို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ”
 ထိုအခါ ကျောင်းဆရာမောင်ချစ်ဖေသည် တောင်သံချောင်း၏မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ မောင်အေးမောင်ဘက်သို့ လှည့်၍ -

“ဟုတ်တယ် ကိုအေးမောင်၊ ကိုသံချောင်းက ပိုပြီးရင်းနှီးတယ်ဗျ။ ဒီကိစ္စမှာ ကျုပ်တို့ကတောင် ပြောနေဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ သူကစပြီး ဆော်သြဖို့ပဲ” ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်သံချောင်းမှာ အတန်ငယ်မျက်နှာပျက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသော်လည်း တစ်ဖန်ပြန်၍ ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ပြီးလျှင် ရယ်မောလျက် “ခင်ဗျားက ပိုပြီးရင်းနှီးတယ် မဟုတ်လား ဆရာချစ်ချဲ့၊ ခင်ဗျားနဲ့စာရင် ကျုပ်တို့က အနေသာကြီးပါဗျာ၊ မကောင်းလို့သာ ကျုပ်က သွားတာပါ” ဟု ပြန်ပြောလေသည်။
 သေသုဦးသာထူးမှာ “ဝိုးခေါင်” ရွာတွင် ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် အခွေအတန် ပြည့်စုံသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ မစိန်တင်ဆိုသူ တူမချောတစ်ယောက်ရှိ၏။

မစ်နီတင်မှာတော့ပင်မွေးဖွားရသော်လည်းမြို့ကြီးသူမကလုပ်ကြောရှင်းသော
ကိုယ်ဟန်အနေအထားရှိပြီးလျှင်ဝတ်ပုံစားပုံမှာလည်းရိုးရိုးကလေးနှင့်အဆင်ပြေ
အောင် ဝတ်တတ်၏။ တောရွာနှင့်ပင် မထိုက်တန်လောက်အောင် ယဉ်ကျေး
ချောမောသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်းဝိုးခေါင်ရွာရှိ ကာလသားများသာမက
ရွာနီးချုပ်စစ်ကပင် လာရောက် ဝိုးပန်းခြင်းခံရသူဖြစ်လေသည်။ အရွယ်အားဖြင့်
၂၅နှစ်သို့ပင်တိုင်ရောက်ခဲ့သော်လည်းမိမိကိုယ်တိုင်ကလည်းအစဉ်းစားကြီးပြန်၊
ဝိုးခန်းသူများကိုလည်း သဘောမကျနိုင်ရှိပြန်ရကား ဤအရွယ်သို့တိုင်အောင်
အချို့ကြီးဖြစ်၍နေခဲ့လေသည်။ အချို့မိန်းမချောများမှာ ရုပ်ရည်ပင်လှပါလျက်
နှုတ်စွာသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ မာနကြီးသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ အလှဂုဏ်တက်သဖြင့်
တစ်ကြောင်းနာမည်ဖျက်တတ်ကြသော်လည်းမစ်နီတင်မှာမူရုပ်ချောသလောက်
သဘောကောင်းသည့်ပြင် စကားပြောသောအခါများ၌လည်းယဉ်ကျေးဖော်ရွေ
စွာ ပြောတတ်သဖြင့် သူ၏ဂုဏ်သတင်းကို ဝိရှိမှုပေးစေ၏။

မစ်နီတင်အား ဝိုးပန်းကြသူများအနက် ကုန်းသလင်းရွာမှာ
ကျောင်းဆရာ မောင်ဖေချစ်မှာ မစ်နီတင်အပေါ်တွင် မျက်နှာအရဆုံး
လူတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ၊ မောင်သံချောင်းမှာဒုတိယလိုက်၏။ ဝါးပွဲစားမောင်အေး
မောင်မှာ တတိယလေး ချိတ်နိုင်ခဲ့၏။ မောင်ဖေချစ်မှာ ကျောင်းဆရာဖြစ်ခြင်း၊
၁၅၀ဝတန် နှစ်ထပ်အိမ်သွပ်မိုးပျဉ်ခင်း အိမ်တစ်အိမ်ရှိခြင်းဖြင့် မစ်နီတင်အပေါ်
တွင် ဂုဏ်ယူ၏။ ပွဲစားမောင်အေးမောင်မှာမူ ရုပ်ရည်သနားကမားရှိခြင်း၊ ရိုးသား
ဖြောင့်မတ်ခြင်း၊ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်လည်ပတ်ခြင်းတို့ဖြင့်အသားယူ၏။ မောင်သံ
ချောင်းမှာမူ ကာလသားခေါင်းဆောင်ဖြစ်ခြင်း၊ ရွာတွင်ဩဇာရှိခြင်း၊ ခွန်အားဝလရှိ
ခြင်း၊ သတ္တိကောင်းခြင်းတို့ဖြင့်ဂုဏ်ယူလေသည်။ သို့နှင့် ဥယျာဓိတင်သားတို့သည်
မစ်နီတင်အား တိုက်ရိုက်နည်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ သွယ်ဝိုက်သောနည်းအားဖြင့်
လည်းကောင်းဝိုးပန်းလျက်ရှိကြကုန်၏။ မစ်နီတင်မှာမူမည်သူ့ကိုမျှလက်ထပ်ပါ
တော့မည်ဟူသော ကတိကိုမပေးဘဲ အခြားသူများစာရင်းတွင် ထိပ်တန်းမှ
ထည့်သွင်းကာကြီးရှည်ရှည်နှင့် လှန်ထားခဲ့လေသည်။

သို့သော် သူတို့(၃)ယောက်အား မျက်နှာသာ အပေးဆုံးဖြစ်သဖြင့်
အခြားဘက်သို့ကာလသားများပင်အပိုးကိုလျှော့ကာ ခပ်ရှောင်ရှောင်နေခဲ့ကြ၏။
ဦးသာထူးဆုံးသောအခါ မစ်နီတင်မှာ ဦးသာထူး၏ တစ်ဦးတည်းသော
အမွေခံအဖြစ် ကျန်ရစ်ရမည်ဖြစ်၏။

တိုက်ပေနေဝင်ပြီးသည့်နောက် ကျောင်းဆရာမောင်ဖေချစ်သည်အဝတ်
အစားကို သင့်လျော်ရုံမျှလဲပြီးလျှင် ပွဲစားကိုအေးမောင်နှင့်အတူ ဦးသာထူး၏
အသုဘရှိရာဝိုးခေါင်ရွာသို့သွားကြလေ၏။ “လက်ရပ်ပင်” ရွာသို့ဝင်ကြသောအခါ
မီးခွက်များပင် ထွန်းညှိထားပြီဖြစ်၍ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့သည် မောင်သံ
ချောင်းကိုခေါ်ရန် ရွာအနောက်ဖျားရှိ မောင်သံချောင်းအိမ်သို့ဝင်ကြ၏။ သို့သော်
မောင်သံချောင်းမှာလွန်ခဲ့သောနာရီဝက်ခန့်လောက်ကပင်ပြင်းနှင့်သွားနှင့်ပြီဖြစ်
ကြောင်း အိပ်ရုံလူများက ပြောသဖြင့် သိရလေသည်။

လမ်းသို့ရောက်သောအခါမောင်ဖေချစ်မှာမောင်သံချောင်းထွက်သွား
နှင့်သည်ကို စိတ်မကျေနပ်နိုင်သဖြင့် -

“ဒီလူက သိပ်ခက်တဲ့လူဗျာ၊ တကယ်ဆို ကျွန်တို့လာမယ့်အကြောင်း
အသေအချာပြောလျက်သားနဲ့ သူ့မို့ထွက်သွားရပေတယ် ကိုအေးမောင်ရယ်”

“ဟာဒီလူကတစ်ဖက်သားကိုနည်းနည်းကလေးမျှအားနာတတ်တဲ့လူ
တစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးဗျ”

“မြင်းနဲ့သွားတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တို့နဲ့အတူတူ မသွားချင်တဲ့အဓိပ္ပာယ်
ပေါ့”

“ဒါပေါ့ဗျ၊ ဒီလူကဒီလိုပဲ၊ သူများဘယ်လိုနေနေကိုယ်ကောင်းရင်ပြီးရော
ဆိုတဲ့လူပဲ”

“အပြင်ကတစ်မျိုး၊ ဝမ်းထဲကတစ်မျိုး ထင်ပါဗျာ”

“အစစ်ပေါ့ဗျာ... နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက ဒီလူမပါလို့ ကြောက်သလား”

“ကြောက်တာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ သုံးယောက်ဆို
တော့”

မောင်စေ့ရစ်သည်ရှေ့သို့စကားမဆက်ဘဲရှိလေ၏။ နှစ်ဦးသားတို့သည် ဖွင့်၍မပြောသော်လည်း မိမိတို့ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်ပြီးဖြစ်ကြ၏။ သို့သော် မောင်အေးမောင်သည် မောင်ရစ်ကြောက်ရွံ့မည်စိုးသဖြင့် ဖွင့်လှစ်၍ မမေးဘဲ ဆိတ်ဆိတ်သာလျှင် လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။

သို့သော် စိုးခေါင်ရွာသို့မဝင်မီ စိုးခေါင်သင်္ချိုင်းကို ဖြတ်၍သွားရမည် အကြောင်းကို နှစ်ယောက်စလုံးပင်စိတ်ထဲကတော့၍ စိတ်စပ်လေးလေး ဖြစ်မိကြ ၏။

“စိုးခေါင်” ရွာသို့ မဝင်မီ ရွာ၏မြောက်ဘက်၌ကား ရွာသင်္ချိုင်းရှိ၏။ ထို သင်္ချိုင်း၏ တောင်ဘက်ချားတွင် အဓိကရေပျက်ကြီး တစ်ဆောင်ရှိရာ ထိုရေပျက်ကြီးအနီးသို့ အနားပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရွာသူရွာသားများသည် အထူးသဖြင့် ည၌ အချိန်တွင်ဖြတ်သန်းသွားလာရန် ကြောက်ရွံ့ကြကုန်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုရေပျက်ကြီးမှာ “သရဲခေါင်းပြတ်” ရှိသည်ဟု ကျော်ကြားသော ရေပျက်ကြီး ပေတည်း။ ထိုသရဲခေါင်းပြတ်သည် မှောင်မိုက်သော ည၌များနှင့် တစ်ခါတစ်ရံ လသာသောညများတွင် သန်းခေါင်ယံအချိန်၌ မြင်းနက်ကြီးတို့စီးကာ ခေါင်းသွားများ အားလိုက်လံပြီးလျှင် အနီးသို့ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်၊ သူ၏ခေါင်းပြတ်ကြီး နှင့် ပေါက်လေ့ရှိကြောင်း၊ ထိုမှန်သောသူမှာ နေရာ၌ပင် ပွဲချင်းပြီးသေဆုံးတတ် ကြောင်းဖြင့် သက်ကြီးများပြောသံကြားရ၏။

ထိုညသည်ကား အတော်ပင်မှောင်သော ညတစ်ညဖြစ်လေရာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့သည် ထိုအကြောင်းကို “သက်ကြီးစကား သက်ငယ် ကြား” ဆိုဘိသကဲ့သို့ သိပြီးဖြစ်သော်လည်း တစ်ယောက်ကြောက်ရွံ့မည်ကို တစ်ယောက်စိုးရိမ်ကာ တစ္ဆေသရဲအကြောင်းဟူ၍ စပ်၍မပြောချေ။ သို့နှင့် “ကင်းချောင်း” ခေါ်ချောင်းကလေး၏ တံတားကို ကျော်လွန်ပြီးနောက် သင်္ချိုင်းစပ် သို့ရောက်ရှိလာကြလေ၏။ ရွာချင်းဆက်၍နေသောလမ်းမှာ ထိုရေပျက်ကြီးကို မျက်နှာစာထား၍သွားရလေရာ၊ ရေပျက်ကြီး၏ တူရွတ်ရောက်သောအခါ၌ မူကား သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့သည် ခြေလှမ်းကို စပ်သွက်သွက်လှမ်းလျှော် မောင်စေ့ရစ်က ချောင်းဟန့်လိုက်သောအခါ မောင်အေးမောင်က သနပ်ဖတ်

ဆေးလိပ်မီးကို ၂၅၈၊ ၃၅၈၊ ၅၅၈ ချလိုက်သေး၏။ လူတို့မည်သည် ကြောက်စရာ ကောင်းသည်ကိုမှ မိမိကြည့်လိုစိတ်ရှိသည်အတိုင်း ရေပျက်ကြီးရှိရာသို့ ပြိုင်တူ ကြည့်မိ၏။ သို့သော် ထူးထူးခြားခြားတစ်စုံတစ်ရာ မမြင်ရသဖြင့် တော်ဝါသေး၏ဟု အောက်မေ့မိကြ၏။ ရေပျက်ကြီးမှာ ဖရိုဖရဲကျ၍နေသော သွပ်ချပ်များအောက်၌ ထုပ်လျှောက် ခိုင်းခြားများသည် မည်းနက်သော အရိုးစုပုံကြီးကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ မောင်စေ့ရစ်မှာနုစုမှ ရွေးများပင် အနည်းငယ်ဖို့လာရာ လက်ကိုင်ပင်ဖြင့် နှစ်ခါ သုံးခါမျှ တို့မိ၏။ ထိုနောက် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို လေရွန်လိုက်ပြီးလျှင် စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ဦးညှိ၍သောက်လေသည်။

သို့ရှိစဉ် စပ်လှမ်းလှမ်းမှ သီချင်းအော်၍ ဆိုလာသော နွားနီကုလား နှစ်ယောက်အသံကို ကြားရ၏။ အနောက်တောင်ဘက်ရှိ သုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းမှလည်း ဝတ်တက်၊ ပရိတ်ရွတ်သံများကို ကြားရလေရာ ထိုအခါမှ မောင်စေ့ရစ်နှင့် မောင်အေးမောင်တို့သည် အတော်ပင်အားတက်လာကြပြီးလျှင် ရွာဘက်သို့ စပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ခွဲကြလေ၏။

မသာအိမ်၌ကား အောက်လင်းဓာတ်မီးတစ်လုံးကို အပြင်မနီကျည်းပင်၌ ဆွဲထား၏။ အတွင်း၌ “စတွမ်းကင်း” ဓာတ်မီးအငယ် ၂ လုံးရှိ၏။ ရွာထဲမှ လူကြီး တစ်စုသည် ခေါင်းရင်းခန်း လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပိုင်းတွင် သင်္ဃုဟ်စကားများကို ငြင်းခုံပြောဆိုလျက် ရှိကြရာ မိန်းမတစ်စုသည် အလောင်းစင်၏ နံဘေး အနီး မဝေးတွင် ဝိုင်းခွဲလျက် လက်ဖက်ရင်းသုတ်များကို စားသောက်ကာ ရှိနေကြ၏။ ခြေရင်းဘက်၌ အိမ်ရှေ့မျက်နှာကွပ်ပျစ်ကြီးနှစ်ခုပေါ်၌ကား ကက်ပိုင်းတစ်ပိုင်း၊ ဂျီကာပိုင်းတစ်ပိုင်းနှင့် ကြေးကြီးပိုကာပိုင်းတစ်ပိုင်းရှိ၏။ ကက်ပိုင်းမှ တရောက် ရောက် တဂျက်ဂျက်မြည်သံများ၊ ပိုကာနှင့် ဂျီကာပိုင်းတို့မှ ဟစ်အော်ရယ်သံများ ငြင်းခုံသံများမှာ မသာအိမ်တစ်အိမ်လုံးတွင် ဆူညံလျက်ရှိလေသည်။ ဓာတ်မီး ချိတ်ထားသော မနီကျည်းပင်နှင့် မနီးမဝေး သစ်ငုတ်တစ်ခု၌ မောင်သံချောင်း၏ မြင်းနက်ကြီးချည်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ မောင်အေးမောင်နှင့် မောင်စေ့ရစ် တို့သည် ကာလသားပိုင်းတွင် အခြားကာလသားတို့နှင့် ရောနှောလိုကြလေ သည်။

မစ်နီတင်သည် ဆံပင် နောက်တွဲထုံးကာ ဆောင်းရာသီဖြစ်သဖြင့် ဝှမ်းဖျင်ရင်ဖုံးအင်္ကျီအပြာရောင်ကွက်ကျဲ တာဖလာလုံချည်ကိုဝတ်ပြီးလျှင် တဘက်အဖြူတစ်ထည်ကို လည်ပင်းတွင်ပတ်လျက် အလောင်းစင်၏ ခြေရင်း ဘက်၌ တိုင်တစ်တိုင်ကိုမှီ၍ ထိုင်နေ၏။ ဤကဲ့သို့ ပြင်ဆင်ပြီးလိပ်ခြင်းမရှိ ဘီးမတင်မှန်မသဘာဝအတိုင်းပင်လျှင် မောင်စေ့ချစ်နှင့် မောင်အေးမောင် တို့၏စိတ်တွင်သာ၍လှပပါပေသည်ဟု ထင်မိ၏။ မောင်သံချောင်းမှာ မိတ်ဆွေများ ကိုပင်နှုတ်ဆက်မဆက်နိုင်ဘဲ ပိုကာဝိုင်းတွင်မဲလျက်ရှိလေသည်။ မစ်နီတင်သည် နှုတ်ကပင်စွင့်၍ နှုတ်ဆက်ခြင်း မပြုသော်လည်း ခေါင်းရင်းခန်းတွင်ထိုင်နေသော မောင်စေ့ချစ်နှင့် မောင်အေးမောင်တို့အား အမူအရာအားဖြင့် လှမ်း၍နှုတ်ဆက် လိုက်သေး၏။ မသာအိမ်မှာ သေသုဦးသာထူး၏ မျက်နှာဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်ရစ်ခွဲသူ မစ်နီတင်၏ မျက်နှာဖြင့်လည်းကောင်း တစ်ရွာလုံးလိုပင်လာရောက် တာအိပ်ရှေ့ခန်းတစ်ခန်းလုံးမှာ ယောက်ျားမိန်းမညွှတ်သည်များဖြင့်စည်ကားလျက် ရှိလေသည်။

ညဉ့် ၁၀နာရီတိုးပြီးလတ်သော် ဧည့်သည်များတဖြည်းဖြည်းစဲသွား၍ လှူရင်းများနှင့် ဆွေမျိုးညွတ်များသာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။ ထိုအချိန်၌ အိပ်နီးချင်း အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်တို့သည် ခေါင်းရင်းခန်းတွင်ထိုင်ကာ စကားပြောလျက်ရှိရာ မောင်စေ့ချစ်နှင့် မောင်အေးမောင်တို့သည်လည်း အခြားလူငယ်တစ်ယောက်နှင့် အတူ မနီးမဝေးတွင် ရှိနေကြ၏။

အတန်ကြာလတ်သော် မောင်သံချောင်းသည် လက်ကိုင်ပြုတ်ခွံပြုတ်၍ ပိုကာဝိုင်းမှထ၍ လာခဲ့ပြီးလျှင် မောင်စေ့ချစ်တို့ရှိရာသို့ လာခဲ့လေ၏။ ထိုအခါ မောင်စေ့ချစ်က -

“ကိုသံချောင်းတို့များ တယ်တော်တာပဲဗျာ၊ ကျွန်တို့လာခဲ့မယ်ဆိုတာ အသေအရှာမှာလျက်သားနဲ့တောင် မြင်းနဲ့သွားနှင့်တယ်”

“ဟုတ်သားကိုစေ့ချစ်ဗျဲ့ ကျွန်ကပြန်ချင်ချက်ချင်းထပြန်မယ့်အကောင် နေချင်လည်း မိုးလင်းအထိ နေချင်နေမယ်”

“ကျွန်တို့ကသာပြီး ရွာဝေးသေးတာပဲ၊ တကယ်ဆို အတူသွားအတူပြန် ဆိုရင် သာကောင်းတာပေါ့”

“ခင်ဗျားတို့က ဇရပ်ပျက်ကြီးကြောက်လို့လား”

“မပြောပါနဲ့ဗျာ ဒီအကြောင်းတွေကို၊ ကျွန်တို့က ပြန်ရဦးမှာဗျ”

“ဟား...ဟား...ဟား... ဒီသရဲခေါင်းပြတ်လူထဲထည့်ပြောနေရသေးလား တိုချစ်စေရယ်၊ ကျွန်တို့ကတော့ ဟောဒါပါရင် သရဲတစ်ကောင် မကသူး နှစ်ကောင် လာခဲ့”

မောင်သံချောင်းသည် ခါးထဲတွင်ဝှက်၍ထားသော စားပြောင်တစ်လက် ကို ထုတ်၍ပြလေသည်။

ထိုအခါ မောင်အေးမောင်က -

“ပိုတယ်ဆိုတာကော အမှန်ပဲလား ကိုသံချောင်း”

“အမှန်ပေါ့ဗျာ မယ့်မရှိနဲ့ ရှေးလူကြီးတွေဟာ မဟုတ်ဘဲ မပြောခဲ့ဘူး”

ချစ် - “ကျွန်တော့ယုံတယ်ဗျာ၊ ကြောက်လည်းကြောက်တယ်”

ချောင်း - “ဒီဟာတင် မကသေးဘူး၊ သရဲခြောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ မနက်သွားကြည့်ရင် မြင်းရွာရာတွေတောင် တွေ့ရသတဲ့”

“ဟုတ်မှာပေါ့လေ”

ထိုအခါ သူငယ်တစ်ယောက်ကဝင်၍ -

“ကျွန်တော်တို့တော့ မယ့်ပါဘူးဗျာ၊ တွေ့လည်းမတွေ့ဖူးပါဘူး”

ချောင်း - (ဒေါသထွက်လျက်) “မင်းတို့က မနေ့တစ်နေ့ကမှ လူဖြစ်တဲ့ အကောင်တွေပါကွယ်”

အေး - “ဒီသရဲဟာဘယ်သူသေလို့သရဲဖြစ်ပြီး ခြောက်နေတာလဲမပြော တတ်သူး”

ထိုအချိန်ထိ လူငယ်များ ပြောဆိုနေသည်ကို တစ်စုံတစ်ရာ ဝင်၍ မပြောဘဲ နားထောင်နေသော ဦးရွှေခွတ်ဆိုသူ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်သည် ပန်းကန်ထဲမှ ဆေးပေါ့လိပ်တို့ကိုယူ၍ မီးညှို့လိုက်ပြီးနောက် -

“သရဲရှိတာမရှိတာတော့မပြောတတ်ဘူး၊ နို့ဝေခွဲဒီနေရာမှာဟိုအရင်က ခေါင်းပြတ်ပြီး လူတစ်ယောက်သေဖူးတာတော့ အမှန်ပဲမောင်တို့”

“ဒါဖြင့် တစ်ဆိတ်အမိန့်ရှိစမ်းပါဘကြီးရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ချစ် - “မလုပ်ပါနဲ့ ကိုအေးမောင်၊ ကျွန်တို့ဒီလမ်းတစ်ခုတည်း ပြန်ဦးမှာ ျ”

အေး - “အို...ကိုစေချစ်လည်း သူ့ရဲဘောနည်းလိုက်တာဗျာ၊ ယောက်ျား မတုတ်သလိုပဲ၊ ကြားတော့ ဝဟုသုတဖြစ်တာပေါ့ဗျ”

ချောင်း - “ပြောသာပြောပါဘကြီး”

သူငယ် - “ဟုတ်တယ်ပါတယ်ခင်ဗျာ အမိန့်ရှိပါ”

သို့နှင့်လူငယ်များက တောင်းပန်သဖြင့် ဦးရွှေခွတ်သည် သရဲခေါင်း ပြတ်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပြောပြလေ၏။

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း၅၀ခန့်လောက်က “လက်စုပ်ပင်” ရွာကိုအုပ်ချုပ် သော သူကြီး ဦးစံသူ ဌ မွင်းဖြူဆိုသူ သမီးချောကလေးတစ်ယောက်ရှိရာ မွင်းဖြူမှာ အရွယ်ရောက်လာသည့်အချိန်မှစ၍ ကောင်းခြင်းငါးခြာ ကြန်အင်နှင့် ပြည့်စုံရကား ရွာရှိကာလသားများ၏ အများဆုံး ဝိုးပန်းခြင်းခံရ၏။

ထိုခေတ်ထိုအခါကမူ ပြန်မာတို့တန်ခိုးနိမ့်၍ အင်္ဂလိပ်တို့၏ “ဗျူရို ကရေစီ” စနစ်များသည် ပြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးကို လွှမ်းမိုးလျက်ရှိရကား ယုတ်စွ အဆုံး သူကြီးသမီးများပင် စာရေးစာဖျိ ခြံ့အုပ်ဝန်ထောက်များကို ရည်မှန်းသော ခေတ်ကာလဖြစ်လေသည်။ မွင်းဖြူမှာ သူကြီးသမီးလည်းဖြစ်ပြန်၊ ရုပ်ရည်တ လည်း ချောမောပြန်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့်လည်း ပြည့်စုံပြန်ဖြစ်ရကား မိမိရွာရှိ ကာလ သားများအား အဖက်တန်သည်မထင်၊ ခြံ့သားစာရေးစာဖျိ ခြံ့အုပ်ဝန်ထောက်များ ကိုမျှော်မှန်းကာ စိတ်ကြီးဝင်လျက် ရှိလေသည်။

စိတ်ကြီးဝင်မည်ဆိုကလည်း ဝင်လောက်ပေ၏။ နေဝင်ရိုးရီတိမ်ရောင် တောက်လျက်တိမ်တောင်များ ကွန့်ပြူးသည့်အချိန်တွင် အဝါနရောင်အချိတ်ထင်

ကလေးဖြင့် လှည်းယာဉ်ကလေးစီး၍ သွားသောအခါများ၌ မူထဘိရောင်မှာ တိမ် ရောင်၌ နထွတ်ဝါဝင်းသော အသားကို ဝို၍ လှပစေလျက် ရွာခံကာလသားများကို မဆိုထားဘဲဦး၊ ခြံ့ကြီးသားတို့၏ မျက်စိ၌ပင် ကြည့်ရှု၍ မပြီးအောင် လှပပါပေ ၏။

ထိုအခါက ပြည်မြို့တွင် ခြံ့ပိုင်ဦးဘကလေးဆိုသူ မကြာမီက ပြောင်းလာ သော ခြံ့အုပ်တစ်ယောက်ရှိရာ တစ်နေ့သ၌ ဦးဘကလေးသည် လက်စုပ်ပင် ရွာသူကြီး ဦးစံသူထံ အခွန်တော်ကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်၍ ရောက်ခဲ့လေ၏။ ဦးဘကလေးသည် မွင်းဖြူ၏ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါလက္ခဏာတို့ကို တစ်ကြိမ်မြင်ရှုမှန်းနှင့် အကျဉ်း “ကျ” ခဲ့လေပြီ။ အလုပ်ဝတ္တရားများကို မင်းတိုင်းကျေမျှဆောင်ရွက်ကာ မွင်းဖြူကို အပိုင်ရယူရန် အားထုတ်လျက်ရှိတော့၏။ နောက်ဆုံး သူရုံးတွင် အလုပ်လုပ်နေသော ကုန်းသလင်းရွာသား စာရေးကြီးတစ်ယောက်၏ ဝန်း စာရေးကတော်အား ဦးစံသူနားသို့ရောက်အောင် နားတောက်ပေ၏။

ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် အကျယ်ချဲ့၍ ရေးသားဖော်ပြရန် ဝလိုအပ် ပေ။ နားတောက်သော စာရေးကြီးကတော်၏ စကားများသည် ဦးစံသူ၏ နားအတွင်း သို့များရည်ကဲ့သို့ ဝင်သွား၏။ ဦးစံသူသည် ရှေ့ရေးများကို မျှော်တွေးကာ အိဘာတွဲ တွင် ခြံ့အုပ်တစ်ယောက်၏ ယောက္ခမအနေဖြင့် မည်ကဲ့သို့ မောက်လှိုက်မည်၊ ခြံ့အုပ်၏ ယောက္ခမဖြစ်သဖြင့် အရေးပိုင်မင်းကိုယ်တိုင်ကပင် ငါ့အား ခြား သူကြီးများထက် ပို၍ မည်မျှလောက် မျက်နှာသာပေးမည် စသည်တို့ကို စိတ်တူမိ ၏။

ဦးဘကလေးမှာ မဆိုးဖိုတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အရွယ်အားဖြင့် ၄၂ နှစ်မျှ ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း နုနယ်ဖျိုမျှသော ရုပ်အဆင်းရှိ၍ တစ်ခါတစ်ရံ မန္တလေးပန်း နုရောင်လိုချည်၊ မန္တလေးဝိုးအင်္ကျီတို့ဖြင့် သားနားသပ်ရပ်စွာ ဝတ်စားဆင်ယင် လျတ်လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံလည်း မြင်းစီးဘောင်းဘီရှည်၊ စပို့ရှင်တို့ဖြင့် ခိုလှုံဝိုက်စမ်းကာ မြင်းကိုစီးနင်းလျက်လည်းကောင်း လက်စုပ်ပင်ရွာကလေးသို့ မွင်းဖြူအား ဝိုးပန်းရန်ရောက်တတ်၏။ ထိုအခါများ၌မူ အသက် ၃၀ ခန့်မျှပင် ယင်ရ ခြံ့မွင်းဖြူနှင့်ဆိုသော် ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီပါပေသည်ဟု ချီးမွမ်းရ၏။ မွင်းဖြူ

ကိုယ်တိုင်ကပင်မိမိထက်အသက် ၂၂နှစ်ကြီးသောဦးဘကလေးအားအသက်ကြီးသည်ဟူ၍ သဘောမထားပုံ၍ ရွယ်တူတန်းတူကဲ့သို့ပင် မှတ်ထင်ခဲ့လေသည်။ မဂွမ်းဖြူကိုယ်တိုင်ကပင် ဦးဘကလေးအား လက်ခံလိုက်ပြီဖြစ်ရာ ဤသို့ လက်ခံခြင်းအားဖြင့် မိမိကျောင်းနေစဉ်က ကတိထားခဲ့သူ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းဖေတင်၏ အပေါ်တွင် သစ္စာဖောက်ခဲ့လေပြီ။

ဦးဘကလေးသည် မုဆိုးတောင်ရှည် ရင်ဖုံးအင်္ကျီခေါင်းပေါင်း အုပ်ပါင်း စသည်တို့ဖြင့် လာရောက်လည်ပတ်သော အခါ ခန့်ညားထည်ဝါလှ၏။ ကာကီရှပ် အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီတို့များကို ဝတ်ပြီးလျှင် (၆)လုံးမြွေကို ခါးထိုးလျက် မြင်းစီးလာသော အခါများ၌ စား၊ ပုလိပ်အရာရှိတစ်ဦးကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့လည်းကောင်း ကြောက်ရွံ့သောလောက်ပေ၏။ ဦးရှပ်အင်္ကျီလက်တို၊ ဦးလုံရှည်တို့ကိုဝတ်ကာ ဆံပင်ကိုသပ်ရပ်စွာ ခွဲထားသော အခါများ၌မူ တောလိပ်ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ နုပျိုလှပေ၏။ ဤအကြောင်းများကို တစ်ခဏခဏ မဂွမ်းဖြူသည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ဦးဘကလေးဘက်သို့ ပါရုံပြီးလျှင် ငယ်ချစ်ဖေတင်အား သစ္စာဖောက်ခဲ့လေပြီ။

သို့သော်ဖေတင်ကား မဂွမ်းဖြူအပေါ်တွင် အချစ်မပျက်ချေ။ သူကတော့ စိတ်ပါလို့မဟုတ်လှပါဘူး။ ဟိုအဘိုးကြီးကိုက အင်မတန်ရာထူးတိုက်တို့မက်ထားပဲ။ ၂လုံးပြီး သေနတ်ကလေးရပြီး အထူးအာဏာရတယ်ဆိုရင်ပဲ သူ့ကိုယ်သူ ဘုရင်ခံလောက်အောက်မေ့နေသလား မပြောတတ်ဘူး။ စသည်ဖြင့် ဦးစံသူ အပေါ်၌သာ အပြစ်တင်မိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ မဂွမ်းဖြူ လာလေ့ရှိသော ရွာအစွန်ရှိ ရေတွင်းအနီးတွင်ထိုင်ကာ မိမိတို့စပ်ကြားတွင် ဝင်ရောက်စွတ်ဖက်လာသော မြို့ပြိုင်အကြောင်းကို စဉ်းစားကာ တနံနံအခါမကျေဖြစ်မိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ရေခပ်လာသော မိန်းကလေးများထဲမှ မဂွမ်းဖြူ၏သတင်းကိုမေးကာ စိတ်ကိုဖျော်ဖြေရရှာ၏။

နေ့ရက်များသည် တရွေ့ရွေ့ကုန်လွန်၍ လာခဲ့ရာ နောက်ဆုံး၌ မြို့ပြိုင်ဦးဘကလေးနှင့် မဂွမ်းဖြူတို့ သတင်းကျွတ်လျှင် ကျွတ်ချင်း မင်္ဂလာဆောင်နှင်းတော့မည်ဟူသောသတင်းသည် ရွာထဲတွင်ပေါက်ကွဲ၍ သွားလေ၏။ ကုန်းသလင်း

မှ အောင်သွယ်စာရေးကြီးကတော်သည်လည်း ဦးစံသူအိမ်သို့ နေ့စဉ်လိုပင် ဝင်ထွက်ကာ မင်္ဂလာပွဲအတွက် ပြင်ဆင်ရန်ရှိသည်ကို ပြင်ဆင်လျက်ရှိရာ မဂွမ်းဖြူသည်လည်း အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင်သို့ မထွက်တော့ချေ။

ဖေတင်သည် ညနေစောင်း ရေခပ်ချိန်များတွင် မဂွမ်းဖြူခပ်နေကျ ရေတွင်းအနီး၌ တွေ့ဝေရပ်ဆိုင်းလျက်ရှိစဉ် အချို့သော မိန်းကလေးများသည် ဖေတင်အနီးသို့ လာရောက်ကာ -

“ဟေ့ ဟေ့ လူကြီးရှက်ပါတယ်။ ကိုဖေတင်ကြီး ကျွန်ုပ်ရပ်ဖြစ်ပြီတော့” ဟု ပြောဆိုနောက် ပြောင်ကြလေ၏။ ထိုအခါ ဖေတင်က “ဟယ် ဒီတောင်မလေး တွေကလည်း ငွမ်းဖြူလက်ထပ်မှာ ငါနဲ့ဘာဆိုလို့လဲ။ သူမင်းကတော်ဖြစ်ရင် တိုဝမ်းသာဖို့ပဲ မဟုတ်လား” ဟု ဣန္ဒြေဆည်၍ ပြောလိုက်သော်လည်း ထိုအပြောများမှာ မရှိဘူး၊ ခြံအပြောမျိုးသာ ဖြစ်လေသည်။

ဖေတင်သည် မြို့ပြိုင်ဦးဘကလေး ချေးဦးစွာ လာရောက်စဉ်တစ်ကြိမ် အကြောင်းကို တင်ကြားမိမိ၏။ သို့ဖြစ်၍ တစ်နေ့သော ညနေခင်း၌ ရေတွင်းမှ မဂွမ်းဖြူအလာကိုစောင့်ဆိုင်းပြီးလျှင် မိမိအပေါ်တွင် ငယ်စဉ်ကထားခဲ့သော ကတိကို မည်သို့သဘောထားပါသနည်းဟု မေးမြန်းသောအခါ မဂွမ်းဖြူက “စိတ်ချပါ ကိုဖေတင်ရယ်၊ ကျွန်မက စိတ်ထဲကပါလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအကြောင်း မျက်နှာသာပေးလွန်းလို့ အထိုက်အလိုက်လက်ခံပြီး စကားပြောရတာပါ။ ကိုဖေတင်အပေါ်ဘယ်တော့မျှ မျက်နှာမဖျက်ပါဘူး။ အဖြူပြောတာ စိတ်ချပုံ တုပြန်လှန်ပြောဆိုခြင်းဖြင့်သာ ဖေတင်ကိုနှစ်သိမ့်စေ၏။ သို့သော် မိန်းမတို့သည် အပူငွေ့အာခြေ နီးနီးကပ်ကပ်နန်းနပ်သောအခါ အရည်ပျော်အပ်သော ဇယောင်းကဲ့သို့ ဦးဘကလေးနှင့် နီးစပ်တွေ့ဆုံဖန်များလတ်သော် တောသားဖေတင်အား တဖြည်းဖြည်းပယ်ရှားကာ ရားထူးလက်ရှိဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ပါရုံရှာလေပြီ။

ဖေတင်မှာ ထိုအချိန်မှစ၍ မဂွမ်းဖြူအား တွေ့ဆုံခွင့်မရတော့ဘဲရှိရကား မဂွမ်းဖြူရေခပ်သွားနေကျ ရေတွင်းအနီး၌သာ တစ်လည်လည် သွားရောက်ကာ အချိန်ကို ကုန်လွန်စေ၏။

ဖေတင်ကား ဆင်းရဲရှာ၏။ ဆွေမျိုးညာတိဟူ၍လည်း များစွာမရှိချေ။ သို့သော် ဖေတင်အားကိုးသော မိတ်ဆွေရှိ၏။ ထိုမိတ်ဆွေကား အခြားမဟုတ်၊ အိပ်ရာခေါင်းရင်းတွင် ထိုး၍ထားသော သူ၏ငှက်ကြီးတောင်စားကြီးဖြစ်လေသည်။ ဖေတင်ကား သီတင်းကျွတ်ခါနီးလေလေ စားကြီးကို သွေးလေလေ ဖြစ်၏။

သီတင်းကျွတ်လဆန်း၍ လာခဲ့ပြီးနောက် လပြည့်ရက် ၃ - ၄ ရက်မျှသာ လိုသော နေ့တစ်နေ့၌ ဗြိတိသျှဘက်လေးသည် အညှီရောင်ဘန်ကောက်လိုရည်၊ အသံလပ်တံကား အကျီကိုဝတ်ကာ မြင်းနက်ကြီးကို စီးလျက် လက်ဝှမ်းပင်ရွာသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ဦးဘကလေးမှာ နေဝင်သည်တိုင်အောင် မပြန်သေးဘဲ မွေ့မမြေ့ နှင့် စကားလက်ဆွဲကျလျက်ရှိ၏။ ဦးဘကလေးက မိမိတို့လက်ဆွဲမည့်အရေးမှာ ရက်ပိုင်းလောက်သာ ကျန်တော့ကြောင်း၊ လက်ထပ်ပြီးနောက် အခွင့် (၃) လယူပြီး လျှင် ရန်ကုန် - မော်လမြိုင်မြို့များသို့ "အပျော်" ထွက်ကြမည့်အကြောင်း ပြောဆိုကာ သတို့သားနှင့် သတို့သမီးလောင်းတို့မှာ မိမိတို့နောင်ရေးကို မျှော်တွေးစိတ်ကူး လျှော်ပို့ကြကုန်၏။

နေဝင်ခဲ့ပြီးနောက် အတန်ကြာလတ်သော် ဗြိတိသျှဘက်လေးသည် မီးတွင်မျိုက်၍ထားသော (၆) လုံးပြီးသေနတ်ကို လက်ဖြင့်စမ်းသပ်ကြည့်ကာ မွေ့မမြေ့ကိုနှုတ်ဆက်၍ မြင်းပေါ်သို့ တက်လေ၏။ ထို့နောက် ရွာမှထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် တောင်ဘက်သို့ နှင်လေ၏။ "ကင်းချောင်းတံတားကလေး" ကို ကူးခဲ့ပြီးနောက် ဇိုးခေါင်ရွာ သုသာန်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ထိုနေရာ၌ ကုက္ကိုပင်များအုပ်ဆိုင်းကာ အတန်ငယ်မှောင်၍နေသဖြင့် ဦးဘကလေးသည် ဖြန့်ခနဲကြက်သီးထပြီး လျှင် မြင်းကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး နှင်စပြုလေ၏။ သို့သော် ဝါး ၂ ရိုက်ခန့်မျှ နှင်မိသော်လည်း မှာကျောက်မီးအသစ်လောင်းကာ ပြင်၍ထားသဖြင့် အနောက်ဘက်မှ ကျဉ်းမြောင်းစွာကပ်၍သွားရ၏။

အကျဉ်းဆုံးသောနေရာမှာ ရွာတစ်ခုကိုကပ်၍သွားရသဖြင့် ထိုကော၌ ရွာကွယ်တစ်ခုမှ လူတစ်ယောက်သည် ခိုင်ခန့်ပေါ်ပေါက်လာပြီးနောက် မြင်းစီးသမား၏ဦးခေါင်းရှိရာသို့ ပြောင်လက်သောအရာတစ်ခုကို လျင်မြန်စွာ ဝှေ့ယမ်း

လိုက်လေရာ မြင်းစီးသမား၏ဦးခေါင်းမှာ အုန်းသီးကိုအခိုင်မှ လှလိုက်ဘိသကဲ့သို့ လမ်းပေါ်သို့ လွင့်စဉ်ကျသွားပြီးလျှင် လိမ့်၍သွားလေ၏။

ထိုည၌ပင် ဗြိတိသျှဘက်လေး သေဆုံးကြောင်း ပြည်မြို့ပေါ်၌ ပျံ့နှံ့သွား၏။ ဖေတင်၏ သတင်းကိုလည်း နောက်ထပ် မကြားရတော့ချေ။ ဖေတင်သည် ရွာမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

ဖြစ်ပွားသောနေရာမှာ ထိုဒေရပ်ပျက်ကြီးရှေ့၌ဖြစ်၍ ထိုအခါမှစ၍ ဦးခေါင်းမပါသော လူတစ်ယောက်သည် မြင်းနက်ကြီးတစ်စီးကို စီးပြီးလျှင် မိမိခေါင်းပြတ်ကြီးကို လက်ဖြင့်ပိုက်ကာ ညဉ့်သန်းခေါင်ယံအချိန်များတွင် ထိုနေရာသို့ ဖြတ်သန်းသွားလာသော လူများအား ခေါင်းပြတ်ကြီးဖြင့် လိုက်လံပေါက်တတ်ကြောင်း၊ ထိုမှန်သောသူများမှာ စကားမေးမရတော့ဘဲ နေရာ၌ပင် ပွဲချင်းပြီးသေတတ်ကြောင်း၊ နံနက်လင်းသောအခါ၌ မြင်းရွာရာများကိုပင် တွေ့တတ်ကြောင်းဖြင့် အဘိုးကြီးသည် သရဲခေါင်းပြတ်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို အဆုံးသတ်လေ၏။

ပုံနားထောင်နေသော မောင်ဖေချစ်၊ မောင်အေးမောင်နှင့် အခြား သူငယ် ၂ ယောက်တို့သည် အပြီးသတ်၍ မိမိတို့အနီးတွင် ရှိသော ဦးသာထူး၏ အလောင်းကိုပင် ထိတ်လန့်သောအမူအရာဖြင့်ကြည့်ကာ ကြက်သီးများ ထမိကြ၏။

ထိုအချိန်၌ကား မောင်သံရောင်မှာ အသုဘအိမ်၌မရှိတော့ချေ။ သစ်ပင်အောက်ရှိ ငှက်တို့တွင် ချည်နှောင်ထားသော သူ၏မြင်းလည်း မရှိတော့သဖြင့် အဘိုးကြီးပြော၍မဆုံးမီပင် အလစ်၌ထွက်၍သွားဟန်ရှိ၏။

ထို့နောက် ဘနာနီခွဲပြီဖြစ်၍ မောင်ဖေချစ်နှင့် မောင်အေးမောင်တို့သည် အိမ်သားများအား နှုတ်ဆက်လျက်ရှိလေရာ မစိန်တင်သည် နောက်ဖေးခန်းမှ ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် "ဪ" ကိုဖေချစ်တို့ ပြန်ကြတော့လို့လား။

"ဟုတ်တယ် မစိန်တင် ပြန်တော့မယ်၊ အတော်ညဉ့်နက်သွားပြီပျ" "ဦးပဲအိပ်ကြပါတော့လားရှင်၊ စောင့်တွေ့ခေါင်းအုံးတွေအဆင်သင့်ပဲ" အိပ်လို့မဖြစ်ပါဘူး မစိန်တင်၊ အိမ်ကအမေကြီးက ကောင်းကောင်း

၁၂၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

နေကောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ အိမ်ကိုလည်း ဘာမှမပြောခဲ့ရတော့မိတ်ချမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ကိုအေးမောင်ကြီး မပြန်နဲ့”

(မောင်ဖေချစ်ကို မေးခေါ်လျက်) “ဒီလူတစ်ယောက်တည်း မပြန်ခုံပါ ဘူးဗျာ။ နောက်ပြီး နက်ဖြန်မနက်လည်း ကျွန်တော် တောတက်ရောရှိပါသေး တယ်”

“ကိုင်းရှင်း၊ ပြောလို့မရရင်လည်း ပြန်ကြပါတော့”

သို့နှင့် မောင်ဖေချစ်နှင့် မောင်အေးမောင်တို့သည် မစိန်တင်အား နှုတ် ဆက်ပြီးလျှင် အသုဘအိမ်မှ ယွက်ခဲ့ကြလေ၏။

ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်ခဲ့ကြရာ ရွာတံခါးသို့ ရောက်လာကြ၍ ရွာတွင်း ရွာပြင်မကျွန်း လွန်စွာ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ရွာအစွန်းဆီမှ တစ်ခါ တစ်ရံစွေးဟောင်သံကြားရပြီးနောက် ရွာမှထွက်လာသောအခါ ပို၍ပင် တိတ် ဆိတ်လျက်ရှိပြန်၏။ မောင်အေးမောင်သည် ရှေ့မှလေချွန်သွားသဖြင့် မောင်ဖေချစ် သည် နောက်မှ တစ်စုံတစ်ရာ တီးတိုးရေရွတ်၍ လိုက်၏။

မကြာမီ သင်္ချိုင်းနှင့် နီးကပ်လာလေရာ ဖေချစ်ပျက်ကြီးကိုသာ မိတ်ထဲက အမှတ်ရလျက် နှစ်ယောက်စလုံးပင် ခြေလှမ်းများတုံ့လျက် ရှိကြတုန်း၏။ မြောက် ဘက်မှ တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော ဆောင်းဦးလေသည် ခရီးသည်နှစ်ယောက်တို့၏ ကိုယ်တွင်းသို့ ရိုးတွင်းခြင်ဆီတိုင်အောင် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သွားသကဲ့သို့မှတ် ထင်ရ၏။ သို့သော် နှစ်ဦးစလုံးပင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နှုတ်ဖြင့် ဖွင့်လှစ် မပြောကြချေ။

(အသံတုန်တုန်ဖြင့်) “သိပ်ချမ်းတာပဲနော် ကိုအေးမောင်”

“ဆောင်းလေပဲဗျ။ ကွင်းပြင်ကြီးဖြတ်တိုက်လာတာ မချမ်းဘဲ နေပါ မလား။ နာရီကြည့်စမ်း၊ ကိုဖေချစ် ခင်ဗျားနာရီ ဘယ်နှစ်နာရီထိုးပြီလဲ”

“၁၂ နာရီ တိတိရှိပြီဗျ”

“ဟင် ဟုတ်လား”

ခေါင်းပြတ်သရဲ □ ၁၂၇

မောင်အေးမောင်သည် ကြတ်သီးများဖြန်းခနဲထ၍ သွားလေရာ မောင်ဖေချစ်မှာမူ ကျောရိုးတစ်လျှောက်တွင် စိမ့်ခနဲခြစ်၍ သွားမိ၏။ ထိုအချိန်၌ တားသူတို့သည် ဖေချစ်ပျက်ကြီး ရှေ့တည့်တည့်သို့ ရောက်ကြပြီဖြစ်၍ နှစ်ယောက် စလုံးပင် မသိမသာ မျက်စိတင်းထိုး၍ ကြည့်မိ၏။ သို့သော် ထူးထူးခြားခြား တစ်စုံတစ်ရာ မမြင်ရချေ။

ထိုနေ့သည်တားလပြည့်ကျော်လေးရက်နေ့သဖြင့် သင်္ချိုင်းနှင့် နီးကပ်သော လူများရှိသော လရောင်သည် ကုတ္တီပင်အတိုင်း အခက်များကြားမှ ဖရိုဖရဲ ရှိနေသော ဖေချစ်ကြီး၏ သွပ်ချပ်များပေါ်၌ တား မှောင်လျက်ပင်ရှိ၏။ သုလယ်ချင်း နှစ်ယောက်သည် ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်၍ သွားကြပြန်၏။

ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်ကျော်လွန်၍ သင်္ချိုင်းအလယ်ပေါက်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နောက်မှ ခြေသံလိုလိုကြားသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံးပင် ပြိုင်တူလှည့်၍ ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဖေချစ်တို့တွင် မူလနားတထောင်းထောင်းထလျက် ထိုစုန်လုံကြီး ထဲမှ ခြင်းနက်ကြီးတစ်ကောင် ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင် မြင်းပေါ်မှ ဦးခေါင်း ကိုထင်ရှားစွာ မမြင်ရသော လူတစ်ယောက်၏ သဏ္ဌာန်သည် လက်ထဲတွင် တစ်စုံ တစ်ခုကိုပိုက်ကာ သူတို့ရှိရာသို့ ရှေးရှုလာလျက် ရှိသည်ကို ထူးဆန်းစွာ မြင်ရ လေ၏။

“ဟေး...ဟေး...ဟေး...ကို...အေး...မောင်...ကို...ကို...”

“ဘာလဲ ကိုဖေချစ်...ကိုဖေ...”

မောင်ဖေချစ်နှင့် မောင်အေးမောင်တို့၏ ကြောက်ရွံ့ခြင်းကို မူကား တဖြင့်ရေးသားဖော်ပြနိုင်ရန် မလိုတော့ပေ။

နှစ်ယောက်စလုံးပင် အသံပီအောင်မျှ မအော်နိုင်ဘဲ ရောင်းကူးတံတား တလေးဆီသို့ ခြေကုန်သုတ်၍ ပြေးကြလေ၏။ မောင်အေးမောင်မှာ ကျန်းမာ သန်စွမ်းသည့်ပြင် အရပ်ခြင်၍ အတော်တောင့်တင်းသူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ် သဖြင့် ချောင်းတူးတံတားကလေးကို လျင်မြန်စွာဖြတ်၍ ပြေးလေ၏။ မောင်ဖေချစ် ကား ပါးစပ်မှူးဝါးအော်ကာ နောက်အတော် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်ပါလာလေ သည်။

တံတားကလေးကိုကျော်မိသောအခါမောင်အေးမောင်သည်နောက်သို့တစ်ကြိမ်ပြန်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်မိရာ ရောင်းကူးတံတားကလေး၏ တောင်ဘက်လမ်းနံဘေးရှိအုန်းပင်တစ်ပင်အောက်တွင် အထောက်၍ လဲဟဲ့သွားသော မောင်ဖေချစ်ကိုလည်းကောင်း၊ သူ့အနီးမှ ကုတ္တီပင်ရိပ်များဆီသို့ရိပ်စနေပျောက်၍ သွားသော သရဲခေါင်းပြတ်ကိုလည်းကောင်း နောက်ဆုံးမြင်လိုက်ရသေး၏။ သို့နှင့် မောင်အေးမောင်သည် နောက်ထပ်မကြည့်ဝံ့တော့ဘဲ ရွာဆီသို့သာ ပါးစပ်မှ ဟစ်အော်ရင်း ပြေးသွားလေသည်။

ရွာသို့ မောင်အေးမောင်ရောက်သောအခါ မူးမေ့၍ သွားသဖြင့် အတန်ကြာနာနပ်ယူမှ သတိရလာ၏။ အကျိုးအကြောင်းသိကြရသောအခါ ထယ်အိမ်ခေါင်းအရပ်လူကြီးနှင့်တကွ ရွာသားများပါ မီးတုတ်များဖြင့် လိုက်လာကြ၏။ မောင်အေးမောင်ပြောသည့်အတိုင်း “ကင်းချောင်း” ကိုဖြတ်၍ထားသော ရောင်းကူးတံတားကလေးကိုလွန်သောအခါလမ်း၏အနောက်ဘက်ရှိ အုန်းပင်အောက်တွင် အလျားမှောက်လဲ၍နေသော မောင်ဖေချစ်ကိုတွေ့ကြရလေ၏။ ဝိုင်းဝန်းထူမ၍ ကြည့်ကြသောအခါ မောင်ဖေချစ်မှာ အသက်မရှိတော့ချေ။ ထူးဆန်းသော အမျက်တစ်ခုမှာ အလောင်းအနီး၌ အုန်းသီးတစ်လုံးတွေ့ရသည့်ပြင် ဦးခေါင်း၌လည်း ဦးနှောက်အထိ နစ်မြှုပ်သွားသည့် ဒဏ်ရာကြီးတစ်ခု တွေ့ရခြင်းဖြစ်လေသည်။ ထို့နောက် မောင်ဖေချစ်၏အလောင်းကို ရွာသို့ယူခဲ့ကြလေ၏။

မောင်ဖေချစ်သေဆုံးသွားသည့်အခါမှစ၍ “သရဲခေါင်းပြတ်” အကြောင်းကို ရွာသားများ ပို၍ယုံကြည်ကြပြီးလျှင် မောင်ဖေချစ် သေဆုံးရသည်မှာလည်း သရဲ၏ လက်ချက်ဟု တစ္ဆေသရဲယုံကြည်သူများက ယုံကြည်ကြ၏။

သို့သော် အတော်အတန် ဗဟုသုတနှင့် ပြည့်စုံ၍ ရှေ့နောက်ဆင်ခြင်တိုင်းထွာတတ်သော “ဇိုးသာကူး” ဆိုသူ အဘိုးကြီးကမူ “မင်းတို့ဥစ္စာ သရဲလက်ချက်မှဟုတ်ပါလေချဲ့လားကွယ်” ဟု စကားကို မတင်မကျ ပြောလိုက်၏။

နောက်တစ်လခန့်ကြာလတ်သော် မောင်သံချောင်းသည် စစ်မှုထမ်းရန် လျှောက်ထားပြီးလျှင် စစ်တပ်ထဲသို့လိုက်ပါသွားလေရာ မိမိတပ်မှာ မည်သူ့ကိုမျှ အားကိုးရန်မရှိတော့ဘဲ ပွဲစားမောင်အေးမောင်နှင့်လက်ထပ်လိုက်လေသတည်း။

စာဖတ်သူများသည် တစ္ဆေသရဲယုံကြည်သောရွာသားများနှင့်ပင် သဘောချင်း ကိုက်ညီလေသလော၊ သို့မဟုတ် ဇိုးသာကူးပြောသည့်မတင်မကျ စကားကိုပင် အမျိုးမျိုးအစုံစုံ တွေးတောလိုကြသေးသလော။

သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ် ၇၁၊ ၁၉၅၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ

ကျွန်တော်မှာတရုတ်စကားကိုကောင်းစွာပြောတတ်ပြီးဖြစ်သော်လည်းတရုတ်စာ
တိုပုကား ကောင်းစွာမတတ်သေးချေ။

ပီကင်းမြို့ရှိကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် မိမိကိုယ်ကိုမိမိအပ်နှံပြီးနောက်
တရုတ်စာကို သင်ကြားလျက်ရှိရာ ကျွန်တော်၏ ဗေဒင်မှာ ကျွန်တော့်ထံသို့
ငွေများကိုလစဉ်မှန်မှန်တင်ပို့လျက်ရှိနေခဲ့ပါသည်။ ခနစ်နှင့်ငှလခန့်မျှကြာသော
အခါ ကျွန်တော်၏ဗေဒင်မှာ ရန်ကုန်မြို့တွင် ရှိတ်တရက်သေဆုံးသွားသဖြင့်
ကျွန်တော့်အား ဆက်လက်ထောက်ပံ့မည့်အကူအညီတစ်စုံတစ်ရာ မရှိရကား
ကျွန်တော်လည်း နဂါးပတ် ကရုတ်ပြည်၌ မနေထိုင်လိုသည့်အတွက် ဤကဲ့သို့
ဗေဒင်ကြီး သေဆုံးသွားပြီဟု ကြားရသောအခါ အမိမြန်မာပြည်ကြီးကို
သခင်ကထက် ဥဆမျှ ပိုမိုလွမ်းဆွတ်ကာ နောက်ဆုံး၌ ရန်ကုန်မြို့သို့ အမြန်ဆုံး
ပြန်ရန် သန့်ဌာန်ချလိုက်ပါသည်။ သို့ဖြစ်ရကား ကျွန်တော်လည်း ရှိသမျှသော
သွေးကလေးများကို စုဆောင်းသိမ်းဆည်းကာ ရှုပ်ကြွရွာသို့ ဆွေမျိုးများထံ
သွားရောက်နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် မြန်မာပြည်ထွက်သင်္ဘောကို စောင့်ဆိုင်းရန်
ပီကင်းမြို့သို့ လာခဲ့ပြီးလျှင် ထိုမှတစ်ဖန် “ထီယင်းရှင်း” မြို့သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပါ
ကြောင်း။

“ထီယင်းရှင်း” မြို့သို့ ရောက်သောအခါ မြန်မာပြည်ထွက်မည်
သင်္ဘောမှာ ထွက်ရန် (၇)ရက်မျှလိုသေးသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ထမင်းဆိုင်
တစ်ဆိုင်တွင် အခပေး၍တည်းခိုကာ သင်္ဘောကို စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိလေ၏။

ဤကဲ့သို့ သင်္ဘောစောင့်လျက်ရှိစဉ် တစ်နေ့သောနံနက်ခင်းတွင်
ထီယင်းရှင်းမြို့ရှိ လမ်းများသို့လျှောက်ကာ လှည့်လျက်ရှိရာ သင်္ဘောဆိပ်နှင့်
၂၈လုံခန့်မျှဝေးသော လမ်းတစ်လမ်းရှိ ကုန်ဟောင်းကုန်မြင်းများ ရောင်းသော
ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့သို့ရောက်လာ၍ အမှတ်မဲ့၎င်းဆိုင်ထဲသို့ဝင်၍ကြည့်ရှုမိလေ၏။
ထိုဆိုင်မှာလမ်းထောင့်တစ်ခုတွင်ရှိ၍ နာရီများ၊ လက်ကိုင်တုတ်များ၊ ပန်းအိုးနှင့်
ပန်းကန်ဟောင်းများ၊ တရုတ်မုများ၊ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော လက်ကောက်နှင့်
ကြယ်သီးများ၊ ရှေးဟောင်းပန်းချီကားများ၊ ပန်းပုနှင့် စပ်ဆိုင်သည့် ရုပ်လုံးများ

နဂါးပတ်လက်စွပ်

အောက်တွင်ရေးသားဖော်ပြလတ္တံ့သောအတ္ထုပ္ပတ္တိမှာကျွန်တော်ကိုယ်
တိုင်တွေ့ကြုံခဲ့သော အကြောင်းအရာများကိုဖြစ်၍၎င်းကိုထုတ်ဖော်ရေးသားရန်
ကျွန်တော်၏ ဇနီးသည်မှာ သဘောမတူချေ။ သို့သော် ထိုအဖြစ်အပျက်နှင့်
ပတ်သက်၍ အရေးခံရမည့်သူမှာ မြန်မာပြည်တွင် မရှိဘဲ တရုတ်ပြည်၌ နေထိုင်
လျက် ၎င်းမှာ မြန်မာစကားလည်း မတတ်၊ မြန်မာစာလည်းမတတ်သဖြင့် ၎င်း၏
အကြောင်းကို မြန်မာပြည်မဝင်တစ်စောင်စောင်၌ ထည့်သွင်းရေးသားခြင်း
အားဖြင့် ၎င်းအား တစ်စုံတစ်ရာ ထိခိုက်ရန် မရှိဟု ယူဆသည့်အတိုင်း ရေးသား
အပ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏အမည်မှာ မောင်ဟုတ်ကံဖြစ်၍ အဘမှာ ပြည်ကြီးသား
အစစ်၊ အမိမှာ မြန်မာဖြစ်ပြီးလျှင် လွန်ခဲ့သော ၁၉၃၃ ခုနှစ်က ကျွန်တော်သည်
အဘဘက်မှ ဆွေမျိုးများရှိရာ တရုတ်ပြည်ကောင်းလုံနယ်၊ ဝယ်ရှန် ဒီစတြိတ်၊
ရှုပ်ကြွရွာမှ ပီကင်းမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ပီကင်းမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်
လာခြင်းမှာ တရုတ်စာကို ကောင်းစွာရေးတတ် ဖတ်တတ်စေရန် ကျောင်း
တစ်ကျောင်းတွင်ပညာသင်ကြားဖို့ ဖြစ်လေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်

ကလေးကတော့စရာများမှစ၍ ကျွန်တော်တို့ကတော့တစ်ဆင့်ဝယ်ယူ၍ ရောင်းချတာနဲ့ ရှိသော ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်မှာ တရုတ်ပြည်ကြီးကို ပထမဆုံးလည်း ပထမဆုံးအကြိမ် နောက်ဆုံးလည်း နောက်ဆုံးအကြိမ် လာရောက်ခြင်းဖြစ်ရကား ထူးဆန်းသော တရုတ်ပြည်ဖြစ်ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာတွေရှိတယ်။ မြန်မာပြည်ရှိဆွေမျိုးညာတိများအား လက်ဆောင်ပေးရန်ဝယ်ယူမည်ဟုသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဆိုင်တွင်းသို့ဝင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဆိုင်မှာ အတော်အတန်ကြီးသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖြစ်၍ ကျွန်တော် လည်း ဆိုင်၏အတွင်းခန်းသို့ လှည့်လည်ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေရာ ဆိုင်ရှင်နှင့်တူသော အသက် (၈၀) ခန့်ရှိ အိုမင်းလှသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်နောက်သို့ လိုက်ပါလာပြီးလျှင် အချို့ကုန်ပစ္စည်းများကို လိုက်လံပြသ လျက်ရှိလေ၏။ သို့သော် ကုန်ပစ္စည်းများမှာ "တရုတ်ကြိုက်" ဖြစ်သဖြင့် မြန်မာနှင့် အတော်ပင် ဆန့်ကျင်လျက်ရှိရကား ကျွန်တော်မှာ ဆိုင်ရှင်အဘိုးကြီးအား မဝယ် ဖြစ်သည့်အတွက် များစွာအားနာလျက် ရှိနေခဲ့လေ၏။

တရုတ်အဘိုးကြီးသည် နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော်အား ဆိုင်၏ လက်ဝဲ ဘက်အကျဆုံးသော ထောင့်တစ်ထောင့်သို့ ခေါ်သွားပြီးနောက် "မောင်ရင်တ ပြည်ကြီးသား အစစ်ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး။ တရုတ်ပစ္စည်းအသုံးအဆောင် တွေ သည်လောက်များပြီးနေတဲ့အထဲမှာ တစ်ခုမျှ ကြိုက်တာ ရွေးမရဘူးလား မောင်ရဲ့"

"ဟုတ်ပါတယ် ဘကြီး၊ ကျွန်တော်ဟာ ပြည်ကြီးသား မဟုတ်ပါဘူး မြန်မာကပြားပါ"

"မောင်ရင်မျက်နှာကိုမြင်ကတည်းက ဘကြီးလည်း ဒီလိုတွေမိသားစု ဟောဒီမုန့်စီရိထဲမှာ ကြည့်စမ်းမောင်၊ လက်စွပ်ကလေးတွေ ဘယ်လောက် လှသလဲ၊ ကိုင်းမောင်ရင်ကြိုက်တာတစ်ကွင်းရွေးစမ်း"

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် အဘိုးကြီးကို အားနာလှပြီဖြစ်၍ မိုးကြိုး လက်စွပ်နှင့်တူ၍ ထူးဆန်းသော ပုံသဏ္ဌာန်ရှိသည့် လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို လက်ညှိုး ထိုး၍ ပြပြီးလျှင် "ဒီလက်စွပ်ကလေး ပြစမ်းပါ ဘကြီး"

အဘိုးကြီးသည် မီးထဲမှ သောတို့ကြီးကိုယူ၍ မုန့်စီရိကိုဖွင့်ပြီးနောက် ထိုလက်စွပ်ကို ထုတ်ယူပြသလေ၏။ လက်စွပ်မှာ ကျွန်တော်တွေထင်သည့် အတိုင်း မိုးကြိုးလက်စွပ်ဖြစ်၍ နဂါးနစ်ကောင် လိမ်၍နေသည့် သဏ္ဌာန်ရှိပြီး လျှင် နဂါးများ၏ဦးခေါင်းနှစ်လုံးမှာ တစ်ကောင်အပေါ်တွင် တစ်ကောင်ထပ်ကာ အပေါ်ဘက်မှ နဂါး၏မျက်လုံးမှာ အထက်သို့ စူးထွက်မိရှိနေလေ၏။ ၎င်းနေရာ၌ အား ကျောက်မျက်ခွံဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာမပါဘဲ အင်ဇျားခန့်မျှ သေးငယ်သော အပေါက်ကလေးကိုသာ တွေ့မြင်ရလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ထိုလက်စွပ် စာလေးကို များစွာနှစ်သက်လှသဖြင့် အစိုးစားနားကို မေးမြန်းရလေ၏။

"ဒီလိုပါမောင်၊ ဒီလက်စွပ်က အစိုးမတန်လှပါဘူး၊ မိုးကြိုးလက်စွပ် စာလေးပဲ။ သို့သော် လက်စွပ်က အစိုးမထိုက်ပေမယ့် သူ့မှာရာဇဝင်ကလေးတစ်ခု ခံလာယ်မောင်ရဲ့"

"တစ်ဆိတ်ပြောစမ်းပါဦး ဘကြီးရယ်"

"ကျွန်တို့တရုတ်ဘုရင်ဦးတိဘွားအကြောင်းကိုမောင်လည်းနည်းနည်း ဝမ်းကြားစူးမှာပေါ့"

"နည်းနည်းဝမ်းကြားတော့ ကြားစူးပါတယ် ဘကြီး၊ နို့ပေမဲ့ တရုတ်ရာဇဝင် တွေ ဘာတွေဆိုတာ ကျွန်တော် နားမလည်ပါဘူး ခင်ဗျာ"

"ဟုတ်ပေတယ်၊ ဟုတ်ပေတယ်။ တရုတ်ရာဇဝင်ဟာလည်း မောင်တို့ မြန်မာရာဇဝင်ထက်တောင်ရှုပ်သေးတယ်။ သို့သော် ဒီတရုတ်ဘုရင်ဦးတိဘွားဟာ မောင်တို့မြန်မာပြည်နယ်စပ်မှာရှိတဲ့ ရှမ်းသမီးစောမွန်ဆိုတာနဲ့ အတော်ပဲ အဆက် အသွယ်ရှိခဲ့ကြဖူးတယ်။ ဒီစောမွန်ဆိုတဲ့ မင်းသမီးဟာ သူ့တိုင်းပြည်မှာ သူ့ဘုရင် တစ်ဆူပေါ့လေ။ အင်မတန်လည်းချော့အင်မတန်လည်းလှတယ်။ ပြီးတော့လည်း သူ့ရှင်ရည် ချောမောလှပသလောက်လည်း ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတယ်ဆိုပဲ မောင်ရဲ့ ဒါနဲ့တိုက်ပြောမယ်ဆိုရင် ဦးတိဘွားက သူ့နေတဲ့နယ်ကိုလိုချင်လေတော့ သံတမန်များစေလွှတ်ပြီး တိုင်းပြည်ကို အသာတကြည့်နဲ့ပဲ ပေးမလား၊ စစ်ပဲ ဘက်ပြိုင်မလားလို့ အကြောင်းကြားတဲ့အခါမှာ စောမွန်မင်းသမီးက မိန့်မဟဲ့ ဟယာနဲ့ ဘုရင်ဦးတိဘွားနဲ့ နယ်စပ်မှာ တွေ့ဆုံလိုကြောင်း၊ ထိုအခါမှ အကြောင်းရံ

ကြည့်ရှုစီမံ ပြောဆိုမည့်အကြောင်းနှင့် သဝဏ်လွှာများ ပြန်ကြားတာကိုး မောင်ရဲ့။ သည်ဟာနဲ့ နယ်စပ်မှာ ဟိုဘက်ဒီဘက် တဲနန်းကြီးများထိုးပြီး တွေ့ရုံတည်း။ စောမွန်မင်းသမီးမှာ ရုပ်ကလည်းချော၊ အမူအရာကလည်းကောင်း၊ အပြောအဆိုကလည်း ကောင်းလေတော့ မိန်းမတို့မာယာနဲ့ တစ်ခါနှစ်ခါလောက်သာ လှည့်ရတယ်။ ဦးတိဘွားဘုရင်ဟာ မဆင်မခြင်နိုင်ဘဲ မိန်းမကျော့ကွင်းမှာ ဇွတ်အတင်းတိုးဝင်မိပါရော။ နို့ပေမဲ့ မင်းသမီးတကာယ်ရစ်ကြိုက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ တိုး မောင်ရဲ့။ သူတိုင်းပြည်ကို မတိုက်အောင် မာယာနဲ့လှည့်ပတ်တာကလား။ သည်ဟာတင် မကသေးဘူး။ ငွေဖြူနဲ့လုပ်တဲ့ လက်ဝတ်ရတနာတစ်ကွင်းကို ဘုရင်ကိုဆက်လိုက်တယ်မောင်ရဲ့။ တိုတိုပြောတော့မယ်လေ။ ဒီလက်ဝတ်ရတနာဟာ တခြားမဟုတ်ဘူး။ အတွင်းမှာ အင်မတန်ပြင်းထန်တဲ့ မြွေဆိပ်ကိုသွင်းပြီး ဒီလက်စွပ်ခေါင်းပြုပြီး သွေးနည်းနည်းစိုရင် တစ်ခါတည်းသေတာပဲ။ သို့သော် ဦးတိဘွားမှာ ကံကောင်းထောက်မလေတော့ လက်ဝတ်ရတနာကို ရုတ်တရက် မဝတ်သေးဘဲ သိမ်းဆည်းပြီးထားတဲ့အခါမှာ မိဖုရားတစ်ပါးကယူပြီး ဝတ်ဆင်လေတော့ ဒီမိဖုရားရဲ့လက်တော်မှာ မတော်တဆ လက်စွပ်ခေါင်းနဲ့ပြုပြီး မြွေဆိပ်ထဲလို့ နတ်ရွာစံရှာတယ်။ ဒါနဲ့ဒီလက်စွပ်အကြောင်းကို မသိဘဲနေခဲ့တာ အတော်ကြာပြီ။ နောက် ဦးတိဘွားနတ်ရွာစံပြီးတဲ့နောက်မှ နန်းတွင်းပန်းထိမ်သည်တစ်ဦးက လက်စွပ်ထဲမှာ မြွေဆိပ်ပါကြောင်း ကံအားလျော်စွာ တွေ့ရမှ ဒီဇာတ်ဟာ ရှင်းလင်းသွားတာကိုးမောင်ရဲ့။ ဒါနဲ့ဒီလက်စွပ်အစစ်ကိုတော့ ရွှေတိုက်ထဲကို ပြန်အပ်ပြီး ဒီလက်စွပ်နဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်တူအောင် ပန်းထိမ်သည်က အတုခိုးပြီး လုပ်ထားတဲ့ လက်စွပ်ပဲ မောင်ရဲ့။ ဘကြီးလည်းဒီပန်းထိမ်သည်ရဲ့ မြွေထဲကဝယ်ယူလိုက်တာ။ မောင်ရင်သေသေရာရာ ကြည့်ပါလား။ အထဲမှာ အဆိပ်ထည့်ဖို့ တမင်အခေါင်းလုပ်ပြီးထားတယ်”

ကျွန်တော်လည်း လက်စွပ်ကို ယခင်ကထက် နီးကပ်စွာ ကြည့်ရှုပြန်ရာ လက်စွပ်မှာ အတွင်းဘက်မှ အပေါက်ဝယ်တစ်ခုပါ၍ ထိုအပေါက်ဝယ်ကို ဝက်အူပိတ်ကလေးဖြင့် ပြုလုပ်စီမံထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဒီလက်စွပ်ဟာ အစစ်မဟုတ်သေးဘူးမောင်၊ ပုံကိုသာ သေရာအောင် အတုခိုးပြီးလုပ်ထားသေးတာ။ အဆိပ်ထည့်ဖို့ ဝက်အူရစ်နဲ့ အပေါက်ဖောက်ပြီးထားတာ။ ဘယ်လောက်နေရာကျသလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘကြီးသိပ်ပြီးနေရာ ကျတာပဲ”

၎င်းနောက် အစိုးစားနားကို ပြောဆိုလျက်ရှိကြရာ နောက်ဆုံးတွင် တရုတ်ဒဂါးကြီးငါးပြားနှင့် ဈေးတည့်ကြလေ၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်တော့်မှာ လက်ဝဲဘက်လက်သို့ ကြွယ်တွင် စိန်ခြယ်လက်စွပ်ကလေးတစ်ရစ်ကို ဝတ်လျက် ရှိသဖြင့် ဦးတိဘွားလက်စွပ်ကို ပိုက်ဆံထည့်သော သားရေအိတ်ထဲတွင် သိမ်းဆည်း၍ ထားလိုက်လေ၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်တော်လည်း ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်တော်စီးနင်းလိုက်ပါသော သင်္ဘောသည် တိယင်းရှင်းမြို့မှ “ရှက်” သို့တစ်နေ့နှင့်တစ်ည ခုတ်နှင်လျက် ၎င်းမှတစ်ဖန် “ဟောင်ကောင်သို့ ရှရက်၊ ၎င်းမှ “စင်ကာပူ” သို့ ရှရက်၊ ၎င်းမှ “ပီနန်” သို့ တစ်ရက်နှင့်တစ်ည၊ ၎င်းမှ ရန်ကုန်သို့ ရှရက်နှင့် ဥသည့်မျှ ခုတ်နှင်ရပြီးလျှင် ကျွန်တော်၏ဇာတိဖြစ်သော ရန်ကုန်မြို့သို့ ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်ကျေးဇူးဖြင့် ကောင်းမွန်ချောမောစွာ ရောက်ရှိခဲ့ပါကြောင်း။

၆

ကျွန်တော်၏ ဇခင်မှာ တရုတ်ဆေးတိုက်တစ်တိုက်တွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့သူဖြစ်၍ ကျွန်တော်၏လည်း ဤဆေးတိုက်၌ပင် ဆက်လက်အလုပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့ရာ သုံးနှစ်ခန့်မျှ ဤသောအခါ ဆိုင်ရှင်မန်နေဂျာ၏ အတွင်းရေးကိစ္စတစ်ခုနှင့် ပတ်သက်၍ စင်ကာပူမြို့တွင်နေသော ဆိုင်ရှင်သူဌေးကြီးထံ ကျွန်တော့်အား စေလွှတ်သဖြင့် စင်ကာပူမြို့သို့ သွားရောက်ရန် အရေးကိစ္စတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေ၏။

သို့ဖြစ်၍ တစ်နေ့သောနံနက်ခင်းတွင် ကျွန်တော်၏ နေအိမ်မှ သင်္ဘောဆိပ်သို့ ဆင်းခဲ့ပြီးလျှင် သင်္ဘောပေါ်၌ အသင့်ပြင်ဆင်သီးသန့်ရရှိပြီးဖြစ်သော အခန်း၌ နေရာထိုင်ခင်း ရရှိပြီးနောက် သင်္ဘောထွက်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်တော်၏ အခန်းနှင့်ကပ်လျက်ရှိသော အခန်းမှာ အသက် (၅၀) ခန့်ရှိ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်နှင့် အသက် ၂၃ နှစ်ခန့်ရှိ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ပါရှိလေရာ

ယခုတစ်ကြိမ်ပင်လယ်ခရီးသွားရခြင်းမှာ ယခင်အကြိမ်များကထက်စိတ်ပျော်ရွှင်လွန်းလှလေ၏။ ဒုတိယတန်းခရီးသည်များမှာ ညစာစားပွဲစားရာတွင် စားပွဲတစ်လုံးတည်း၌ စာကြသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း အခေါ်ကြီးအား တစ်စတစ်စ အသိအကျွမ်း ခွဲလေရာ ခရီးသည်အချင်းချင်းတို့မှာ သွားဖော်လာဖတ်ဖြစ်သဖြင့် ခင်မင်တတ်သည့်ပြင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်သာလျှင် မြန်မာစကားပြောဆိုနိုင်သူဖြစ်ရကား မကြာမီပင် ၎င်းတို့နှင့်အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်ခဲ့လေ၏။ အခေါ်ကြီး၏အမည်မှာ အိန်ဒြပ်၍ မိန်းမပျိုမှာ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် အဖေတရုတ်၊ အမေမြန်မာဖြစ်ပြီးလျှင် အမည်မှာ မကြင်မိုန်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေ၏။ ၎င်းတို့မှာ မကြင်မိုန်၏အမိထားခဲ့သော မိန်းမမြို့တိုက်တစ်တိုက်ကို ရောင်းချရန် ကိစ္စအတွက် လိုက်ပါလာခြင်းဖြစ်ရာ အိန်ဒြပ် မကြင်မိုန်၏အမိအဖေဖြစ်လေသည်။ နာရီအနည်းငယ်အတွင်း၌ ဖင်လျှင် ကျွန်တော်နှင့် မကြင်မိုန်တို့မှာ အမျိုးတူဘာသာတူဖြစ်ကြသဖြင့် အတော်ပင်စကားလက်ဆုံဝင်လျက်ရှိကြလေ၏။ တစ်ယောက်အကြောင်းကိုတစ်ယောက် ဝိုင်းဆွဲမေးကာ တစ်ယောက်၏အမူအရာကို တစ်ယောက်စောင့်ဆိုင်း ကြည့်ရှုလျက်ရှိကြ၏။

ထိုနေ့ညနေစောင်း၌ ကျွန်တော်သည် အဝတ်အစားများထည့်သော သားရေအိတ်ကို လှန်လှောကာ ရှုပ်အင်္ကျီများကို ရှာဖွေလျက်ရှိစဉ် အောက်ဆုံး၌ ဝိုက်ဆံများထည့်သော သားရေအိတ်ဟောင်းကို တွေ့ရသည်နှင့် အတူ၌ မှီထုတ်ယူကြည့်ရှုရာ နဂါးလိမ်လက်စွပ်ကို တွေ့ရသဖြင့် လက်ဝဲဘက်လက်မကြာလှည့်တွင် ဝတ်၍ထားလိုက်မိ၏။ (ထိုအခါက ကျွန်တော်၏လက်တွင် စိန်လက်စွပ်မရှိချေ။ ရန်ကုန်မှ ထွက်ခါနီးတွင် အသုံးလို၍ မိတ်ဆွေတစ်ဦးထံ ပေါက်နံ့ခွဲရလေသည်။)

မကြင်မိုန်သည် ကျွန်တော်ပြောဆိုပြုလုပ်သမျှကို သဘောတူသည့် လက္ခဏာနှင့်အစဉ်မပြတ် ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေရာ ကျွန်တော်လည်း ၎င်း၏ သဘောထားကို ဖွင့်ဟ၍ မပြောသေးစေကာမူ ခိုင်မာပြောခဲ့လေ၏။ ၎င်း၏အခေါ်ကြီးသည်လည်း ကျွန်တော်နှင့် မကြင်မိုန်အား လွတ်လပ်စွာ စကားပြောဆိုခွင့်ကို ပေးထား၏။ သို့ဖြစ်ရကား ကျွန်တော်နှင့် မကြင်မိုန်တို့မှာ တစ်စတစ်စရင်းနှီး၍ လာခဲ့ကြလေ၏။

ဤသို့ရင်းရင်းနှီးနှီးဖြစ်၍ လာသည့်အတွင်း အနှောင့်အယှက်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်၍ လာလေရာ ၎င်းမှာ အခြားမဟုတ် လက်ဝဲဘက်အစွန်ဆုံးအခန်းမှ ပြည်ကြီးသားတရုတ်တစ်ယောက်သည် မကြင်မိုန်အား အစီအစဉ်၌ စားလှပတတ်ကျဉ်းခြောင်းသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ကာ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော်တို့ ဥယျာဉ်စကားလက်ဆုံကျနေသည့် နောက်အားမှသော်လည်းကောင်း၊ နံဘေးမှသော်လည်းကောင်း ဖြတ်၍ သွားတတ်၏။ သို့ဖြစ်ရကား သဘောပေါ်တွင် ထိုသူပါလာခြင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ဥယျာဉ်၏ သွားရာလမ်းတွင် ကြီးကျယ်သော အနှောင့်အယှက်တစ်ခု ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုညထမင်းစားစားပွဲ၌ မကြင်မိုန်သည် ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တန်းတွင် လက်ယာဘက် ဥယျာဉ်ခြားတွင် ထိုင်လျက်ရှိလေရာ ကျွန်တော်သည် ၎င်းအား စီးကရက်ဘူးကို လှမ်း၍ ပေးရင်း လက်ဝဲဘက်လက်သို့ ကြွယ်တွင် ဝတ်၍ထားသော လက်စွပ်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းလေ၏။ ကျွန်တော်လည်း တရုတ်ပြည်ကြီးမှ ဝယ်ခဲ့သည့် အကြောင်းနှင့် တကွ ၎င်း၏ရာဇဝင် အတိုချုပ်ကို ပြောပြလေရာ မကြင်မိုန်သည် ကျွန်တော်အား လက်စွပ်ကို ရွှေရွတ်၍ ပြရန် ပြောသည်နှင့် ကျွန်တော်လည်း လက်စွပ်ကို ရွတ်၍ ပေးလိုက်လေ၏။

မကြင်မိုန်ကြည့်ပြီးသည့်နောက် ပြန်ပေးသောအခါ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် ကျွန်တော်၏ လက်ဝဲဘက်ဆီမှ တရုတ်ဘာသာဖြင့် “မိတ်ဆွေ လက်စွပ် ဓဏပြမ်းဗျာ” ဟု ပြောသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ထိုပြောသူမှာ အခြားသူမဟုတ်၊ မျက်ပေါက်ကျဉ်းပင်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ ကျွန်တော်မှာ မျက်ပေါက်ကျဉ်းကို အတော်ပင်ချဉ်းနေသော်လည်း မလွဲသာသဖြင့် လက်စွပ်ကိုပေးလိုက်ရ၏။

“ဘယ့်နယ်ဗျာ ခင်ဗျား ဗမာလိုပြောတာ ဒီလက်စွပ်ကို တီယင်းရှင်းပြီး ရခဲ့တယ် ဟုတ်စ”
 “ဟုတ်တယ်”
 “ရှေးဟောင်းပစ္စည်း တစ်ခုပဲဗျာ”

၁၃၈ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

“ဟောင်းဆို ဦးတည်ဘွားလက်ထက်က ပုံကိုအတုစိုးပြီး လုပ်ထားတဲ့ ပုံပဲ”

“သူ့ရာဇဝင်လေး ကျွန်တော်နားလည်အောင် တစ်ဆိတ်တရုတ်လို ပြန်ပြီးပြောစမ်းပါဦး မိတ်ဆွေ”

ကျွန်တော်လည်း လက်စွပ်၏ရာဇဝင်ကို အတိုကောက်ပြန်၍ပြောရာ မျက်ပေါက်ကျဉ်းက -

“အဖြင့် လက်စွပ်ထဲမှာ အဆိပ်များပါသလား မပြောတတ်ဘူး၊ ရော့ဗျာ ခင်ဗျားလက်စွပ်”

ထိုအခါ ကျွန်တော်လည်း အမြင်ကတ်ကတ်ရှိသည်နှင့် “အဆိပ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားလက်ကို လက်စွပ်ခေါင်းနဲ့ပြီး သွေးများထွက်သွားရင်တော့ ဒုက္ခပဲ”

“ဪ... အဖြင့် ကျွန်တော်နားလည်ကိုတောင် ခင်ဗျား မပြောရသေးဘူး၊ “ယိုဘွန်ဆို” တဲ့၊ ကျွန်တော်တို့အမျိုးက (ယို)မျိုးဗျ၊ ရှန်ဟဲမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ အမျိုးဟာ အကျော်လေယူပေါ့မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်တို့ပြည်ကြီးများရောက်ရင် ဝင်ခဲ့နော်”

“ကောင်းပါပြီ”

“ပြီးတော့ ပြောရဦးမယ်၊ ဟို ကပြားမကလေးတော့ မိတ်ဆွေအပေါ်မှာ အတော်မျက်စိကျနေပြီထင်တယ်”

“ဒါ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ”

“ဆိုင်တော့ မဆိုင်ပါဘူးဗျာ၊ စိတ်မရှိပါနဲ့”

“ဒီမိန်းကလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်ကို ခင်ဗျားဘယ်တော့မျှ မပြောနဲ့၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်နဲ့ဟာ အခုမှ သိကြရတာ”

“မကြိုက်ရင်လည်း မပြောတော့ပါဘူး မိတ်ဆွေ”

ဤသို့ပြောဆိုပြီးနောက် ယိုဘွန်ဆိုဆိုသူ တရုတ်ပြည်ကြီးသား မျက်ပေါက်ကျဉ်းသည် ပြီးရယ်ကာ ကုလားထိုင်တိုဗယ်၍ နေရာမှလျှင်မြန်စွာထသွားလေ၏။ သို့သော် ၎င်း၏ပြီးရယ်ခြင်းမှာ ကောင်းသော ပြီးရယ်ခြင်းဖြစ်ဟန် မတွေ့ရ။

ထိုညမှာ လသာသော ညတစ်ညဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် မကြင်မှီနှင့် အတူ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်တွင် စကားပြောဆိုလျက် ရှိနေခဲ့လေ၏။ ပင်လယ်ပြင်

နဂါးပတ်လက်စွပ် □ ၁၃၉

၏ ငြိမ်သက်ခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ရာသီဥတု၏ ကြည်လင်အေးမြခြင်းသည် ဆည်းကောင်း၊ လရောင်၏သာယာခြင်းသည်လည်းကောင်း ကျွန်တော်တို့၏ ဘဝတွင်း၌ အောင်းလျက်ရှိသော မေတ္တာဓာတ်များကို လွှဲဆော်ပေးသည့် အလားခြင်းစွာသော အမျှင်စိတ်များကို တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်၍ လာလေ၏။

“မကြင်မှီကို ကျွန်တော် စကားတစ်ခွန်းပြောတော့မယ်နော်၊ စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင်”

“စကားပလွင်တွေ ဘာတွေမိပြီး မနေပါနဲ့ ကိုဟုတ်ကံ၊ ပြောစရာရှိရင် ပြောသာပြောပါ”

“ဘယ်လိုများ နဖူးစာကဖန်လာတယ်မသိဘူး မကြင်မှီနဲ့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခေါ်သွားရင်း ဒီမှာလာပြီးတွေ့ကြတာ မကြင်မှီကို ဒီကဖြင့် မျက်နှာကလေးမြင်ကတည်းကိုက စိတ်ထဲမှာ မနေနိုင် မထိုင်နိုင်ဆိုသလို ဖြစ်နေတာပဲ၊ ခွင့်ပြောမယ်ကြတာ ၂၇က်ရှိပြီ၊ နိပေမဲ့ မကြင်မှီနဲ့ စိတ်ဆိုးမလားလို့ မျှီသိပ်နေခဲ့ပါ တယ် မကြင်မှီနဲ့ရယ်”

“ကိုဟုတ်ကံ၊ ကျွန်မတစ်ခုပြောမယ်နော်”

“ပြောပါ မကြင်မှီနဲ့”

“ကျွန်မဟာ အခု အသက် ၂၃နှစ်ရှိပြီ၊ ရည်းစားထားတယ်၊ ဘာတယ် ဆိုတာ တစ်ခါမျှ မလုပ်ဖူးဘူး၊ ဝါသလနာလဲ မပါဘူး၊ ပြီးတော့လည်း နည်းနည်းလည်း စဉ်းစားတတ်တဲ့ အရွယ်ရောက်လာတော့ တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ့်မျက်စိ အောက်မှာ မေတ္တာမရှိဘဲနဲ့ မေတ္တာရှိဟန်ဆောင်၊ မိန်းကလေးများကလည်း ကိုယ့်ကိုတကယ် မေတ္တာရှိမယ် မရှိမယ်ဆိုတာ ဘာမျှ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်မရှိဘဲ သမီးရည်းစားထား၊ သမီးရည်းစားဘဝက လင်မယားဘဝရောက်ပြီး ဒုက္ခ ချောက်တာတွေ မြင်တော့ မကြင်မှီနဲ့ဖြင့် ဒီဟာတွေကြောက်ပြီး စိတ်ကူးထဲတောင် မအံ့စဉ်ဘဲ သလောက် ဖြစ်နေတာပါပဲ ကိုဟုတ်ကံ”

မကြင်မှီမှာ ကျွန်တော် ချေးသားဖော်ပြသည့် အတိုင်း ဝမ်းနစ်၊ ၁၅နှစ် မိန်းမမျိုးပေါက်ကလေးများကဲ့သို့ အခြွေအပျစ် အကြောအနော အမူအရာဟူ၍ အလျှင်းမပါဘဲ၊ ၎င်း၏စိတ်ထဲတွင် ရှိသမျှကိုတည်ကြည်ဖြောင့်မတ်စွာ ဖွင့်ဟ

ပြောဆိုလေရာ ကျွန်တော်လည်းတတ်နိုင်သမျှကြိုးစားကာ မကြင်မီနဲ့အပေါ်တွင် ဖွင့်လှစ်ပြောဆိုခြင်းမှာ နှုတ်ဖျားမှုသာမဟုတ်ဘဲ၊ အကယ်ပင် မေတ္တာစစ်မေတ္တာ မှန်ဖြင့် ပြောဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြရလေ၏။ ထိုအခါတွင်ကား ကျွန်တော်တို့ ၂၀ယောက်မှာ အလွန်ချစ်ခင်သော သမီးရည်းစားဘဝသို့ ရောက်ရှိပြီးဖြစ်ကြ လေ၏။

မကြင်မီနဲ့သည် ချစ်တင်းစကားများကို ရုတ်တရက်ဖြတ်၍ “နေယျသုတ္တံ ကိုဟုတ်ကံ၊ ဟိုမျက်ပေါက် ကျည်းကျည်းနဲ့ အကောင်ကို မကြင်မီနဲ့ မသကာပါဘူး သူ့ကြည့်ပုံ ရှုပ်ဟာ မရိုးဘူးထင်တယ်”

“မရိုးဘူးဆို မကြင်မီနဲ့ကို ဒီအကောင်ကြံစည်နေတာပဲ”

“မေတ္တာဆိုတာ ဓားပြတိုက်ပြီးရတာမှ မဟုတ်ပဲ ကိုဟုတ်ကံ”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ နို့ပေမဲ့ဒီကများမပါရင် သူ့အတင်းကြံမလားမပြော တတ်ဘူး”

“ဒီအကြောင်းတွေ သဘောတက ပွတ်နီကို ကျွန်မသွားပြောထားရင် မကောင်းဘူးလား”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ ဒီက တစ်ယောက်လုံး အရှိသားပဲ”

“အေးလေ ဒါဖြင့်လည်း မပြောတော့ပါဘူး၊ ပြီးတော့ရှင်၊ ဒီအကောင်ကို ကြည့်ရတာ မကြင်မီနဲ့ဖြင့် မျက်စိထဲမှာ စပါးမွေးစူးလွန်းလို့”

ဤသို့ပြောဆိုလျက်ရှိစဉ် သဘောဆန်းထောင့်စွန်းဆီမှ အရိပ်တစ်ခုတို့ ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရသည်နှင့် မကြင်မီနဲ့၏လက်ကိုလွှတ်ခဲ့ပြီးလျှင် ကျွန်တော် လည်း အရိပ်မြင်ရသောနေရာသို့ လျင်မြန်စွာ လိုက်သွားလေ၏။ သို့သော် တစ်စုံ တစ်ယောက်၏ အရိပ်အရောင်ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။

နောက်တစ်နေ့၌ တံအားလျော်စွာ ရုတ်တရက်ပေါ်ပေါက်၍လာသော အမျိုးအရာတစ်ခုသည် ဖြစ်ပေါ်၍ လာခဲ့လေ၏။

ကျွန်တော်သည် သဘောဦးပိုင်းမှ ဝဲဘက်သို့ တတိယတန်းခရီးသည် များစီးသည့် သဘောကုန်းပတ်ပေါ်တွင် လျှောက်၍လာခဲ့ရာ တရုတ်လူမျိုး တစ်ယောက်သည် သဘောကုလားကလေးတစ်ယောက်နှင့် မတော်တဆ

ဘေးမှင်းဝင်၍ တိုက်မိရာမှအစ တရုတ်သည် ကုလားကလေးအား ပါးချိတ်ကို လက်သီးဖြင့် ထိုးလိုက်ရာ ကုလားကလေးမှာ သဘောကုန်းပတ်ပေါ်တွင် လဲကျ သွားလေ၏။ သဘောကုလားကလေးမှာ အသက် ၁၇နှစ်ခန့်သာရှိသေး၍ တစ်စုံ တစ်ရာနပ်ခြင်းမပြုနိုင်ဘဲ ဤကဲ့သို့လဲကျသွားရာ တရုတ်သည် ဤမျှနှင့်တင်းတိမ် ရောင်ရဲခြင်းမရှိသေးဘဲ ၎င်း၏အတူအိတ်ထဲသို့ လျင်မြန်စွာနှိတ်ယူလိုက်ပြီး လျှင် အသွားတစ်ခုခန့်ရှိ မောင်းချခန်းကြီးကိုဖွင့်ရန် အားထုတ်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်လည်း အနီးသို့ရောက်ခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ၎င်း၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရာ ထိုသူမှာ အခြားသူမဟုတ်၊ ကျွန်တော်တို့၏မိတ်ဆွေကြီး “ယိုဘွန်ဆို” ပင်ဖြစ် ကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။ ထိုခဏတွင် မောင်းချခန်းမှာ ဖွင့်ပြီးဖြစ်၍ ယိုဘွန်ဆို သည် လဲ၍နေသော သဘောသားကလေးအား ထိုးမည်ပြုလေရာ ကျွန်တော် ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်သောကြောင့်သာလျှင် သဘောသားကလေးမှာ သက်သာရ ရလေသည်။

ကျွန်တော်မှာ မျက်စိအောက်တွင် မတရားပြုလုပ်သည်ကို မခံချင် တတ်သော ဝါသနာရှိသည့်အတိုင်း ယိုဘွန်ဆို၏ မြှောက်ထားသောလက်ကို ဖမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်ပြီးလျှင် လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်ရာ မောင်းချခန်း လွှတ်၍ကျသွားလေ၏။ ကျွန်တော်လည်း ဓားကိုခြေထောက်ဖြင့် ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး နောက် “ခင်ဗျားတယ်ပြီး လွန်တာ ပဲ ၊ များမှာ ခင်ဗျားကို ဘာမျှပြန်မလုပ်နိုင် ဘဲ သတိလစ်ပြီးလဲနေရာတာ ခင်ဗျားက ဓားနဲ့ထိုးဦးမလို့လား” ဟုဆိုကာ စိတ်ထွက်လာသည်နှင့် လက်ကိုတအားတွန်း၍ ပစ်လိုက်လေ၏။

ဤကဲ့သို့ တွန်းပစ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ယိုဘွန်ဆို၏မျက်နှာ သည်သတ်လိုပုတ်လိုသောမျက်နှာထားမှ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သော မျက်နှာသို့ ရုတ်တရက် ပြောင်း၍သွားပြီးနောက် “ဟိုက် ထိသွားပြီထင်တယ်၊ ဟုတ်ပါတယ် ဖျား၊ အမယ်လေး ကျွန်တော်တော့ အဆိပ်ထိပါပြီခင်ဗျ” ဟု လက်ဝဲဘက်လက် ကောက်ဝတ်ကို လက်ယာဘယ်လက်ဖြင့် ဖျစ်ကာအပေါ်ထပ်သို့ တက်ပြေးလေ ၏။

ထိုညတွင် ကျွန်တော့်မှာ သဘောဆရာဝန်၏ စစ်ဆေးခြင်းကို ခံရ

၏။

သဘောဆရာဝန်သည် ကျွန်တော့်ထံ လာရောက်ပြီးလျှင် အကျွန်ုပ် အကြောင်းကို မေးမြန်းလျက်ရှိလေရာ ကျွန်တော်လည်း သဘောသားကလေး၏ အသက်ကို မည်သို့မည်ပုံတယ်ဆယ်လိုက်ကြောင်းများကိုလည်းကောင်း၊ လက်စွပ်၏ရာခိုင်ရာပိုင်းကောင်း အစမှအဆုံးတိုင် ပြောပြရလေ၏။

“ခင်ဗျားလက်စွပ်ဟာ သူ့လက်ကောက်ဝတ်နဲ့ ငြိပြီးသွားတယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဟုတ်သလား”

“ဒီဟာတော့ ကျွန်တော်လည်း အမှန်မပြောနိုင်ဘူး၊ ငြိချင်လည်း ငြိသွားမှာပဲ”

“သူ့လက်ကောက်ဝတ်မှာ သွေးစိုပြီးနေတဲ့ ဖြစ်ရာတစ်ခုတွေ့ရတယ်

ဗျ”

“နို့ပေမဲ့ ဒီလက်စွပ်ကအထဲမှာ ဘာမျှမပါပဲ၊ ဆရာဝန်ကြီး၊ ဘာဖြစ်နိုင် ပြီးမှာလဲ”

“ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်းဆိုင်ရင်တော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ နို့ပေမဲ့ သူဟာ အဆိပ်တက်ပြီးနေတဲ့ နို့မိတ်လက္ခဏာတွေ့ရတယ်”

“အတယ်၍ ထိသွားတယ်ပဲထားဦးတော့၊ လက်စွပ်မှာ အဆိပ်မှမပါဘဲ နို့အဆိပ်တက်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ဆရာဝန်ကြီး”

“ဒီဟာတော့ ကျုပ်လည်း မပြောတတ်ဘူးလေ၊ သို့သော် အဆိပ်တက်နေ တာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်တစ်ခု ပြောပါရစေ၊ ခင်ဗျားလက်စွပ်ကို ကျွန်တော် ယူသွားပြီး ကျွန်တော်စစ်ဆေးဖို့ စွင့်ပြပါ”

“ယူပါခင်ဗျာ၊ ယူပါစစ်ဆေးနိုင်ပါတယ်”

ဆရာဝန်ကြီးသည် ကျွန်တော်၏ လက်စွပ်ကိုယူသွားပြီးနောက် (၁) နာရီခန့်ကြာသောအခါ ပြန်၍ပေးလေ၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ဆရာဝန်ကြီး၊ ကျွန်တော်ပြောတာ ယုံပြီမဟုတ်လား ခင်ဗျာ”

“ယုံပါပြီဗျာ၊ နို့ပေမဲ့ခက်တာတစ်ခုက အဆိပ်မပါဘဲ အဆိပ်တက်နေတာ ခက်တယ်၊ ဖြစ်ပုံလက္ခဏာတွေ အားလုံးဟာ အဆိပ်မှန်ပြီးနေတဲ့ လက္ခဏာတွေ ပေါ်နေတယ်”

“ကျွန်တော် တစ်ခု ပြောပါရစေ ဆရာဝန်ကြီး”

“ပြောပါ”

“ကျွန်တော်တို့ ဝုဒ္ဓဘာသာအယူမှာ စိတ်ဆိုတာရှိပါတယ်၊ ဒီလူဟာ နားစွန်နာဖျားကြားပြီး ဒီလက်စွပ်ထဲမှာ အဆိပ်ထည့်ပြီးထားတယ်လို့ တကယ့်ကို ယုံကြည်နေတာ”

“ဒီဟာကြောင့်သာ ပြီးခက်တာပဲ”

“သည်တော့ ကျွန်တော်ပြောတာ တစ်ခုလုပ်ပါ၊ တကယ်ပဲ အဆိပ်ပါ တယ်လို့ ဆရာကြီးက ပြောပြီးတော့ အဆိပ်ကို သူ့မျက်စိအောက်မှာပဲ ထုတ်ယူ ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဆေးထိုးတန်လျှင်တိုင်း ဘာလုပ်တန်လျှင်လုပ်၊ ညာရတာပေါ့ ဆရာကြီးရယ်”

သဘောကျသည်ဟန်နှင့် “ခင်ဗျားပြောတဲ့နည်းပဲ အကောင်းသား ဝဲဈို့ ခင်ဗျားတို့မြန်မာမှာသာမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့အင်္ဂလိပ်မှာလည်း အရှိသားပဲ၊ စိတ်နှင့် ဆေးတုတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားလည်း ကြားဖူးသားပဲ၊ ဟုတ်တယ်ဈို့၊ ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားပြောမှ ကျုပ်သတိရတယ်”

ဆရာဝန်ကြီးထွက်သွားသောအခါ ကျွန်တော်လည်း သူရဲသောနည်း သော မျက်ပေါက်ရွှည်း၏အကြောင်းကို စဉ်းစားကာ ပြုံးရယ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ လေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်တွင် ဆရာဝန်ကြီးသည် ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာ နှင့် ကျွန်တော်၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်၍လာပြီးလျှင် “ခင်ဗျားလူတော့ တစ်ခါတည်း ပျောက်သွားပြီ မစွတာဟုတ်က”

“ကောင်းပါလေရဲ့ ခင်ဗျာ၊ ဘယ်လိုပျောက်သွားပုံလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း ဇန်နဝါရီလတစ်ခုမှာ သူမမြင်အောင် အောက် ဘိန်းဆီနည်းနည်းမိပြီး ပြန်တစ်ခုထဲရေသွင်းပြီး သူ့အနာထဲက စုပ်ယူချင်ယောင်

ဆောင်တာကိုးမျိုးပြီးတော့မှ သူ့ကို အကြည့်စိုင်းပြီး ဇန်နဝါရီထဲမှာ ညှိမည်းပြီး ထွက်လာတဲ့ အရည်တွေဟာ လက်စွပ်ထဲက ထွက်ပြီး သွားတဲ့ အဆိပ်လို သူ့ကို ပြောတော့ တစ်ခါတည်း ပျောက်သွားတာပဲ ဟို ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ”

“ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး ခင်ဗျာ၊ မတော်တဆများ ဒီအကောင် သေသွားရင် ကျွန်တော် လူသတ်မှု ဖြစ်နေမှာ ဆရာရဲ့ ဒီတော့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြီး ဆရာကြီးကို ကျေးဇူးတင်ဖို့ပါ”

ဆရာဝန်ကြီး ပြန်သွားသောအခါ ကျွန်တော်သည် မကြင်မိန့်အား အတုအကြောင်းကို အကျဉ်းချုပ်ပြောပြလေရာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေ၏။

သဘောသည် ပီနန်မြို့သို့ ဆိုက်ရောက်ပြီဖြစ်၍ မကြင်မိန့်တို့ တူဝန်း နှစ်ယောက်မှာ ကျွန်တော်နှင့် ခွဲခွာ၍ သွားရမည်ကို ပင်များစွာဝမ်းနည်းကြရှာလေ၏။

ကျွန်တော်နှင့် မကြင်မိန့်တို့မှာ ရန်ကုန်မြို့တစ်နေရာတွင် တွေ့ဆုံရန် ချိန်းဆိုပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျွန်တော် စင်ကာပူမှ ပြန်၍ တစ်လလောက် ကြာသော အခါ မကြင်မိန့်အား လတ္တလမ်း (လသာလမ်း) တိုက်တစ်တိုက်တွင် တွေ့ရ၏။

လက်ထပ်ရန် ရက်ကိုလည်း သတ်မှတ်ချိန်းဆိုထားပြီး ဖြစ်၍ ကျွန်တော်မှာ သဘောပေါ်တွင် တွေ့ကြုံ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်များကို လည်းကောင်း၊ ထူးဆန်းသော လက်စွပ်၏ အကြောင်းကိုလည်းကောင်း မေ့လျော့လိုက်လေ၏။ ကျွန်တော်နှင့် မကြင်မိန့်တို့မှာ လူကြီးများ မှုတ်ချိန်းဆိုထားပြီး ဖြစ်သည့် အတိုင်း ကွန်တီနင်တယ်တွင် ထိမ်းမြားလက်စွပ် လိုက်လေသတည်း။

သို့သော် ဤဝတ္ထုကို မရေးမီ တစ်နှစ်လောက်က ကျွန်တော်သည် အထက်ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း တောင်ကြီးမြို့နှင့် ဘုမ္မိန်ဝေးသော ရွာတစ်ရွာရှိ ဗိုလ်တံတွင် တည်းခိုကာ ကျွန်တော်၏ လက်ဖက်ခြောက်ကိုယ်စားလှယ်များနှင့် အတူည (၁၀) နာရီခန့် အချိန်လောက်တွင် စကားစမြည် ပြောဆိုလျက်ရှိရာ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် ဗိုလ်တံရှေ့နေ၍ ကျွန်တော်ရှိရာသို့ တစ်စုံတစ်ရာကို

ပစ်သွင်းလိုက်လေ၏။ ၎င်းပစ်သွင်းလိုက်သော အရာဝတ္ထုသည် ကျွန်တော်ရှိ၍ နေသော ဗိုလ်တံနံရံတွင် စိုက်၍ နေလေရာ ကျွန်တော်နှင့် ဧည့်သည်များလည်း မီးအိမ်နှင့် ကြည့်ရှုသောအခါ ၎င်းမှာ လက်ဖြင့် အားလှုံ၍ ပစ်ရသော မြားတစ်စင်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။

၎င်းမြားတံသည် ကျွန်တော်၏ ညာဘက်လက်ကောက်ဝတ်ထားသော နေရာနှင့် လက်လေးသစ်မျှသာ ဝေးသောနေရာ၌ ထမ့်တွင်လက် ၂ သစ်မျှ မြှုပ်ဝင်အောင် စိုက်၍ နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ၎င်းမြားတံ၌လည်း တရုတ်စာဖြင့် စာတစ်စောင်ရေးသားပါရှိလေရာ ၎င်းမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

“လက်စွပ်ထဲ၌ အဆိပ်ထည့်၍ ကျွန်ုပ်ကို သေကြောင်း ကြံသူအား ကျွန်ုပ်က အဆိပ်မြားကို ပြန်၍ လက်ဆောင်ပေးလိုက်သည်”

အချို့သော တရုတ်ဧည့်သည်များမှာ အံ့အားသင့်လျက်ရှိသော်လည်း ကျွန်တော်လည်း စကားမပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေလေ၏။

ရန်ကုန်သို့ရောက်သောအခါ ဤအကြောင်းကို စကားစပ်မိသဖြင့် မကြင်မိန့်ကို ပြန်၍ ပြောပြသောအခါ မကြင်မိန့်သည် မျက်လုံးများပြူးကာ ကျွန်တော်တို့လည်း ယခင်က တွေ့ကြုံခဲ့ကြရသော အကြောင်းများကို စာမပြန်လျက် ရှိကြလေ၏။

ထိုအခါမှစ၍ မကြင်မိန့်သည် ကျွန်တော့်အား အထက်ရှမ်းပြည်နယ်၊ ယိုးဒယား တရုတ်နယ်စပ်စသော နေရာများသို့ သွားရန် ခွင့်မပြုတော့ချေ။ ကျွန်တော်ကလည်း အသွားအလာများကို ဆင်ခြင်ရလေတော့၏။

ကြီးစွားရေးဖွဲ့ဝင်

နောက်ဆုံးငါးမိနစ်

ရှစ်မိုင်ရှိတစ်ထပ်တိုက်"ကျောတိတ်(၇)"ကလေးတစ်ခု၏ခြံဝင်းတစ်ခု အတွင်းမှ အသက် (၄၀)ကျော်ခန့်ရှိ လူတစ်ယောက်သည် ကားလမ်းဆီသို့ တက်သွားလေရာမိန်းမပျိုတစ်ယောက်သည် ၎င်းအား ရွှေမျှော်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

သံချေးများတက်၍နေသော သံဝင်းတံခါးမကိုဖို့၍ ခင်မိမိသည် မိမိယောက်ျားဦးကျော် ထွက်သွားသည်ကို မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်၍နေခဲ့လေ၏။ ဦးကျော်သည်မြေလမ်းကလေးတစ်လျှောက်မှလာခဲ့ပြီးနောက်လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်သောအခါရန်ကုန်ဘက်သို့သွားသောဘတ်(၈)ကားတစ်စင်းပေါ်သို့တက်ကာ လိုက်ပါသွားလေသည်။

ခင်မိမိမှာ မြင်ရသူတိုင်း ငေးမောလောက်အောင်လှသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်မဟုတ်ချေ။ ရွက်ကြမ်းရေကုန်းမှသာ လှပသူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီးလျှင် သွက်လက်ဖျတ်လတ်သော အမူအရာရှိ၍ အနည်းငယ်ကြမ်းတမ်းဟန် လက္ခဏာရှိလေသည်။ (၁၀)တန်းအောင်မြင်ပြီးနောက်လက်ရေးတိုလက်နှိပ်စက်စာမေးခွဲကို အောင်မြင်ပြီးလျှင် အသက် (၁၈)နှစ်မှ (၃၃)နှစ်သို့တိုင် လက်ရေးတို စာရေးအဖြစ် အလုပ်လုပ်ခဲ့ရ၏။ (၇)နှစ်တိုင်တိုင် အမေအိုကြီးကို လုပ်ကျွေးခဲ့ရရှာ၏။

ကျောင်းမှထွက်၍ အလုပ်လုပ်စကမူ အတော်ပင်ချစ်ခင်သူပေါများခဲ့လေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိန်းကလေးများမှာ ရှုပ်ရည်အားဖြင့် အသင့်အတင့် ဝင်ရှိစေကာမူ (၁၇)နှစ်မှ (၂၀)ရွယ်ထိ စပ်ကြားမှ အရွယ်သည် "နှင်းဆီခုံ"မှ "နှင်းဆီပွင့်"အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းနေသော အချိန်အခါကိုသို့ အလှပဆုံးသော အရွယ်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ယောက်ျားတို့အမြင်အားဖြင့် စွဲမက်ဖွယ်အကောင်းဆုံးသော အရွယ်ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါက ခင်မိမိသည် ရှုပ်ရည်ပင်ထူးထူးချွန်ချွန်မလှစေကာမူ သွက်လက်ဖျတ်လတ်ခြင်း၊ ရဲရင့်တည်ကြည်ခြင်း၊ အဝတ်အစားသပ်သပ် ခပ်ရပ်ရှိခြင်းတို့ကြောင့် နာမည်ရသူ တစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

ခင်မိမိသည် မိမိနှင့်တစ်ရုံးတည်း အလုပ်လုပ်သူ သာတင့်ဆိုသူနှင့် ထိထိရောက်ရောက်ပင် မဟုတ်စေကာမူ မျက်လုံးချင်းမေတ္တာမျှခဲ့ဖူး၏။ သို့သော်လည်း သာတင့်မှာ ထိုအခါက မိဘမရှိသော ညီတစ်ယောက်ကို ကျောင်းထားခဲ့သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ နှစ်ကလည်း လူရိုးဖြစ်သဖြင့် တစ်ကြောင်း ခင်မိမိအား အိမ်တစ်ဆောင် မီးတစ်ပြောင်ထားရန် မတတ်နိုင်သဖြင့် ရွှေတိုတိုးရမည့်အစား နောက်သို့ဆုတ်ခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန်၌ ခင်မိမိမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ အမွေနှစ်သောင်းခန့်ကို ရရှိခဲ့၏။ ခင်မိမိငယ်စဉ်က စာချစ်နှင့် မွေးစားခဲ့ဖူးသော မိခင်ဘက်မှ အစ်မမဆိုးမကြီးတစ်ယောက် တော၌ သေဆုံးသွားရာ သေခါနီးတွင် ဝတ်လုံတစ်ယောက်မှ တစ်ဆင့်ခင်မိမိအား မိမိပိုင်စိန်ရွှေလက်ဝတ်လက်စားနှင့်ငွေသားတစ်သောင်းခန့် တိုပေးခဲ့လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ခင်မိမိမှာ သာတင့်နှင့်မေတ္တာမျှခဲ့ပါက တစ်သက်ပတ်လုံး အေးချမ်းစွာနေနိုင်သော အခြေအနေရှိစေကာမူ သာတင့်မှာ မာနကြီးသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဆင်းရဲစဉ်က လက်ထပ်ရန် စကားမစခဲ့သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား ရှမ်းသာသောအခါမှပြန်၍ဆက်ရန် ရှက်ကြောက်သဖြင့် စပ်ဖယ်ဖယ်ပြုခဲ့၏။ ထို့နောက် သာတင့်လည်း ငြိမ်းပါးရတ်တရက် ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့လေသည်။

ဤသို့ရှိစဉ်အတွင်း ခင်မိမိသည် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ အိမ်၌ ဦးကျော်ကိုတစ်ကြိမ်တွေ့မြင်ဖူးရာ ဦးကျော်သည် ခင်မိမိအပေါ်တွင် အသေအလွင်

ရစ်ကြိုက်မိလေသည်။ ဦးကျော်မှာ အထက်သားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အသက်မှာ (၄၃)နှစ်မျှရှိလေပြီ။ သို့သော် ခေတ်ပညာကို အတော်အတန်တတ်မြောက်ခဲ့သူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်ပြင် ငွေကို ခပ်ဖောဖောသုံးလျက် အလုပ်အကိုင်၌လည်း “ကြံ့ရည်ဖန်ရည်” ရှိသူတစ်ယောက်ဖြစ်ရကား မိန်းမတစ်ယောက်ကို လှလှပြီး ထားနိုင်မည့်အသွင်ကိုဆောင်လျက်ရှိ၏။ စပ်ကြားမှ မိတ်ဆွေတစ်ချို့သွေးဆောင် တိုက်တွန်းချက်အရဦးကျော်နှင့် ခင်မိမိတို့မှာ (၇)ရက်မျှအကြာတွင် လက်ထပ်ရန် ဝေပစ်ကြ၍ နောက်များမကြာမီ လက်ထပ်ထိမ်းမြားလိုက်ကြ၏။ ဤနည်းအားဖြင့် သားတင့်နှင့် ခင်မိမိတို့၏ဖူးစာမှာ အလွဲလွဲအချော်ချော်ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ခင်မိမိသည် ဦးကျော်နှင့် လက်ထပ်ပြီးသည့်နောက် မကြာမီ သားတင့် ချောက်လာပြီးလျှင် ခင်မိမိအား ကရုဏာဒေါသောနှင့် အပြစ်တင်ကာ ပြောဆိုလျက် ရှိ၏။

“နို့ခပ်ယူတဲ့ယောက်ျားအကြောင်းကို ခင်မသိဘူးလား၊ ခင်ရဲ့လက်ထပ် တာကလည်း မြန်လှချေလား။”

“ယူလိုက်တာကတော့ ခင်ကမေတ္တာရှိလို့ ယူလိုက်တာပဲ”

“ခင်က မေတ္တာရှိလို့ ဟုတ်စ၊ တော်တယ်ခင်ရယ် တနင်္ဂနွေတစ်ပတ် အတွင်းလောက်မှာ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမမေတ္တာရှိတယ်ဆိုတာကိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့ မှုမယ့်နိုင်ဘူး။ ဒီလူဟာ သူ့မိန်းမပြင်တစ်ယောက်မဟုတ်ပေလား။ သူ့အကြောင်း ခင်ဘာသိသလဲ”

“အို... ဒီဟာကတော့ မြန်ချင်မြန်၊ နှေးချင်နှေးပေါ့ ခင်သဘောပဲ”

ခင်မိမိသည် အနည်းငယ်ဒေါသထွက်လာသဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြော လိုက်၏။ မျက်နှာမှာ သွေးမရှိသကဲ့သို့ ဖြူဖြူရောင်ရောင် ဖြစ်၍ သွားလေသည်။ သားတင့်သည် ကစားစရာအသစ်ကလေးကို သူများလက်သို့ ပေးလိုက်ရသော ကလေးကဲ့သို့ မိမိလက်လွတ်သွားသော ခင်မိမိအား တစ်စုံစီစုံတွေး၍ နှုတ်ပြောမိသေး ၏။ ထို့နောက် ဦးခေါင်းကိုငုံလျက် ...

“ခင်ကိုလေ ကိုယ်တွေ့တာတည်းက သိပ်ပြီး ကိုယ်ဝရစိုက်မိတာပဲ။ ခင်ကကော”

“ခင်ကလဲ ဒီလိုပေါ့၊ နိပေမဲ့ အချစ်ဆိုတာ ခင်က ဘာမျှနားမလည်သေး ဘူး၊ ပြီးတော့ ...”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ကိုသာတင့်ကလည်း ဒီတုန်းက အသေအချာ ဖွင့်မပြောဘဲကို”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီဟာတော့ ကိုသာတင့် အပြစ်ပဲ”

ခင်မိမိသည် မိမိနှင့်အတူ တစ်ရုံးတည်း အလုပ်လုပ်ခဲ့စဉ်က သားတင့်၏ သိကပါးစိုက်ပါးပြောသောစကားများကိုလည်းကောင်း၊ အချစ်ဖြင့် ပြည့်လုံသော ချက်လုံးများဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပြိုင်တူကြည့်ခဲ့ကြသည်ကိုလည်း ကောင်း အိပ်မက်မက်၍ နေသကဲ့သို့ ပြန်၍သတိရမိ၏။ ဦးကျော်နှင့် လက်ထပ်၍ တစ်လမျှမကြာမီလင်နှင့်မယား မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မမိနိုင်လောက်အောင် ချစ်ခင်ကြသည့်အချိန်၌ အလွန်ပင် ပျော်မွေ့နေသည့်အတွင်း ယခုကဲ့သို့ မိမိ၏ အချစ်ဟောင်းက လာရောက်ပြောဆိုခြင်းမှာ ဖြူစင်သော ကောင်းကင်တွင် ညိုမှောင်သော ဝိုးတိမ်ကလေးများ သန်း၍လာဘိသကဲ့သို့ အနောင့်အယုတ်ကို ဖြစ်စေ၏။ ကြည်လင်သော မျက်လုံးအိမ်ကလေးများ၌ မျက်ရည်များလည်၍လာခဲ့ ၏။ ထို့နောက် သားတင့်လည်း ထွက်သွားလေသတည်း။

၆

ဦးကျော်နှင့် လက်ထပ်ပြီးသည့်နောက် (၃)ကြိမ်တိုင်တိုင် ကြောက်မက် ဖွယ်ကောင်းသော အိပ်မက်များကို မြင်မက်ရာ အိပ်မက်မြင်မက်တိုင်း ဦးကျော် သည် မြေပေါ်တွင် လဲကျသေဆုံးလျက် အလောင်းအနီး၌ သတ်သူသည် မတ်တတ် ရပ်၍နေရာ ထိုသူကား အခြားသူမဟုတ်၊ သားတင့်ပင်ဖြစ်လေသည်။ အိပ်မက်များ မှာတစ်ခုနှင့်တစ်ခုမတူဘဲ အခြားသောနေရာများတွင် ကွဲပြားခြားနားသော်လည်း နောက်ဆုံးအခန်းမှာ ထိုအခန်းချည်းသာ ဖြစ်လေသည်။ မိမိသည် သူသတ် စေအံ့အားအားစိတ်ဆိုးရမည့်အစား အိပ်မက်ထဲတွင် သူ၏ရင်ခွင်သို့ ရောက်သွား ၏။ အိပ်မက်တို့မည်သည် မြင်မက်စဉ်၌သာမဟုတ်၊ အိပ်ရာမှနိုးသည့်တိုင်အောင် အချိန်မပြေပျောက်သေးဘဲ ရှိနေတတ်ရာ ခင်မိမိမှာလည်း အိပ်မက်၏ အချိန်မပျောက်သေးဘဲ အိပ်ရာမှနိုးသည့်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သားတင့်အား စိတ်မဆိုး

ဘဲသူ၏ရင်ခွင်၌ ယုယစွာပွေ့ရှိက်ခြင်းခံရသည်ကိုပင် နှစ်ခြိုက်မိသေး၏။
ထိုအကြောင်းများကို ခင်မိမိသည်ဦးကျော်အား မည်သည့်အခါမျှ ဖွင့်၍မပြောဖူး
ခဲ့ချေ။ သို့သော် ဤအိပ်မက်သည် သာတင့်အား သတိထားရန် ရှေးပြေးနိမိတ်
တစ်ခုပေလောဟု အောက်မေ့မိ၏။

တစ်နေ့သော ညနေစောင်း၌ တယ်လီဇန်းမှ မြည်သံကြားရသဖြင့်
ခင်မိမိသည် တယ်လီဇန်းရှိသော အခန်းသို့သွားရောက်နားထောင်၏။ ဦးကျော်
သည် (ခ)မိုင်ရှိမြို့တစ်မြို့ကို မိမိတို့နှစ်ယောက်တည်း အေးချမ်းစွာနေနိုင်ရန် လှပ
သစ်ရပ်စွာပြင်ဆင်ထားသည့်ပြင် ဓာတ်မီးများ၊ ရေဒီယိုများအပြင် တယ်လီဇန်းပါ
တပ်၍ထားလေသည်။

“အို...ကိုသာတင့်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်နေပါဦး။ ခင့်အသံကလည်း ကတုန်ကယင်နဲ့ဘာဖြစ်တာ
လဲ၊ ကိုသာတင့် အခွင့်ယူပြီး ရန်ကုန်ရောက်လာတယ် ခင်ရဲ့”

“ဪ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါနဲ့ခင်တို့လင်မယားပျော်ပျော်ပါးပါးနေတာလာမကြည့်ရ
ဘူးလားဟင်။ ဘယ်နှယ်လဲ ခင်”

“အို... မလာခဲ့ပါနဲ့ရှင်၊ မလာခဲ့ပါနဲ့”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ဒီလိုဆိုလည်း မနောင်မှတော့ပါဘူး။ ဟုတ်လား
ကျုပ်တယ်လီဇန်းနဲ့ပါတ်မှတ်ထားနော် ၁၀၂၂... အကြောင်းရှိရင် ဘယ်အချိန်မဆို
စကားပြောနိုင်ပါတယ်”

ခင်မိမိသည် မိမိက ဤကဲ့သို့ပြတ်ပြတ်တောက်တောက် ပြောလိုက်
သောစကားမှာ အနည်းငယ်ရိုင်းကြောင်းသိရသဖြင့် စကားကို ပြန်၍ဆက်ပြန်
၏။

“ဒီကနေ့ည ဧည့်သည်တွေရောက်မှာမို့ အလုပ်မအားလို့ ပြောရတာမို့
ကိုသာတင့်ရဲ့၊ ဒါဖြင့်လည်း နက်ဖြန်ညဉာဏာစားပါလား”

ခင်မိမိ၏စကားသံမှာဝမ်းထဲကလိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ထွက်လာသောအသံ
မဟုတ်ချေ။ လောကွတ်သံမျှဖြစ်လေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ နို့ပေမဲ့ မလာနိုင်လို့ ဝမ်းနည်းပါတယ်။
တယ်လီဇန်းနဲ့ပါတ်မှတ်ပါလား”

“မှတ်မိပါပြီ”

“ငွတ်နိုက်”

“ငွတ်နိုက်”

တယ်လီဇန်းစကားပြတ်၍ သွားသောအခါ ခင်မိမိသည် သာတင့်
အကြောင်းကိုဆက်၍ မစဉ်းစားမိစေရန် တိုက်ဥယျာဉ်ထဲသို့ ထွက်သွားလေ၏။
တိုက်ကလေးမှာ ဘတ်(၈)ကားလမ်းနှင့် တစ်ဖာလုံခန့်မျှဝေးလျက် အနီးဆုံး
အိမ်နီးချင်းအိမ်များမှာလည်း တစ်ဖာလုံကျော်ကျော်ဝေး၍ “ကော့တိတ်(၇)” ခေါ်
တစ်ထပ်တိုက်မျိုးကလေးဖြစ်ပြီးလျှင် မူလဆောက်လုပ်သူ အိမ်ရှင် သူဌေးမှာ
လည်း အလွန်စေ့စပ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဧည့်ခန်း၊ အိပ်ခန်း၊ မီးခိုခန်း၊
ရေချိုးခန်း၊ တယ်လီဇန်းနှင့် စာကြည့်ခန်းစသည်ဖြင့် နေချင်စဖွယ်သစ်ရပ်စွာ
ဆောက်လုပ်ထားသော တိုက်ကလေးဖြစ်၏။ ထိုတိုက်ကလေးကို ဦးကျော်၏
သဘောအတိုင်း ရွေးချယ်ဝယ်ယူခဲ့၏။ တိုက်ကလေးကိုဝယ်စဉ်က ဦးကျော်၏
ငွေရင်းများမှာ ကုန်စည်များခင်းနှီးထားရာတွင် ဝင်၍နေသည်ဟုပြောကာ ငွေသုံး
ထောင်သာစိုက်ထုတ်နိုင်သဖြင့် ငွေရနှစ်ထောင်ကို ခင်မိမိက စိုက်ထုတ်၍ တိုက်နီး
ငွေတစ်သောင်းကို ပေးချေခဲ့ရလေသည်။

ပန်းခြံထဲသို့ ရောက်သောအခါ ပန်းများကို ရွှေစိုက်နေသော မာလီ
အဘိုးကြီး ဦးနီးကို တွေ့ရလေသည်။ ဦးနီးမှာ ယခင်တိုက်ရှင် လက်ထက်ကဝင်
အလုပ်လုပ်ခဲ့သော အဘိုးကြီးဖြစ်၍ တစ်ပတ်လျှင် ဤမိကျတနလာနှင့်သောကြာ
နေ့များတွင် ပန်းပင်များကို ကြည့်ရှုပြုစုရလေသည်။

“ဪ... ဘကြီးလာသကဲ့၊ ဒီကနေ့ဘာနေလဲ”

“ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ မိန်းကလေးရဲ့ နို့ပေမဲ့ ကဆုန်လပြည့်နေ့က သောကြာနေ့
ဖြစ်လို့ ဘကြီးဘုရားသွားချင်တာနဲ့ ဒီကနေ့လာပြီး အလုပ်လုပ်တာပဲ။ ဒါ့ထက်
နက်ဖြန် ရန်ကုန်ကို တစ်အိမ်လုံးသွားကြမလို့ဆို”

“ဘကြီးကို ဘယ်သူပြောလဲ”

၁၅၂ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

“မြို့ထဲမှာ ကိုကျော်နဲ့တွေ့တာနဲ့ သူက ပြောလိုက်လို့ သိတာပေါ့”

“မသွားပါဘူး ဘကြီးရယ်၊ ကျွန်မကိုလည်း သူ့ဘာမျှ မပြောပါလား။ ပြီးတော့လည်း ရန်ကုန်များ ကျွန်မ မသွားချင်ပါဘူး။ ပြီးငွေလုပ်ပါပြီ”

“ဪ... ဒီထက် ဒီတိုက်ကလေး ခုနစ်ထောင်နဲ့ရလိုက်တာမိန်းကလေး တို့ သိပ်တော်တာပဲနော်”

“ဘယ်ကလာ ခုနစ်ထောင်ရမှာလဲ ဘကြီးရဲ့ တစ်သောင်းကို ပေးရ မိတယ်ရှင်”

“အို ... မဟုတ်ဘူး၊ မင့်ယောက်ျားကို သေသေချာချာ မေးကြည့်ပါဦး”

“အို ... ဘကြီးကလည်း ဒီဟာဘကြီးအလုပ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ် ကျုပ်အလုပ်တော့ မဟုတ်ပေဘူး”

ခင်မိမိသည် မာလီအဘိုးကြီးနှင့် ဆက်လက်၍ မငြင်းလိုသဖြင့် နှင်းဆီ ဝန်းများကို ခူးလျက်ရှိလေ၏။ နှင်းဆီရုံနစ်ရကြားတွင် အစိမ်းရောင် ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ်ကို တွေ့မြင်ရလေရာ စာအုပ်ကလေးမှာ ဦးကျော်စာအုပ် ဖြစ်ကြောင်း သိသည်နှင့် ကောက်ယူထားလိုက်လေ၏။ လက်ထပ်ခဲ့သည့် အချိန်မှ စ၍ ဦးကျော်မှာ အလုပ်အကိုင်၌ လည်ကောင်း အသွားအလာ၌ လည်းကောင်း၊ အလွန်အချိန်မှန်ပြီးလျှင် သေချာသူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။ အခြားမျိုးဆိုင်မျက်များအပြင် ဦးကျော်၏သေသပ်လှပသော လက်ရေးဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားထားလေသည်။

စွန်လ (၁၈)ရက်၊ ညနေ (၉)နာရီ

စွန်လ (၁၈)ရက်မှာ ထိုနေ့ပင်ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ည (၉)နာရီတွင် ဦးကျော် သည် မည်သူနှင့်အခြား အချိန်အချက်ရှိလေသနည်း။ ခင်မိမိသည် အခြားစာရွက် များကို လှန်လှောရှာဖွေရာ အရောင်းအဝယ်နှင့်ပတ်သက်သည့် မှတ်သားချက် များ၊ မိတ်ဆွေများနှင့် အချိန်အချက်များကို တွေ့ရလေသည်။ မိန်းမနာမည် များ ရှိလေမည်လားဟု ဂရုစိုက်၍ ရှာဖွေသော်လည်း မိမိနာမည်မှတစ်ပါး အခြားမည်သည် မိန်းမနာမည်မျှ မတွေ့ရချေ။ ခင်မိမိသည် မိမိရှေးဟောင်း နှောင်းနှောင်းများကို ပြန်၍စဉ်းစားမိ၏။ သာတင့်မျက်နှာပေါ်လာပြီးလျှင် -

နောက်ဆုံးငါးမိနစ် □ ၁၅၃

“တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်အတွင်း လောက်မှာ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမတွေ့ရှိတယ် ဆိုတာ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား၊ ခင်ရယ်၊ ဒီလူဟာ သူစိမ်းပြင်ပြင် မဟုတ်လား။ သူ့ အကြောင်း ခင်ဘာသိလို့လဲ” ဟူသော သာတင့်၏စကားများကို အမှတ်ရမိ၏။

မိမိကိုယ်တိုင် လင်ယောက်ျား၏ ရှေးရာဇဝင်ကို မသိဘဲ လက်ထပ်ခဲ့ သည်ကို ပြန်၍စဉ်းစားမိ၏။ “ဦးကျော် ဦးကျော် အသက် ၄၀ပင်ကျော်ခဲ့လေပြီ၊ ထိုမျှလောက် အသက်ကြီးရင့်သူတစ်ယောက်၌ မိန်းမနှင့်ပတ်သက်သော ရာဇဝင်မရှိလေသလော” ခင်မိမိသည် နှင်းဆီဖြူများကို ဘုရားရှေ့ပန်းအိုးတွင် ထိုးရင်း တသီတတန်းကြီး ဆက်လက်တွေးတောမိ၏။

ဦးကျော်ပြန်လာ၍ ညစာစားသောက်ကြပြီးနောက် အိပ်နေစဉ်ခန်းရှိ ဆိုစာပေါ်၌ ထိုင်မိကြသော အခါ ခင်မိမိသည် ကောက်ရသော ဒိုင်ယာရီစာအုပ်တို ဦးကျော်လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ရာ ဦးကျော်သည် ခင်မိမိထိုင်နေသော ဆိုစာ ပေါ်တွင် တင်ပါးလွှဲထိုင်ပြီး နှစ်နှစ်သည် အိပ်စက်ကလေးများကို ယုယစွာ ဖွတ်သတ် လျက် -

“ကောက်ရတယ် ဟုတ်စ၊ နှင်းဆီပန်းတွေ သွားကြည့်ရင်း ကျကျန့်ရစ်ခဲ့ တယ် ထင်တယ်”

“အစ်ကိုကြီးရေးထားတာတွေ ခင်အားလုံးပြင်ပြီးပြီ”

“ဘာတွေများတွေလို့လဲ ခင်ရဲ့”

“ဒီကနေ့ည (၉)နာရီဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဘယ်က မိန်းမနဲ့များ မျိုးနီးထား ပြန်သလဲ”

ဦးကျော်သည် ခေတ္တမျှ မျက်နှာပျက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသော်လည်း ကုန်ဆုံးဆည်ကာ ပြန်လိုက်ပြီးနောက် -

“ဟုတ်တယ်၊ ကောင်းကင်ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ မျိုးနီးထားတယ်၊ အသား အဖြူမညို၊ မျက်လုံးပြန့်ပြန့်၊ ကိုယ်က ငါးရဲကိုယ်ကလေး၊ ဟောဒီခင်ကိုယ်ကလေး အတိုင်းပဲ”

ဦးကျော်သည် ခင်မိမိ၏ကိုယ်လုံးကလေးကို ဇက်ထားလိုက်လေ၏။

“အကောင်းပြောတာပါ၊ ည (၉)နာရီဆိုတာက ဘာလဲ”

“ခင်ကလည်း (၉)နာရီမှာ ဓာတ်ပုံတွေ ဆေးဖို့ ရှိတာပေါ့ ခင်ရဲ့၊ မေ့နေမှာစိုးလို့ မှတ်ထားတာပေါ့”

ဦးကျော်မှာ ဓာတ်ပုံပါသနာပါသူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အိမ်အောက်တွင် ခြေတိုက်ကလေးတစ်ခု ပြုလုပ်ထားရာ ညဉ့်အချိန်များတွင် သူ၏ဓာတ်ပုံများကို ဆေးခြင်း၊ ကူးယူခြင်းများပြုလုပ်လေ့ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ခင်မိမိပါလိုက်၍ ကူညီလေ့ ရှိ၏။

“ည(၉)နာရီလုပ်မှလား။ အရေးကြီးလွန်းလို့”

ဦးကျော်သည် ဆေးတံသောက်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို နက်နဲစွာစဉ်းစား လျက်ရှိရာ ခင်မိမိသည် မျက်နှာပေါ်သို့ ဓာတ်မီးရောင်တစ်ဝက်ကျရောက်နေ သောဦးကျော်၏မျက်နှာကိုစောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုနေလေ၏။ နှုတ်ခမ်းမွှေး၊ မှတ်စိတ် မွှေးများကို သပ်ရပ်စွာ ခိုပ်ထားလျက် ထူထပ်သောမျက်ခုံးမွှေးနှင့် လေးထောင့် မကျတကျသော ပါးရိုးကြီးမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို ခွဲခြား၍ စွာ လုပ်တတ်သော လက္ခဏာကို ဆောင်နေလေသည်။

“အစ်ကိုကြီး အသက် ၄၀ကျော်ပြီ၊ ပြီးတော့လည်း နယ်လှည့်ပြီး အလုပ်လုပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် အရင်ကမိန်းမ မရောသွားတာ ခင်မယ်ဘူး”

“နယ်လှည့်ပြီး ပစ္စည်းဥစ္စာရှာဖွေခဲ့တယ်ဆိုတာ နာမည်တယ်၊ သောက်ရိုး ဆိုတာ ပစ္စည်းကို ဒီလိုပဲစွန့်စားပြီးရှာဖွေမှာပေါ့ ခင်ရဲ့”

“ပြီးတော့ကော”

“ခင်ကလည်းကွယ်၊ မိန်းမအကြောင်းချည်းမေးနေတာပဲ၊ ခင်တို့မိန်းမတွေဟာ ဒီလိုရည်ခံ့ထင်ပါရဲ့”

“ခင်မေးတာကို တိုက်ရိုက်ဖြေခမ်းပါ”

“မိန်းမတွေတော့ တွေးဖူးတာပေါ့ ခင်ရဲ့၊ နှိပ်စက်တစ်ယောက် မျှသဘောမကျခဲ့ဘူး”

လင်ယောက်ျား၏ ရော့မြူသောစကားတစ်လုံးသည် ဇနီးသည်၏ နားတွင်ပျားသကာထက်ပင် ချိုမြိန်လှပေ၏။ ခင်မိမိ၏မျက်နှာမှာ ခပ်ထန်ထန် ရှိရာမှ နုည့်ပျော့ပျောင်းသော အမူအရာသို့ ဖျတ်ခနဲ ပြောင်းသွားလေသည်။

“ဟုတ်လား၊ ကျေနပ်ပြီလားခင်၊ နေပါဦး၊ ဒီကနေ့ညအမေးအစမ်းထူး သူချေလား”

“ခင်စိတ်ဟာ ဒီကနေ့ညဘာဖြစ်လို့မှန်းမသိဘူး၊ သိပ်လွှဲရှားနေတယ်၊ နန်ကုန်ကို ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး နက်ခြန်သွားကြမယ်ကြားတယ်လို့ ဦးနှိုးကြီးက ပြောတာတောင် စိတ်ထဲမှာ ထင်နေပြန်သွားတယ်”

“ဘယ်တုန်းက ပြောသလဲ”

“ဒီကနေ့ပဲ ပြောတယ်”

“ဒီကနေ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မဟုတ်လား၊ အဘိုးကြီးလာတဲ့ရက် မဟုတ်ပါ သူ”

“သောကြာနေ့ မလာနိုင်လို့ ဒီကနေ့သောကြာနေ့ အစားလာလုပ် သတဲ့”

“သိပ်တိုက်ဆွဲနေတာကြီး”

ဦးကျော်၏နှုတ်ပြန်၍မခြေခံ၊ ၎င်း၏မျက်နှာမှာ ခပ်ပြုံးပြုံးရှိရာမှ မျက် မှောင်ကုတ်၍ သွားလေ၏။ သို့သော် မိမိမျက်နှာကို ခင်မိမိမြင်သွားကြောင်း သိသဖြင့် မရယ်ချင်ရယ်ချင် ရယ်လိုက်သေး၏။

“ဒီတိုက်မှာ အရင်တိုက်ရှင်လက်ထက်ကတည်းက သူမာလီလုပ်တယ် ဆို အစ်ကိုကြီး”

“အေး ဟုတ်တယ်”

“ဟုတ်တယ်ဆိုက်ကိုဝယ်တာ ခုနစ်ထောင်ပဲ ပေးရတယ်လို့တောင် သူက ပြောနေတယ်”

“တယ် ဒီအကောင်ကြီး၊ ဒီလူကြီးဟာ သူ့အရာတွေမဟုတ်တာတွေ ဘာပြုလို့ ပြောနေရတာလဲ”

ဦးကျော်သည် စကားကို ခပ်လေးလေးပြောကာ အနည်းငယ် မျက်နှာ ဖျတ်၍သွားပြီးနောက် -

“မဟုတ်ပါဘူး ခင်ရယ်၊ ငွေတစ်သောင်းကို လက်ငင်းတောင်းတော့ အစ်ကိုကြီးက ခုနစ်ထောင်ပဲ လက်ငင်းပေးပါရစေ၊ သုံးထောင်က အပေါင်ပိုလွှာထား ပါလို့ ပြောမိတာပါ”

၁၅၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

“ဒါဖြင့်လည်း ဒီအဘိုးကြီးက နားစွန်နားချားကြားတာ ထင်မိရဲ့ အစ်ကိုကြီးရယ်”

ထိုအချိန်မှာ (၉)နာရီထိုးရန် (၅)မိနစ်သာလိုတော့သဖြင့် ခင်မိမိက-

“အစ်ကိုကြီးဓာတ်ပုံခန်းကို မသွားတော့ဘူးလား”

“ဒီကနေ့ည မသွားတော့ဘူးခင်ဗျေ၊ အစ်ကိုကြီး စိတ်ပြောင်းလိုက်ပြီ”

၀

မိန်းမများ၏စိတ်ကား အညှာလွယ်လှပေ၏။ (၉)နာရီထိုးပြီးသော် ဦးကျော်သည် ခင်မိမိ၏ခါးကိုလက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပွေ့ဖက်ကာ အိမ်ခန်းအတွင်း သို့ဝင်သွားလေရာ ထိုညအခိုခင်မိမိ၏စိတ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ အနှောင့်အယှက် မရှိတော့ချေ။ ကောင်းစွာ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်လျက်ရှိ၏။

နောက်တစ်နေ့ညနေစောင့်၌ကား ခင်မိမိသည် ဥယျာဉ်ထဲရှိ ခုံတန်း လျားရှည်ကလေးပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ယမန်နေ့က အခြားအမျိုးသမီးများကို ပြန်ပြောင်း တွေးတောလျက်ရှိ၏။

“ဓာတ်မသိဘဲနဲ့တစ်ပတ်အတွင်း ချစ်ကြိုက်ပြီးလက်ထပ်လိုက်တာများ အံ့ပါရဲ့ ခင်ရယ်” ဟု တစ်ခါက မောင်သာတင်ပြောဖူးသော စကားများကို ကြား ယောင်လျက်ရှိလေသည်။ ည (၉)နာရီဟု ခိုင်ယာရီစာအုပ်၌ အတိအကျရေးထား သည်မှာ အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခုရှိရမည်ဖြစ်၍ အခြားမိန်းမတစ်ယောက်နှင့် အချိန် အချက်သော်လည်း ဖြစ်နိုင်လေရာ ဓာတ်ပုံဆေးရန်ဟု ပြောခြင်းမှာ အားလျော် ခြား၍ ပြောခြင်းမျှသာဖြစ်သည်ဟုလည်း တွေးမိ၏။

ဤသို့နှင့်သောကြာနေ့သို့တိုင်ရောက်မှီလေ၏။ သောကြာနေ့များတွင် နေ့လယ်၌ ခင်မိမိသည် ညီထဲသို့သွား၍ တစ်ပတ်အတွက် ဓနဝယ်လေ့ရှိရာ ထိုနေ့၌ မူဦးကျော်သည် ခင်မိမိအား ဈေးသို့မသွားစေဘဲ ဝယ်ခြင်းလိုသော မစ္စည်းများကို မိမိကိုယ်တိုင် စာရင်းလုပ်ပြီးလျှင် လွယ်အိတ်တစ်လုံးကို ယူ၍ ညီထဲသို့တွက်သွား လေ၏။ ခင်မိမိကမူ ဦးကျော်သည် မိမိအား သာတင်နှင့်တွေ့မည်စိုး၍သာ ဈေးသို့ မလွှတ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု တွေးမိ၏။ သို့သော် ညနေစာလက်ဖက်ရည်စားပွဲမှ

နောက်ဆုံးငါးမိနစ် □ ၁၅၇

ထသွားသောအခါ စိတ်ထဲတွင် မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်ကာ ကိုယ်လက်မအိ သော ရှိနေသဖြင့် မိမိအိမ်ခန်းသို့သွား၍ အိပ်ရာပေါ်တွင် ခေတ္တမျှလှုံနေမိ၏။

“ဒီလူကို ဓာတ်မသိဘဲနဲ့ လက်ထပ်လိုက်တာ ခင်မှားတာပဲ” ဆိုသော သာတင်၏စကားများမှာ ယခုပင် နားထဲသို့ ကပ်၍ပြောလိုက်ဘိသကဲ့သို့ ရှိလေ ၏။

သို့ဖြစ်၍ ဦးကျော်အခန်းထဲသို့သွားရောက်ကာ ဦးကျော်၏ပစ္စည်းများကို အနှောက်ရှာဖွေလိုသောစိတ် ပေါ်ပေါက်လာ၍ ဦးကျော်နှင့် ခင်မိမိတို့မှာ ဗိုလ်ဆန် သောလင်မယားဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း အိမ်ခန်းတစ်ခန်းစီရှိရာ ဦးကျော်၏အိမ်ခန်း အတွင်း၌ စာရေးစားပွဲတစ်လုံးရှိ၍ ထိုစားပွဲအံ့ဆွဲထဲတွင် ဦးကျော်၏ စာများကို ထားလေသည်။ ခင်မိမိသည် အပေါ်အံ့ဆွဲများကို ပထမရှာဖွေရာ ကုန်စည်နှင့် ဆက်သက်သည့် ကက်တလောက် တစ်အုပ်နှင့် ကြော်ငြာစာရွက် (၄)ရွက်သာ တွေ့ရသဖြင့် ဦးကျော်၏ အကျီအိတ်များကို စမ်းသပ်ရှာဖွေပြန်၏။ စားပွဲအနီး သမင်ချိုင့် ချိတ်ထားသော ကွက်အကျီအိတ်များကို ရှာဖွေသောအခါ အပြင်အိတ် မှာ၌သော့တွဲတစ်တွဲ၊ ဆေးဘူးတစ်ဘူးနှင့် ဖိုက်ဆံအကြွေအနည်းငယ်သာတွေ့ရ လေသည်။ အတွင်းအိတ်၌ကား ယမန်နေ့က ဥယျာဉ်ထဲတွင် မိမိကိုယ်တိုင် တောက်ရခဲ့သော ခိုင်ယာရီစာအုပ်ကလေးကို တွေ့ရသဖြင့် နောက်ထပ် တစ်စုံ ထပ်ရာရေးထားသည် မထားသည်ကို သိရှိရန် ခင်မိမိသည် တုန်ယင်သော လက်များဖြင့် စာအုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်ရာ ထိုနေ့ရက်စွဲပေါ်၌ “သောကြာနေ့ည ၉နာရီ” ဟုထပ်မံရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရပြန်၏။ ယခုည (၉)နာရီ၌ ဦးကျော်မှာ အခြားမိန်းမတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံရန် အချိန်အချက်ပင်ဖြစ်သော လော။

စားပွဲတွင် အံ့ဆွဲ (၄)ခုရှိသည့်အနက် အောက်ဆုံးနှစ်ခုသာ သော့စက် ထား၏။ သို့ဖြစ်၍ ခင်မိမိသည် ဦးကျော်အကျီအိတ်ထဲမှ သော့တွဲကို ယူပြီးလျှင် ဖိတ်ထားသော အပေါ်အံ့ဆွဲတစ်ခုကို စတင်ဖွင့်လေရာ သော့ (၃)ချောင်းစမ်းသပ် မိသောအခါ အံ့ဆွဲပွင့်သွားလေ၏။ ခင်မိမိသည် မိန်းမတစ်ယောက်၏ ဓာတ်ပုံကို လည်းကောင်း၊ စာများကိုလည်းကောင်း တွေ့ရန် မျှော်လင့်၏။

သို့သော် မိမိမျှော်လင့်သည့်အတိုင်း မည်သည့်ဓာတ်ပုံမျှ မတွေ့ရသော အခါမှ အတော်အတန် စိတ်သက်သာရာရမိ၏။ အံ့ဆွဲ၏နောက်ပိုင်းလောက်တွင် ပန်းရောင်ကြိုးကလေးတစ်ချောင်းဖြင့် စည်းနှောင်ထားသော စာများကို တွေ့ရသဖြင့် ရင်ထဲတွင် ဒိတ်ခနဲဖြစ်၍ သွားမိ၏။ ထို့နောက် ကြိုးကလေးကို လက်ရာမပျက်စေဘဲ၊ စာများကို ဆွဲယူဖတ်ရှုလေရာ ထိုစာများမှာ ဦးကျော်နှင့် လက်မထပ်မီ မိမိကိုယ်တိုင် ဦးကျော်ထံ ရေးပေးသောစာများဖြစ်၍ နေရသဖြင့် မိမိအလျင်စလို သံသယဖြစ်မိသည်ကို ရယ်မောမိသေး၏။

အောက်ဆုံး အံ့ဆွဲကိုကား မဖွင့်သေးသဖြင့် ခင်မိမိသည် သော့တွဲမှ သော့များကို တစ်ချောင်းပြီးလျှင် တစ်ချောင်း စမ်းသပ်၍ ဖွင့်လေ၏။ သို့သော် မည်သည့်သော့တံမျှ သော့ပေါက်နှင့်မတန်သဖြင့် လက်လျှော့လိုက်ရလေသည်။ နောက်ဆုံး၌ အိမ်တွင်နှစ်ရှည်လများ အသုံးမပြုဘဲထားသည့် သော့တွဲကြီးကို အမှတ်ရသည့်အတိုင်း ထိုသော့တွဲကြီးမှ သော့များဖြင့် စမ်းသပ်ဖွင့်ပြန်ရာ သော့ ၃-၄ချောင်းမျှ ပြောင်း၍ ဖွင့်မိသောအခါ အံ့ဆွဲပွင့်သွားလေ၏။ ထိုအံ့ဆွဲ၌ စာရွက်စာတမ်းများစွာ မရှိချေ။ ဖိုင်တွဲ၍ထားသော သတင်းစာမှ ကိုက်ဖြတ်ထား သည့် ဖြတ်ပိုင်းဟောင်းများကို တွေ့ရ၏။ သတင်းစာများ၏ အရောင်မှာအဖြူ ချွေစါရောင်သို့ ပြောင်းလျက် ရက်စွဲမှာ လွန်ခဲ့သော (၁၀)နှစ်ခန့်က ဖြစ်၍ ရှိလေပြီ။ သာစည်မြို့၊ နမ့်တူမြို့၊ သီပေါမြို့များတွင် မိန်းမများကို သတ်ဖြတ် သည်ဟု စွပ်စွဲခြင်းခံရသော ကိုသူတော်ဆိုသူ၏ အကြောင်းများဖြစ်လေ သည်။ အမှတ်စဉ်ကိုသူတော်၏ဇနီးသော်လည်းကောင်း၊ ရည်းစားသော် လည်းကောင်း၊ တော်ဆွေသော်လည်းကောင်းပျောက်၍သွားပြီးလျှင် အစအနဟူ၍ ရှာမတွေ့ရကြောင်း၊ သို့သော် နမ့်တူမြို့မှ ရှမ်းမကလေးတစ်ယောက် ထူးဆန်းစွာ ပျောက်သွားသော အမှုနှင့်ပတ်သက်၍မန္တလေး သတင်းစာတစ်စောင်က ထိုကိုသူတော်ဆိုသူမှာ အင်္ဂလိပ်ညာကိုကောင်းစွာတတ်မြောက်၍ အပြောအဆို လည်ပတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းလွန်ခဲ့သော ၂၅နှစ်ခန့်က မေဩ(ပြင်ဦးလွင်) တွင်နေခဲ့ဖူးရာ တရားမဲ့နေသွားသော အိမ်ကိုအသစ်ဖျက်၍ ဆောက်လုပ်ရာ၌ အောက်ဆုံးကြမ်းပြင်များကို ရွာသောအခါလူ၏ အရိုးများကို တွေ့ရသဖြင့်

ထိုအရိုးများမှာ ထိုအခါက ပျောက်သွားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အရိုးများဖြစ်သည်ဟု ယူဆရကြောင်း၊ သို့သော် သက်သေမလုံမလောက်သဖြင့် ထိုအမှုတွင်တရားမဲ့မှာ "ကွင်းလုံးကျွတ်" လွတ်သွားခဲ့ကြောင်း၊ တရားမဲ့၏ဓာတ်ပုံ နှင့်တကွ လူပုံစံပါရှိလေ၏။

ခင်မိမိသည် တရားမဲ့၏ဓာတ်ပုံကို သေချာစွာ ကြည့်လျက်ရှိ၏။ ဓာတ်ပုံ မှာ မှတ်ဆိတ်မွေး၊ ငါးခြင်းမွေးများ ထူထပ်လျက် လက်ဝဲဘက် ငါးအောက်နားတွင် အနာရွတ်တစ်ခုပါရှိ၏။ ခင်မိမိသည် အကြံတစ်ခုရသဖြင့် စက္ကူအပြုတစ်ချပ်ကို မျက်နှာနှင့် "အံကျ" အောင်အပေါက်ဖောက်၍ ဓာတ်ပုံ၏မျက်နှာပေါ်သို့ ကပ်လိုက် ရာမှတ်ဆိတ်မွေးများကွယ်ပျောက်သွားလေ၏။ ထို့နောက် အနာရွတ်ကိုလက်ဖြင့် အုပ်၍ သေချာစွာ ကြည့်သောအခါ ဦးကျော်၏မျက်နှာပေါ်၍လာ၏။ ဦးကျော်၏ နှာတံနှင့် မျက်လုံးများကား ငြင်းကွယ်၍ ပရနိုင်းချေ၊ ခင်မိမိ၏မျက်နှာမှာ သွေးမရှိ သကဲ့သို့သွားကာ ဓာတ်ပုံကလေးပင် လက်မှလွတ်ကျသွားလေ၏။ အခန်းတစ်ခု လုံးမှာ ရာရာလည်၍ သွားသကဲ့သို့ ခုတင်၊ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်၊ အင်္ကျီချိတ်များမှာ မျက်စိထဲတွင် ခပ်ပြားပြားဖြစ်၍ သွားလေ၏။ လူပုံစံပါသော သတင်းစာရွက်ကို ထပ်မံကြည့်ပြန်ရာ တရားမဲ့၏ လက်ဝဲဘက် လက်ကောက်ဝတ်အောက်ဘက်၌ အမာရွတ်တစ်ခုရှိကြောင်း ပါရှိ၏။ လင်မယား ရေကဦးကျော်၏လက်ပတ်နာရီကို မိမိကိုယ်တိုင် ပတ်ပေးဖူးရာ ထိုနေရာတွင် အမာရွတ်ကလေးကို မြင်ဖူးကြောင်း သတိရမိ၏။ ခင်မိမိလည်း ပစ္စည်းများကို နေသားတကျ ပြန်ထား၍ မိမိခြေရာ၊ လက်ရာများကို ဖျောက်ဖျက်ပြီးသော အခန်းတွင်းမှ တုန်တုန်ယပ်ယပ် ထွက်လာ လေသည်။

နောက်ဆုံးငါးမိနစ်

"သောကြာနေ့ ညဉ့်နာရီ" ဆိုသောစာမှာ မည်သည့်အမိဖွယ် သက်ရောက်လေသနည်း။ မြေတိုက်ထဲသို့ ဓာတ်ပုံဆေးရာတွင် မိမိအား ကူညီရန် ခေါ်ဆိုသည်များကို စိတ်ထဲမှ ဖျောက်ဖျက်၍ မရနိုင်အောင်ရှိလေ၏။ သာတင့်၏ အကူအညီကို တမ်းတမိ၏။ "မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ ငါပြေးမှတော်မယ်"

"ဒီနေ့ညဉ့်နာရီဟော"

အိမ်ရှေ့တံခါးကိုဖွင့်လိုက်သံကြားရသဖြင့် ခင်မိမိသည် ဆံပင်များကို တလိုကရိပတ်ကာ ပြတင်းပေါက်ခန်းဆီးများအကြားမှ အိမ်ရှေ့လမ်းဘက်သို့ ချောင်းမြောင်းကြည့်မိ၏။ ဦးကျော်ကား ဈေးမှ ပြန်လာခဲ့ပြီးလျှင် ဝင်းတံခါးကို ပြန်၍ပိတ်ပြီးနောက် အိမ်သို့လာ၍ နေသည်ကိုမြင်ရ၏။ ခင်မိမိကား မြေးရန် အချိန်မရတော့ပြီ။ ဦးကျော်ကိုင်ထားသော တူးရွင်းပြားအသစ်တစ်ချောင်းမှာ မိမိ၏ အသည်းအူများကို ပြောင်းပြန်လှန်၍ ပစ်လိုက်သကဲ့သို့ ရှိစေ၏။

“ငါ သူမလာခင် မပြေးမီတာ မှားတာပဲ” ဟု ခင်မိမိသည် ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိ၏။

“နို့ပမဲ့ကိစ္စမရှိဘူး။ နောက်ဖေပေါက်ကလှည့်ပြီး ပြေးမယ်” ဟု စိတ်ထဲ တအောက်မေ့ကာ နောက်ဖေပေါက်မှ အိမ်ကိုလှည့်၍ ပြေးလေရာ အိမ်နံဘေးမှ ပတ်၍ဝင်လာသော ဦးကျော်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိလေ၏။

“အို... မောကြီး ပန်းကြိုးနဲ့ ဘာပြုလို့ ပြေးတာလဲ ခင်ရဲ့”

“ဟဲ့ လမ်းကြားကလေးထိပ်ရောက်အောင် ပြေးမလို့ပါ” ဟု ခင်မိမိက အပြင်းအထန် တုန်လှုပ်လျှော် ပြောလိုက်ရလေ၏။

“ဟုတ်လား။ အစ်ကိုကြီးလဲ လိုက်မှာပေါ့”

“မလိုက်ပါနဲ့ အစ်ကိုကြီးရယ်။ ခင်ခေါင်းကိုက်လွန်းလို့ပါ။ တစ်ယောက် တည်း သွားပါရစေ။”

“ခင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ကတုန်တယင်နဲ့ မျက်နှာလည်း မကောင်းပါ

လည်းကောင်း၊ ခင်အစ်ကိုကြီးရဲ့ ခေါင်းနည်းနည်းကိုက်တာပါ။ လေညင်း တာလေးထိရင်း ဖြစ်လျှောက်ရရင် ပျောက်သွားမှာပေါ့”

“လာ သွားမယ်”

“တစ်ယောက်တည်း သွားပါရစေလား အစ်ကိုကြီးရယ်”

“မသွားရဘူး။ အစ်ကိုကြီးလည်း လိုက်မှာပဲ”

ခင်မိမိသည် တစ်စုံတစ်ရာ မငြင်းပယ်ဝံ့ချေ။ လင်ယောက်ျားမရိပ်မိစေ ရန် မနည်းပင် ဣန္ဒြေဆည်၍ လျှောက်သွားရလေရာ ဦးကျော်လည်း နောက်မှ

ထက်ကြပ်လိုက်ပါသွားကာ လမ်းကလေးဆုံးသော အခါမှ အိမ်ဘက်သို့ ပြန်၍လျှောက်လာခဲ့ကြလေ၏။ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ခင်မိမိသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီးနောက် အိမ်ရာပေါ်တွင် လဲလျောင်းလျက်ရှိစဉ် ဦးကျော်လည်း အော်ဒီကလုံး ရေမွှေးပုလင်းကို ယူလာပြီးလျှင် ခင်မိမိအား ယုယစွာပြုစုလျက် ရှိသဖြင့် “ငါထင်တဲ့အတိုင်းမှ ဟုတ်ပါ့မလား။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း မယားကို သိပ်ချစ်တဲ့လူကြီးပဲ” ဟု တွေးမိသေး၏။

ထိုည၌ ခင်မိမိသည် ညစာမစားဘဲရှိရာ ဦးကျော်သည် ဧည့်ခန်း၌ထိုင် ကာ မိမိအားမျက်စိအောက်က မပျောက်မခံဘဲ ရှိနေသဖြင့် သံသယစိတ်များမှာ တိုး၍လာလေ၏။ တစ်စုံတစ်ရာ အကူအညီလည်းမရှိ။ အိမ်နီးချင်းများမှာလည်း အလှမ်းကွာလှသဖြင့် အော်၍ခေါ်ဝင်စေကာမူ ကြားနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။ တစ်ခဏမျှ လစ်လျူတယ်လီဇန်းဆီသို့သွား၍ ခေါ်နိုင်မည်ဖြစ်သော်လည်း ဦးကျော်မှာ ဧည့် ခန်းတွင် ဆေးတံကြီးတိုခဲရင်း သတင်းစာတစ်စောင်ကို ဖတ်လျက်ရှိရာ တစ်မိနစ်မျှ အလစ်မပေးဘဲ ရှိသဖြင့် ဤအခွင့်အရေးကိုလည်း လက်လျှော့ရပေတော့မည်။ ထိုည၌ သာတင့်လာလိမ့်မည်ဟု လီဆယ်ပြောရလျှင် ကောင်းလေမည်လားဟု ပထမဦးစားမိသေး၏။ သို့သော် ဤသို့ဆိုလျှင် ဦးကျော်သည် မိမိအား ချက်ချင်းပင် တစ်စုံတစ်ရာ ပြုလုပ်လေမည်လော ထိုအကြံကိုလည်း လက်လျှော့လိုက်ရ၏။

ခင်မိမိသည် တစ်စုံတစ်ရာကို အကြံရသည်နှင့် တတ်နိုင်သမျှ ဣန္ဒြေဆည် ပြီးလျှင် မျက်နှာကို ကြည်လင်စွာထားလျက် နေ့စဉ်သောက်နေကျ ကော်ဖီများကို ဖုတ်၍ ဧည့်ခန်းသို့ ကော်ဖီနံနစ်ခွက်ယူခဲ့လေ၏။ ထိုအချိန်၌ကား (၁) နာရီထိုးခဲ့လေ ပြီ။ ခင်မိမိသည် ကော်ဖီကိုရှေ့ဦးစွာသောက်လေရာ ဦးကျော်က ကော်ဖီကိုသောက် ရင်း...

“အေးကွယ်၊ ကော်ဖီသောက်ကြသေးတာပေါ့။ ပြီးတော့မှပဲ ဓာတ်ပုံခန်း သွားပါ့မယ်။ အချိန်လိုသေးတယ်”

နောက်ဆုံး ပြောလိုက်သော အချိန်လိုပါသေးသည်ဆိုသော စကားသွား မှာ မိမိအားသတ်ရန် အချိန်ပင်ဖြစ်၍ ခင်မိမိမှာ ကျောထဲကပင်စိပ်၍ သွားမိသေး ၏။

“အစ်ကိုကြီး ဝယ်ခဲ့တဲ့ ကော်ဖီကလေး အကောင်းသား”

“ဆူးလေဘုရားလမ်းက ဝယ်ခဲ့တယ်ကွယ့်။ နို့ပေမဲ့ ခင်ဇော်တာနည်းနည်းခါးသွားတယ်။ အစ်ကိုကြီးက နှလုံးရောဂါရှိတော့ ကော်ဖီခါးခါးနဲ့ မတည့်ဘူး ခင်ရဲ့”

“နို့အစ်ကိုကြီးက ခါးခါးကြိုက်တာကို”

“ဟဲ့ဟဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ။ ခင်ခေါင်းကိုက်ပျောက်သွားပြီ ဟုတ်စ”

“ဟင့်အင်း သိပ်မပျောက်သေးဘူး။ ဒါထက် မေ့နေလိုက်တာ၊ ကြက်ရောင်းတဲ့ မာမက်ဆီကို ကြက်မှာရဦးမယ်။ နက်ဖြန် စနေနေ့အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ကျွန်မမွေးနေ့ ပျော်ပွဲစားသွားကြရမယ်”

“မင်းကလည်းကွယ် အချိန်မတော်မှ”

“အို... မာမက်ဆီပင် မပိတ်သေးပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ပင် ခင်မိမိသည် တယ်လီဖုန်းရှိရာ အခန်းတွင်းသို့ နေရာမှ ခပ်မြန်မြန်ထလာခဲ့ပြီးလျှင် သွာတင့်ပေးခဲ့သော နံပါတ်အတိုင်း တယ်လီဖုန်းကိုကုန်ကုန်သောဆက်လိုက်လေ၏။ သို့သော် စကားစ၍မပြောမီဦးကျော်သည် မလှမ်းမကပ်ကြားလောက်သောနေရာ၌ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ကာ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိလေသည်။ တယ်လီဖုန်းမှာ လိုက်ကာ အပါးကလေး တစ်ချပ်ကွယ်၍ထား၏။ အခြားဘက်မှ သာတင့်၏ အသံကို ဝမ်းမြောက်စွာ ကြားရလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မခင်မိလေ၊ ဦးကျော်မိန်းမ၊ (၁)ပိုင်ကနေပြီး စကားပြောနေပါတယ်”

“ကြက် ၂ ကောင် ယူခဲ့ပါ”

“မြန်မြန်လာပါနော်”

“သိပ်အရေးကြီးတယ်”

“နက်ဖြန်မနက် ခပ်စောစော လာပို့တာပေါ့”

“အသေနဲ့အရှင်”

“နှစ်ကောက်စလုံး အသေကိုယူခဲ့ပါ ကိုမာမက်”

“မြန်မြန်နော်”

ငါးနောက် ခင်မိမိသည် ကုန်ကြွေးမပျက် တယ်လီဖုန်းခွက်ကိုမျှကာ ဧည့်ခန်းသို့ပြန်၍ ပြန်ထွက်လာလေ၏။ မိမိအပေါ်တွင် ဦးကျော်သည် ထိုအချိန်ထိ သံသယမဖြစ်သော မျက်နှာကို မြင်ရသောအခါ အတန်ငယ် စိတ်သက်သာရာရ၏။ ထိုအချိန်၌ကား နာရီလက်တံမှာ (၁) နာရီခွဲကို ပြလျက်ရှိလေပြီ။

ဧည့်ခန်းသို့ရောက်သောအခါ ဦးကျော်က “ခင်မျက်နှာကလေး ရွှင်လာပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အစ်ကိုကြီး ခေါင်းကိုက်ပျောက်သွားမှပဲ”

ခင်မိမိသည် “ပန်းထိုးခွေ” ကလေးကို စားပွဲပေါ်မှ ယူပြီးလျှင် ဆိုစာပေါ်၌ ထိုင်ကာ ထိုးလက်စပန်းများကို လက်စသတ်လျက်ရှိလေ၏။ ခက်ယူကြာလတ်သော ဦးကျော်သည် သတင်းစာကို စားပွဲကလေးပေါ်သို့ ရှုထားလိုက်ပြီးလျှင် နာရီတိုတစ်ချက်မျှလှမ်းမကပ်ပြီးနောက် ဆေးတံကိုမီးညှို့လေ၏။ ထို့နောက် ခင်မိမိကို ဤည့်လျက် -

“ဥနာရီ ထိုးတော့မှပဲ မြေတိုက်ထဲ သွားကြစို့လေ၊ ဓာတ်ပုံဆေးရအောင်”

ပန်းထိုးခွေကလေးမှာ ခင်မိမိလက်မှ မသိမသာလွတ်ကျသွားလေ၏။

“လိုပါသေးတယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ဥနာရီထိုးမှ သွားကြတာပေါ့”

“မိနစ် ၂၀ လိုတော့တယ်၊ ဘာထူးသေးသလည်း စောစောသွားစောစော နှုတ်စောစော အိပ်ကြရတာပေါ့”

“နို့ပေမဲ့ ခင်တော့ ဥနာရီမှ”

“အချိန်ဆိုတာ အစိုးတန်တယ်ကွယ့်၊ ငါက အခုဆိုရင် အခုမှကြိုက်တဲ့ အကောင်၊ လာ သွားမယ်”

ဦးကျော်၏အသံမှာ အနည်းငယ်ပြောင်းလဲလာသဖြင့် ခင်မိမိသည် ဖျက်နေမော့၍ ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဦးကျော်၏မျက်နှာကား ယခင်က မိမိအား ယုယစိုက်ထွေးချော့မော့ခဲ့သည့် ဦးကျော်မျက်နှာမဟုတ်တော့ချေ။ အပေါ်ယံမျက်နှာစူးကို ခွာ၍မျှလိုက်သကဲ့သို့ သိမ်မွေ့ ခြင်းလုံးဝကင်းလျက် မိမိအား ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ

ပြီးကြောင်းသောမျက်လုံးများဖြင့်ရက်စက်စွာကြည့်နေသောမျက်နှာကြီးကိုမြင်ရလေ၏။ သူ၏လက်ချောင်းများမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို ရစ်ပတ်ဖျစ်ညှစ်လိုဟန်ဖြင့် တွန့်လိမ်လျက်ရှိလေရာ အဓိပ္ပာယ်မရှိသော သူ့ရူးတစ်ယောက်၏မျက်လုံးများနှင့် ခင်မိမိ၏မျက်နှာကို စိုက်ကာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။

“လာ သွားကြမယ်၊ မြေတိုက်ထဲကို”

ဆိုတာနောက်မှိုကိုမှီ၍ထိုင်နေသော ခင်မိမိ၏ပန်းကို ခပ်ဖျစ်ဖျစ်ကိုင်းလိုက်လေ၏။

“လာဆိုတာ မလာဘူးလား။ မင်းကို တစ်ခါတည်း ဝေ့သွားနိုင်တယ်။ နားလည်လား”

ဤသို့ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဦးကျော်သည် ခင်မိမိအား ဝေ့၍လေရာ ခင်မိမိသည်ဆိုတာနောက်မှိုကို ကြောင်ကဲ့သို့ ကုတ်ခြစ်တွယ်ကပ်ထားလေ၏။ သို့သော် အားချင်းမမျှသော ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်လက်ထဲမှ လွတ်မြောက်နိုင်ပါသည်လော။

“မလုပ်နဲ့ အစ်ကိုကြီး၊ မလုပ်ပါနဲ့”

“လုပ်မယ် ဘာဖြစ်လဲ”

“အို အို နေပါဦး အစ်ကိုကြီးရဲ့ ကျွန်မ ပြောစရာရှိလို့ပါ။ နာခံစရာ တလေးကို နာခံပါရစေဦး အစ်ကိုကြီးရယ်”

ဦးကျော်သည် အနည်းငယ်တွန့်၍ သွား၏။

“အောင်မယ် ဘာများ ပြောမလို့ပါလိမ့်”

ဦးကျော်သည် ခင်မိမိ၏ပန်းကို ဖျစ်ညှစ်ထားရာမှ လျှော့လိုက်ပြီးလျှင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုစာပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်၏။ အစိုက်အတန့်၌ကား ခင်မိမိ၏ အနိုင်ရခဲ့လေပြီ။

“ဘာလဲ၊ ဘာပြောမလို့လဲ၊ အလျင်က ရည်းစား အကြောင်းလား”

ခင်မိမိသည် တစ်စုံတစ်ရာ မဖြစ်သကဲ့သို့ ကြောက်ရွံ့သောစိတ်များ ဆိုတတ်နိုင်သမျှ ပယ်ဖျောက်ကာ -

“ကျွန်မအသက် ၁၆နှစ်ကတည်းက လက်နှိပ်စက်စာရေးမလုပ်ခဲ့တယ် လို့အစ်ကိုကြီးကို ပြောခဲ့တယ်။ နောက်ပြီးတော့လည်း တစ်ခါမျှ အိမ်ထောင်မပြု နူးဘူး အဖို့ပါလို့ အစ်ကိုကြီးကို ပြောခဲ့တယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါဘာဖြစ်သလဲ”

“ဘယ်ဟုတ်ရမလဲ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ဒီဟာတွေအားလုံး လိမ်တာ ရှည်းပဲ။ ကျွန်မအသက် ၂၂နှစ်တုန်းက ဦးဘိုဦးဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်တွေ့တယ်။ သူက ကျွန်မထက် အသက်အများကြီး ကြီးတာပေါ့။ မျောမှာ ပိုက်ဆံမရှိရှာဘူး။ ခိုးတော့ ရှိးပါရဲ့၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း သူ့ကို လက်ထပ်လိုက်ပြီး သူ့အသက်ကို တွန့်မနာမည်နဲ့ အသက်ပေါင်ထားဖို့ ပူဆာတာပေါ့။ ဒီတော့ သူလည်း ကျွန်မအလို တူ အသက်ပေါင် လုပ်ရရှာတယ်။ ငွေကတော့ မများပါဘူး၊ ငါးထောင်တည်းပဲ”

ဦးကျော်၏ မျက်နှာမှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော အသွင်မှ အံ့ဩသည့် အမူအရာသို့ တဖြည်းဖြည်းပြောင်းသွားလေ၏။

“အောင်မယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ အရင်အစ်ကိုကြီးကို ဖွင့်ပြောရမှာ ကြောက်လို့၊ ပြီးတော့ ကျွန်မဆေးရုံမှာ ဆရာမလည်း လုပ်ဖူးတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော့်ထုတ်နုန်းက ကျွန်မ ဝှန်စားပြီး သာယာဝတီဆေးရုံမှာတောင် အလုပ်လုပ်ခဲ့သေးတယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ အဲဒီအခါတုန်းကပေါ့ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ အင်္ဂလိပ်မေဂျာတစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်မ အကျွမ်းဝင်ပြီး အဆိပ်အဖျိုးမျိုး အကြောင်း သူက ကျွန်မသင်ပေးတာကို”

“အဆိပ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ဦးကျော်မှာ ယခင်ကထက်ပို၍ စိတ်ဝင်စားလာဟန်ရှိ၏။ ခင်မိမိသည် နာရီကိုမသိမသာ ခိုကြည့်သောအခါ (၉) နာရီထိုးရန် (၁၅) မိနစ်လိုသေးကြောင်း တွေ့ရ၏။

၁၆၆ □ ဒုန့်ရွှေမျှား

“ပြီးတော့ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ အဆိပ်တစ်မျိုးရှိတယ်၊ အဖြူနုနုကလေးပေါင်အထက်တောင်နုသေးတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခြောက် အထက်အဆိပ်အကြောင်းအစ်ကိုကြီး နားလည်သလား”

“မလည်ပါဘူး”

“ဒါနဲ့ ကျွန်မအလုပ်ထွက်ခါနီးတော့ မေဂျာဆီက ဒီအဆိပ်မူန့်တွေကို ကျွန်မ နည်းနည်းစိုးယူခဲ့တာပေါ့၊ ဒီအဆိပ်ကို သောက်မိတဲ့ လူများဟာ နှလုံးသွေးရပ်ပြီး သေသွားတဲ့လူများလိုပဲ အင်မတန်ညင်သာတယ်၊ ဘယ်ဆရာဝန်ကမျှ သင်္ကာမကင်းမရှိဘူး၊ သွေးရိုးသားရိုးသေကြောင်း လက်မှတ်ရေးထိုးပေးပြီးသားပဲ”

“အင်း... ပြောပါဦး”

“မပြောပါရစေနဲ့ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ကျွန်မ ကြောက်လွန်းလို့ပါ”

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ မပြောမနေရဘူး၊ ပြောမှဖြစ်မယ် ဦးတော့ကိုဘိုးဦးဘာဖြစ်သလဲ”

ခင်မိမိသည် မျက်နှာကို ခပ်ပြုံးပြုံးထားလိုက်ကာ “လူကြီးက မိန်းမငယ်ငယ် ရနေတော့ ကျွန်မကို သိပ်အလိုလိုတယ်၊ ကျွန်မကလည်း ကန့်ကွက်လုပ်တော့ ကော်ဖီဆိုရင် ကျွန်မကိုယ်တိုင်ဖျော်ပေးမှ ကြိုက်တယ်”

“အင်း...”

ခင်မိမိသည် ပန်းထိုးခွေကလေးမှ ဖာများကို ခပ်အေးအေးဖောက်၍ ခွေလေ၏။

“ပြောလေ၊ ဆက်ပြောလေ၊ ပြော ပြော”

ဦးကျော်၏အသံမှာ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်၍ လာလေ၏။

“တစ်ညနေတော့ ကျွန်မတို့အိပ်ခွေ ဥယျာဉ်ထဲမှာ တော်ဖီသောက်ရင်း သူ့သောက်တဲ့ကော်ဖီခွက်ထဲကို အဲဒီအမှုန်ကလေး နည်းနည်းခတ်လိုက်တာပေါ့၊ ဦးတော့ ကျွန်မသူ့ကို စောင့်ကြည့်နေတယ်၊ တစ်နာရီလောက်ကြာတော့

နောက်ဆုံးငါးမိနစ် □ ၁၆၇

ဖြစ်လာတာပါပဲ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ မူးတယ် မူးတယ်ပြောတော့ ကျွန်မက ပြတင်းပေါက်တွေ ထွင်းရတယ်၊ နောက် ငါ အသက်ရှူကျွမ်းလာတယ်၊ လုပ်ပါဦးဆိုလို့ သူ့ရှုပ်အင်္ကျီအပေါ်ကျယ်သီးတောင်ဖြတ်ပေးရသေးတယ်၊ ဒါနဲ့ကားတာပြောပြောနဲ့ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ဇက်ကျိုးကျသွားတာပါပဲ အစ်ကိုကြီးရယ်”

ခင်မိမိသည် သက်ပြင်းချလိုက်လေ၏။

ဦးကျော်သည် ခြောက်သွေ့ကသောနှုတ်ခမ်းများကို လျှာဖြင့်ပွတ်တိုက်ပြီးနောက် တံတွေးများကို ဖျံ့ချလိုက်လေသည်။

“အသက်ပေါင်တဲ့ငွေကော”

“ရလိုက်တာပေါ့အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“ပြီးတော့ကော”

“နောက်တစ်ယောက်ကတော့ မထူးပါဘူးအစ်ကိုကြီးရယ်၊ သူက အင်္ဂလိပ်လူမျိုး၊ အသက်လည်းငယ်တယ်၊ ရုပ်လည်းချောတယ်၊ ခင်ကိုချစ်လိုက်တာ မပြောနဲ့တော့၊ သူကတော့ သူ့သေရင် သူပိုင်တဲ့ မေမြို့ကြာမြဲကြီးတွေကို ကျွန်မပေးဖို့ သေတမ်းစာရေးထားတယ်၊ သူ့သေအောင် ဘယ်စောင့်နိုင်မလဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ လူဆိုတာ လောဘသား၊ မြန်မြန်လိုချင်တာပေါ့”

“သူ့ကိုကော ဘယ်လိုလုပ်လိုက်သလဲ”

“အရင်နည်းအတိုင်းပေါ့အစ်ကိုကြီးရဲ့”

“သေခါနီးတောင် ကော်ဖီက မီးလိုက်တာ မီးလိုက်တာနဲ့ မိတိုင်းနဲ့ မတူဘူးလို့ညည်းသွားသေးတယ်”

အချိန်မှာ ငါနာရီထိုးရန် ၁၀မိနစ်မျှသာလိုတော့၏၊ ဦးကျော်၏မျက်နှာမှာ သွေးမရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်၍သွားကာ -

“ကော်ဖီ မီးတယ်၊ ဟုတ်စ”

“မီးတာပေါ့အဆိပ်ခတ်ထားတာကို”

“ဘုရား ဘုရား၊ ဟဲ့ခွေးမ၊ နှင်ငါ့သောက်တဲ့ကော်ဖီထဲအဆိပ်ခတ်ထားလိုက်ပြီဟုတ်စ၊ ဒါကြောင့် သိပ်မီးတာကို”

၁၆၈ □ ဒုတိယအပိုင်း

ဦးကျော်သည် အသက်ရှူကျပ်လာသည့်ဟန်ဖြင့် လည်ပင်းကိုပွတ်သပ်
တာ ခင်မိမိ၏လည်မျိုကို လက်ချောင်းများဖြင့် ဖျပ်ညှပ်ရန် နေရာမှထလေ၏။
ခင်မိမိသည် မိမိနေထိုင်နေသော ဆိုဗာကို ဖျတ်ခနဲ နောက်သို့အားသို့တွန်းလိုက်ပြီး
နောက်ဦးကျော်၏မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြီး လက်ညှိုးထိုးကာ “ခတ်လိုက်တယ်
လေ ခတ်လိုက်တယ်။ ခါတိုင်းထက်တောင် နည်းနည်းပိုတည့်လိုက်သေးတယ်။
အခု နာရီခွဲတော့မယ်။ ရှင်နေရလှရင် နောက် (၅) မိနစ်ပေါ့”

“ဟဲ့ ရွေးမ နင်သေပေမိတာ”

“အောင်မယ်၊ ပါးစပ်က ပြောမနေနဲ့။ ရှင်လည်ချောင်းထဲက ပူမလာ
ဘူးလား။ ဘာမှတ်သလဲ။ ရှင့်အူတွေ အသည်းတွေ အခုလောက်ကြာရင် ပြတ်ကျ
တုန်ပြီ အပိုင်းအပိုင်းပြတ်ကုန်ပြီ။ နားလည်လား”

ဦးကျော်သည် ဆိုဗာလက်ရန်းများကိုကိုင်ကာ လက်သည်းများဖြင့်
တုတ်ခြစ်ပြီးနောက် နေရာ၌ပင် ဖင်ထိုင်လဲကျသွားလေ၏။

(၉) နာရီထိုးရန် (၄) မိနစ်သာ လိုတော့၏။

“ကိုင်း လှုပ်နိုင်သေးခဲ့လား ဟဲ့ဟဲ့”

ဦးကျော်သည် အသက်ရှူကျပ်လာဘိသကဲ့သို့ ရှုပ်အင်္ကျီလည်ပင်းများ
ကို အတင်းကုတ်ခွဲဆုတ်ခြံလျက်ရှိလေ၏။ ဆိုဗာပေါ်မှကား မထနိုင်တော့ချေ။

ထိုခဏ၌ ဝင်းတံခါးကိုဖွင့်၍ အိမ်ဆီသို့ ပြေးလာသော ခြေသံများကို
ကြားရလေရာ ခင်မိမိသည် ဆိုဗာပေါ်မှ ရန်ချပြီးလျှင် တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ အတင်း
ပြေးသွားလေ၏။ တံခါးကိုဖွင့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သာတင့်မျက်နှာကို
မြင်လိုက်ချီးလျှင် ခင်မိမိသည် အချစ်မဟောင်း၏ရင်ခွင်ထဲသို့ တစ်ခါတည်းလဲကျ
သွားလေသတည်း။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ခင်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“သွားကြည့်တော့လေ၊ ဦးကျော်ဘာဖြစ်သလဲ မပြောတတ်ဘူး”

သာတင့်၏နောက်မှပုလိပ်ယူနီဖောင်းနှင့် လူတစ်ယောက်လည်း ပါလာ
သဖြင့် သွားရောက်ကြည့်ရှုကြရာ ဦးကျော်မှာ အကယ်ပင် သေဆုံးနေကြောင်း
တွေ့ကြရလေ၏။

နောက်ဆုံးငါးမိနစ် □ ၁၆၉

ဦးကျော်မှာ နဂိုကပင် နှလုံးရောဂါရှိသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း
အလွန်ကြောက်ဖွယ်ကောင်း၍ သဘာဝကျလှသော ခင်မိမိ၏ထိုးတတ်လမ်း
ကလေးမှာ ဦးကျော်အား အပြင်းအထန် ထိခိုက်၍ သွားသဖြင့် နှလုံးသွေးရပ်ကာ
သေဆုံးသွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

လူတို့၏စိတ်ဓာတ်သည် လွန်စွာ ဆန့်ကျယ်လျက် စိတ်နှလုံးကို ထိခိုက်
စေတတ်သော စကားများသည် လူတစ်ယောက်အား ရူးသွပ်၍ သွားစေနိုင်၏။
တစ်ခါတစ်ရံ အသက်ကိုပင် သေစေနိုင်လေသတည်း။

သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ။

ဒိဗ္ဗသောတနားကြပ်

သတင်းစာတိုက်မှ ကျွန်တော်ပြန်လာသည့်အချိန်မှာ ည၁၁နာရီခွဲခန့်ပင် ရှိလေပြီ။ တိုက်တစ်တိုက်လုံးရှိ အခန်းများမှာ လူသံများကြားရတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိနေပြီးလျှင် ကတ္တရာဝေးလမ်းမကြီးပေါ်မှ ကိုယ်ပိုင်ကားကလေးများဖြတ်သန်းသွားသည်ကိုသာ တစ်ခါတစ်ရံ ကြားရ၏။

ကျွန်တော်နေသောတိုက်မှာ အစိုးရပိုင်တိုက်ဖြစ်၍ တိုက်ခန်းအသီးသီးရှိလူများမှာလည်း အများအားဖြင့် စာရေးစာချီလစား အလုပ်သမားများဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်မှာ လူရည်သန်ရပ်ကွက်ဟု ခေါ်လောက်ပေသည်။ ကျွန်တော် နေသောအခန်းမှာ ဒုတိယထပ် လက်ဝဲဘက် အစွန်းဆုံးအခန်းဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် ခပ်မှောင်မှောင်ရှိနေသော တစ်ဆစ်ချိုးလှေကားမှတက်ခဲ့ပြီးလျှင် ကျွန်တော်၏ အခန်းရှိရာသို့ ဝရန်တာမှ လျှောက်လာခဲ့၏။ ဝရန်တာ၏ အလယ်လောက်တွင် ဝေယောင်းတိုင် ၂၆တိုင်အား မီးလုံးကလေးတစ်လုံး ထွန်းညှိထားသော်လည်း မီးရောင်မှာ ဝရန်တာ အစွန်းဆီသို့ မရောက်တတ်ချေ။

ကျွန်တော်သည် ဝရန်တာတစ်လျှောက်သို့ ခပ်မှန်မှန်လျှောက်ခဲ့ရာ ကျွန်တော်နေသော အခန်းသို့ မရောက်မီ ၂၀နိးခြားလောက်ရှေ့၌ ဝရန်တာ

လက်ရန်းကိုဖို့၍ရပ်နေသော လူတစ်ယောက်ကို မှုန်ဝါးသောမီးရောက်အောက်တွင် မထင်မရှားမြင်လိုက်ရ၏။ ထိုသူမှာ အသက် ၅၀၏ ပတ်ဝန်းကျင်လောက်တွင် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရ၍ ဥပရောပတိုက်သားများကဲ့သို့ ဘောင်းဘီရှည်၊ ကုတ်အင်္ကျီ၊ ရှူးဖိနပ်တို့ကို ဝတ်ဆင်လျက် ဦးခေါင်းတွင်လည်း သတ္တလတ်ဦးထုပ်ပျော့အပ်လုံးကိုဆောင်းထားလေသည်။ သူ၏ပုံသဏ္ဌာန်ကို ရုတ်တရက် အကဲခတ်ပြီးနောက် ကျွန်တော်လည်း သူ၏ရှေ့မှ ဖြတ်၍လျှောက်ခဲ့ရာ ခြေ ၂လှမ်း ၃လှမ်းခန့်အရောက်တွင် “ဒီမယ် မိတ်ဆွေ” ဟု ခေါ်လိုက်သံကြားသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ထိုသူအား ဖျတ်ခနဲပြန်၍ လှည့်ကြည့်မိ၏။

ဤတို့သို့ အချိန်မျိုးများတွင် အိမ်ခန်းများစွာရှိသော အစိုးရတိုက်အဆောက်အအုံများ၌ လူဆိုးများသည် အခန်းတစ်ခန်းမှတစ်ခန်းသို့ ပြောင်းလဲလာလေသောအခန်းများကို အမှတ်မဲ့ဝင်ရောက်ခိုးယူတတ်ခြင်း၊ ပွဲလမ်းသဘင်မှ အချိန်တော်ပြန်လာသောသူများအား လက်နက်ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်ကာ ပစ္စည်းများတိုလုယူတတ်ခြင်းများကို မကြာခဏ ကြားရသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ရုတ်တရက် လန့်၍သွား၏။ သို့နှင့် အရေးအကြောင်းရှိကာ ခုန်နိုင်ရန် အိတ်တွင် အမြဲဆောင်ထားသော မောင်းပြန်ဓားကို ဆုပ်တိုင်ထားလိုက်မိ၏။

ကျွန်တော်သည် သူ့ဘက်သို့ အတန်ငယ်တိုးသွားရာ ထိုသူလည်း ရှေ့သို့ အတန်ငယ်တိုးလာသဖြင့် သူ၏ရုပ်လက္ခဏာကို ယခင်ကထက် ပို၍နီးကပ်စွာ အကဲခတ်နိုင်လေသည်။ ထိုသူမှာ အသားမဖြူမညိုရှိပြီးလျှင် အထူးသဖြင့် သူ၏မျက်လုံးများမှာ အလွန်စူးရှတောက်ပလျက်ရှိသည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိ၏။ ၎င်းအား လူဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်လေမည်လောဟု စိတ်ထဲက ထင်မိသော်လည်း နှုတ်မှ ထိုအချိန်ထိ တစ်စုံတစ်ရာမပြောမိချေ။

“မကြောက်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် လူဆိုးမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ရုပ်ရည်လည်း ကြည့်ပါဦးဗျာ၊ လူဆိုးတစ်ယောက်နဲ့ တူသလားလို့”

သူပြောသည့်အတိုင်းလည်း မှန်လောက်ပေ၏။ သူ၏ဘောင်းဘီနှင့် နှင့်အင်္ကျီတို့မှာ အကောင်းဆုံးသတ္တလတ်ကို ပုံပန်းကျွန်းစွာ ချုပ်ထား၍ အောက်ခံရုပ်အင်္ကျီမှာလည်း ဝိုးသားထက်ပင် ရောမွေ့သည့် တက်ထရွန်အဖြူဖြစ်၏။

လည်စည်းမှာ ပိုးအနက်ဖြစ်၍ ရွှေချိတ်ဖြင့် ထိုးညှပ်ထားလေသည်။ မျက်နှာမှာ သိပ်ပုံကဲ့သို့ရှိ၍ မျက်နှာထားမှာ စိတ်သဘောထားကောင်းသည့် အမူအရာများ ပေါ်လွင်လျက် ရှိလေသည်။ သို့သော် သူ၏မျက်လုံးများ၌မူ စိတ်နှလုံးမချမ်းသာ သည့် အရိပ်အရောင်များ သန်းလျက်ရှိရာ သူသည် ကျွန်တော့်အား အားနာသည့် အမူအရာဖြင့် အတန်ငယ်ပြုံးလျက် - "ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို စောင့်နေတာဗျ၊ အခု လိုပြောလိုက်ရင် ခင်ဗျား အံ့အားသင့်သွားမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်" ဟု ခပ်လေးလေး ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်အထိ ကျွန်တော်လည်း စကားပြန်၍ မပြောသေးချေ။ ကျွန်တော့်မှာ အစိုးရသတင်းစာတိုက်ကြီးတစ်တိုက်တွင် လက်ထောက်အယ်ဒီတာ ဖြစ်၍ သတင်းထောက်များ၊ စာရေးဆရာများ၊ ကဗျာဆရာများ၊ ကျောင်းသားများ ပြင်ပမှ ရေးသားသူများမှစ၍ လူအမျိုးမျိုးနှင့် ဆက်ဆံနေရသူဖြစ်ရာ အချို့ဒို့နယ် ကြီးသူများသည် အဘယ်ကြောင့်မိမိတို့ရေးသားစာများ သတင်းစာများတွင် မထီရ အနည်းဆုံးကာ ကျွန်တော်၏အခန်းသို့ဝင်လာရောက်တတ်ကြသဖြင့် ထိုသူသည် လည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင်ဖြစ်လေမည်လောဟု စိတ်ထဲက အောက်မေ့မိ၏။

"ခင်ဗျား သတင်းစာထဲမှာ ကျွန်တော် ဘာဆောင်းပါးမျှ မရေးပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဒီလူတွေထဲက မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ ဒီအတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့"

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက တွေးနေသည်ကို သိလေသလောဟု အောက်မေ့ကာ ကျွန်တော်က "ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ ဘာကိစ္စများရှိလို့ပါလဲဗျ"

"ထူးထူးထွေထွေမဟုတ်ပါဘူး၊ စကားကလေးတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း ပြောချင်လို့ပါ"

"အခု ပြောချင်တာလား"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ အခုပြောချင်တာပါ"

"နီပေမဲ့ အတော်ညာဉ်နက်နေပြီ မဟုတ်လား၊ နက်ဖြန်မှ လာပေါ့ဗျာ" ထိုသူသည် တောင်းပန်သော အမူအရာဖြင့် အသံကို အနည်းငယ်နိမ့်ကာ

"အခုပြောမှ ဖြစ်မယ်ဗျာ၊ နက်ဖြန်ဆိုရင် သိပ်နောက်ကျနေတော့မယ်"

ထိုအခါအဝတ်အစားများဖြင့် ခရီးရဲဖြစ်နေသော ကျွန်တော်၏ လူပျိုခန်းတွင် သူစိမ်းတစ်ယောက်အား ဧည့်ခံရန် မသင့်လျော်ကြောင်း ရုတ်တရက် တွေး၍ နေမိ၏။

"ဒါက ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျ၊ ကျွန်က ခင်ဗျားအခန်းသစ်သစ်ရပ်ရပ်ရှိမရှိတို့ ကြည့်ရအောင် လာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အရေးကြီးတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ခင်ဗျားနဲ့ ပြောဖို့လာတာပါ"

ထိုအခါ ကျွန်တော်လည်း သူ၏မျက်နှာကို အံ့အားသင့်သည့် အမူအရာဖြင့် ဖျတ်ခနဲလှမ်း၍ ကြည့်လိုက်မိ၏။ ထိုသူသည် မည်ကဲ့သို့ လူမျိုးပေနည်း၊ သူတစ်ပါး၏စိတ်ထဲမှအကြံကို ကြိုတင်သိနေသည်မှာ ထိုသူသည် ဝေဒင်ဆရာတစ်ယောက်ပေလော၊ သို့မဟုတ် သူရူးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လေသလော၊ ထိုသူသည် စိတ်မနှံ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေမည်၊ သူ၏မျက်လုံးများမှာ အခြားသူနှင့်မတူဘဲ အတန်ငယ်မှောင်နေသည့် နေရာ၌ပင် ဝင်းဝင်းတောက်လျှက် ရှိနေ၏။

ထိုသူက ဝမ်းနည်းသော အမူအရာဖြင့် "ကျွန်မ ရွေးပါဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားလို လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ"

"အလို ဘုရားဓရ၊ ကျွန်မ စိတ်ထဲကအကြံ ခင်ဗျားသိနေတာပဲ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာ ဘာကို တွေ့နေတယ်၊ ဘာကို ကြံစည်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်"

"ဒါနဲ့ ခင်ဗျား မရွေးဘူးဆို"

"ဟုတ်ပါတယ် မရွေးပါဘူးဗျ၊ ရွေးတဲ့လူဆိုရင် တခြားလူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ထဲကအကြံကို ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး သိနိုင်မလဲ"

ထိုသူက ကျွန်တော်၏မျက်နှာကို ကြည့်ကာ အတန်ငယ် အပြစ်တင်သည့် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။ သူပြောပုံဆိုပုံများမှာ အလွန်ထူးဆန်းသဖြင့် ကျွန်တော်၏စိတ်များမှာ ဝေဒွမရအောင် ရှိနေပြီးလျှင် "ငါ့အိပ်မက်များထက် နေရာသလား" ဟု စဉ်းစား၍ နေမိ၏။

“ခင်ဗျားအိပ်မက်မက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး”

သူသည် ကျွန်တော်မကြောက်ရွံ့စေရန် ကျွန်တော့်အား နှစ်သိမ့်အားပေးသည့် အနေဖြင့် ကျွန်တော်၏ ပရုံးနံရံဖက်ကို ယုယစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး နောက်ဆက်လက်၍ “မကြောက်ပါနဲ့ဗျ၊ ဒီလောက် ထူးဆန်းတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒီလောက် သဘာဝကျတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါထက် ခင်ဗျားကို ကျွန်တစ်စု ပြပါရစေရာ”

သူသည် လက်ယာဘက်သို့ ဦးခေါင်းအတန်ငယ်ညွတ်ကာ သူ၏ လက်ယာဘက်တွင် တပ်ထားသည့် နားကြပ်ကလေးမှ ဓမ္မတြိုးကလေးတို့ ကိုင်လိုက်၏။ ကျွန်တော့်အား မည်ကဲ့သို့ထူးဆန်းသည့် အရာဝတ္ထုမျိုးကို ပြလေမည်နည်းဟု အောက်မေ့မိ၏။ နားကြပ်ကလေးများမှာ နားထိုင်းသူတိုင်းဆောင်သော ပစ္စည်းမျိုးဖြစ်၍ နားပေါက်ဝသို့ ထိုးသွင်းထားသော အလုံးကလေးကို အကျိုးအိတ်ထဲတွင် ထည့်ထားသည့် ဘက်ထရီအိုးကလေးနှင့် “ကွန်ဒတ်တာ” ခေါ်ဆက်သွယ်ရေကိရိယာလေးမှ တစ်ဆင့် ဆက်သွယ်ထား၏။ နားမကြားသော လူတိုင်းလိုပင် ဤကိရိယာလေးမျိုးကို အသုံးပြုနေကြသဖြင့် အဆန်းမဟုတ်ပေ။

“ဒါဟာ နားကြားအောင်တပ်တဲ့ ကိရိယာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ “မိုက်ခရိုရီဗာ” (Micro-receiver) လို့ခေါ်တယ်။ ကျွန်တို့တွင်ထားတဲ့ ကိရိယာလေးပဲ။ ဦးနှောက်က ထွက်လာတဲ့ လျှပ်စစ်ဓာတ်ပါတဲ့ ဘိုင်အိုလို့င်းကလေးတွေကို ဖမ်းနိုင်တယ်။ တိုတိုပြောရရင် လူမဲ့တွေ့တော့ကြမယ့် အကြံကို ဖမ်းယူနိုင်တယ်”

သူပြောသည်မှာ ဖြစ်နိုင်ပုံမရသော်လည်း သူ့အား မယုံကြည်ဘဲ မနေနိုင်ချေ။ ကျွန်တော်သည် ထိုထူးဆန်းသော သူ့အား တအံ့တကြည် ရှုလျက်ရှိရာမှ အကြောက်ပြေသွားသဖြင့် “ကဲဒီဖြင့်လည်း လာလေဗျာ၊ ကျုပ်အခန်းထဲလိုက်ခဲ့ပေတော့၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားနားမှာ တပ်ထားတဲ့ဟာကို ဖြုတ်ထားစမ်းပါဦး”

သူစိမ်းသည် ကျွန်တော့်အား ပြီး၍ ကြည့်လိုက်၏။ သူ၏အပြုံးမှာ စိတ်ကောင်းသောကောင်းရှိသော သူတစ်ယောက်၏ အပြုံးမျိုးဖြစ်၍ ကျွန်တော့်တွင် ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်သည့်စိတ်များ တစ်ခါတည်း ပျောက်၍သွားလေသည်။

ထိုသူသည် သူ၏နားတွင် တပ်ထားသော နားကြပ်ကလေးကို ဖြုတ်လိုက်ပြီးနောက် “ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် နောက်ထပ် ဒုက္ခပေးတော့ပါဘူး”

ထို့နောက် ကျွန်တော်လည်း ထိုသူအား ကျွန်တော်၏ အခန်းသို့ခေါ်သွားလေသည်။ အခန်းတံခါးကို သော့ဖွင့်၍ အတွင်းမှ ဓာတ်မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်၏။ မီးလင်းသွားလျှင် သွားချင်း ကျွန်တော်၏ လူပျိုခန်းခြင်ကွင်းမှာ ထင်းခဲနံရံလောတော့၏။ တစ်ယောက်အိပ်ရာတင်ပေါ်မှ ခြေစောင်သည် အောက်သို့ တစ်ပိုင်းတစ်စကျလျက်ရှိ၏။ အိပ်ရာစားပွဲပိုင်းပေါ်မှ ကော်ဖီပန်းကန်နှင့် ပန်းကန်ပြားတို့မှာ အသီးရသေးသော ယင်တလောင်းလောင်းနှင့် ရှိနေ၏။ သတင်းစာ ၃ - ၄ စောင်မှာ စားပွဲပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲကာ တစ်စောင်မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျနေ၏။ အခန်းဝတွင် နံနက်ခင်းက ရွတ်ပစ်ခဲ့သော ကျွန်တော်၏ ရှုမိုနပ်နှင့် ခြေအိတ်တို့မှာ တံခါးဝတွင် ဖရိုဖရဲ ရှိနေ၏။ ဧည့်ခန်း၌ ကုလားထိုင်တစ်လုံးလဲ၍ နေပြီးလျှင် အခြားကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌ ကျွန်တော်၏ လုံချည်ပောင်းနှင့် မျက်နှာသုတ်ပင်များ ထပ်လျက်သား ရှိနေ၏။

ကျွန်တော်သည် အခန်းထဲတွင် ရှုပ်ပွနေသော အရာများကို ကပျက်ကာ ယာရှင်းလင်းပြီးနောက် ကုလားထိုင်နှစ်လုံးကို ဆွဲယူပြီးလျှင် ဧည့်သည်အား ဖိတ်ခေါ်လေရာ ထိုသူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်မျှကာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်၏။

ကျွန်တော်က ပြက်ရယ်ပြုလျက် -

“ဘယ့်နယ်လဲ၊ ကျွန်တော် အရာတာတွေစဉ်းစားနေသလဲဆိုတာ ခင်ဗျား သိချဲ့လား”

“သိတာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား စဉ်းစားနေတာက လူပျိုဘဝနဲ့ နေရတာများတယ် ဆင်းရဲပါကလား၊ မိန်းမယုမူပဲ ကောင်းမယ်လို့ စဉ်းစားနေတယ် မဟုတ်လား”

“အလို ဘုရားဓမ္မ တယ်လည်း သိပါလား၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားကော မိန်းမနဲ့လား”

အထက်ပါ မေးခွန်းများကို မေးလိုက်သောအခါ ထိုသူ၏မျက်နှာမှာ အတန်ငယ် ညှိုးငယ်သွားသည်ဟု ထင်ရ၏။

“ကျွန်ုပ်မှာ မိန်းမရှိပါတယ်ဗျာ၊ အခု ကျုပ်ပြောမယ့်စကားထဲမှာ သူ့ အကြောင်းလည်း ပါလာပါလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားကို အားလုံး ကျုပ်ပြောပြမယ်”

“ကျွန်တော် နားထောင်ပါ့မယ်ဗျာ၊ နားထောင်ဖို့ အသင့်ပါပဲ၊ ဒါထက် နေပါဦး အားလုံးလူတွေထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကိုမှရွေးပြီး လာပြောတာလဲ၊ ကျုပ်ဟာ အရင်က ခင်ဗျားနဲ့တစ်ခါမျှ သိလည်း မသိခဲ့ဘူး”

“မသိပေမဲ့ မြင်ဖူးကြသားပဲဗျ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ၃-၄ ရက်လောက်က (--) ဟိုတယ်မှာ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်နဲ့ စားပွဲချင်းကပ်တိုင်နေကြတာပဲ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားဟာ သတင်းစာမှာ ညအယ်ဒီတာလုပ်တယ်၊ ကတိသစ္စာရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဘယ်သတင်းပဲဖြစ်ဖြစ် မှန်ရင်မှန်သလို၊ မှားရင်မှားသလိုရေးတယ်၊ မကောင်းတဲ့ သတင်းကို အကောင်းဖြစ်အောင် မရေးဘူး၊ ကောင်းတဲ့သတင်းကိုလဲ မကောင်း ဖြစ်အောင် မရေးဘူး၊ အယ်ဒီတာရဲ့ အလုပ်ဝတ္တရားကို မျက်နှာမလိုက်ဘဲ တိတိကျကျ ပြတ်ပြတ်သားသား ဆောင်ရွက်တတ်တယ်၊ ဒီအရည်အချင်းတွေ ကြောင့် ခင်ဗျားဆီကို ဒုက္ခခံပြီး ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လာသတင်းပေးတာပဲ၊ ဒါနဲ့ အဲဟိုနေ့ညက ဟိုတယ်ထဲမှာ ကျုပ်တို့စားပွဲရဲ့ရှေ့နားက စားပွဲမှာ တိုင်နေတဲ့စုံတွဲတို့ ခင်ဗျား သတိရသေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ရှေ့တန်းက စားပွဲမှာ အမျိုးသမီးရောရော နှစ်ယောက်နဲ့ လူရွယ်တစ်ယောက်တိုင်နေတာ ကျွန်တော်သတိရပြီ၊ သူတို့နဲ့ ကျွန်တော်တို့လည်း စားပွဲချင်းကပ်နေတာပဲ၊ ဘာမျှ မစောဘူး”

“ဘယ်နှယ်လဲ ကျုပ်ကို မှတ်မိပြီ မဟုတ်လား”

“မှတ်မိပါပြီဗျာ၊ အဲဒီတုန်းကလည်း ခင်ဗျားနားမှာ ဒီရွှေကြိုးကလေးနဲ့ နားကြပ်ကလေးကို တပ်ထားတာပဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီတုန်းကတောင် ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာ ငါများ ဒီလို နားကြပ်တစ်ခု ဘယ်လောက် အရုပ်ဆိုးသွားမလဲလို့ စိတ်ထဲက ထင်လိုက်သေး တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ခင်ဗျ၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် ဒီအတိုင်း တွေးနေမိသေး တယ်”

ကျွန်တော်သည် ထိုသူအား အံ့သြသည်ထက် အံ့သြလာပြီးလျှင် စိတ် အာရုံကိုပင် ကြားနိုင်သည်ဆိုသော နားကြပ်ကလေးကို သူ့ကိုယ်တိုင် စမ်းသပ် ထိထွင်ခဲ့သည်ဆိုခြင်းကိုလည်း ကောင်းစွာယုံကြည်၍ လာမိတော့၏။

ထိုသူက ဆက်လက်၍ “ဒီလိုဗျ၊ လုံချည်အပြာဝတ်ထားတဲ့ သေးသေး သွယ်သွယ်အမျိုးသမီးလေးက ဟိုထိရဲမိန်းမ၊ လုံချည်အဝါကလေးနဲ့ ဆံပြတ်ချ ထားတဲ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ခပ်ကောင်းကောင်းအမျိုးသမီးကလေးက သူမိန်းမနဲ့ သူငယ်ချင်း အဲဒီအမျိုးသမီးလေးကို သူမိန်းမက သူ့ယောက်ျားနဲ့ စိတ်ဆက်စေနေ တယ်၊ ဒါနဲ့သူတို့ချင်းစကားလက်ဆုံကျပြီး အရက်ကလေးကလည်း ၂ ခွက်၊ ၃ ခွက်ပီ ဝင်သွားတော့ ဟိုထိက သူမိန်းမနဲ့သူငယ်ချင်းအပေါ်စိတ်ရောက်သွားပြီး ဝါမိန်းမ စုခိုတာ မှားတာပဲ၊ ငါ အခုယူထားတဲ့မိန်းမက မီးယပ်မိန်းမီးယပ်မြောက်၊ တစ်နေ့ တခြား အမြင်ကတ်စရာ ကောင်းလာတယ်၊ သူ့စိတ်တွေ မခင်စန်းလို့ ရုပ်လည်းလှ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လည်း အမျိုးကျတဲ့ဟာမျိုးရမှ လူဖြစ်ကျိုးနပ်တာကလားလို့ စိတ်ထဲက အောက်မေ့နေတယ်၊ နို့ပေပေ သူဒီလိုစိတ်ထဲက မခင်စန်းအပေါ်ဖြစ်မှား နေတာ သူမိန်းမမမျှာ မသိရှာဘူးပေါ့ဗျာ၊ တကယ်လို့ သိများသိရင်လား သူနဲ့ ခိတ်ဆက်ပေးပြီး ဒီကိုခေါ်လာခဲ့မိတာ မှားပြီဆိုပြီး ဒီနေရာမှာတောင် ချက်ချင်း ချုံးချင်ရဲ့၊ အခုတော့ သူ့ယောက်ျားဝမ်းထဲက အကြံမသိရှာလေတော့ မျှာက အငိုခံပဲ အောက်မေ့နေတယ်၊ အေးလေ မသိတာပဲ ကောင်းပါတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော်သည် လူတစ်ယောက်၏ စိတ်အာရုံကို ကြားနိုင်လောက် သည်ဆိုသည့် ထူးဆန်းသောနားကြပ်ကလေးအကြောင်းကို ယခင်ကထက်ပို၍ ယုံကြည်လာပြီးလျှင် စိတ်ဝင်စား၍လည်း လာမိတော့၏။

“အင်း ... ယေးလုပ်တဲ့လူဟာ သူ့ယောက်ျားရဲ့စိတ်ထဲက အကြံကိုမသိ သဲ ကောင်းတယ်လို့ ခင်ဗျားကထင်တယ်၊ ကျုပ်လည်း အဲဒီလိုပဲ ထင်မိတယ်၊ ဒါကြောင့် အခုခင်ဗျားဆီကို ကျုပ်ရောက်လာတာပဲဗျ”

“နေပါဦးဗျာ၊ ကျွန်တော် နားမရှင်းသေးပါဘူး၊ ပြောရင် အစကစပြီး ပြောစမ်းပါဦး”

ဧည့်သည်လူစိမ်းသည် အတန်ငယ်တွေဝေသွားပြီးနောက် “ဒီလိုဗျာ၊ ကျုပ်အကြောင်းကို ကျုပ်ဘာမျှ မပြောချင်ဘူး၊ ကျုပ်နာမည်တောင် ခင်ဗျားကို မပြောဘူး၊ ကျုပ်ဘဝဖြစ်စဉ်ဟာ ဘယ်လို၊ ကျုပ်ရဲ့နောက်ရေဟာ ဘယ်လိုဆိုတာ ခင်ဗျားစိတ်ဝင်စားမှာမဟုတ်ဘူး၊ လူတစ်ဦးကသားရဲ့အာရုံကို သိနိုင်တဲ့ ဒီကိရိယာ တလေးကို ကျုပ်ဘယ်လို ခံစိမ်းယဉ်းကြစည်ရတယ်၊ ဘယ်လောက်ကြာမှ အထမြောက်တယ်ဆိုတာလည်း ခင်ဗျားစိတ်ဝင်စားမယ် မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဆီကို လာသေးသလဲဗျာ”

“အင်း ... မပြောဘူးဆိုပေမဲ့ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ပြောရဦးမှာပဲ၊ ဒီလိုဗျာ ဒီအာရုံသိကိရိယာကလေးကို ကျုပ်တီထွင်ကြစည်နေတာ ဝ၀နှစ်လောက် ရှိပြီ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ၂နှစ်လောက်ကမှ အထမြောက်တော့တယ်၊ နိုင်ငံခြားမှာ ၁၂နှစ် တော်တော် သွားနေခဲ့တာ ပညာသင်တာက ၂နှစ်၊ ဒီဟာကလေးလုပ်နေတာက ဝ၀နှစ်ကျော်ကျော်ကြာခဲ့တယ်၊ မပြည့်စုံသေးဘူးဆိုပါတော့ဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ပထမဖြစ်တာက ရေရပ်သမားများခေါင်းမှာ စွပ်ရတဲ့ ခေါင်းစွပ်ကြီးလို အင်မတန်လည်းလေးတယ်၊ ခလုတ်တွေ ကြီးတွေကလည်း ပြည့်ရှုပ်နေတာပဲ၊ နောက်တော့မှ ဒီဟာကြီးနဲ့ ဘယ်နည်းနဲ့မျှ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး တဖြည်းဖြည်း အနုစိတ်သေးအောင် ကြံလာရတာ ၂နှစ်ရှိတော့မှ နောက်ဆုံးခင်ဗျားအခုပြောတဲ့ အတိုင်း နားကြပ်ကလေးလို ကိရိယာကလေး ဖြစ်လာတယ်၊ အသေးအမွှေးတီထွင်မှု ကလေးပေါ့ဗျာ”

“ဟာ ဘယ်ကလာ အသေးအမွှေးမှလဲဗျာ”

“အင်း ခင်ဗျားပြောတာလည်း မှန်တာပဲ၊ ပထမအစတုန်းကတော့ ကျုပ်လည်း အသေးအမွှေးလို့ ထင်မိတယ်၊ ကျုပ်တီထွင်တဲ့ ဒီကိရိယာကလေးဟာ လူသားတို့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်အကျင့်အကြံနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိရရင် ဘယ်လိုအကျိုး ရှိလိမ့်မယ်၊ ဘယ်လိုအကျိုးယုတ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ နည်းနည်းကလေးမျှ ကျုပ်မစဉ်း စားခဲ့ပါဘူး၊ နို့ပေမဲ့ လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့

အာရုံလိုင်းကို အသံအဖြစ်နဲ့ ဒီကိရိယာလေးထဲမှာ ပထမဆုံးအကြိမ် တွက်ကြားလိုက်ရတော့ ကျုပ်ဟာ အတော်ထိတ်လန့်သွားတယ်၊ ငါဟာ အခုလိုလုပ် တာ လုပ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး ရှိမှရှိပါ့မလားလို့ ကျုပ်အောက်မေ့မိတယ်၊ လူများရဲ့စိတ်ထဲက အကြံကို သူတို့ရဲ့သဘောတူညီချက်မရဘဲ၊ သူတို့ခွင့်မပြုဘဲ ကျုပ်သိအောင်လုပ်တာဟာ လူသားတို့လိုအပ်တဲ့ အခွင့်အရေး ဟုတ်မှဟုတ်ပါ့ မလားလို့ စဉ်းစားမိတယ်၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့အလုပ်ကို ခေါင်းပုံဖြတ်တာ အင်မတန် ဆိုးရွားတဲ့ အလုပ်မဟုတ်လားဗျာ၊ သူ့စိတ်ထဲက အကြံကို ကျုပ်က အခုလို သူမသိဘဲ ခေါင်းပုံဖြတ်သလိုလုပ်တာက ပိုပြီးမဆိုးပါလားဗျာ”

ကျွန်တော်၏ ဧည့်သည်မှာ တစ်မိနစ်ခန့်ပင် ရှေ့သို့ တစ်စုံတစ်ရာ ဆက်လက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ငေးမောတွေဝေလျက်ရှိ၏။ သူ၏မျက်နှာမှာလည်း ခြေစင်ခြေရောင်ဖြစ်၍ လာပြီးလျှင် ကိုယ်တွင်းမှ အလွန်ပြင်းထန်သော စိတ်ဝေဒနာ တစ်ခုကို ရှုတ်တရက်ခံစားလိုက်ရသကဲ့သို့ သူ၏မျက်လုံးများမှာလည်း အရောင်မှမှိန်လာတော့၏။ သူသည် အတန်ငယ် အားယူသည့်ဟန်ဖြင့် ဆက် လက်၍ -

“ကျုပ်တီထွင်တဲ့ ဒီအာရုံသိကိရိယာကလေးကို ပထမဆုံး ကျုပ်စမ်း ကြည့်ခဲ့တဲ့လူက အသက်ကြီးပြီဗျာ၊ ကောင်းကောင်းလည်းမောဘူး၊ ဒီတော့ သူ့စိတ်ဟာ အတော်ငြိမ်သက်နေပြီး ကျွန်းကျွန်းမာမာရှိတဲ့ လူတွေလို ငယ်ရွယ်နေဖို့ တဲ့လူတွေလို အာရုံဟာ တယ်ကြီးမပြန်လွှင့်ဘူး၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း ဒီဟာကလေးကို သိပ်ပြီးမယုံကြည်သေးတဲ့ အတွက် ငါကိုယ်တိုင် စမ်းကြည့်ဦးမှပဲ ဆိုပြီး ဝမ်းကြည့်တာကိုးဗျာ”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စာတွေလက်တွေ့စမ်းမှ စိတ်ချရတာ သိ”

“ကျုပ်တီထွင်တဲ့ ဒီအာရုံသိကိရိယာလေးအကြောင်းကို ပထမဆုံး သိရတဲ့လူဟာ ခင်ဗျားပဲဗျာ၊ ဘယ်သူ့ကိုမျှ လေသံတောင် ကျုပ်မဟုတ်ဘူးဘူး၊ ကျုပ် ရဲ့တီထွင်မှုကို ဘယ်သူမျှ မပြောဘဲ လျှို့ဝှက်ထားခဲ့တယ်၊ ဒါနဲ့ ဒီဟာကလေးကို ကျုပ် စမ်းသပ်နိုင်အောင် ကျုပ်နားပင်ချင်ယောင် ဆောင်ခဲ့ရတယ်၊ အခုပဲကတော့

စိတ်မကောင်းစရာ အလုပ်တစ်ခုပေါ့ဗျား၊ နို့ပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူးဗျို့လုပ်ရတော့တာပဲ။ တစ်နေ့တော့ ကျုပ်လည်း နားကြားအောင် ဒီနားကြပ်ကလေးကို ဘိလပ်ကုန်ပြီး တစ်ရက် အကြောင်းကျပ်မိန်းမကို ပြောပြတယ်။

ထိုသူသည် အတန်ငယ် စကားပြောရပ်လိုက်သည့်တန်းဖြင့် မီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီးလျှင် သောက်ရှုလျက်ရှိရာ အပြိုင်းပြိုင်းထလျက်ရှိသော သူ၏နူးကြောကြီးများပင် အတန်ငယ်လျော့သွားသည်ဟု ထင်ရ၏။

“ကျုပ် ပထမစမ်းသပ်ကြည့်တာက အိမ်မှာခိုင်းထားတဲ့ အိမ်ဇော်မကလေးပဲ၊ အသက်က ၁၅နှစ်၊ ခပ်နှစ်လောက်ရှိပြီ၊ ဧတာက ခေါ်လာတာ မကြာသေးလေတော့ ဘာမျှ မသိနားမလည်သေးဘူး၊ ကျုပ်လည်း ဒီကောင်မလေးကို နည်းနည်းမျှ ဂရုမစိုက်မိဘူး၊ အဝတ်အစား ခပ်စုတ်စုတ်နဲ့ပဲ ကျုပ်အနား ဖြတ်သွားနေတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်အနားကို တစ်ခါဖြတ်သွားတဲ့ အခိုက် သူ့စိတ်ထဲမှ “ငါအိမ်ချင်လိုက်တာ အလုပ်ကလည်း မပြီးသေးဘူး” ဆိုတဲ့ သူ့စိတ်ထဲက ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အာရုံကို ကျုပ်ရဲ့အာရုံဖမ်းကိရိယာကလေးက ရှုတ်တရက် ဖမ်းမိလိုက်တာကိုးဗျ၊ ဒီတော့ ကျုပ်က ဟုတ်မှဟုတ်ပါရဲ့လား၊ ငါ့ကိရိယာကလေးများ ပျက်နေသလားဆိုပြီး အောက်မေ့နေတုန်း” ဆာလိုက်တာ၊ မမကလည်း စားစရာ အကြွင်းအကျန်တောင် ငါ့ကိုမပေးဘူး၊ ကြောင်အိမ်ထဲမှာ သော့ခတ်ထားတယ်၊ နို့ပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ မနက်က ငါ့အိမ်ရာအောက်မှာ မမသေအောင်ဂုက်ထားတဲ့ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ် (၂) ချပ်ရှိသားပဲ၊ အို အိမ်ချင်တယ် အိမ်ချင်တယ်၊ ငါ့သခင်ကတော့ သဘောကောင်းပါတယ်၊ မမလို မဟုတ်ဘူး” ဆိုတဲ့ အိမ်ဇော်မကလေးစိတ်ထဲမှာ ပေါ်လာတဲ့ စိတ်အကြံအစည်ကို အာရုံစုံနားကြပ်ကလေးက ဖမ်းမိလိုက်တယ်၊ ကျုပ်မိန်းမဟာ ဒီလိုအကျင့်မျိုး မရှိပါဘူး၊ နို့ပေမဲ့ မပြောတတ်ဘူးလေ၊ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကောင်မလေးစိတ်ထဲမှာ ထင်မယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း နားကြပ်ကလေးကို ရွတ်ပြီး နောက်ဖေး ထမင်းစားခန်းထဲမှာ အိမ်ဇော်မကလေးကို -

“ဟဲ့ သောင်းမြင့်၊ နင်မဆာဘူးလား” လို့ မေးလိုက်တယ်။

ကောင်မကလေးက မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနဲ့ ငိုက်နေရာကထပြီး -

“ဟင့်အင်း မဆာပါဘူး ဦးလေး”

“နင် ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ လိမ်နေတာလဲ”

“ကျွန်မ မလိမ်ပါဘူး ဦးလေးရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မက လိမ်ရမှာ”

“နင့်မမက မုန့်တွေ ကျန်နေရင် ကြောင်အိမ်ထဲမှာ သော့ခတ်ထားတယ် မဟုတ်လား”

“မခတ်ပါဘူး ဦးလေးရဲ့”

ထိုသူက ဆက်လက်၍ “ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း နားကြပ်ကလေးကို ပြန်တင်ပြီး

“ငါ့ကို မုန့်မုန့်ပြောနော်၊ နင့်ကို ဘယ်နှယ်မှ မလုပ်ဘူးလို့” လို့ မေးတာကိုးဗျ၊ ဒီတော့ ကောင်မကလေးက ပါးစပ်ကသာ မလိမ်ပါဘူးလို့ ပြောနေတယ်၊ သူဝင်းထဲကတော့ “ဦးလေးကို ငါအမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်ရင် မမက ငါ့ကို တွဲရိုက် နှာရိုက်ရိုက်တော့မှာပဲ” လို့ တွေးနေတာကိုးဗျ၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း ကောင်မလေးကို အနားပြီး သူ့စားချင်တာဝယ်စားဖို့ ငွေတစ်ကျပ် ထုတ်ပေးလိုက်တယ်၊ ကောင်မလေးဟာ ငွေတစ်ကျပ်ယူပြီး ချက်ချင်းပဲ မျက်ရည်အပိုင်းသားနဲ့ နောက်ဖေး လှေကားက ဆင်းသွားတယ်၊ ကျုပ်နားကြပ်ကလေးအကြောင်း အခုလို တောင်းတောင်းသိရတော့ ကျုပ်လည်း အမျိုးမျိုးတွေးမိတာပေါ့ဗျား၊ ငါ့မိန်းမဟာ ငါ့ရှေ့မှာ တောင်းနေပေမဲ့ ငါ့ကျယ်ရာမှာတော့ တစ်မျိုးများလား၊ သူနဲ့ပေါင်းသင်းခဲ့တာ ၁၀နှစ်ကျော် ၁၅နှစ်ကျော်ရှိတဲ့အတွင်း သူ့ဘယ်လို စိတ်ဖောက်ပြန်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါဘယ်လိုလှုပ်သိမလဲ၊ မိန်းမဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လောက်ပဲ အပေါ်ယံ ကောင်းစေမိ စိတ်ထဲကတော့ တစ်မျိုးတစ်မည်ရှိကြမှာပဲ၊ လောကကြီးဟာ အင်မတန် စွဲရိုက်စရာ၊ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လောကကြီးပါကလားလို့ စဉ်းစားမိတယ်”

ထိုသူ၏အကြံသက်ပြင်းတစ်ချက်ချက်လိုက်ပြီး နောက်ကျွန်တော်၏မျက်နှာတို့ကြည့်ကာ ဆက်လက်၍ “ကျုပ် စိတ်သောကရောက်ပုံကို ခင်ဗျားသိရောဗျ၊ ဒါနဲ့ တစ်နေ့ ကျုပ်အိမ်ထဲက ပြန်လာတဲ့အခါ ကျုပ်မိန်းမဟာ ပက်လက်ကုန်လား ထိုင်ပေါ်ထိုင်ပြီး စာအုပ်တစ်အုပ်ဖတ်နေတာ တွေ့ရတယ်ဗျ၊ ဒီတော့ ကျုပ်လည်း

အဝတ်အစားတောင် မလဲသေးဘဲ သူ့အနားသွားပြီး "ဘယ်နှယ် ဒီကနေ့ ဘာသတင်းများ ထူးသလဲဟဲ့" လို့ မေးလိုက်တော့ သူက မျက်နှာကို စာအုပ်က မဖွာဘဲ -

"ဘာမျှမထူးပါဘူးမောင်"

"ဘာပြောတယ်ကွ"

"ဘာသတင်းမျှမထူးပါဘူးလို့ ပြောနေတာဘဲ"

"ငါဟာအခုကောင်းကောင်းနားမကြားရဘူးကွလို့အကြောင့်ဟောအိတ် ဘိလပ်ကမှာပြီး တပ်ရတယ်။ ကြည့်စမ်း ဒီကနေ့ပဲ ဘိလပ်က ရောက်လာ တယ်"

ထိုသူကဆက်လက်၍ ကျွန်ကအဲဒီလိုပြောတော့မှသူဟာစာဖတ်ရာ က ကျပ်ပြတဲ့ နားကြပ်ကလေးကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်လိုက်တာကိုးဗျ။ ကျွန်က လည်းနားကြပ်ကလေးကို ချက်ချင်းတပ်လိုက်တယ်။ သူဟာ ပါးစပ်ကသာ အပြောရပ်သွားတယ်။ သူ့စိတ်ထဲကတော့ "အင်း ဒီနားကြပ်ကြီးတပ်ရင်တော့ သိပ်လှတာပေါ့၊ ပိုပြီး အဘိုးကြီးနဲ့တူသွားတယ်။ ဆက်ပြီးတွေးနေတာကို ကျွန်နားကြပ်ထဲမှာလာပြီး ကြားရတယ်။ ဒါနဲ့အသံတူရင်ကော ဘာဖြစ်ရဦး မှာလဲ" လို့ကျွန်ကပြန်ပြောလိုက်တာကိုးဗျ။ ဒီတော့ကျွန်မိန်းမကစကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ ပါးစပ်ကိုခွဲသလို လုပ်ပြလိုက်တယ်။ နို့ပေမဲ့ သူဝမ်းထဲကတော့ "အဘိုးကြီးနဲ့ပိုတူအောင်ချိုင်းထောက်ကြီး ထောင်ပါဦးလား" လို့ ဆက်ပြီး တွေးနေတဲ့ သူ့ရဲ့အာရုံလှိုင်းဟာ ကျွန်နားကြပ်ကိုလာပြီး ရိုက်တဲ့အသံကြားရ တယ်"

"အင်း ဟုတ်မှာပေါ့လေ၊ လူဆိုတာ ပါးစပ်က ပြန်မပြောပေမဲ့မိတ်ထဲ ကတော့သူတို့တွေးချင်ရာတွေး၊ ကြံချင်ရာကြံတာပဲ။ ကျွန်တို့မသိလို့သာပေါ့ ဗျာ။ မိန်းမတွေက သာပြီးကဲသေးတယ်"

"ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း နားကြပ်ကို မဖြုတ်သေးစမ်း စားပွဲမှာထိုင်ပြီး စာရေးချင်ဟန်ဆောင်နေတော့မချောကဆက်ပြီး "သူတို့ငါအခုငွေတောင်းရရင် ကောင်းမလား၊စိတ်ဆိုးတုန်းတောင်းလို့ ကောင်းမယ် မထင်ပါဘူးလေ။

ညနေထမင်းစားပြီးမှ အေးအေးအေးအေးဆေးဆေး တောင်းတာ ကောင်းပါလိမ့်မယ်။ ဒီအချိန်သူလည်းစိတ်ပြေလောက်ရောပေါ့" လို့ဆက်ပြီးစိတ်ထဲကတွေးနေတာကို နားကြပ်မှာ ကြားနေရတယ်။ ဒီနောက် သူလည်း စာအုပ်ကိုဆက်ဖတ်နေ တယ်။ စာဖတ်တာ အသံမထွက်ပေမဲ့ သူ့စားရတဲ့ အာရုံအသံလှိုင်းတွေဟာ ကျွန်နားကြပ်ထဲဆက်တိုက်ဝင်လာလို့သူ့ဖတ်သွားတဲ့စာကိုကျွန်ကောင်းကောင်း သိနေတယ်။ အဲဒီလို စာဖတ်နေရာက သူ့စိတ်ဟာ အာရုံပြောင်းပြီး "အင်း သူဟာ အရင်ကနဲ့ မတူစူး၊ အသက်ကြီးပါမှ ပိုပြီးကပ်စေးနေလားတယ်" ဆိုတဲ့ အာရုံလှိုင်းသံကျွန်နားကြပ်ထဲဝင်လာပြန်တာကိုးဗျ။ ဒီနောက်သူက "ရှင်ဟာတကယ် နားမကြားရဘူးလား" လို့ကျွန်ကိုလှမ်းမေးလိုက်တော့ကျွန်ကလည်း "မကြားရဘူး ကွ၊ မကြားရလို့ ဒီနားကြပ်ဝယ်ပြီး တပ်ရတာပေါ့လို့" ချက်ချင်း ပြန်ပြော လိုက်တယ်။ ဒီလိုပြန်ပြောတဲ့အခါသူ့ပါးစပ်က ဘာမျှပြန်မပြောပေမဲ့သူ့စိတ်ထဲက "အခုသူတော့တကယ်အဘိုးကြီးဖြစ်ပြီ ရှေ့လျှောက်ပြီးအလုပ်မှကောင်းကောင်း လုပ်နိုင်ပါ့မလား" လို့ဆက်ပြီးတွေးနေတဲ့ အာရုံလှိုင်းသံကို ကျွန်ဆက်ပြီး ကြားရ တယ်။ ဒါတင်မကသေးဘူး "ဘိလပ်ကမှာတဲ့သူနားကြပ်ကပါမောက္ခတစ်ယောက် ချဲ့လစထက် နည်းမယ်မဟုတ်ဘူး" လို့တွေးနေတဲ့အသံကြားရပြန်တယ်ဗျ"

"ဒါဖြင့် ခင်ဗျားဟာ ပါမောက္ခတစ်ယောက်ပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်မငြင်းလိုပါဘူး၊ နို့ပေမဲ့ ကျွန်က နိုင်ငံခြားမှာ အနေများပါတယ်။ ဒါနဲ့ကျွန်မိန်းမအကြောင်းဆက်ပြောရဦးမယ်။ နောက်၄-၅ရက် လောက်ကြာလို့ပါတီတစ်ခုသွားကြတဲ့အခါကျွန်ကလည်းဒီနားကြပ်တပ်လာတာ ကိုးဗျ။ အိမ်က ထွက်လာကတည်းက ကျွန်ဒီနားကြပ် တပ်လာတာကို သူက နှိုက်တယ်ထင်ပါရဲ့၊ သူ့မျက်နှာဟာ သိပ်ကျေနပ်ပုံ မပေါ်ဘူး။ ဒါနဲ့ ဟိုရောက်လို့ သူ့အသံမိတ်တွေသူငယ်ချင်းတွေနဲ့တွေ့တဲ့အခါသူတို့အချင်းချင်းနှုတ်ဆက်လိုက် ကြ ရယ်လိုက်ကြ မောလိုက်ကြနဲ့ စကားတွေ တွေ့ကရာရှစ်သောင်း စောင်ခွဲပြီး ပြောနေတဲ့အထဲက သူ့စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ကျွန်ကို မနှစ်သက်နိုင်တဲ့ အာရုံတွေ၊ ကျွန်အတွက် သူ့မိတ်တွေသူငယ်ချင်းတွေကို ရှက်တဲ့စိတ်တွေ၊ မပြင် ယောက်ျား ရောရောခန့်ခန့်တွေ မြင်တဲ့အခါ "ဟိုလူလို ရုပ်ရည်လှပနဲ့ညားတဲ့

၁၈၄ □ ခုန့်ရွှေမျှား

လူနဲ့မျှား ငါရရင်ကောင်းမှာပဲ” လို့ တခြားယောက်ျားအပေါ် သွားပြီး တစ်မက်တဲ့ အာရုံလှိုင်းတွေဟာ ကျွန်နားကြပ်ထဲအတိုင်းသား ဝင်လာတော့တာပါပဲဗျား။ ကျွန်မိန်းမဟာ ကျွန်မိန်းမပါင်းနေတာ ဝဝနပ်ကျော်ပါပြီ။ ဘယ်တုန်းကမျှ ကျွန်အပေါ် သစ္စာမဖောက်ခဲ့ပါဘူး။ နို့ပေမဲ့ သစ္စာမဖောက်ဘူးဆိုတာ ကာယကံအားဖြင့်သာ မဖောက်တာကိုမျှ။ သူဝမ်းထဲက မနောက်အားဖြင့် ဖောက်တာ မဖောက်တာကို တော့ ကျွန်ဘယ်သိမလဲ။ ဟော အခုတော့ ဒီနားကြပ်ကလေးကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်သိပြီ။ လောကကြီးတစ်ခုလုံးဟာ ကျွန်တို့ထင်တဲ့အတိုင်း မဟုတ်ပါကလား မိတ်ဆွေ၊ လူဆိုတာ ပါးစပ်ကကောင်းပေမဲ့ ဝမ်းထဲကကောင်းချင်မှ ကောင်းမယ်။ ပျားရည်လို နားဝင်ချို့အောင် ပြောတတ်တဲ့ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ပေမဲ့ သူ့စိတ်ထဲက ဖောက်ပြန်ချင် ဖောက်ပြန်မယ်။ ဒီလောကကြီးတစ်ခုလုံးဟာ အယောင်ဆောင်လောကကြီးပါကလား။ အထင်နဲ့အမြင် အင်မတန်ကွာခြားပါတယ်ဗျား”

သူ၏စကားများကြောင့် ကျွန်တော်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချိုးရုံမိမိ

မိမိ။ “ခင်ဗျားမှာ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းများကော မရှိဘူးလား”

“ရှိတယ်ဗျ။ မိတ်တွေ အတော်များများ ရှိပါတယ်။ အဲဒီအထဲက တစ်ယောက်တော့ ကျွန် ငယ်ငယ်ကတည်းကလေးကတည်းက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အင်မတန် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပေါင်းသင်းလာတာပဲ။ နို့ပေမဲ့ ဒီနားကြပ်ကလေးရလာတော့မှ သူနဲ့ကျွန်နဲ့ ဆက်ဆံတာဟာ သူ့ပါးစပ်ပြောက တစ်မျိုး၊ သူ့ဝမ်းထဲစိတ်ထဲက တခြားဆိုတာ သိရတာကိုးဗျ။ အဲဒီလူကိုတော့ ကျွန်တို့ထွန်းတဲ့ အာရုံစုံနားကြပ်ကလေးအောင်မြင်ပြီးဖြစ်တဲ့အကြောင်း ကျွန်ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို ပြောပြမိတယ်။ ဒီအကြောင်းကို တခြားဘယ်သူမျှ မပြောဘဲနုတ်ဆိတ်နေဖို့ အစကတည်းက သူ့ကိုတတ်တောင်းခဲ့တယ်။ ဒီနားကြပ်ကလေးအကြောင်း သူ့ကိုပြောတဲ့အခါ သူ့ပါးစပ်က ကျွန်ကို ချီးကျူးနေပေမဲ့ သူ့ဝမ်းထဲကတော့ “ဒီအကောင်ရူးများနေသလား၊ မပြောတတ်ဘူး၊ မဟုတ်တဲ့ဟာတွေကို ဝဝနပ် ဝဂ္ဂနပ် ငွေတုန်ခံ

ဒီဗွေသောတ နားကြပ် □ ၁၈၅

လူပန်းခံပြီး လုပ်နေခဲ့အစား ဒီငွေတွေကို အတိုးနဲ့သာ ချေးလိုက်ရရင် သူတစ်သက် စားလို့တောင် ကုန်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သည့်ပြင်ဟာထက် ခင်ဗျားမိန်းမပဲ ခင်ဗျား ခရုစိုက်ပါဦး” လို့ သူ့စိတ်ထဲက တွေးနေတာကိုးဗျ”

ထိုနောက် သူကဆက်လက်၍ “ကျွန်လည်း မိန်းမကို ထိလာတော့ မခံချင်ဘူးဗျေဗျား။ ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်မိတယ်။ ကျွန်မိန်းမဟာ ကျွန်အပေါ်မှာ ဘယ်တော့မျှ သစ္စာမဖောက်ဘူးဆိုတာ ကျွန်သိတယ်။

“ဒါနဲ့နေပါဦးဗျ။ ကျွန်မိန်းမ သစ္စာဖောက်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူကပြောတာလဲ။ ခင်ဗျား ကျွန်ကို လူအများထင်နေသလား”

“မထင်ရပေါင်ဗျာ။ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူကပြောသလဲ”

“ခင်ဗျား ပြောတာပဲ”

“ကျွန်က ဒီလိုပြောလိုက်တော့ ဒီလူဟာ အသံတွေတုန်အောင် ကြောက်လာပြီး ကျွန်ဒီလိုမပြောရပါကလားဗျာ။ ကျွန်ပါးစပ်က ဒီလိုမထွက်ရပါကလားဗျာ” ဆိုပြီး ကျွန်ကို အင်မတန်ကြောက်ရွံ့ တဲ့မျက်နှာနဲ့ ကြည့်နေတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်က ဆက်ပြီး “ဒီမယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်နဲ့ဟာ ငယ်ငယ်ကလေးက ပေါင်းလာတဲ့ မိတ်ဆွေမဟုတ်လား။ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိပြီး အရေးအကြောင်း ရှိရင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကူညီကြတဲ့လူတွေ မဟုတ်လား။ အင်မတန် ချစ်တဲ့မိတ်ဆွေချင်းဟာ စိတ်ထဲရှိတာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမပြောဘဲနဲ့ ပါးစပ်ပြောတတ်တယ်ဗျ။ ဝမ်းထဲစိတ်ထဲကတည်းက ဖြစ်နေပါကလားဗျာ။ ကျွန်အင်မတန် ဝမ်းနည်းတယ်လို့ တစ်ခါတည်း ပြောမိလိုက်တယ်”

ကျွန်တော်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်မိမိ။ ထိုသူ ဆက်လက်၍ “လောကမှာ လူတွေဟာ ဒီလို ချည်းပါပဲဗျာ။ ကြီးကြီးငယ်ငယ် လူမျိုးမရွေးသာသာမရွေး အထက်တန်းအောက်တန်းအလွှာမရွေး၊ ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး၊ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ပါးစပ်ကပြောတာတစ်မျိုး၊ ဝမ်းထဲစိတ်ထဲကတစ်မျိုး လုပ်နေကြတယ်ဗျ။ ဘယ်လောက်ဝုဏ်သရေရှိတဲ့လူ၊ ဘယ်လောက်ပီရေထူးဌာနရှိတဲ့လူ၊ ဖြစ်ဖြစ် အလုပ်ခွင် တစားပြောတဲ့နေရာမှာ ကိုယ့်အောက်ကလူတို့ရှေ့ ကိုယ့်အထက်ကလူတို့ရှေ့ လိမ်နေကြတယ်ဗျ။ အလုပ်ခွင်က အိမ်ပြန်ချောက်တောင်

ကိုယ့်မယားကိုယ့်သား ယုတ်စွအဆုံး ကိုယ့်အိမ်မှာခိုင်းတဲ့လူအထိ စိတ်ထဲမှာ တကယ်ရှိတာနဲ့ ပါစပ်ပြောတာနဲ့ တခြားမိမြင်အောင်လိပ်ကြတယ်။ သူတို့ကိုယ် သူတို့အင်မတန်တည်ကြည်ပါတယ်။ မှန်ကန်ပါတယ်။ သစ္စာရှိပါတယ်။ လူများအပေါ် စေတနာပါတယ်ဆိုပြီး ပါစပ်ကာ သွတ်သွတ်ကြီးပြောနေတဲ့ လူတွေရဲ့ခမ်းထဲက အာရုံ (ဖြစ်ပေါ်လာသောစိတ်)ကတော့ သူတို့ပြောတာနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ချဉ်ဆဲ ငါ့ သူတို့လိပ်တဲ့အကြောင်း သူတို့ကိုယ်သူတို့မသိဘူး။ အမှတ်အမှတ်မဲ့လိပ်နေကြ တာချည်းပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီအကြောင်းတွေ အမှန်အကန်သိချိုး ကျပ်တော့ လောကကြီးကိုတစ်နေ့တခြား စိတ်နာလာပြီဗျာ။ ကျုပ်အမြင်မှာတော့ ဒီကမ္ဘာကြီး တစ်ခုလုံးဟာ မုသားကမ္ဘာကြီးဖြစ်နေပြီဗျာ။

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ အခုဖြစ်နေတာက ဒီလိုချည်းပါပဲ”

ကျွန်တော်၏ ဧည့်သည်သည် စိတ်ကျေနပ်သည့်ဟန်ဖြင့် စီးတရုတ် တစ်လိပ်ကို ဧည့်၍သောက်ပြန်လေသည်။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ “လူတွေဟာ ဒီလိုလိပ်ရမှလောကကြီးမှာ အလုပ်ဖြစ်နေကြတာပဲဗျာ။ မေါင်းပုံဖြတ်တယ်ဆိုတာ လည်း ဒါပဲ။ လူအများစုမှာ သူတော်ကောင်းယောင်ဆောင်ပြီး စိတ်ထဲကတစ် ကျနေတာပဲ။ အိမ်ကိုထမင်းစားစိတ်ပြီး လမ်းကရောင်းရိုက်တာလဲ ဒါပဲ။ သူလူ ကိုယ့်ဘက်သားလုပ်ပြီး မတရားပြောမကောင်းကြတာလည်း ဒါပဲ။ အိုဗျာ ဘာဆို လူတွေဟာ မင်းသားချောချောကလေးရဲ့ ပျက်နာရုံးကိုစွပ်ထားတဲ့ ဘီလူးတွေ ချည်းပဲဗျာ”

“ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တာချည်းပဲဗျာ”

“ဒီတော့ ကျုပ်ရဲ့နားကြပ်ကလေးက အဲဒီမျက်နှာနဲ့တွေ့တဲ့တစ်ခါတည်း တွေ့ချိန်တို့ ကိုရိုယာကလေးပေါ့ဗျာ။ မင်းသားယောင်ဆောင်နေတဲ့ ဘီလူးတွေကို ဖော်ထုတ်တဲ့ဒိဋ္ဌသောတနားကြပ်လိုလည်းခေါ်နိုင်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ကျုပ်တို့နေစဉ် မေါင်းသင်းဆက်ဆံနေရတဲ့ လူတွေရဲ့စိတ်တွေ၊ သူတို့ရဲ့အပြောအဆိုချဉ်ရှယ်ချက် သဘောတရားတွေက အမှန်ကနည်းပြီး ပြောင်းတိပြောင်းပြန် ကမောက်ကမ ဖြစ်နေတာတာတွေက များတယ်ဗျာ။ ကျုပ်နားကြပ်ကလေးဟာ လူသားတို့ရဲ့ အနက်နဲ့ဆုံးစိတ်အာရုံကို သိတယ်။ အကောင်းရော အဆိုးရောဆိုပါတော့ဗျာ”

“ဒါကြောင့် ခင်ဗျားဟာ ဒီလိုသိရတော့ စိတ်အပျက်ကြီးပျက်နေပြီ ဆိုပါ တော့”

“ဟာ ... ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူးဗျာ။ အဆိုးရှိရင် အကောင်းရှိရမယ် မဟုတ်လား။ အင်မတန်စိတ်ကောင်းရှိတဲ့လူ၊ မိမိစိတ်ထဲက အာရုံခံစားမှုရှိတဲ့ အတိုင်းအမြင်ကို အမှန်အကန်ပြောတဲ့လူ၊ သစ္စာဆိုတဲ့တရားကို အမြဲလက်ကိုင် ထားတဲ့ လူတွေကို လည်း တွေ့ရတယ်။ နည်းတော့ နည်းသပေါ့ဗျာ။ လူတစ်ထောင်မှာ တစ်ယောက်၊ လူတစ်သောင်းမှာ တစ်ယောက်ရှိတော့ ရှိတာ ပေါ့”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ သစ္စာဆိုတဲ့တရားကြီးဟာ ဒီကမ္ဘာက ပျောက်ကွယ် သွားသေးတာမှ မဟုတ်ပဲ။ ကျွန်တော် တစ်ခု စဉ်းစားမိတယ်။ ခင်ဗျားတို့ထွင်တဲ့ နားကြပ်ကလေးဟာ လူအများရဲ့စိတ်ထဲက လျှို့ဝှက်တဲ့အာရုံခံစားမှုကို ဖမ်းယူနိုင် တယ်။ လူယုတ်မာတွေရဲ့ကောက်ကျစ်မှု၊ လိမ်လည်လှည့်ဖြားမှုတွေကို ဖော်ထုတ် နိုင်လေတော့ ဒီလောကကြီးကို အများဆုံးချမ်းသာသုခပေးမယ့် ကိုရိုယာကလေးပေါ့ ဗျာ။ လူလောကကို ဒီလောကအကျိုးပြုနိုင်မယ့် ကိုရိုယာကလေးကို တီထွင်နိုင်တာ ချော၊ ခင်ဗျားရဲ့စိတ်ကူးကိုရော ကျွန်တော်ဖြင့် ချိုးကျူးလို့ မကုန်ပါဘူးဗျာ”

ဧည့်သည်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီးနောက် စီးတရုတ် တစ်လိပ်ကိုထုတ်၍ သောက်ပြန်လေသည်။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ -

“အင်း ... ခင်ဗျားကတော့ ဒီလိုတွေးပြီး ဒီလိုထင်တာပေါ့လေ။ မဟုတ် သေးဘူးဗျာ မဟုတ်သေးဘူး။ ဒီကမ္ဘာကြီးမှာ အင်မတန်ထူးဆန်းတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုကို တွေ့တိုင်း ဒီလောကကြီးကို အကျိုးပြုနိုင်လိမ့်မယ်လို့ချည်း မထင်နဲ့ဦး။ ဥပမာဗျာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အံ့သြစရာအကောင်းဆုံးအရှားပါးဆုံး လျှို့ဝှက်ချက်ဖြစ်တဲ့ အကုမြူအင်အားကို အခုတွေ့ပြီဗျာ။ ဒီထက်အစိုးတန်တာ ဘာရှိသေးသလဲ။ တဲ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တစ်ခုပေးတယ်။ ဒီအကုမြူအင်အားကို လူတွေအခု သိလာတဲ့အတွက် ကမ္ဘာကြီးကို ကောင်းကျိုးပေးသလား၊ ဆိုးကျိုးပေးသလား၊ သူတို့အဆိုကတော့ လူသားတွေအတွက် အကျိုးရှိစေမယ့် အပြုလုပ်ငန်းတွေမှာ သုံးမယ်တဲ့၊ နဲ့ပေမဲ့ အကုမြူလက်နက်ရှိတဲ့နိုင်ငံတွေဟာ သူတို့မှာရှိတဲ့ အကုမြူ

အင်အားတွေပြပြီး တစ်နိုင်ငံနဲ့တစ်နိုင်ငံ ခြိမ်းခြောက်နေတယ် မဟုတ်လားဗျာ။ ရှေ့ကိုဘာဖြစ်ဦးမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမျှမပြောနိုင်ဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးမှ ဒီငဲ့ ဂျပန်တွေက နာဂါစကီနဲ့ ဟိရိုးရှီးမားနပ်ပြီမှာ လူတွေ အသက်ပေါင်းသိန်းနဲ့ချီပြီး ပျက်စီးခဲ့ပြီ။ ဒါဟာ ကောင်းကျိုးပေးတာလားဗျာ။ ကျုပ်တို့ထွင်တဲ့ နာကြပ်ကလေးက ဘယ်သူလက်ထဲကို ရောက်မယ်လို့ ကျုပ်ဘယ်နှယ်လုပ်သိနိုင်ပါ့မလဲ။ သစ္စာမဲ့တဲ့လူတွေလက်ထဲ ရောက်မသွားဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲ၊ ပြီးတော့”

ကျွန်တော်၏ဧည့်သည်သည် ဤနေရာတွင် ဓေတ္တရပ်ဆိုင်း၍ ကျွန်တော်၏နားနားသို့ ကပ်ပြီးလျှင် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ နာမည်ကို ပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော့်မှာ အံ့အားသင့်လျက်ရှိနေ၏။ ထို့နောက် သူက ဆက်လက်၍ “ကျုပ်မရှိတဲ့ နောက် အဲဒီလို သစ္စာဖောက်လောက်ကောင်ရဲ့ လက်ထဲရောက်သွားရင် မစော်ပါလား၊ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်လေ”

“ဒီတော့ ခင်ဗျားက ဘယ်လို စိတ်ကူးလို့လဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆို ဒီဟာကို အစဓျောက်ပစ်ရုံမို့ဗျာ။ လူသားတွေကို အကျိုးမပြုချင်နေပါစေ၊ ပျက်စီးမှုကိုတော့ ကျုပ်မကြည့်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီဟာကလေးကို ကျုပ်ဖျက်ဆီးပစ်မယ်။ ဖျက်ဆီးဆို ဒီကနေ့ညပဲ ဖျက်ဆီးပစ်မယ်”

“မဟုတ်တာဗျာ၊ ဒီလောက်တောင် ခုကွပ်ပြီး ဝင်နစ်ကျော် ခဲမဲယဉ်းယဉ်း စမ်းသပ်လုပ်ကိုင်လို့ရတဲ့ ပစ္စည်းကို ဖျက်ဆီးပစ်မယ်ဆိုလို့ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလားဗျာ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ကို လာတာ ဘာကြောင့်လာတာလဲ။ ကျုပ်အကြံဉာဏ်ကို လိုချင်လို့လား။ ဒါမှမဟုတ်”

ထိုသူက ဦးခေါင်းကို ယမ်းလျက် “ဘာအကြံမျှ လိုချင်လို့မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ဘာသာ ကျုပ် စဉ်းစားပြီးပြီ။ ကျုပ်စဉ်းစားတာ မှားချင်လည်း မှားမပေါ့။ နို့ဓပင့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့တော့ ကျုပ်သန့်ဉာဏ်ရှိပြီ။ ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၃-၄ ရက်ကမှ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ သံသယတစ်ခု ဝင်လာတယ်”

ဧည့်သည်၏ ဖျက်လုံးများမှာ ယခင်ကထက် တောက်ပြောင်၍ လာဘ်သကဲ့သို့ ထင်ရ၏။

“ဘာ သံသယများလဲဗျ”

“တခြားမဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်ကြားရတာဟာ ကျုပ်စိတ်ကနာမိဉ် လိုစိတ်ထဲက ထင်မိထင်ရာ ကြားရတာလား။ ကျုပ်ဟာ ရှုံးပဲနေတာလား။ ကျုပ်ကြားရတာဟာ စိတ်မနှံ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အတွေးအခေါ်မျိုးနဲ့ ကြားရတာပဲလား။ အဲဒီသံသယပဲဗျ”

ကျွန်တော်သည် ဧည့်သည်၏ စူးရှတောက်ပြောင်၍ လာသော ဖျက်လုံးများကို ဖျတ်ခနဲလှမ်း၍ ကြည့်လိုက်မိ၏။ သူသည် အကယ်ပင် သူရှုံးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသလော။

“ကဲ ဒီတော့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဘယ်လို ကူညီနိုင်မလဲဗျာ”

“ကူညီဖို့ကတော့ လွယ်လွယ်ကလေးပါဗျာ။ ကျုပ်နားကြပ်ကလေးကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် စမ်းသပ်ကြည့်ဖို့။ ကျုပ်ကလွဲရင် ဒီနားကြပ်ကို ဘယ်သူမျှ နားထောင်မကြည့်ဘူးသေးဘူးဗျာ။ ကျုပ် ကိရိယာကလေးဟာ ဧကန်အမှန် ဖြစ်ရင် ခင်ဗျားလည်း ကျုပ်ဝမ်းထဲက စိတ်ကူးကို နားကြပ်ထဲမှာ ကြားရပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်၍ သွားမိ၏။

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ထိုသူသည် ကုတ်အင်္ကျီအပေါ်အိတ်ထဲမှ ကြိုးတန်းလန်းနှင့် နားကြပ်ကလေးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်တော်၏အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ရာ သူ၏ သေးသွယ်သော လက်ချောင်းကလေးများမှ တုန်တုန်ယင်ယင်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

နားမကြားသော မိတ်ဆွေများ၏ နားကြပ်ကလေးများကို ကျွန်တော် ယခင်က ရဲနဲနဲခါတော့ မြင်ဖူးရာ ယခုနားကြပ်ကလေးမှာ အခြားနားကြပ်ကလေးများနှင့် မတူဘဲ အသီးကလေးသည် ထုတ်ချင်းစင်မြင်ရသော လိမ္မော်ရောင်ဖြစ်၍ အတွင်းမှ ပိုင်းကြိုးအနီကလေးနှင့် တူသော အနီမျှင်ကလေး ၃ မျှင် တန်းလျက်ရှိ၏။ ကြေးနန်းကြိုးကလေးတစ်ချောင်းဖြင့် ဆက်သွယ်ထားသော မီးခြစ်ခွံသာသာနဲ့ရှိ အိမ်ကလေးမှာလည်း အခြားနားကြပ်များ၏ ဘက်ထရီအိမ်များထက် လေးလံ၍

အလယ်တွင် အလျားလိုက်ရှိနေသော လက်မဝက်ခန့်ရှိနေရာမှာ အလွန်ထူထဲသော ပလပ်စတစ်တစ်မျိုးဖြင့် ခုံးထား၏။ သို့သော် အတွင်းသို့ကောင်းစွာမြင်ရ၍ အထဲတွင် အလွန်သေးငယ်သော စက်ကိရိယာကလေးများကို မြင်ရ၏။ နားတွင်တစ်ပြီး အပြင်မှလျော်ကလေးတစ်ခုကို နှိပ်လိုက်သောအခါ ဘီးကလေးတစ်ခုလည်၍ တစ်စက္ကန့်လျှင်တစ်ကြိမ်ခန့် လက်ခနဲ လက်ခနဲ မီးပွင့်၍ သွားသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

“ကဲ ဒီတော့ ဟောဒီစာရွက်ကလေးပေါ်မှာ ကျုပ်စိတ်ထဲက စိတ်ကူးပြီး ပြောမယ့် အကြောင်းအရာတွေကို စာနဲ့ရေးထားမယ်။ ကျုပ်က ပါးစပ်နဲ့မပြောဘူး။ ဒီစာရွက်ပေါ်မှာပါတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို စိတ်ထဲက စိတ်ကူးလိုက်တဲ့အခါ ခင်ဗျားနားထဲမှာ ကြားရလိမ့်မယ်။ အဲနောက်တော့ ခင်ဗျားကြားရာတာနဲ့ စာရွက်ပေါ်မှာ ကျုပ်ရေးထားတာနဲ့ ကိုက်မကိုက်ယှဉ်ကြည့်ပေါ့”

ကျွန်တော်က ဦးခေါင်းကို ညှိတ်လိုက်၏။

“ကိုင်း နားကြပ်ကို တပ်ပေတော့”

ကျွန်တော်သည် မည်သည့်သတ္တုဖြင့်လုပ်ထားသည်မသိရသော ထိုသူပေးသည့် နားကြပ်ကလေးကို ကျွန်တော်၏ နားရွက်ထဲသို့ အသာအယာထိုးသွင်းကာ နားပေါက်နှင့် ကပ်၍ထားလိုက်၏။ ပထမတွင် ဂီတသံတစ်မျိုးကဲ့သို့ သာသာသော အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ အသံမှာ ခပ်တိုးတိုးပင် ဖြစ်သော်လည်း တည်ငြိမ်၍ ကြည်လင်ပြတ်သားလှပေ၏။

“အပေါ်က လူတစ်ကလေးကို နှိပ်လိုက်၊ အဲ ဟုတ်ပြီ၊ ကျုပ်ပြောတာ ခင်ဗျား ကြားလား၊ ကြားတယ်မကြားဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားပါးစပ်က အသံထွက်ပြီး ဖြေစမ်းပါဗျာ”

“ခင်ဗျားပြောတာအားလုံး ကျွန်တော် ကြားရပါတယ်”

ထိုသူသည် သူရေး၍ခေါက်ထားသော စာရွက်ခေါက်ကလေးကို ဖွင့်ပြီး လျှင် နှုတ်မှအသံထွက်အောင် မရေရွတ်ဘဲ စိတ်ဖြင့်ဖတ်လျက်ရှိ၏။

ကျွန်တော် ကြားရသော အသံများ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏။

“ကျုပ်ပြောတာကို ဆက်ပြီးနားထောင်စမ်းပါ။ ခင်ဗျားဆီကို ကျုပ်လာတာ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်လိုပဲရိုးသားပြီး ဝမ်းထဲက စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်လို့ လာတာပဲ။ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် အခုတွေ့ကြတာကို ဘယ်သူ့ကိုမျှ လေသံမျှ မဟုတ်နဲ့ ခဏကနေ ခဏကနေ ဝန်ဝင်ဘာလ သရက်နေ၊ ဒီကနေ့ကစပြီး နောက်သနပ်တိတ်ရှိတဲ့ အခါ ကတိထားတဲ့ စည်းကမ်း အချိန်ပြည့်ပြီဖြစ်တဲ့ အတွက် ကျုပ်တို့ထွင်တဲ့ နားကြပ်ကလေးအကြောင်းကို ခင်ဗျားပြောနိုင်ပါပြီ၊ မောင်းပါး ခဲရေးရေး၊ ခင်ဗျား သတင်းစာထဲမှာပဲ ထည့်ထည့်၊ ခင်ဗျားသဘောအတိုင်း လုပ်နိုင်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ထွင်တဲ့ ကိရိယာကလေးကို ဘာဖြစ်လို့ လူတွေရဲ့ လက်ထဲကို မပေးခဲ့သလဲဆိုတာ တိုင်းပြည်လူထုက သိပါစေ၊ ဒါပါပဲ စိတ်ဆွေ” လေအေးတလေးဖြင့် ကြားရသော အသံကလေးမှာ ကြည်နူးနှစ်သိမ့်ဖွယ် ကောင်းလှပေ၏။

“ဒါထက် ဒီ ဝန်ခံအတွင်း ခင်ဗျားက သယ်မှာရှိမှာလဲ”

“ခင်ဗျားနားက နားကြပ်ကို ဖြုတ်လိုက်ပါတော့ဗျာ”

ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်းပင် နားမှ နားကြပ်ကလေးကို ဖြုတ်လိုက်ရ၏။ သူ၏မျက်နှာကို ကြည့်ကာ အံ့သြတွေ့ဝေ၍လည်း နေမိ၏။ သူ၏မျက်နှာမှာ ဦးခေါင်းပေါ်မှာ တစ်ဝက်ခန့်ကျော်သော သံလိုက်လှိုင်းလှိုင်းဖြင့် အရောင်များ ပေါ်လျက်ရှိသည်။

“ခင်ဗျားကြားတယ်နော်၊ ဟောဒီမှာ စာရွက်ကလေး၊ ခင်ဗျားနားထဲမှာ ကြားရတဲ့ အသံနဲ့ ဒီစာရွက်ပေါ်မှာပါတဲ့ စာနဲ့ တူသလား၊ မတူဘူးလား ဆိုတာကို ကြည့်ပေတော့”

ကျွန်တော်သည် စာရွက်ကလေးကို တစ်ကြိမ်လှမ်း၍ ကြည့်ရုံမျှနှင့်ပင် ကျွန်တော်နားကြပ်နှင့် ကြားရသော အသံမှာ ထိုစာရွက်ကလေးပေါ်တွင် ရေးထားသည့် အကြောင်းအရာများ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရတော့၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ကြားရတာ ဒီမှာရေးထားတဲ့ အတိုင်းပါပဲ”

“အင်း ဝန်ထုပ်ကြီး ကျသွားပေပြီဗျာ၊ ဒီကနေ့ညတော့ ကျုပ်စိတ်ချ လက်ချ ကောင်းကောင်းကြီး အိပ်နိုင်ပြီ”

“ဒီတော့ ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့တဲ့အကြောင်းရော၊ ခင်ဗျားတီထွင်တဲ့ ကိရိယာ ကလေးရဲ့အကြောင်းရော နက်ဖြန်နဲ့နက် သတင်းစာထဲပါအောင် ကျွန်တော် ရေး လိုက်မယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားမလုပ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်သိပါတယ်။ ကျွန်က လူတစ်ယောက်ရဲ့ရှင်သာမကဘူး စိတ်ကိုပါမြင်တယ်ဗျာ၊ ပြီးတော့ ဒီကနေ့ညက ကျုပ်ရောဒီကိရိယာကလေးရောတစ်ခါတည်းဒီလောကကြီးကပျောက်သွားတော့ မယ်”

“အလကားပြောတာပါဗျာ၊ ကျွန်တော် မလုပ်ပါဘူး။ ဒီကနေ့ကစပြီး ၁၀နှစ်တိတိရှိတဲ့ အခါကျမှ ဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော် တိုင်းပြည်လူထု သိအောင် ထုတ်ဖော်ရေးပါမယ်။ ဒီအချိန်အတွင်းမှာတော့ ဘယ်သူ့ကိုမျှ လေသံ တောင် မဟဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်ရဲ့ရဲကြီး ကတိပေးပါတယ်”

“ကောင်းပါလေရဲ့ဗျာ”

“နို့အိဖြင့်နောက်၁၀နှစ်ကြာတဲ့အခါမှာဒီအကြောင်းတိုင်းပြည်လူထုကို အသိပေးမယ် မဟုတ်လား”

“အင်း... ပေးသင့်လည်းပေးရပေမယ့်ဗျာ၊ ကျုပ်လည်းဒီ၁၀နှစ်အတွင်း မှာပဲ သေမလား မပြောနိုင်သေးဘူး။ အချိန်က စကားပြောပါလိမ့်မယ်”

သူ၏မျက်နှာမှာ လေးလံတိုင်းမိုင်းသော အသွင်အပြင်မှ အလွန်စိလတ် ပေါ့ပါးပျော်ရွှင်သော အမူအရာသို့ ပြောင်းလဲသွားသဖြင့် ကျွန်တော်၏စိတ်များ မှာလည်း သူ့ကဲ့သို့ပင် ပေါ့ပါးကြည်လင်၍ သွားသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။

သူသည် ကုလားထိုင်မှထ၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီးနောက် -

“အင်း... ကိစ္စတော့ ပြီးပေပြီ၊ သူတို့ကြံစည်တဲ့ အကုသြအင်အားက ရုပ်ခြပ်ကိုသာ ရွံနိုင်တဲ့အစွမ်းရှိတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တီထွင်တဲ့ နားကြပ်ကလေးက လူတစ်ယောက်ရဲ့အာရုံကို ဖြစ်ပေါ်လာစေနိုင်တဲ့စိတ်ဓာတ်လှိုင်းကို ဖမ်းယူနိုင်စွမ်း ရှိတယ်။ ကျုပ်ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့အာရုံကို နှိုးဆွလိုက်တဲ့ စိတ်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အာရုံလှိုင်းကလေးတွေကို ဖမ်းယူပြီး အသံဖြစ်လာအောင်လုပ်နိုင်ပုံ ကိရိယာကလေးပဲ။ ဒီဟာကလေးရဲ့အစိုး

တန်ခိုးကို ခင်ဗျားသိပါပြီ။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်လည်း စမ်းသပ်ကြည့်ပြီးပါပြီ။ ဒါကြောင့် ရုပ်နာမ် ပါးရှိတဲ့အနက်က ရုပ်ခြပ်ကို သူတို့နိုင်ပေမဲ့ နာမ်တရားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အောင်မြင်မှုကိုတော့ သူတို့မရသေးဘူး။ ကျုပ်တို့အရှေ့တိုင်းဟာ ဒီနေရာမှာ သူတို့အနောက်တိုင်းထက် သာတယ်ဆိုတာ ပြတာပဲ။ ကျုပ်ဟာ မြန်မာလူမျိုး တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အာရုံစိုက်ကိရိယာလေးကို သူတို့အရင်တီထွင်နိုင်တယ်ဆိုတာ မြန်မာလူမျိုး တစ်ယောက်အနေနဲ့ ရော ကျုပ်ဂုဏ်ယူတယ်ဗျာ။ နောက် ၁၀နှစ်ခန့်ရှိလို့ ဒီအကြောင်းရေးတဲ့အခါ ကျုပ်ပြောတဲ့အချက်အလက်တွေ ပါအောင် ရေးလိုက်စမ်းပါ”

“ရေးပါမယ်ဗျာ စိတ်ချပါ၊ ဒါထက် အခုခင်ဗျား ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“ဘယ်ကိုသွားမယ်တောင် ကျုပ်မသိသေးပါဘူးဗျာ၊ နက်ဖြန်မနတ် ငါးနာရီခွဲမှာထွက်မယ့် လေယာဉ်ပျံနဲ့ နိုင်ငံခြားကိုလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးတာပဲ။ လတ်မှတ် ဝယ်ပြီးပြီ၊ ဒါပေမဲ့ မပြောတတ်သေးဘူး။ ကျုပ်စိတ်က ပြောင်းချင်ပြောင်းသွားဦး မယ်”

ပရော်ဖက်ဆာ အမည်ခံသူသည် ယခုမှ တွေ့ရသော ကျွန်တော့်အား ခွဲစွာရန်ဝမ်းနည်းနေသည့်ဟန်ဖြင့် “ကဲသွားတော့မယ်မိတ်ဆွေ၊ ဒီသတင်းခင်ဗျား တို့ပေးခဲ့ရလို့ ကျုပ်ကျေနပ်ပြီ၊ နောက်၁၀နှစ်တိတိကြာပြီးတဲ့နောက် တကယ်လို့ ကျုပ် မသေသေးရင် ခင်ဗျားရဲ့လက်ရာကို မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်စောင်မှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ သတင်းစာတစ်စောင်စောင်မှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်မျှော်လင့်ပါတယ်။ ခင်ဗျားပေးတဲ့ကတိကိုလည်း တည်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ် မိတ်ဆွေ”

“ဒီအတွက်တော့ စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော် ပေးပြီးတဲ့ကတိကို ဘယ်တော့မျှ မချက်ပါဘူး”

“ကဲ သွားပြီဗျို့၊ ဂွတ်ဘိုင်”

“ဂွတ်ဘိုင်”

ထိုသူသည် အခန်းမှထွက်၍ တစ်ဆစ်ချိုးလှေကားမှ အောက်သို့ ရင်း သွားရာ၎င်း၏ခြေသံများမှာ တဖြည်းဖြည်းဝေး၍ သွားပြီးနောက် ဆုံးပျောက်ကွယ် ၍ သွားတော့၏။

၁၉၄ □ ဒဂုန်ရွှေများ

မှတ်ချက်။ ။ လွန်ခဲ့သော ၁၉၅၇ ခု၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၁ ရက် (----) နေ့၊ ညဉ့် ၁၂ နာရီ အချိန်ခန့်တွင် လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်နှင့် သူတို့ထွင်းသည်ဆိုသော လူသား တို့၏ စိတ်အာရုံကို ကြားနိုင်သည့်ထူးဆန်းသော သူ၏နားကြပ်ကလေးကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စမ်းသပ်ခဲ့ဖူးရာ ထိုအကြောင်းများကို ကျွန်တော်သည် ၎င်းအပေါ်တွင် ထားရှိသော ကျွန်တော်၏ကတိအတိုင်း ၁၀ နှစ်ကျော်ကျော်မျှ အချိန်အတွင်း မည်သူ့အားမျှ အသိမပေးဘဲ နှုတ်ပိတ်ရေငုံလုပ်၍ထားခဲ့၏။ သို့သော် ယခုအချိန်တွင် ထိုအကြောင်းများကို လွတ်လပ်စွာ ရေးသားနိုင်ပြီဖြစ်၍ ဤမဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ ရေးသားပေးပို့ပါကြောင်း။

မြဝတီမွေခင်း၊ ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ။

ဘုန်းကြီးစာထွေ

ပေါက်ခေါင်းမြို့အပိုင် “ပေါင်းတလည်” ရွာမှာ မြို့ပိုင်ရုံးစိုက်သောနေရာ ခင် မဟုတ်စေကာမူ ပေါက်ခေါင်းနှင့် ပြည်မြို့သွားရာလမ်းအလယ်လောက်တွင် ငါ့၍လူနေအိမ်ခြေအရောင်းအဝယ်မှစ၍ အတော်ပင်စည်ကားသော ရွာကြီးတစ်ရွာ ဖြစ်လေသည်။

ကားဆိပ်၌လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ထမင်းဆိုင်အစရှိသောစားဖွယ်သောက်ဖွယ်ရောင်းသောဆိုင်များရှိ၍ ပြည်ပေါက်ခေါင်းလမ်းကြီး၌လည်း လူကုံထံတို့၏ အိမ်များ၊ စပါးကျီများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိ၏။ ရွာ၏တောင်ဘက်နှင့်မြောက်ဘက် ဆားတွင် အခြားရွာငယ်များ ပိုင်းရန်လျက်ရှိရာ ခေတ်ကောင်းစဉ်က ပြည်နယ်တွင် ခံနိုင်စွမ်းများအထွက်ဆုံးသော နေရာတစ်ခုဟူ၍ ထင်ရှားကျော်စောသောအရပ် ဖြစ်၏။

ပေါင်းတလည်ရွာကြီး၏အရှေ့တောင်ဘက်တွင် “ချောင်းကောင်း” ခေါ် ရွာတစ်ရွာရှိရာ ထိုရွာကလေးမှာလည်း ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်မှလယ်ဧကပေါင်းများစွာကို ပိုင်ခဲ့သော လယ်ပိုင်ရှင်များဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိရာ ရွာရှိအိမ်ကြီး အိမ်ကောင်းအချို့မှာ ပေါင်းတလည်ရွာထက်ပင် ခံ့ညားထည်ဝါသေးသဖြင့်

၁၉၆ ဝ ဝရန်ရွှေမျှား

ပေါင်းတလည်သို့ လာရောက်လည်ပတ်သောသူများ။ အလုပ်ဝတ္တရားဖြင့် လာသောအစိုးရအရာရှိများပင် “ချောင်းကောင်း” ရွာသို့လာ၍လည်ပတ်တတ်ကြ၏။ အမျိုးမျိုးသောကိစ္စတို့ဖြင့် အစိုးရက ငွေကြေးခန့်ခွဲသောအခါ၌ဖြစ်စေ၊ အလှူအတန်းတွက် သဒ္ဓါကြေးကောက်ခံသောအခါဖြစ်စေ “ချောင်းကောင်း” ရွာမှာ နာမည်ရသောရွာတစ်ရွာဖြစ်၍ အချို့က “သူဌေးရွာ” ဟုပင် ခေါ်ဝေါ်ကြ၏။

ဂျပန်များရောက်လာသောအခါပြည်မြို့မှလူများသည် ပေါင်းတလည် ရွာနှင့် ချောင်းကောင်းရွာ၌ အတော်များများပင် လာရောက်စိုလှူကြလေသည်။

ချောင်းကောင်းရွာ၏ အရှေ့တောင်ဘက် ခရီး (၁) မိုင်ခန့်အကွာ၌ “ကင်ပွန်းချိုရွာ” ရှိ၍ ထိုရွာစပ်ကြားတွင် “ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်း” ဟု နှစ်ရွာစလုံး ကပင် အမြတ်တနိုးကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခဲ့သော ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်း ရှိ၏။ ထိုဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းမှာ ၂၈၀ နီးပါးမျှ ကွယ်ဝန်းလျက် အတွင်း၌ ခေတ်များ သိမ်များ၊ တန်ဆောင်းများ၊ လူအများသုံးရန် ရေတွင်းများဖြင့် ပြည့်နက်လျက်ရှိရာ နှစ်ပေါင်းများစွာက အစဉ်တစိုက် စိုက်ပျိုးထားအပ်သော ငှက်ပျောပင်၊ အုန်းပင်၊ အလကားပင်၊ ဝိနွံပင်၊ သရက်ပင်ကြီးများသည်လည်း ထိုအဆောက်အအုံကြီးများ ကို ဝိုင်းရံကာ ရှိနေကြကုန်၏။

ရေပါးများ၏အလယ်၌ကား တိုက်ခံကျောင်းကြီးတစ်ဆောင်ရှိရာ ၎င်းမှာ အကြီးဆုံးသော အဆောက်အအုံတစ်ခုဖြစ်၍ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးကိုယ်တိုင် သီတင်းသုံးနေထိုင်ခဲ့လေသည်။

ဂျပန်များမဝင်မီသုံးလေးနှစ်ခန့်လောက်ကထို “ရွာဦးကျောင်းကြီး” တွင် ဘုန်းတော်ကြီးဦးသာသန ကျောင်းထိုင်လျက်ရှိရာ ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ချောင်း ကောင်းနှင့် ကင်ပွန်းချိုနှစ်ရွာစလုံးတွင် ဩဇာတိတ္ထမနှင့် ပြည့်စုံခဲ့လေသည်။ သို့သော် “ဦးသာသန” ပျံလွန်တော်မူပြီးနောက်ကျောင်းကိုဘုန်းကြီး “ဦးကေလာ” အား လွှဲအပ်ခဲ့ရာ ဦးကေလာမှာ ဦးသာသနကဲ့သို့ ရွာသားများအပေါ်တွင် သာရေးနာရေးကိစ္စများ၌ လိုက်လျောမြင်းမရှိသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ ပရိယတ္တိ ပရိယတ္တိဘက်တွင်လည်း ဦးသာသနကဲ့သို့ အားထုတ်ခြင်းမရှိခဲ့သဖြင့် တစ်ကြောင်း

ဘုန်းကြီးတစ္ဆေ ဝ ၁၉၇

ကြောင့် ရွာသားများမှာ ယခင်ကလောက် ကြည်ညိုလေးစားခြင်းမရှိတော့ဘဲ အသွားအလာ နည်းပါးကြ၏။

သို့ဖြစ်ရကား ဦးကေလာသည် ရွာသားများနှင့် အတော်ပင် အဆက် အသွယ်ပြတ်ခဲ့ပြီးနောက် ယခုရေးသားဖော်ပြသော အချိန်၌ကား ငါတွင်းလေးလ အတွင်း ရှစ်ရက် လပြည့်လကွယ်နေ့များ၌ ဥပုသ်စောင့်သူများမှာ တစ်ယောက် တလေမျှသာ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့၏။

ရွာသားများမလာခဲ့သောအခြားအကြောင်းတစ်ခုလည်း ရှိသေး၏။ ၎င်းသည်ကာအခြားမဟုတ်။ ယခင်က ပျံလွန်သွားသော ဘုန်းတော်ကြီးဦးသာသန သည် ကျောင်းနှင့်ပစ္စည်းများကို စွဲလမ်းတပ်မက်သဖြင့် တစ္ဆေဖြစ်ပြီးလျှင် ကျောင်း ပေါ်၌သည့်အချိန်မတော်များတွင် တအိက်အိက်လျှောက်နေသည်ကို တစ်ခါတစ်ရံ ကျောင်းအနီးသို့ ဖြတ်သွားသူများပင် မြင်ရသည်ဟူသော သတင်းဖြစ်လေ သည်။

ဤကဲ့သို့ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးသာသနကိုယ်တိုင် ကျောင်းထိုင်သွားခဲ့ သောစင်္ကြံကျောင်း၌ တစ္ဆေမြောက်သည်ဟူသော သတင်းမှာ ချောင်းကောင်းရွာ နှင့် ကင်ပွန်းချိုရွာသာမက ရွာနီးချုပ်စပ်သို့ပင် ပျံ့နှံ့လျက်ရှိရကား ထိုကျောင်းမှာ တစ်နေ့တခြားအသွားအလာနည်းပါးသည်ထက် နည်းပါး၍လာခဲ့၏။ နေအချိန်များ ၌ပင် နွားကျောင်းသားများသည် ကျောင်းကြီးအနီးသို့ မရုဉ်းကပ်ဝံ့ကြချေ။

သို့ဖြစ်ရကား တစ္ဆေမြောက်သည်ဆိုသော ရွာထိပ်ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ ဦးကေလာနှင့် ကပ္ပိယဦးဦးဦးတစ်ပါး ကျောင်းသားပင်မရှိဘဲ လွန်စွာမြောက်သွေ လျက်ရှိ၏။ တစ္ဆေမြောက်သည်ဆိုသော သတင်းမှာလည်း တစ်နေ့တခြားကြီး၍ လာခဲ့လေသည်။

ဂျပန်များသည်ပေါက်ခေါင်းမြို့ကိုဝင်သော “တောင်ဆင်းဝ” လမ်းခံတပ် ကို နောက်ဆုံးစွန့်ခွာ၍သွားသောအခါ ပေါက်ခေါင်းမြို့ရှိ မြို့သူမြို့သားများမှာ ထောင်ချောက်တွင်မိနေသော ကြက်များကဲ့သို့ ထွက်ပေါက်မရှိဘဲ ဖြစ်၍နေကြ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပေါက်ခေါင်းမြို့ကလေးမှာ တောင်များဝန်းရံလျက်ရှိ သဖြင့် ဤ “တောင်ဆင်းဝလမ်း” မှ ပေါင်းတလည်ရွာဘက်သို့ ပြန်၍ မထွက်လျှင်

အခြားထွက်ပေါက်မရှိသောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

ဂျပန်များသည်ထက်ကြပ်လာမည့်အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်ကိုချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်ရန်တိုတောင်းဆင်းစလမ်းတွင်အစောင့်အနည်းငယ်သာထားခဲ့၍ပေါက်ခေါင်းမြို့သို့ဆုတ်ခွာလာခဲ့၏။

ဂျပန်ဘက်မှစစ်အခြေအနေမဟန်သည့်အကြောင်းနှင့်တကွ၊ မြို့သူမြို့သားများအားမြို့မထွက်ခွင့်မပြုကြောင်းသိကြသောအခါပစ္စည်းဥစ္စာနှင့်ပြည့်စုံသောလူကုတ်ထံအချို့သည် "တောကျေ"သောသူများကိုအခကြေးငွေအမြောက်အမြားပေး၍ငှားရမ်းပြီးလျှင်ညတွင်းချင်းပင်အလွန်မြင့်မတ်သောတောင်များကိုတောင်ခြေတကာပင်ပေါင်းတလည်ရွာဘက်သို့ပင်ပန်းကြီးစွာပြေးခဲ့ကြရသေးသည်။ ဤသို့ပြေးလွှားခဲ့ကြရသောဒုက္ခများအနက်မောင်ဘလွိုင်နှင့်ဇနီးမကြုံဆိုသူတို့လည်းပါဝင်လေသည်။ ညဉ့်၁၂နာရီအချိန်၌ထွက်ခဲ့ကြပြီးလျှင်နံနက်လင်းခါနီးတွင်တင်ပွန်းရုံရွာကလေးသို့ရောက်ခဲ့ကြလေ၏။

မကြာမှီပြည်မြို့မှဖြစ်၍မောင်ဘလွိုင်သည်ဇာတိအားဖြင့်တင်ပွန်းရုံရွာသားဖြစ်ခဲ့ရာမောင်ဘလွိုင်၏မိဘများမှာယခင်ကဦးကေလာအားကိုးကွယ်ခဲ့ကြ၏။ သို့ဖြစ်ရကားအခြားစစ်ပြေးတို့မှာချောင်းကောင်းရွာသို့ဆက်လက်သွားကြသော်လည်းမောင်ဘလွိုင်သည်ဦးကေလာကျောင်းတွင်အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်များပြည်နယ်ကိုအုပ်ချုပ်မိသည့်တိုင်အောင်နေထိုင်ရန်သဘောကျလျက်ရှိလေ၏။

"ဟုတ်တယ်မကြာ။ ဟောဒီတန်ဆောင်းကလေးမှာကျွန်တို့နေကြတာပေါ့။ ရေရိုးကလည်းပေါ့ပါဘိသနဲ့။ သစ်ပင်တွေကလည်းစုံလို့၊ ဟင်းရွက်ဟင်းသီးဆိုတာလည်းပြောရရာမရှိဘူး။ ဒီကျောင်းဟာကျွန်တို့ငယ်ငယ်တုန်းကနေဖူးတဲ့ကျောင်းပဲ။ အရင်ပျံတော်မူသွားတဲ့ဦးသာသနလက်ထက်တည်းကကျွန်တို့မိဘများကိုးကွယ်လာခဲ့တာ"

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ နို့ပေမဲ့ဒီကျောင်းကြီးကတစ္ဆေမြောက်တယ်ဆို"

"အို ... အရင်တုန်းကမြောက်တာပါကွယ်။ အခုမြောက်မယ်မထင်ပါဘူး"

"အောင်မယ်၊ ကျွန်မတို့နဲ့အတူပြေးလာတဲ့မရွှေကဒီအကြောင်းကိုအားလုံးသိတယ်။ ဒီကျောင်းကိုအရင်ကကျောင်းထိုင်သွားတဲ့ဘုန်းကြီးဟာမကျွတ်ဘူးတဲ့။ ဟိုစဉ်ကျောင်းကြီးမှာညတိုင်းလိုပဲတောင်ဝှေးကြီးနဲ့လျှောက်နေတာဖြစ်ရသတဲ့။ ညကိုမပြောနဲ့၊ နေ့စင်းတောင်ဒီစဉ်ကျောင်းနားမကပ်ဝံ့ကြဘူးဆိုပဲ"

"အလကားဟာတွေဝါအကြံရယ်၊ ကြောက်စရာမရှိပါဘူး။ ဦးတော့ဒီမှာနေရတာကတစ်နည်းချမ်းသာပါတယ်။ စစ်လည်းလာမှာမဟုတ်ဘူး။ သူရိုးသုတ်လည်းလာမှာမဟုတ်ဘူး။ သည်တော့ကျောင်းကြီးမှာမနေဘဲဟိုဘက်တတန်ဆောင်းမှာနေကြတာပေါ့"

၎င်းနောက်မောင်ဘလွိုင်သည်ဆရာတော်ဦးကေလာထံသို့သွားရောက်လျှောက်ထားလေ၏။

ဦးကေလာသည်မောင်ဘလွိုင်ငယ်စဉ်က၎င်း၏မိဘနှင့်သိရင်းစွဲဖြစ်သည့်အတိုင်းတန်ဆောင်းအောက်တွင်နေထိုင်လိုကစေ၍နေထိုင်နိုင်ကြောင်း၊ သို့သော်စဉ်ကျောင်းဘက်သို့မကူးရန်အကြောင်းသတိပေးစကားပြောကြားသေး၏။ ထိုအခါမောင်ဘလွိုင်က "ဪ ... ဒါထက်ရွာနီးချုပ်စစ်မှာသတင်းဖြစ်နေတဲ့အတိုင်းကောမှန်ရဲ့လားဘုရား"

"မှန်ပါသော်ကောကွယ်၊ မင်းကိုတော့အရင်ဘုန်းကြီးနဲ့ဆရာရင်းအကာရင်းမို့ပြောချဦးမယ်၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်တောင်နှစ်ခါသုံးခါတွေဖူးတယ်"

"ဪ ... ဟုတ်လား၊ ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ဆရာတော်ဘုရားကြီးမကျွတ်ရှာဘူးနော်"

"ဒါပေါ့ကွယ်၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရားအားထုတ်တယ်ဆိုပေမဲ့သေခါနီးမှာပြီးခနဲ "ဧ" အကျလွဲသွားရင်တက်တက်စင်သွားပါလေရော"

"ငါမြင်ရတာတော့ဖြင့်မဟုတ် ဆရာတော်ဘုရားဟာအရင်ကရုပ်အတိုင်းပဲ၊ ခေါင်းမွေးကြီးကလည်းခပ်ရှည်ရှည်ထားတတ်တဲ့အထဲမှာ"

၂၀၀ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

မြို့ရွေးနေတာပဲကွယ်။ ခါးက ခပ်ကုန်းကုန်း တောင်ဝှေးကြီးထောက်ပြီး စကြာ
လျှောက်သွားနေတာ ဘုန်းကြီးမြင်လိုက်ရလှတယ်ကွယ်”

“ဒီလိုဆို ကြောက်စရာကြီးပေါ့ ဘုရား”

“ကြောက်တတ်တဲ့လူဆို ကြောက်စရာကြီးပေါ့လေ၊ နိဗ္ဗာန်ပွဲတိုများတော့
ရိုးနေပါပြီကွယ်”

“တပည့်တော်ကတော့ အရေးမကြီးပါဘူး ဘုရား၊ ဒကာမကတော့
မိန်းမသားမို့ ကြောက်တာပေါ့ ဘုရား”

“အေး... ဒါကြောင့် ဒီစကြာကျောင်းကို မကျေနပ်ပြောတာပေါ့၊ ကိုင်းကိုင်း
မင်းတို့နေဝံ့ရင် နေကြပေတော့”

ထိုနေ့မှစ၍ မောင်ဘလွိုင်နှင့် မကြူတို့သည် စကြာကျောင်းနှင့် ကပ်လျက်
ရှိသော တန်ဆောင်း၌ တည်းခိုလျက် ရှိကြလေ၏။

ကျောင်းမှာ အလွန်ချောင်ကျသောနေရာလည်းဖြစ်ပြန်၊ ပြည်ပေါက်
ခေါင်းလမ်းနှင့်လည်း ဝေးပြန်ဖြစ်ရကား ည၌အချိန်များတွင် လွန်စွာတိတ်ဆိတ်
လျက် သရုပ်မခြောက်စေကာမူ တစ်နည်းအားဖြင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှ
ပေ၏။

မောင်ဘလွိုင်နှင့် မကြူတို့မှာ ရွှေငွေ၊ လက်ဝတ်လက်စားစသော
အတွင်းပစ္စည်းများရှိသဖြင့် ဤသို့သရုပ်ခြောက်၍ လူသူအရောက်အပေါက်နည်းအား
သော နေရာ၌ နေရခြင်းမှာ လူနေအိမ်ခြေစည်ကား၍ သူဌေးရွာဟုပင် အခေါ်ခံရ
သော “ချောင်းကောင်း” ရွာ၌ နေရခြင်းထက်ပင် လုံခြုံသည်ဟု ထင်မှတ်ရလေ
သည်။

အကယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအခါက စစ်ပြေးများမှာ တစ္ဆေသရဲကိုမဆို
ထားဘဲဦးမည်သည့်အခြားဘေးရန်ကိုမျှ မကြောက်ရွံ့နိုင်ဘဲ စစ်ဘေးမှ ငေးလျှင်
ပြီးစေတော့ဟူသော သဘောဖြင့် ရောက်ရာအရပ်တွင် အလှည့်သင့်ရာ ခိုလှုံကြ
ရလေသည်။

(၂) ရက်မျှ ကြာသောအခါ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်သည် “တောင်ဆင်းဝ
“ကျော်လွန်ပြီးလျှင် ခေါင်းမင်းနယ်တစ်ဝိုက်သို့ ရှိတက်ခဲ့ပြီးနောက် ဂျပန်စစ်ကြွင်း

စစ်ကျန်များကို နှိမ်နင်းပြီး ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ စစ်၏ဘေးရန်မှာ
အတော်အတန် အေးချမ်း၍ လာခဲ့၏။

သို့သော် တောစွန်တောများသို့ ပျံ့နှံ့၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သေးသော ဂျပန်စစ်သား
များ၏ဘေးရန်ကရှိသေးသဖြင့် ဒုက္ခသည်များမှာ မိမိတို့မိအောင်းရာမှ ကောင်းစွာ
ထွက်ပုံကြသေးဘဲ ရှိရင်းစွဲနေရာတွင် နေထိုင်လျက်ရှိကြလေသည်။

(၁၀) ရက်ခန့်မျှ ကြာရှိခဲ့လေ၏။ မောင်ဘလွိုင်နှင့် မကြူတို့မှာ မည်
သည့်တစ္ဆေသရဲကိုမျှ မတွေ့ရဘဲ ရှိလေသည်။ သို့သော် တစ်နေ့သည့် (၁၀) နာရီ
ကျော်ကျော်လောက်တွင် မကြူသည် အနည်းငယ်ပူအိုက်သည်နှင့် ပြတင်းပေါက်
ဘစ်ချပ်ကို အမှတ်မဲ့ဖွင့်လိုက်ရာ ထိုပြတင်းပေါက်မှာ ကံအားလျော်စွာ စကြာ
ကျောင်းဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက်ရှိရကား တရွေ့ရွေ့သွားလျက်ရှိသော
လူတစ်ယောက်၏ပုံကို စကြာပေါ်၌ တွေ့မြင်ရလေ၏။

မကြူသည် ကြက်သီးများတဖြန့်ဖြန့်ထကာ ပုံသဏ္ဌာန်ကို တစ်စကမျှ
စိတ်၍ ကြည့်နေပေ၏။ ခေါင်းမွေးများမှာ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ၍ မီးကုန်းလျက်ရှိသော
ဘုန်းကြီးတစ်ပါး၏ ပုံသဏ္ဌာန်သည် တောင်ဝှေးကိုထောက်ကာ ခေါင်းရင်းဘက်
ဘုရားခန်းအနီးသို့ ရောက်သောအခါ မှောင်ရိပ်တွင် ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေ
၏။

မကြူသည် ကြက်သေသေရာမှ သတိရပြီးလျှင် မောင်ဘလွိုင်အား
အိပ်ရာမှ အလန်တကြားနှိုးလျက် -

“ကိုဘလွိုင် ကိုဘလွိုင် ထပါဦး ထပါဦး”

(အိပ်ရာမှ အိပ်မုန်စုံစွာထလျက်) “အို... အကြူကလည်း ဘာလဲကွယ်
အလန်တကြား”

“ဆရာတော်ဘုရား ပြောတဲ့ ဘုန်းကြီးတစ္ဆေလေ၊ အကြူမြင်လိုက်
ရတယ်၊ အောင်မယ်လေး ဘုရား ဘုရား ရင်တုန်လိုက်တာ ကိုဘလွိုင်ရယ်”

မကြူသည် မည်သို့မည်ပုံ မြင်လိုက်ရသည်ကို မောင်ဘလွိုင်အား ပြောပြ
ရာ မောင်ဘလွိုင်က -

“ဟုတ်ပေမထင်ပါဘူး အကြူရယ်၊ စိတ်ကစွဲနေလို့ ထင်မိပြန်”

“အို... ကိုဘလွိုင်ကလည်း၊ မျက်စိနဲ့ကို တပ်အပ်မြင်ရတာများစိတ်က
စွဲလို့လုပ်နေရသေးတယ်။ ခေါင်းမွေးတွေကလည်း အတော်ရှည်ပြီး ခြူးနေတယ်။
ကုန်းကုန်း ကုန်းကုန်းနဲ့ မြန်ကမြန်ပါဘိနဲ့ လျှောက်လိုက်တာ။ ခေါင်းရင်းခန်းကျ
တော့ တစ်ခါတည်း ပျောက်သွားတာပဲ”

“ကိုယ့်ဘာဖြစ်လို့ မနိုးသလဲ”

“အခုလည်း ကိုဘလွိုင်ကို အနီးသားပဲ။ နို့ပေမဲ့လေ အကြွေရပ်ကြည့်
နေတာက အတော်ကြာတယ်။ ကိုဘလွိုင်ကိုနီးတော့ ပျောက်သွားပြီ”

ဤသို့တစ္ဆေကို မကြာကြာယိတ်တိုင် မြင်လိုက်ရကြောင်းဖြင့် နောက်တစ်နေ့
တွင် မောင်ဘလွိုင်သည် ကပ္ပိယဦးမှိုင်းအား ပြန်ပြောလေရာ ဦးမှိုင်းက -

“အကြောင့် မောင်တို့ကို ကျုပ်အစက မပြောဘူးလား၊ ဘုန်းကြီးကလဲ
သတိပေးထားတယ်။ ပြီးတော့ ဘကြီးတစ်စု ပြောမယ်မောင်တို့မှာ ဒီနေရာတက်
ဦးတော့လားက သိပ်သဘောမကျဘူး။ နို့ပေမဲ့ မောင်မိဘများအရင်က ကိုးကွယ်ခဲ့
ဖူးတဲ့အတွက် အားနာလိုသာ ကြည့်နေရတာ”

“ဒါကတော့ ကျွန်တော်တို့နည်းနည်းအေးချမ်းရင် ပြောင်းမယ်လို့ပါပဲ
ဘကြီးရယ်။ ရောင်းကောင်းမှာလည်း မနေချင်ဘူး။ ကင်ပွန်းချို့မှာလည်း နေရာ
အိပ်မရှိဘူး။ ပြီးတော့ သူခိုးစားပြဘေးကလည်း တစ်မျိုးရှိသေးလေတော့ ဒီရောင်
မှာပဲ နေရတာတိသရွေ့စိကပ်နေကြတာပါ ဘကြီးမှိုင်းရယ်”

“မောင်ဘလွိုင်ပြောတာလည်း ဟုတ်ပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ ဆရာတော်က
အမှန်ပြောရရင် သူ့ကျောင်းထဲကို ဘယ်သူလာတာမျှ မကြိုက်ဘူးကွယ့်”

“ကျွန်တော်လည်း သိပါတယ် ဘကြီးမှိုင်းရယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း
မလွဲသာလို့ နေရတာပါ”

“အေးကွယ်၊ နေတာတော့ နေတာပေါ့။ သို့သော် ဒီတစ္ဆေကို မြင်လိုက်ရ
တဲ့ အကြောင်းများတော့ တောင်ပြောပြောကပြောများ သွားမပြောနဲ့နော်”

“မပြောပါဘူး ဘကြီးမှိုင်း”

“စကြိုကျောင်းဘက်များလည်း မကူးခဲ့လေနဲ့။ နေ့စဉ်တောင်တော့နဲ့
ကြားလား”

“မကူးပါဘူး ဘကြီးမှိုင်းရယ်”

တစ္ဆေကို တွေ့မြင်ပြီးနောက် ၃ရက်မြောက်သောနေ့၌ ည သနာရီ
ကျော်ကျော်လောက်တွင် မောင်ဘလွိုင်လည်း မသိမကွဲသော ဟစ်အော်သံတစ်ခု
ကြောင့် အိပ်ရာမှလန်၍နိုးလေရာ အိပ်ရာ၌ မကြာကြာ မတွေ့ရတော့ချေ။ အော်သံမှာ
ကောင်းစွာတွေ့ပြားသော်လည်း မကြာခဏ အသံဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်၏။

မောင်ဘလွိုင်လည်း ဖယောင်းတိုင်ကို ထွန်းညှိလေ၏။ တံခါးတစ်ချပ်မှာ
စွင့်၍နေရာ မကြာမှာ မည်သည့်အချိန်၌ ထွက်၍သွားသည်ကိုကား မသိရချေ။

မောင်ဘလွိုင်လည်း စကြိုကျောင်းကြီး၏ အောက်ထပ်နောက်ဖေဘတ်
တွင်ရှိသော ကပ္ပိယ ဦးမှိုင်း၏အခန်းမှာ အပြင်မှ သော့လောက်ခတ်ထားသည်
တို့တွေ့ရ၏။

ထိုနေ့သည်ကား လဆန်း၁၄ရက်နေ့ညဖြစ်သဖြင့် လရောင်သည်
သစ်ပင်ရိပ်များအကြားမှ အိမ်ကလေး၏ ရှေ့သို့ကျရောက်လျက်ရှိရာ ခြူးသော
အရာကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရသဖြင့် မောင်ဘလွိုင်လည်း ကောက်ယူလိုက်အောင်
အခါငင်းမှာ မကြာခဏ လက်ကိုင်ပဝါကလေးဖြစ်၍ နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ယခင်
တထက်ပို၍ အံ့အားသင့်လျက်ရှိလေ၏။

ထိုအခါ မောင်ဘလွိုင်သည် သက်သေပြန်၍ လာ၏။

သို့ဖြစ်၍ မောင်ဘလွိုင်သည် အကြံတစ်ခုရပြီးလျှင် ဦးမှိုင်း၏အိမ်ကလေး
နောက်ဖေးမှလှည့်၍ ကျောင်းဝင်းအပြင်ဘက်သို့ထွက်ခဲ့လေ၏။ ထိုနေရာ၌ကား
တွင်းပြင်ဘက်သို့ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်၍ လရောင်သည် ထင်ရှားစွာသာလျှောက်ရှိလေ
ရာ ရောင်းကောင်းရွာဘက်သို့သွားသော ခြေလမ်းကလေးသည် လရောင်အောက်
၌အရပ်ကားပေါ်တွင်စေးမဲဖြင့် ရေးထားသကဲ့သို့ရှိလေ၏။ “ကိုဘလွိုင်၊ အကြောင်း
နို့ရင် ရောင်းကောင်းက ဦးထွန်းညှိအိပ်ကို လာခဲ့နော်” ဟု ဇွဲခါနီးတွင် ပြော၍သွား
သော ရဲဘော်ဟောင်း မောင်ညိုမြ မှာထားခဲ့သည်ကို သတိရမိလေ၏။

ရောင်းကောင်းရွာ၌ အစောင့်ချထားသော ကင်းသမား၏ အကူအညီဖြင့်
မောင်ညိုမြကို တွေ့ရပြီးလျှင် မောင်ညိုမြသည် အခြားရဲဘော်တစ်ယောက်တို့

ခေါ်ဝေါ်ပြီးနောက် မောင်ဘလွင်နှင့်အတူ ရွာထိပ်ဘုန်းကြီးကျောင်းရှိရာသို့ လာခဲ့ကြလေ၏။

မောင်ညိုမြည် လုံးပြီးတစ်လက်၊ လက်နှိပ်ခတ်မီးတစ်ခုပါ၍ အခြား ခိုခောက်၍ ဂျပန်ရိုင်းဖယ်တစ်လက်လည်း ပါရှိလေသည်။ ဥပယောက်သား မောင်ဘလွင်လာခဲ့သည့်အတိုင်း နောက်ဖေးမှလှည့်၍ ဝင်ခဲ့ကြ၏။ မောင်ညိုမြောက် -

“ကိုဘလွင်၊ ကျွန်ုပ်တို့ ဘုန်းကြီးလည်း မသက်သာဘူးဗျ”

“ကျုပ်တော့ မပြောတတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပြီဗျာ၊ မကြောက်ဖမ်းထားရအောင်ဟာ သူတို့မှာ ဘာအလုပ်ရှိလဲ”

“အကြံတစ်ခု ရှိရင်ရှိမှာဗျေဗျာ၊ ဘယ်သိနိုင်မလဲ”

“ကိုင်းလား၊ အချိန်ကုန်ခံလို့မဖြစ်ဘူး၊ ကျောင်းပေါ်တက်တက်ရှာကြည့်မယ်”

သုံးဦးသားတို့သည် တစ်ဖန်ခြေဖျားထောက်ကာ ကျောင်းပေါ်သို့တက်ခဲ့ကြပြီးလျှင် စကြတစ်လျှောက်သို့ ရောက်ခဲ့ကြလေ၏။

စကြမှာ ပေ(၄၀)ခန့်ရှည်၍ စကြထိပ်၌ ဘုရားကျောင်းဆောင် တစ်ဆောင်ရှိရာ ကျောင်းဆောင်အနီး၌ကား ရွှံ့များပေကျဲလျက်ရှိသော ခြေရာများမှာ ကြမ်းပေါ်၌ ရှုပ်ယှက်ခတ်ရှိနေ၏။ သို့သော် ထိုအချိန်ထိ မည်သည့်အသံမျှ မကြားရချေ။

မောင်ညိုမြသည် လက်နှိပ်ခတ်မီးဖြင့် အနံ့အခြားရှာဖွေလျက်ရှိရာ ကျောင်းဆောင်၏လက်ယာဘက် ပွတ်လုံးတိုင်တစ်ခုမှာ လက်ဝဲဘက်မှ ပွတ်လုံးတိုင်နှင့်မတူဘဲ အလယ်တွင် လက်လေးသစ်ခန့်မျှ မာ၍နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

မောင်ညိုမြသည် ပွတ်လုံးတိုင်ကို အပေါ်မှလှည့်၍ ကြည့်၏။ ပွတ်လုံးတိုင်သည် မလှုပ်ချေ။ သို့သော် အောက်ဘက်ပွတ်လုံးကိုလှည့်၍ ကြည့်သောအခါ အနည်းငယ်လည်၍ လာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် (၃)ဦးသားတို့သည် တအားလှည့်လေရာ ကျောင်းဆောင်ကြီးတစ်ခုလုံးသည် အတွင်းဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း

ရွေ့သွားပြီးနောက် အောက်သို့ဆင်းသော လှေခါးထစ်များကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရလေ၏။

“ကိုင်း...လာကြဗျ” ဟုဆိုကာ မောင်ညိုမြသည် သေနတ်နှင့် လက်နှိပ်ခတ်မီးကို တစ်ဖက်စီကိုင်ပြီးလျှင် ရှေ့မှဆင်းသွားရာ မောင်ဘလွင်တို့လည်း နောက်မှလိုက်ပါသွားကြလေ၏။ လှေကား (၇)ထစ်ခန့်မျှ ဆင်းမီသောအခါ တိုက်ခန်းတစ်ခုတွင်းသို့ ရောက်လာကြ၍ ၎င်းတို့ရှေ့တွင် အခြားအခန်းတစ်ခန်းမှ အလွန်လင်းသော အလင်းရောင်တစ်ခုသည် နေရောင်ထက်ပို၍ ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသည်ကို မြင်ကြရကုန်၏။

ထိုတံခါးကို အတင်းတွန်း၍ ရှေ့ဦးစွာဝင်သွားသူမှာ မောင်ညိုမြပင်ဖြစ်၍ အခန်းတွင်း၌ကား အရောင်ထွက်လျက်ရှိသည့် ဓာတ်မီးဖိုတစ်ခုရှေ့၌ ခေါင်းဖြူသော ဘုန်းကြီးတစ်ပါးသည် ထိုင်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဘုန်းကြီးအနီး၌ မျက်မှန်အနက်ဝိုင်းကြီးကို တစ်၍ထိုင်နေသူမှာ ကွယ်ယဦးပိုင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

မောင်ညိုမြသည် ဘုန်းကြီးနှင့် ကွယ်ယဦးအား သေနတ်ဖြင့် ရိုက်ထားရာ မောင်ဘလွင်သည်ကား မီးဖို၏နောက်ဘက်တွင် ကြီးများဖြင့် ချည်နှောင်ထားသော မကြာကို သွားရောက်ကယ်ဆယ်ရလေ၏။

ဘုန်းကြီး၏မျက်နှာသည် ဦးကောလာ၏ မျက်နှာမတူဘဲ၊ သွေးခရီသကဲ့သို့ ခြောက်ခြောက်ရောင်ရှိ၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော လူသေ၏မျက်နှာကြီး ဖြစ်ရာ လက်တစ်ခန့်မျှရှည်၍ အပေါ်သို့ ထောင်နေသော ဆံပင်များမှာ ဖွေးဖွေးဖြူလျက်ရှိကုန်၏။

ထိုအခါမှ မောင်ညိုမြသည် ပြောက်ကျားတစ်သားတစ်ဦးဖြစ်သည့် အတိုင်း တစ်ရင်းဒိုလ်မှူးကြီးတစ်ဦးပြောစူးသည့် ဝရမ်းပြေးလူဆိုးတစ်ယောက်၏ အကြောင်းနှင့်စာကွ ပေါင်းစာလည်နယ်တွင် ငွေအင်းအတုများကို အကြီးအကျယ် လုပ်ကိုင်နေကြောင်းဖြင့် ဂျပန်တပ်ပေများပင်ဖမ်း၍ မခိုနိုင်ခဲ့သော သတင်းများ အကြောင်းများကို သတိရမိလေ၏။ မောင်ညိုမြသည် ဘုန်းကြီး၏ဖြူထွတ်သော ဆံပင်များကို နောက်ပိုင်းမှလှမ်း၍ ဆွဲလိုက်ရာ အပေါ်ယံစွပ်၍ထားသော ဆံပင်သည် ကျွတ်၍ ပါလာပြီးလျှင် ဦးကောလာ၏မျက်နှာ ပေါ်၍လာလေ၏။

၂၀၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

နောက်တစ်နေ့၌ ရွာနီးချုပ်စပ်နှင့်တကွ ပေါင်းတလည်ရွာကြီး၌မိ
ရွာထိပ်ဘုန်းကြီးကကျောင်းမှကျောင်းတိုင်ဘုန်းကြီးဦးကောလာဆိုသူမှာအခြားသူ
မဟုတ်။ ဝရမ်းပြေးမောင်မောင်ဆိုသူဖြစ်ကြောင်း၊ မောင်မောင်မှာ အင်္ဂလိပ်ယဉာ
ရပ်များကို အတော်အတန်လိုက်စားဖူး၍ ငွေဒဂါးတူလုပ်နည်းကို နိုင်ငံခြားမှ
တတ်မြောက်ခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်ရာ ဘုန်းကြီးဝတ်ဖြင့် ရွာ၂ရွာစပ်ကြားရှိရွာထိပ်ဘုန်း
ကြီးကျောင်းတွင် လာရောက်ခိုအောင်းနေသူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဘုန်း
တော်ကြီးဦးသာသနယုံလွန်သောအခါ၌ ကျောင်းအနီးသို့ လူများမလာစေရန် မိမိ
တို့ယ်တိုင်ရုပ်ဖျောက် မြှောက်လှန်ခဲ့ကြောင်း၊ ကပ္ပိယဦးမိုင်းမှာလည်း ၎င်းအကြံ
အစည်ထဲတွင် ပါဝင်သူတစ်ဦးဖြစ်ရာ မကြာသည့် ၎င်းတို့အကြံအစည်ကို ရိပ်မိ
သွားသဖြင့် ကိစ္စတုံးဇောက်ဇုတ်ပစ်ရန် ဖမ်းဆီး၍လျှို့ဝှက်သော အခန်းကြီး
ထဲတွင် လှောင်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ နောက်ဆုံးမြောက်ကျားဦးလ် ဗိုလ်ညီဖြစ်
အစွမ်းသတ္တိဖြင့် ဤအမှုကြီးမှာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြောင်းများကို လူစပ်တိုင်း ဝိုင်းဝန်းပြော
ဆိုလျက်ရှိကြကုန်၏။

သို့ဖြစ်ရကား ရွာ၂ရွာစပ်ကြားရှိရွာထိပ်ကျောင်းကြီးမှ တစ်ခွေပြဿနာ
မှာ နောက်ဆုံးရှင်းလင်း၍ သွားလေတော့သတည်း။

သတင်းစုံကုန်နယ်၊ ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ မတ်လ

မြောက်စိတ်ဝင်သောသူသက်ယောက်ျား

ကျွန်ုပ်တို့တိုင်းနေထိုင်ရာ မြန်မာနိုင်ငံဝယ်ရှေးအထက်ကျော်ကာရီတ
အလွန်တန်ခိုးသတ္တိနှင့်ပြည့်စုံသော "ကြောင်ဆေး" အစရှိသော ဆေးစွမ်းကောင်း
များကို ထိုးသဖြင့် လူသည် ကြောင်သတ္တဝါကဲ့သို့ ကြောင်စိတ်ဝင်ပြီးလျှင် ခိုးချင်
ဇုတ်ချင်သောစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း၊ အမြင့်သို့ လျင်မြန်ပေါ့ပါးစွာ ခုန်တက်နိုင်ခြင်း၊
အလွန်သေးငယ်သော အပေါက်များအတွင်းသို့ လွယ်လင့်တကူ ထွက်ဝင်နိုင်ခြင်း
အစရှိသော အစွမ်းသတ္တိတို့နှင့် ပြည့်စုံကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့သည် ရံဖန်ရံခါ ကြားဖူးခဲ့
သည်ဖြစ်ရာ မကြာမီက အင်္ဂလိပ်မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်တွင် အာဖရိကတိုက်လူရိုင်း
များနေသော နယ်ပယ်တစ်ခု၌ အချို့အစွမ်းရှိသော လူရိုင်းများသည် ညဉ့်အခါတွင်
လူစင်စစ်မှ တောကြောင်ရိုင်းကြီးများအဖြစ်သို့ အလိုအလျောက် ပြောင်းလွဲ၍
သွားနိုင်သော သတ္တိ ရှိကြောင်း၊ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်သည်
မိမိ၏ဆိတ်များ မကြာမကြာပျောက်၍ သွားသဖြင့် တစ်နေ့သ၌ ရောင်းပြောင်း၍
တောကြောင်ကြီးကို သေနတ်နှင့် ပစ်လိုက်ပြီးနောက် ခြေရာနှင့်သွေးစက်များကို
သိက္ခာရအတွင်းတွင် ခံ၍လိုက်သွားရာ တစ်ခုသော ချုံအနီးသို့ ရောက်သောအခါ
ကြောင်ခြေရာများပျောက်သွား၍ လူတစ်ယောက်၏ခြေရာသည် သွေးစက်များ၌
လျက် ရွာတစ်ရွာဆီသို့ ပြေးသွားကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ နောက်တစ်နေ့နံနက်၌

၂၀၈ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

၎င်းရွာမှ အလွန်ကြာတိတ္တမနှင့် ပြည့်စုံသောသူတစ်ယောက်သည် သေနတ် အက်ရာနှင့် သေဆုံးလျက်ရှိကြောင်း ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရှိရလေသည်။

ဤအချင်းအရာများဖြစ်ပျက်ပြီးသည့်နောက် ၎င်းရွာမှ လူရိုင်းအချို့က စုန်းအတတ်၊ မှော်အတတ်၊ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲအတတ်စသော လောကီပညာများကို အလွန်လိုက်စားသူများဖြစ်ကြ၍ ညဉ့်အခါ၌ တောနက်ရာသို့ဝင်ပြီးလျှင် လူ၏ အဖြစ်မှကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသောသားကောင်၏ဘဝသို့ပြောင်းလွှဲနိုင်သော သတ္တိရှိကြောင်း စုံစမ်းသိရှိရလေသည်။ သို့ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်တို့မြန်မာနိုင်ငံတွင် လည်း ကြောင်ဆေး၏တန်ခိုးဖြင့် ကြောင်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားခြင်း၊ အထက်အရပ်များ တွင် သမန်းမြက်ကိုစား၍ လူစစ်စစ်မှ “သမန်းကျား” အဖြစ်သို့ ရောက်သွားခြင်း အစရှိသော ရှေးစကားများသည် ဟုတ်တန်ရာ၏ဟု မှတ်ယူဖွယ်ရှိပေကြောင်း။

ဤအထက်ပါအကြောင်းအရာများကို ထောက်ရှုခြင်းအားဖြင့် အောက် တွင်ရေးသားဖော်ပြလတ္တံ့သော အတ္ထုပ္ပတ္တိတစ်ခုမှာ ဟုတ်မှန်နိုင်ကြောင်း သက် သေခံတစ်ခုရရှိလေသည်။ ၎င်းအတ္ထုပ္ပတ္တိမှာ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်များမကြာမီက အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု “ဗလင့်” ခေါ်နယ်တစ်နယ်တွင် ဧကန်အမှန်ဖြစ်ပျက်ခဲ့ ကြောင်း အမေရိကန်ပြည်ထုတ်မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်တွင် ပါလာတွေ့မြင်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မြန်မာနိုင်ငံရှိ ပညာဗဟုသုတလိုလားသူ အမျိုးသားအပေါင်းတို့ အတွက် ထုတ်နုတ်ယူငြိမ်းမြိန်ဆိုရေးသားဖော်ပြခြင်းဖြစ်ပါကြောင်း။

ထို “ဗလင့်” နယ်သူသားတစ်ဦးသည် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း သော အချိန်မတော်ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်လောက်တွင် ဖြူဖြူမွေးမွေး တရားတရား မြင်ရသော ကျောက်ဖြူသင်္ချိုင်းပုံများအကြား၌ အရပ်အမောင်းမြင့်မားထွားကျွင်း သော လူ၏ပုံသဏ္ဌာန်တစ်ခုသည် ထိုမှ ဤမှ လှုပ်ရှားသွားလာလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ကား (၁၈) နှစ်အရွယ်မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ အလောင်းကို လေးပေါင်လေးလက် ဆုတ်ဖွဲ့၍ ထားခဲ့သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထို့နောက်တစ်နေ့ထိုသူပင်လျှင် (၁၉) နှစ်ရွယ်သမီးကလေးတစ်ယောက် ကိုအတင်းဆွဲငင်ခေါ်သွားရာကံကောင်းထောက်မသင့်လွှတ်မြောက်၍ သွားလေ

မျောက်စိတ်ဝင်သော သူသတ်ယောက်ျား □ ၂၀၉

သည်။ များမကြာမီ (၇) နှစ်အရွယ်ရှိ သူငယ်မလေးတစ်ယောက်အား မေ့မေး ဆေးအတင်းအဓမ္မခေါ်ဆောင်သွားပြီးလျှင် လမ်းနံဘေးတစ်ခု၌ ရက်စက်စွာ သတ် ခြတ်၍ ထားခဲ့ပြန်လေသည်။ သို့သော် ဤဖြစ်မှုကြီးများကို ထူးဆန်းရက်စက်စွာ တူးလွန်သူတို့ကား မည်သူမည်ဝါဟူ၍ မသိရဘဲ လူသတ်ယောက်ျားသည် ခြေရာ၊ လတ်ရာကိုမျှ မကျန်ဘဲ ရှိခဲ့လေ၏။

ထိုနယ်၌ မော်တော်ကား အလုပ်ရုံတစ်ခုတွင် မော်တော်ကားများကို ဆေးခြယ်သော ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်၌ (၅) နှစ်အရွယ်ရှိ “ဒေါ်ရသီ” ခေါ်သမီး ကလေးတစ်ယောက်ရှိသဖြင့် တစ်နေ့သို့သူငယ်မကလေးသည် နေ့လယ်သနာချိ ခွဲအချိန်တွင် ကျောင်းမှပြန်၍ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ၎င်း၏မိခင်သည် အိမ်ရှေ့ပြတင်း ဝေါက်မှချစ်လှစွာသော သမီးငယ်ကလေး၏အပြန်ကို မျှော်လျက်ရှိလေ၏။ ဤတုံ့ သို့မျှန်ကြည့်နေစဉ် ၎င်း၏မိခင်သည် အိမ်နှင့်အတော်ဝေးလှမ်းလှမ်း၌ မော်တော် ကားတစ်စီးသည် တစ်ကမ္ဘာမျှရပ်ပြီးနောက် တောင်ဘက်လမ်းသို့ ချိုးဝင်သွားသည် တို့ သစ်ပင်များအကြားမှ တွေ့မြင်လိုက်ရလေ၏။ ၁၂ နာရီထိုးသည်နှင့်တစ်ပြိုင် နက်သမီးကလေးကို စိတ်မချနိုင်သဖြင့် ကျောင်းအုပ်ကြီးထံတော်လီစုန်းဆက်၍ သေး၏။ “ဒေါ်ရသီ” သည် ကျောင်းလွှတ်လျှင်လွှတ်ချင်း အိမ်သို့ပြန်သွားကြောင်းဖြင့် ပြန်ပြောလေ၏။ ထိုအခါ အိမ်သားများသည် ထိတ်လန့်စပြုလာပြီဖြစ်၍ ကျောင်းမှ ပြန်တတ်သောလမ်းကို လျှောက်၍ ရှာဖွေကြပြီးလျှင် ၎င်းနှင့်သွားဖော်လာစက် သူငယ်ချင်းများကို မေးမြန်းပါသော်လည်း “ဒေါ်ရသီ” မှာ ခြေရာမပြောက်လျှတ် အစအနကိုမျှ စုံစမ်း၍မရရှိခဲ့လေ၏။

ထိုအခါ ရွာတစ်ရွာလုံးသည် “ဒေါ်ရသီ” အတွက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် လျက်ရွာသားများ၊ ကျောင်းသားများနှင့် ပုလိပ်အရာရှိများပါမကျန် လိုက်လံရှာဖွေ ကြကုန်၏။ ၁၁ နာရီခွဲအချိန်လောက်တွင် “ဒေါ်ရသီ” ၏မိခင်မြင်လိုက်ရ သည်ဆိုသောမော်တော်ကားမှာ ၎င်းလမ်းဆုံအနီးရှိ ဓာတ်ဆီရောင်းသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်၍ပေးမြန်းစုံစမ်းလေရာ ပိုင်ရှင်က လူတစ်ယောက်သည် ထိုအချိန်လောက်က ဓာတ်ဆီလာ၍ ဝယ်ယူသွားသည်ကိုမှတ်မိကြောင်းနှင့် ၎င်း၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို မှတ်မိသလောက်ပြောပြလေသည်။ ၎င်းထောက်မချက်အရ

မော်တော်ကားအိမ်များကို ခြေရာခံ၍ လိုက်ကြရာ လမ်းဆုံကိုတွေ့ပြီးနောက် တောလမ်းတစ်ခုသို့သွားသော လမ်းထိပ်တွင် လယ်သမားတစ်ယောက်နှင့် ကံအားလျော်စွာတွေ့ရသဖြင့် ၎င်းအားစုံစမ်းပြန်ရာ ထိုအချိန်၌ လူတစ်ယောက်၏ မော်တော်ကားသည် နွဲ့ထဲတွင်နစ်၍ နေသဖြင့် မိမိပင်လျှင်လိုက်၍ ကူညီဆယ် တင်လိုက်ရကြောင်းနှင့် ၎င်း၏ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ပြောပြရုံသာမက ထိုသူပြောသော ပုံသဏ္ဌာန်နှင့် ဓာတ်ဆီရောင်းသောသူ၏ ပြောပြချက်တို့မှာ တထပ်တည်းတူ၍ နေရကား ဓာတ်ဆီဝယ်သောသူနှင့် နွဲ့ထဲတွင် နစ်၍နေသောကားမောင်း သမားမှာ လူတစ်ယောက်တည်းပင်ဖြစ်သည်ဟု ယူဆရပေ၏။

ထိုအချိန်သည်ကား ၂နာရီခွဲကျော်မျှရှိပြီဖြစ်၍ စုံထောက်များသည် လယ်သမားပြောကြားချက်အရ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လယ်များကို ဖြတ်၍လည်း ကောင်းမြဲများကိုကျော်၍လည်းကောင်း၊ လိုက်လေသော် အလွန်မြင့်သော မြစ်တစ် ချောင်းတစ်ခု၏အနီး၌ ကလေးအိမ်နံရံများနှင့်တူသော အရာများကိုတွေ့မြင်ပြီးနောက် နင်းမိထဲတွင် ခြေရာပျောက်၍သွားပြန်လေ၏။ နာရီတစ်ဝက်ခန့်မျှပင်ပန်းကြီးစွာ ဆက်လက်လိုက်ကြပြန်သော် လယ်ကွင်းများနှင့် မြစ်တစ်ချောင်း (၆) မှုကိုကျော်လွန်ပြီး နောက်တောများထူထပ်သော နေရာတစ်ခုကို ရောက်၍လာလေ၏။ ၎င်းတောစပ်တစ်ခု၏အနီးတွင် (၈) ပေမျှ ကျယ်ဝန်း၍ သုံးပေအနက်ရှိသော ရောင်းငယ်တစ်ခုလည်းရှိသည်ဖြစ်ရာ ထိုရောင်းငယ်အနီးရှိ မျှပုတ်တစ်ခုပေါ်တွင် “ဒေါ်ရသီ” ဝတ်သော ဆွယ်တာအင်္ကျီကလေးနှင့် ဦးထုပ်ကို ကံအားလျော်စွာ တွေ့ရလေ၏။

စုံထောက်များမှာ အားတက်လျက် ရောင်းငယ်အနီးရှိ မျှပုတ်များထဲ၌ လည်းကောင်း၊ ရောင်းထဲ၌လည်းကောင်း အနှံ့အပြားလိုက်လံ၍ ဖွေရာနောက်ဆုံး ၌ “ဒေါ်ရသီ” ၏ အလောင်းကို ရောင်းစပ်ရှိ နွဲ့ထဲတွင် တွေ့ရှိလေ၏။ အလောင်း မှာ ဓားဒဏ်ရာတို့ဖြင့် ပြည့်နှက်လျက် ခြေလတ်တို့မှာ ပြတ်လုနီးပါးလှီးခြတ်၍ ထားသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။ ဓားဖြင့်လှီးခြတ်၍ထားသော နေရာများကိုသေချာစွာ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးသောအခါ များမကြာမီက “ဖလင့်” နယ်သမိုင်းမှ ၂ ရက်၊ ၃ ရက် မျှ မြှုပ်နှံထားပြီး အသက် (၁၈) နှစ်အရွယ် သူငယ်မကလေးတစ်ယောက်၏

အလောင်းကောင်ကို ညဉ့်အချိန်တွင် တိတ်တဆိတ်တူးဖော်ပြီးနောက် ဓားဖြင့် လှီးခြတ်ပစ်သောလက်ရာနှင့်များစွာတူရကား စုံထောက်များမှာ ဤကဲ့သို့ရည်ရွယ် ချက်မရှိဘဲ အလဟဿ အချဉ်းနီးသတ်ဖြတ်၍ ပစ်သုသာန် မည်သို့မည်ဝါဖြစ်လေ သနည်းဟု အံ့သြ၍မကုန်နိုင်အောင်ပင် ရှိချေ၏။

ရောင်းငယ်၏နံဘေး ဒေါ်ရသီ၏အလောင်းတွေ့သော နေရာအနီးတွင် သေချာစွာ ဆက်လက်၍ ရှာဖွေကြပြန်ရာ မေ့မဆေးထည့်သော ပုလင်းငယ် တလေးတစ်လုံးနှင့် သွေးများစွန်းလျက်ရှိသော ယောက်ျားဆောင် အပြာကွက် လက်ကိုင်ပတ်တစ်ထည်ကို ရပြန်လေသည်။ ဤကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော လူသတ်မှုကြီးမှာ နယ်တစ်နယ်လုံးတွင် ပျံ့နှံ့၍သွားလျက် ကြားရသူတိုင်းပင် သူကျူးမရဖြစ်ကြရကုန်၏။

ဓာတ်ဆီရောင်းလိုက်သော သူနှင့်လယ်သမား၏ ပြောကြားချက်အရ ထိုသူသတ်ယောက်ျားမှာ အရပ်အမောင်းမြင့်မားထွားကျိုင်းလျက် အရပ်မှာ အနည်းဆုံး၅၀၊ ၆၀ လက်မအသားဖြူဖြူ စကားပြောသောအခါ အင်္ဂလိပ်စကားကို ပီသသန်နှင့် ချောင်စွာပြောဆိုတတ်သည်။ အပြာရောင် ဆင်သံတ္တလပ်ဘောင်းဘီ၊ ညှိမ်းမိမ်းအရောင်ရှိသော အပေါ်ကွတ်အင်္ကျီကိုဝတ်၍ ညာဘက်လက်ပြင်ပေါ် တွင် အင်္ကျီ၌ အနည်းငယ်စွန်းထင်း၍ ကွက်နေသည်။ ဦးထုပ်မှာ သားမွေးဖြင့် လုပ်သော ကက်ခေါ် ဦးထုပ်မျိုး၊ ဖိနပ်မှာ အနက်၊ အတန်ငယ်လက်ပြင်တုန်း၍ အရှည်ဆိုက်သည်။ ၎င်းစီးနင်းသောကားမှာ ၁၉၂၄ ခုနှစ်ထုတ်သောပုံ၊ ဒေါ်ဆီဒန်း ဘားမျိုးဖြစ်၍ အပြာနရောင် ဆေးခြယ်ထားသည်စသော ပုံသဏ္ဌာန်ကို ရရှိလေ သည်။ ထိုအခါ ပန်းချီဆရာများသည် ထိုသူ၏ပုံသဏ္ဌာန်ကို မှန်းဆခြယ်လှယ်၍ သတင်းစာများတွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြကြရာ နောက်ဆုံး၌ သူသတ်ယောက်ျား အစစ်ကိုဖမ်းဆီးရမိသောအခါ ၎င်းပန်းချီဆရာများ ခြယ်လှယ်ရေးဆွဲသော ရုပ်ပုံနှင့် အတော်အတန်တူကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။ သူသတ်ယောက်ျားအား ဖမ်းဆီး ခုခံအောင် သတင်းပေးနိုင်သူအား အမေရိကန်ဒေါ်လာ ဒင်္ဂါး ၂၀၀၀ ပေးမည်ဟု အစိုးရက ထုတ်ပြန်ကြေငြာလေ၏။

ဤအတွင်း၌ ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ်ကောင်းသော အကြောင်းအရာများ သည်ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေ၏။ လူသတ်မှုဖြစ်ပွားသောနေရာနှင့်ပိုင်ပိုင်ခန့်မှီကွာဝေးသော “အားစူး” ခေါ်နယ်တစ်နယ်တွင် ခရစ်ယာန်သာသနာပြုကျောင်းတစ်ကျောင်း၌ ဓမ္မကထိကတရားဟောဆရာတစ်ဦးသည် မိမိ၏အထက်ဓမ္မကထိကဖြစ်သော ဆရာကြီး ဟိုတလင်းသည် ကျောင်းသူမလေးအား သတ်ပစ်သည်ကို အိပ်မက်ထဲတွင် ကြိမ်ဖန်များစွာ တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုသူသည် ဤကဲ့သို့ အိပ်မက်မြင်မတ်ကြောင်းကို မိမိ၏ဖခင်အား ပြောပြလေရာ ၎င်းတို့၏ အဖော်တစ်ယောက်သည် တိတ်တဆိတ်ကြားသဖြင့် နောက်ဆုံး၌ ပုလိပ်များသည် ဤသတင်းအစအနကို ခြေရာမိမိလေ၏။

စုံထောက်များသည် ပထမ၌ အိပ်မက်၏အကြောင်းကို များစွာယုံကြည်ရန် ခဲယဉ်းသည်ဟု မှတ်ထင်ခဲ့သော်လည်း နောက်ဆုံး၌ အကျိုးအကြောင်းကို သိရှိရန်အလို့ငှာ “ဓမ္မတာဟိုတလင်း” ၏အိပ်သို့ သွားရောက်လေ၏။ ဓမ္မတာဟိုတလင်းသည် တည်ကြည်သော ဣန္ဒြေဖြင့် မေးသမျှမေးခွန်းများကို ဖြေဆိုလေရာ စုံထောက်များသည် များစွာ စိတ်ကျေနပ်လျက် နောက်ဆုံး၌ ၎င်း၏ကားမှာ မည်သည့်အရောင်ဖြစ်သနည်းဟု မေးမြန်းသောအခါ အနက်ရောင်ဖြစ်ကြောင်းကို ဖြေဆိုလေသည်။ စုံထောက် ၂ယောက်သည် ဓမ္မတာဟိုတလင်းတို့ခေါ် အိပ်နောက်ဖေးရှိ ဖော်တော်ကားထားသော ရုံသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုကြရာ ဓမ္မတာဟိုတလင်း၏ကားမှာ ၁၉၂၄ ခုနှစ်ပုံ၊ ဒေါ်ဆီဒန်းခေါ် ကားမျိုးဖြစ်သော်လည်း ဆေးရောင်မှာ အနက်ဖြစ်သဖြင့် များစွာပင် စိတ်ကျေနပ်လျက် အိပ်သို့ ပြန်မည်ဖြစ်၍ စုံထောက်တစ်ဦး၏ လက်ဝဲဘက်တွင် ဝတ်ဆင်၍ထားသော လက်စွပ်သည် ဖော်တော်ကား၏ တံခါးဖြင့် ကံအားလျော်စွာ ဖြစ်မိလေ၏။ ထိုအခါ အပေါ်ယံတွင် မွမ်းမံ၍ထားသော ဆေးအနက်ရောင်၏ အောက်မှ ဆေးအပြာရောင်သည် ထင်ရှားစွာ ပေါ်၍လာလေ၏။ ထိုအခါ စုံထောက်များသည် အံ့အားသင့်လျက်၊ ဓမ္မတာဟိုတလင်းအား ဖမ်းဆီးလေ၏။ ထိုခဏ၌ ဓမ္မတာဟိုတလင်းသည် အိတ်တွင်းမှ လက်ကိုင်ပစ်တစ်ထည်ကို ထုတ်၍ နဖူးမှ ရွေးများကို သုတ်မည်ပြုရာ ထိုလက်ကိုင်ပစ်မှာ ဒေါ်ရသီ၏ အလောင်းအနီးတွင် သွေးများပေကျလျက် တွေ့ရှိ

သော လက်ကိုင်ပစ်နှင့် များစွာတူသဖြင့် စုံထောက်များသည် သိမ်းယူဖမ်းဆီးထားလိုက်လေ၏။

“ဒေါ်ရသီ” အား သတ်သောသူကို မိမိဟူသော သတင်းသည် ပျံ့နှံ့လျက် ရှိရကား အနီးအနားရှိ ရွာများမှ ရွာသူရွာသားများသည် အကျဉ်းသားအား ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုကြကုန်၏။ ဤမျှသာ မကသေး၊ အချို့သော မိန်းမများသည် လွန်စွာပင် ဒေါသထွက်လျက် ရှိရကား စဲ၊ အုတ်ခဲတို့ဖြင့် ဝိုင်း၍ ခေါက်ရန် ကြိုးစားကြကုန်၏။ ပုလိပ်များမှာ အချစ်ထောင်တစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ ပို့ရာတွင် လွန်စွာပင် သတိဝီရိယထားလျက် နောက်ဆုံး၌မူ မည်သူမျှ မထိခိုက်စေဘဲ တိတ်တဆိတ်ပို့ဆောင်ရလေသည်။ တစ်နေ့သ၌ အချစ်ထောင်တစ်ခုမှ အခြားအချစ်ထောင်တစ်ခုသို့ ခီးရထားဖြင့်ပို့စဉ် စောင့်ကြပ်သောသူများ အလံစတွင် ဓမ္မတာဟိုတလင်းသည် မီးထဲတွင်ဝုတ်၍ထားသော မောင်းချောကြီးတစ်စင်းကို ရုတ်တရက် ထုတ်ယူပြီး လျှင် မိမိ၏လည်ပင်းကို လှီးဖြတ်ပစ်ရန် ကြံစည်လေရာ အစောင့်များသည် ၎င်း၏ ဓားကို လုယူ၍ စုံထောက်များ၏ လက်ထဲသို့ အပ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါမှ စုံထောက်များသည် ၎င်းဓားကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးသောအခါ ဓားသွားပေါ်တွင် ဂွန်းပေ၍နေသော သွေးစက်ပဟောင်းများကို လည်းကောင်း၊ ဒေါ်ရသီ၏ အကျိုးစနှင့် တူသော အဝတ်စတစ်ခုကို ဓားရိုး၏ ကြားထဲမှ လည်းကောင်း တွေ့ရှိသဖြင့် ၎င်းဓားမှာ ဒေါ်ရသီကို လှီးဖြတ်သော ဓားဖြစ်တန်ရာ၏ဟု သိရလေသည်။

နောက်ဆုံး၌ ဓမ္မတာဟိုတလင်းသည် ဒေါ်ရသီအား မိမိသတ်ဖြတ်ထားကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုချက်ပေးလေရာ အောက်ပါမေးခွန်းနှင့် ဖြေဆိုချက်များမှာ ဓမ္မတာဟိုတလင်း၏ ပြောဆိုချက်မှ ထုတ်နုတ်ယူလင်ရေးသားခြင်းဖြစ်လေသည်။

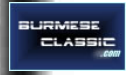
(မေး) “မောင်မင်း၊ ဒီသူငယ်မကလေးကို မင်းရွာကထွက်ပြီး အလာမှာ တွေ့သလား”

(ဖြေ) “မှန်ပါတယ်”

(မေး) “မောင်မင်းကား တလင်နယ်ကို မောင်းသွားစဉ် တွေ့တာလား”

(ဖြေ) “မှန်ပါတယ်”

(မေး) “သူငယ်မကလေးကို မောင်မင်း ဘာပြောသလဲ”

www.burmeseclassic.com

၂၁၄ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

(ဖြေ) "ကားစီးချင်သလားလို့ မေးတယ်"

(မေး) "ချောပြီးခေါ်သလား"

(ဖြေ) "မခေါ်ရပါဘူး"

(မေး) "ဘယ်ကိုခေါ်ပြီး သွားမယ်ကြံသလဲ"

(ဖြေ) "သူ့အိမ်ကို ခေါ်သွားမလို့ပါ"

(မေး) "လမ်းကိုကွေ့မောင်းပြီး ရွံနဲ့ထဲမှာ ကားနှစ်ပြီးနေတာ မှတ်မိရဲ့လား"

(ဖြေ) "မှတ်မိပါတယ်"

(မေး) "ပြီးတော့ မောင်းမင်းကားပေါ်က ဆင်းတယ်"

(ဖြေ) "ဟုတ်ကဲ့၊ သူ့ကိုလည်း အိမ်ကိုဖို့မယ်လို့ အဆင်းခိုင်းပါတယ်"

(မေး) "ပြီးတော့ ချောင်းဆီကို ခေါ်သွားတယ် မဟုတ်လား"

(ဖြေ) "သည်ဟာတော့ ကောင်းကောင်း မမှတ်မိဘူး၊ ဟုတ်မှာပါပဲ"

(မေး) "ဟိုကိုခေါ်သွားတာ မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား"

(ဖြေ) "ဘယ်ကိုလဲ၊ ခရုထဲကိုလား"

(မေး) "မောင်းမင်း မလုပ်ဘူးလို့ ပြောချင်သလား"

(ဖြေ) "ဟုတ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး"

(မေး) "ဟိုမှာ မောင်းမင်းဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ မှတ်မိသလောက် ပြောပေးပါ၊ ဘယ်လိုသတ်သလဲ"

(ဖြေ) "ဓားနဲ့သတ်တယ်"

(မေး) "ဘယ်နှစ်ချက်ထိုးသလဲ"

(ဖြေ) "တစ်ချက်တည်း ထင်တာပဲ"

(မေး) "အဝတ်အစားတွေကို ကေ ခုတ်ခြံပစ်တာ မှတ်မိသေးသလား"

(ဖြေ) "မမှတ်မိဘူး၊ ဟုတ်တော့ ဟုတ်မှာပဲ"

(မေး) "ပြီးတော့ အလောင်းကို ဘယ်လိုလုပ်သလဲ"

(ဖြေ) "ချောင်းထဲပစ်ချတယ်"

မျောက်စိတ်ဝင်သော သူသတ်ယောက်ျား □ ၂၁၅

(မေး) "အရက်သောက်သလား"

(ဖြေ) "မသောက်ပါဘူး၊ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် မသောက်တာ အမှန်ပါပဲ"

(မေး) "ကလေးမကလေးကို ဓားနဲ့လှီးတုန်းက စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုနေသလဲ"

(ဖြေ) "အသိဉာဏ်ကို မရှိတော့ပါဘူး"

(မေး) "ဘာပြုလို့သည်လို လုပ်ရတာလဲ"

(ဖြေ) "အို မပြောနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်စိတ်ဟာ ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိဘူး၊ ဆစ်ရှင်အတွက် ရှားနေတယ်ထင်ပါတယ်"

(မေး) (ဓားကို ထုတ်ပြု၍) "သည်ဓားနဲ့ သတ်တယ် မဟုတ်လား"

(ဖြေ) "သည်ဓားဟာ ကျွန်ုပ်ဓားပဲ"

နောက်ဆုံး၌ "မီချီဂန် ဥပဒေ" Michigan Law အရ၊ မစ္စတာ ဟိုတလင်းအပေါ်တွင် လူသတ်မှုနှင့် ဖြစ်မှုထင်ရှားသဖြင့် အလုပ်ကြမ်းနှင့် တစ်သက်တစ်ကျွန်းအပြစ်ဒဏ်ကို ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လေသည်။ ဆရာဝန်၏ ထွက်ချက်မှာ မစ္စတာဟိုတလင်းမှာ တစ်ခါတစ်ခါ မိမိ၏စိတ်ကို စောက်တည်ရာ မရဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ထွက်ဆိုလေရာ မစ္စတာဟိုတလင်း၏ ရွေးချယ်ညွှတ်များမှာ ဤကဲ့သို့ ပြောဆိုချက်ပေးခြင်းသည် အလိုအလျောက်သဘောအတိုင်းမဟုတ်ဘဲ၊ စုလိပ်များနှိပ်စက်သဖြင့်သာ ပေးသည်ဟု ထင်မြင်ရကား နာမည်ကျော်ဝတ်လုံကြီးများကို ငှားရမ်းကာ အမှုကိုထုချေရန် ရွေးနှေးတိုင်ပင်လျက် ရှိကြစဉ် မစ္စတာဟိုတလင်းသည် အခြားပြောဆိုချက်တစ်ခုကို ထောင်တွင်းမှနေ၍ ရေးသားပေးပို့ ပြန်လေ၏။ ၎င်းပြောဆိုချက်ထဲတွင် အားလုံးနယ်တွင် လွန်ခဲ့သော နှစ်လောက်က ဇွဲလက်သည်မပေါ်ခဲ့သော လူသတ်မှုကြီးများကို ကျူးလွန်သူမှာ အခြားသူတော် မိမိပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်သည် နောက်ကျိ၍လာသောအခါ မျောက်စိတ်ဝင်ပြီးလျှင် လူပုန်းမသိသတိပေမရှိသွားကြောင်း၊ ထိုအခါများ၌ သစ်ပင်များကိုလည်းကောင်း၊ အလွန်မြင့်သော အုတ်နံရံတိုင်းကြီးများကိုလည်းကောင်း မျောက်ကဲ့သို့ လျင်မြန်စွာပေါ့ပါးစွာ တက်နိုင်ပြီးလျှင် မိန်းကလေး မိန်းမ

၂၁၆ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ငယ်များကို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာ သတ်ဖြတ်ပစ်ကြောင်းများ အတိအလင်းသိရှိ
လေသည်။

ဤအဖြစ်အပျက်များကို ကြားသိရသော အခါ ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာပြည်တွင်
လည်း အချို့သောသူများမှာ ကြောင်စိတ်ဝင်လာပြီးလျှင် အဝေါက်ငယ်များကို
ကြောင်ကဲ့သို့ လျှင်မြန်ချက်လတ်စွာ ထွက်ဝင်နိုင်သော သတ္တိရှိကြောင်း ကြားစူး
သဖြင့် ပညာဓဟုသုတကို လေ့လာလိုက်စားသူများအကျိုးငှာ အမေရိကန်
ပြည်ထုတ် မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်မှ ထုတ်နုတ်ယူငင် ရေးသားဖော်ပြခြင်းဖြစ်ပါ
ကြောင်း။

ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၃၁ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ

ဒဂုန်ရွှေများ

BURMESE
CLASSIC